FARKAS MIHÁLY

A BÉKE ARCVONALÁN

*

SZIKRA

1955 DEC 30.

11551
023773
SZÉKESFŐVÁROSI
SZABÓ ERVIN KÖNYVTÁR
9. sz. fiókja

FARKAS MIHÁLY

A BÉKE ARCVONALÁN

SZIKRA KIADÁS BUDAPEST 1949

A FELEMELKEDÉS ÚTJÁN

11551
0237737
SZÉKESFŐVÁROSI
SZABÓ ERVIN KÖNYVTÁR
9. sz. fiókja

A MAGYAR KOMMUNISTA PÁRT A NÉP SZOLGÁLATÁBAN

Bizonyos körökben alapos meglepetést okozott a Magyar Kommunista Párt választási sikere. Sokan arra számítottak, hogy a Magyar Kommunista Párt, mint apró és jelentéktelen töredékpártocska fog kikerülni a választásokból és csodálkozva látták, Pártunk milyen mély gyökereket vert a két legnagyobb nemzetfenntartó rétegben: a munkásságban és parasztságban. Rövid tíz hónap alatt Pártunk hatalmas ugrást tett előre: kis, föld alá szorított pártból nagy, az egész országot behálózó tömegpárttá fejlődött. Pártunk e megállíthatatlan lendületű fejlődése abban leli legfőbb magyarázatát, hogy igazi demokratikus, igazi magyar nemzeti és népi program szabja meg cselekvésünk irányát: másrészről pedig abban, hogy Pártunk elvei és gyakorlati munkája egy vonalban haladnak.

A Magyar Kommunista Pártot tulajdonképpen csak a felszabadulás után ismerhette meg az ország széles közvéleménye. A hátráló német fasiszta hordák és az uszályukban menekülő Szálasi-banditák nyomában anarchia és káosz ütötte volna fel a fejét, ha nem jelentkezik mindenütt a Magyar Kommunista Párt, mint az az erő, amely az általános zűrzavar és rendetlenség közepette a rendet, a céltudatos és irányító aka-

ratot, az összeomlás nyomán az élet új reménységét képviselte. A legnehezebb körülmények között jelentkezett Pártunk az ország politikai életében és kezdeményezést, a nemzet megmentésére s a magyar újjászületésre világos irányvonalat s építő, a valósággal számoló, az egész nemzet számára szóló demokratikus politikai programot hozott magával.

A magyar falu népe igen sok esetben csak a felszabadulás után látott először eleven kommunistát. Pártunk tagjai voltak azok, akik elsőnek vitték le a magyar faluba azt az új korszakot jelentő hírt, hogy vége van a feudális földesurak uralmának és végre földet kap a nincstelen parasztság. A szegény- és középparasztságot támogató politikának első eredménye az a mintegy 400.000 szavazat, amelyet Pártunk a parasztságtól a választások során kapott. Ez a 400.000 magyar paraszti szavazat megdöntötte azt a reakciós legendát, hogy Pártunk csak a munkásosztály pártja és a falun nincsenek gyökerei.

Gyökeret vertünk a falun és a városban egyaránt. A Magyar Kommunista Párt működésének legértékesebb eredménye, hogy a munkásosztály többsége bennünk, kommunistákban látja érdekei tántoríthatatlan védelmezőjét és ügyének harcosát. Mi nem alkudtunk meg soha és nem is fogunk megalkudni a munkásosztály és a nép ellenségeivel! Ott voltunk a munkásság soraiban a legnehezebb időkben, munkanélküliség, sztrájkok, tömegtüntetések idején s utunkat a rabszolgatartó reakció elleni harcban kínzókamrák, internálótáborok, börtönök, bitófák és sortüzek jelzik.

De nemcsak tiszta harcos multunk szólt mellettünk, hanem a felszabadulás óta folytatott küzdelmünk a munkásosztály és a népi demokrácia érdekeiért. Pártunk hathatós segítséget nyujtott a munkásosztály-

nak szakszervezetei kiépítésében, üzemi bizottságok létrehozásában s mindent megtett, hogy a munkásság gazdasági és politikai harcai érdekeinek helyes és világos felfogásán alapuljanak. A magyar munkásosztály többé már nem a régi, jogaitól megfosztott rabszolgája a vállalkozónak. A magyar demokrácia olyan jogokat biztosított részére, amelyek lehetővé teszik, hogy beleszólhasson az állam ügyeinek intézésébe és a termelés ellenőrzésébe. Most a gazdasági és pénzügyi válság nehéz napjaiban Pártunk elmegy a lehetőségek határáig, minden erővel támogatja a munkásság jogos követeléseit és elkövet minden lehetőt, hogy enyhítsen nehéz helyzetén.

Hogy mennyire bízik és hisz a munkásosztály tekintélyes része Pártunk politikájában, azt legjobban a bányászok hősi magatartása igazolja. Nehéz körülmények között, éhesen és rongyosan kénytelen ma a bányamunkásság fejteni a szenet. Fizikailag legyengülve, keveset termel és így a széntermelés komoly hiányokat mutat. Szénre azonban szüksége van az országnak, mert szén nélkül megdermed az élet, megáll a termelés. Ezért Rákosi elvtárs felkereste a salgótarjáni és tatabányai bányászokat. Nógrádi elvtárs és mások a pécsi, borsodi bányászokat. Sehol sem igértek lehetetlent, ellenkezőleg: kommunista őszinteséggel feltárták a bányászok előtt az ország nehéz helyzetét. Nyiltan megmondották, hogy lényeges javulás a legközelebbi termésig nem várható, de ennek ellenére fokozni kell a termelést, ha át akarjuk vészelni a telet és biztosítani akarjuk az ország gazdasági vérkeringését. Ma a széntermelés fokozásával kell harcolni a magyar demokráciáért. Pártunk hívó szavára megtörtént a csoda: az éhes és rongyos bányász utolsó ereje megfeszítésével dolgozik és fokozza a széntermelést.

A bányászok magatartása Pártunk irányában különben kifejezi a munkásság többségének magatartását is.

Az ország gazdasági és pénzügyi helyzete példátlanul súlyos. A kormány gazdasági és pénzügyi rendelkezései, amelyek közül egy pár már napvilágot látott, az első olyan intézkedések, amelyek nemcsak szavakban, hanem tettekben is hozzányúlnak a bajok gyökeréhez. Ahhoz azonban, hogy eredményesek is legyenek, szükség van a munkásság s valamennyi dolgozó réteg tevékeny támogatására. A Magyar Kommunista Párt felhívja a munkásosztály figyelmét arra, hogy — ha azt akarja: ténylegesen eredményesek legyenek a közellátás és a pénzügyi helyzet javítására irányuló kormányrendeletek — ne bízza pusztán a hatóságokra az intézkedések végrehajtását, hanem segítsen maga is. A szükségleten felüli élelmicikkek lefoglalása, bizonyos árukészletek zár alá vétele, azt a célt szolgálja, hogy a dúskálódók és halmozók éléskamráiból és raktáraiból a dolgozókhoz jusson az élelem és az áru. Azt a nehéz gazdasági csatát, amelyet a télen önmagunk és a családunk életéért a reakció ellen meg kell vívni, csak úgy fejezhetjük be sikeresen, ha segít a munkásság, segít maga a nép.

Ebben a nagy harcban még inkább össze fog forrni Pártunk a munkássággal, a dolgozó parasztsággal és az értelmiséggel s a nemzet megmentéséért folytatott nagy küzdelem még szorosabbra fűzi Pártunk és a magyar nép közötti kapcsokat.

Azok az erőviszonyok, amelyek az országgyűlési választások eredményeként kialakultak Magyarországon, nem örökéletűek. Kemény és nehéz munkával, a nép érdekeinek még jobb megvédésével el kell érnie a Magyar Kommunista Pártnak, hogy lényegesen növelje befolyását a munkásosztályra, a parasztságra és

az értelmiségre. Tovább kell dolgoznunk Pártunk megerősítésén. Dolgozzék Pártunk minden egyes tagja úgy, hogy munkás, paraszt, értelmiség egyaránt érezze: a nemzet érdekeinek legjobb védelmezői a magyar kommunisták.

Szabad Nép, 1946 január 1.

A SZABOTÁLÓ TŐKÉSEK ELLEN*

A magyar demokrácia baloldala és ezen belül a Magyar Kommunista Párt komoly hadállásokat hódított meg. A szavazatok 43 százalékát kapta a három baloldali párt. Ezzel sem a belföldi, sem a külföldi reakció nem számolt. Az érem másik oldala, hogy a választás annak a pártnak juttatott többséget, amely pártban a magyar demokrácia fejlődésének fékezői vannak. Ezt a tényt sokan nem értik meg és ezért hibákat követnek el. Az erőviszonyoknak ez a kialakulása a magyar demokrácia fejlődésének átmeneti meglassúbbodását jelenti. Az államgépezetben, a gazdasági és politikai életben megnőtt a Kisgazdapárt súlya és befolyása és ez érezteti fékező hatását, bár nem oly mértékben, ahogyan azt sokan szerették volna. A Kisgazdapárt jobboldala a választás után tiszta kisgazdapárti kormányt akart alakítani. A párt centruma és részben a balszárny továbbra is fenn akarta tartani a koalíciót a két munkáspárttal. Tudjuk, hogy a jobboldal terve meghiúsult. A belügyi tárcát pedig a Kommunista Párt kapta.

A koalíciós kormány összetétele a baloldali pártok sikere volt. A Kisgazdapárt nem alakítha-

---

* Rövidített szöveg.

tott egyedül kormányt, mert nem vállalhatta egyedül a felelősséget, de mindenekelőtt azért nem, mert a mai politikai helyzetben Magyarországon a magyar munkásosztályt az ország ügyeinek intézéséből kizárni nem lehet. A Kommunista Párt nem maradhatott távol a kormánytól, mert ezzel az egész hatalmat a Kisgazdapártnak adta volna át, ami a magyar demokrácia szempontjából visszaesést jelentett volna. De nem alakíthatott a Kisgazdapárt kizárásával kormányt, mert egy ilyen kormánynak nem lett volna meg a szükséges parlamenti többsége.

Vannak elvtársak, akik helytelenítik a kompromisszumokat. Ha lemondanánk a kompromisszumokról, úgy megtörténhetne velünk, hogy a népi demokrácia nehezen felderíthető hegyének megmászásánál kitörhetnénk lábunkat, vagy nyakunkat. Pedig a nyak- és lábtörésekből elege van a magyar munkásosztálynak és a Magyar Kommunista Pártnak. Mi, ha kell, kerülő utakon is, de megmásszuk a magyar demokrácia hegyét és kitűzzük a hegy ormára a magyar demokrácia zászlaját.

A kompromisszum, amelyet Pártunk köt, elvi alapon marad, nem gyengíti, hanem erősíti a munkásosztályt, a munkásegységet és a Kommunista Pártot. A négy kormánypárt közös programja, a közellátásért, a feketézők, az infláció és a reakció ellen, a föld kincseinek államosításáért és a rend biztosításáért való harcot tűzte ki céljául s ez a program lényegében a Kommunista Párt akció-programja. A Kommunista Párt azzal az elhatározással lépett a Tildy-kormányba, hogy az egész kormányt a tettek, a kormányprogram végrehajtásának az útjára fogja vinni.

Mindazt, ami a bankjegydézsma és az áruzáro-

lás körül lejátszódott, megmutatta, hogy Magyarország gazdasági válságának kérdésében két ellentétes álláspont uralkodik. A demokrácia baloldalának álláspontja, hogy a válságot a tehetősek, a gazdagok terhére kell megoldani, úgy hogy a kapitalizmus a magyar demokrácia mind erőteljesebb ellenőrzése alá kerüljön. A bányák államosítása is ezt a célt szolgálja és a harcot tovább visszük a Függetlenségi Front teljes államosítási programjának megvalósításáért. Ezzel szemben áll a tőkések, a reakciósok álláspontja. Ezek meg akarják tartani és meg akarják erősíteni a tőkésosztály hatalmi pozicióit. Sarkukra álltak és a kormányintézkedések szabotálásával felvették a nyílt harcot a magyar demokráciával.

Ebben a helyzetben komolyan mozgósítani kell erőinket, hogy visszaverjük a tőkések támadását. A magyar demokráciának kényszerítenie kell a szabotáló tőkéseket, hogy hajtsák végre a kormány rendelkezéseit. A tőkések nyílt lázadására néhány befolyásos, árukészletét be nem jelentő gyáros letartóztatásával, készletének elkobzásával kell válaszolni. Eljött az ideje, hogy a magyar demokrácia kardja, a demokratikus magyar rendőrség lecsapjon a szabotáló tőkésekre is. Nagyobb munkásbefolyást kell biztosítani a Nemzeti Bank vezetésében és a két munkáspártnak a szabotáló tőkések ellen a tömegeket kell mozgósítania.

A termelés fokozása nélkül azonban a válságot nem lehet megoldani. Ebben a munkásoknak döntő szerepük van. A lanyhuló munkafegyelmet ismét meg kell erősíteni. Rossz az élelmezés, de a Kossuth-hídnál éjjel-nappal, hidegben és vízben, éhesen és rongyosan dolgozó munkások megmutatták, hogy minden körülmények között fokozzák a termelőmunkát. Ezzel örökre bevésték nevüket a magyar történelembe.

(Óriási taps.) A bányákban is súlyos élelmezési helyzet közben dolgoznak hősiesen. A munkások látják, hogy a MKP minden erejével a dolgozók jobb ellátásán fáradozik. De addig is, míg ezeket a kérdéseket megoldjuk, nem szabad tétlenül ülni, fokozni kell a termelést, mert ezzel erősítjük a magyar demokráciát.

Az elmult hetek sztrájkjai Csepelen, Mecsekszabolcson és több más helyen, csak megnehezítették a magyar demokrácia helyzetét. A magyar munkásosztály van olyan erős ma, hogy a két munkáspárt és a Szakszervezeti Tanács segítségével ki tudja harcolni sztrájkok nélkül is a reális követeléseit.

A két munkáspárt támogatja a Szakszervezeti Tanácsot abban a törekvésében, hogy a magyar munkások bérük egy részét természetben kapják. A szakszervezetek azonban csak úgy tudnak eredményesen dolgozni, ha megjavítjuk a szakszervezeti munkát és megszilárdítjuk a fegyelmet, amely egyes helyeken komolyan meglazult.

Eddig azonban csak a gazdasági kérdések terén történtek bizonyos intézkedések a kormány részéről. Nem úgy a reakció elleni harcban. Itt bizonyos megtorpanás észlelhető. Nyílt titok, hogy a nyugatról visszatérő reakciósok ellepik az államgépezet minden zegét-zugát. A reakció jobban felismerte ennek a kérdésnek politikai jelentőségét, mint a demokrácia. Felismerte, hogy itt a régi reakciós államgépezet megsemmisítéséről és egy új, demokratikus államgépezet megteremtéséről van szó. Ebben a kérdésben a reakció győzött eddig, mert a dolgozó tömegek tétlenek maradtak és nem avatkoztak be az igazolások ellenőrzésébe. Ezt a csorbát gyorsan és határozottan ki kell köszörülni. Biztosítani kell a szakszervezetek és a többi népi szerv beleszólási jogát a közigazgatás megtisztításába.

SZÉKESFŐVÁROSI
SZABÓ ERVIN KÖNYVTÁR
9. sz. fiókja

A dolgozó tömegeknél az elégedetlenség jelei mutatkoznak s éles bírálatokat hallani a magyar demokráciával szemben. Vannak, akik ettől megijednek és azt hiszik, hogy ez a demokrácia tömegbázisának összezsugorodását jelenti. Ez nem így van. Ez az elégedetlenség azt bizonyítja, hogy a magyar demokráciának eleven, előrehaladó erői vannak. Szerencsénk, hogy ilyen elégedetlenség van, mert bizony van ok elégedetlenségre. Mi is elégedetlenek vagyunk. Ez a jogos népi elégedetlenség részben a mi erőnk. Semmiesetre sem szabad ezt elfojtani, de másrészt nem szabad a megengedett kereten túl táplálni, nehogy a harcok időelőtti kirobbanásához vezessen. Védenünk kell mindazt, ami erősíti és bírálni mindazt, ami gyengíti a magyar demokráciát.

A magyar demokrácia haladásának meggyorsításához szükségessé vált, hogy a felül folytatott harcunknál bátrabban támaszkodjunk a tömegek alulról való megmozdulásaira. Nem kell azonnal sztrájkokra, tüntetésekre gondolni. Így a terménybeszolgáltatásnál a kisgazdapárti törpebirtokosokkal karöltve kell a vagyonos parasztok nagyobb beszolgáltatási kötelezettségéért harcolni. Erélyesebben kell fellépni a népnyúzó jegyzők, a reakciós közigazgatási tisztviselők ellen.

Jobb, népszerűbb községi politikát kell folytatni a lakosság helyzetének megjavítására.

A korrupció ellen a legélesebb harcot kell folytatni, le kell leplezni, pellengére kell állítani a korrupt tőkést, köztisztviselőt, kereskedőt. A Kommunista Párt legyen mindenütt a magyar közélet erkölcsi tisztaságának legbátrabb harcosa.

Semmi okunk nincs csüggedésre. A Magyar Kommunista Párt harcedzett és gazdag harci tapaszta-

latokkal rendelkező párt. Az idő számunkra dolgozik. S az idő munkáját Pártunk helyes harcával és megerősítésével alá kell támasztani. Vannak nehézségek, de egy kommunista ezek előtt nem torpan meg, hanem legyőzi azokat.

Beszámoló a MKP megyei titkárainak értekezletén
1946 január 15.

NÉPMOZGALOM NÉPI KÖZIGAZGATÁSÉRT

A magyar nép újra megmozdult. Számos népgyűlés, tüntetés zajlott le Budapesten és vidéken. Munkások, parasztok és a haladó értelmiség tízezrei egyöntetűen követelik a kormánytól, hogy erélyes és gyors intézkedésekkel indítsa el a közigazgatási apparátus megtisztítását a nép ellenségeitől. Nem felülről, nem egy gombnyomásra, hanem alulról, a népből, a nép kezdeményezésére indult el ez a mindinkább nagyobb rétegeket átfogó mozgalom, hogy a népi közigazgatás kialakulásának feltételeit megteremtse. A népi ösztön nem csal. Helyesen érzi a munkás és paraszt egyaránt, hogy a közhivatalokban meghúzódó reakciós tisztviselők, akik a Horthy-rendszer évei alatt taposták és rúgták a népet, akik a magyar föld dolgos munkásait csak „büdös parasztnak" titulálták, akik méltóságon alulinak tartották a munkás vagy paraszt bajaival foglalkozni, azokat orvosolni, most újra kibújtak odúikból és a régi reakciós idők szellemében sanyargatják a népet. Ahol csak járunk, mindenütt panaszkodik a nép a jegyzőkre, a főjegyzőkre, az öntelt, fennhéjázó megyei tisztviselőkre, akik a nép ügyeivel nem foglalkoznak, hanem az urak érdekeit védik a néppel szemben. Nem egy parasztember mondotta nekem vidéki látogatásaim alkalmával, hogy „a mi köz-

ségünket még nem érte el az új idők szele. Falunkban továbbra is a jegyző a mindenható, és sem orvoslást, sem segítséget nem találunk nála." Akinek a füle természetesen nem érzékeny a nép panaszai iránt, nem nagyon ébred annak a tudatára, hogy különösen a falu népe tele van elkeseredéssel a basáskodó régi közhivatalnokok, jegyzők, főjegyzők ellen. Csoda tehát, hogy megmozdul a nép? Nem. A csoda az, hogy eddig hallgatott és várta türelmesen, hogy majd felülről, Budapestről végre megjön az intézkedés, amely megszünteti a reakciós basák garázdálkodását.

Ez az intézkedés elmaradt, jóllehet a magyar demokrácia megszületésének első percétől kezdve minden oldalról elhangzott a követelés: meg kell tisztítani a közigazgatást a nép ellenségeitől. Vannak „demokraták", akik abban a téves hitben élnek, hogy a nép a régi maradt és türelmes birka módjára továbbra is tűrni fogja a magyar földesúri rendszert kiszolgáló és a néptől elszakadt hivatalnokok önkényeskedését. A nép azonban már nem a régi! Ha látja, hogy felülről elakadt, vagy döcögni kezd a demokrácia szekerén, lök egyet rajta, hogy tovább és gyorsabban haladjon előre. A közigazgatási apparátusnak a nép ellenségeitől való megtisztításáért kibontakozó népmozgalom — ezzel magyarázható. Ezt a népmozgalmat minden demokratának üdvözölnie kell. Vannak azonban „demokraták", akik idegesen reagálnak a lezajlott tüntetésekre és népgyűlésekre, akik felvetik a kérdést: mi lesz ebből? Már megint, vagy jobban mondva, még mindig félnek a néptől. Nem értik meg, hogy a megmozdult nép a magyar demokrácia erejét, életképességét mutatja. Aki a néptől nem szakadt el, annak csak örülhet a szíve, hogy népünk érzi erejének hatalmát és megmozdulásával új lendületet ad a magyar

demokráciának. És hogy mi lesz ebből? Nem nehéz erre a kérdésre megadni a választ! Az eredmény az lesz, hogy a nép ellenségei eltűnnek majd a közigazgatási apparátusból és ennek eredményeként kialakul az igazi népi közigazgatás, amely nélkül nincs életképes magyar demokrácia.

Mint minden népi megmozdulásnál, most is előfordulnak kilengések. Nagyon nehéz az elkeseredett nép haragját az illemszabályok keretei közé szorítani. De a demokraták feladata nem az, hogy egyes kilengések miatt elítéljék az egyébként helyes, egészséges népi megmozdulást, hanem, hogy megszabadítsák hibáitól. Senki nem helyeselheti, ami Nagykőrösön, vagy mondjuk Érden történt. Minden józanul gondolkodó demokrata részére világos, hogy nem a szociáldemokrata polgármester, vagy főjegyző veszélyezteti a magyar demokrácia fejlődését és ezért ne őket érje a nép haragja. Ellenkezőleg, a szociáldemokrata, kommunista, parasztpárti és a néppel összeforrt kisgazda-köztisztviselőkkel együtt, azok segítségével kell a nép ellenségeit a közigazgatásból eltávolítani.

A közigazgatási apparátusnak a reakciósoktól való megtisztítása egyetemes nemzeti feladat. Hiba volna azt hinni, hogy ezt a feladatot egy párt el tudja végezni. Valamennyi demokratikus pártnak sorompóba kell itt lépnie, hogy végre megteremtsék az igazi népi közigazgatás alapjait. Az, hogy a kommunisták a népmegmozdulás élére állottak, természetes és ezt csak helyeselni lehet. A kommunistáknak nemcsak feladatuk, hanem egyenesen kötelességük, hogy a nép mellé és élére álljanak akkor, amikor igaz ügy megvédéséről vagy kiharcolásáról van szó. De itt is — mint minden fontos kérdésben — a többi demokra-

tikus párttal és elsősorban a szociáldemokrata pártszervezetekkel kell együtthaladni és cselekedni. A közigazgatási apparátus megtisztítása a nép ellenségeitől a Függetlenségi Front programjának sarkalatos pontja. Minden párt kötelezte magát, hogy vaskézzel kell kisöpörni a reakciót a közigazgatásból. Ezért minden városban és községben a Nemzeti Bizottságokban kell megvitatni ennek a fontos problémának a megoldását és a gyakorlati teendőket. Ne lazítsa, hanem ellenkezőleg : erősítse a közigazgatási apparátus megtisztításáért folyó népmozgalom a Függetlenségi Frontot. A népi közigazgatásért folytatott harcban jussanak még közelebb egymáshoz a demokratikus pártok. A magyar demokratikus újjáépítés azért teremtette meg a Nemzeti Bizottságokat, hogy azok a népmozgalom összefogó, irányító és harcos vezető szervei legyenek. Egyes városokban és községekben a Nemzeti Bizottságok kezdeményezésére mozdult meg a nép és követelte a közigazgatás megtisztítását. Ez a helyes út és ezen az úton kell haladnia a kibontakozó népmozgalomnak. Ha mindenütt a Nemzeti Bizottságok, a demokratikus pártok veszik a kezükbe a harcot a közigazgatás megtisztításáért, akkor nem maradhat el az eredmény és a kormány a nép segítségével el fogja távolítani a nép ellenségeit a közigazgatásból.

Szabad Nép, 1946 február 28.

A MEGERŐSÖDÉS ÚTJÁN

A Magyar Kommunista Párt fejlődésében új határkőhöz érkezett. Március 24-én és 25-én lesz Budapesten Pártunk megyei bizottsági tagjainak és a járási titkároknak első országos értekezlete.

Az a nagy szervezési munka, amelyet a télen Pártunk végzett, ezzel az országos értekezlettel eléri csúcspontját és egyben új fejezetet nyit Pártunk további harcában. A Magyar Kommunista Párt fiatal, legális párt és a demokratikus átalakulás nagy és bonyolult feladatok elé állítja. Ahhoz azonban, hogy a magyar kommunisták több, mint félmilliós serege a helyzet magaslatán állhasson s a magyar nemzettel szemben vállalt kötelezettségét teljesíthesse, elengedhetetlenül szükséges a Magyar Kommunista Párt szervezeti megerősítése és ideológiai egységének fokozása. E feladatok végrehajtásának jegyében folytak le januárban és februárban járási és megyei értekezleteink. Minden túlzás nélkül, örömmel állapíthatjuk meg, — és ezt igazolják a mögöttünk álló járási és megyei értekezletek — hogy a Magyar Kommunista Párt a választások óta szervezetileg és ideológiailag egyaránt megerősödött és fejlődésében komoly lépéseket tett előre. Nem titok, hogy a magyar demokrácia megtorpanásával kapcsolatban elterjedt kishitűség részben Pártunkban

is visszatükröződött. Ennek ma már vége van! Különösen a magyar demokrácia baloldalának sikeres küzdelme és ezen belül Pártunk Központi Vezetőségének merész, harcos, demokratikus politikája vetett véget minden kishitűségnek a magyar kommunisták soraiban. Pártunk ma telítve van pezsgő aktivitással, kemény akarattal és lelkes optimizmussal. Ma minden párttag — és nemcsak párttag — számára világos, hogy a Magyar Kommunista Párt helyes utakon jár.

Pártunk e kitűnő belső hangulata rányomja bélyegét az összeülő megyei bizottságok tagjai, és a járási titkárok első országos konferenciájának munkájára. Lesz a járási titkároknak és a megyei bizottsági tagoknak miről beszámolniok! Hiszen a kommunisták védték a legerélyesebben az új gazdák veszélyeztetett földjét. Hiszen a kommunisták jelszava: „földet vissza nem adunk" szólította csatasorba az új gazdák tízezreit és a harcot, amelyet elindítottunk, siker koronázta. Törvényerőre emelik azt, amit az új gazdák követeltek.

Nemcsak a föld megvédésében, de a közigazgatási apparátus megtisztításáért vívott harcban is az első sorban állottak a kommunisták. Azt a népmozgalmat, amely e cél elérésére magából a népből indult ki, a kommunisták teljes erővel támogatták. Hiába igyekeznek egyesek kigyót-békát kiáltani erre a népmozgalomra mi nemcsak, hogy nem tagadjuk meg, hanem most is azt mondjuk, igaza volt a népnek, amikor látva a kormánykörök tétlenségét, az önsegély fegyveréhez nyúlt és a maga módján igyekezett megszabadulni azoktól a hivatalnokoktól, akik a 23 éves Horthy-reakció alatt népnyúzásban voltak „szakértők". Ugyanakkor, amikor méltatni fogjuk a népmozgalom jelentőségét, nem

kendőzzük majd el annak gyengéit sem. Mi nemcsak az eredményeken, de a hibákon is tanítjuk, neveljük Pártunkat és ezt megtesszük az előttünk álló országos értekezleten is. Bár követnének bennünket ezen az úton más demokratikus pártok is, mert így eleve kiküszöbölnénk sok súrlódásnak a lehetőségét.

A járási titkárok és a megyei bizottsági tagok első országos értekezletén az egész Pártnak irányt fog mutatni Rákosi Mátyás elvtárs, kijelölve azokat a feladatokat, amelyeket meg kell oldania az országnak és amelyeknek megoldásáért való harcban példát kell mutatnia a Magyar Kommunista Pártnak.

Nem helyes az a nézet, hogy a válság sikeres megoldásával ölbe tehetjük kezünket és megpihenhetünk a babérokon. A kommunistának nyert csata esetében is meg kell őriznie józanságát és nem szabad éberségéből, harci készségéből egy jottányit sem engednie. Ez a jelenlegi helyzetben annál szükségesebb, mert minden jel arra vall, hogy a megállapodás pontjainak végrehajtása nem folyik kellő erővel. Pártunk feladata most az, hogy biztosítsa a megállapodás gyors és maradéktalan végrehajtását.

Ezen túl komolyan foglalkoznunk kell, elsősorban parasztszervezeteinknek, karöltve a többi demokratikus pártokkal, a tavaszi mezőgazdasági munkálatok sikeres elvégzésével. A szántás-vetés ideje van. Ahogy szántani és vetni fogunk, úgy eszünk és ruházkodunk majd. A megindult tavaszi munkálatok eredményén múlik nagyrészben, hogy sikerül-e biztosítani kenyerünket, sikerül-e jó pénzt teremtenünk, és végső eredményben sikerül-e gazdaságilag talpraállítanunk országunkat. A széncsata mellett a legfontosabb ma a szántás és vetés mindenáron való biztosítása. A

falusi kommunistáknak ugyanolyan lelkesedéssel kell megragadniok az eke szarvát, mint amilyen kemény marokkal vette kezébe a bányász a csákányt. A magyar parasztnak az eke mellett s a magyar bányásznak a tárnákban a szenet vájva kell szorgos munkával megteremtenie népünk jobb létének, hazánk gazdasági felemelkedésének alapjait.

Nem kevésbbé fontos feladatok várnak a Magyar Kommunista Pártra az államapparátus leépítésével s megtisztításával kapcsolatosan. A magyar demokrácia e létkérdésének megoldását a kormány és annak szervei veszik kézbe. Ez azonban semmiesetre sem jelenti, hogy a népnek nem lesz itt már semmi szerepe. Reméljük, hogy erre komolyan senki nem is gondol. Tanulnunk kell mindnyájunknak az igazoló bizottságok munkájának csődjéből. A csőd elsősorban azért következett be, mert az igazoló bizottságok munkájával szemben a néprétegek közömbösek voltak, nem támogatták kellő erellyel munkájukat. A tisztogatás végrehajtására kiküldendő hármas bizottságok csak akkor fognak jó munkát végezni, ha a nép támogatni fogja őket, ha a magyar demokraták mindenütt felhívják figyelmüket azokra a reakciósokra, akiket el kell távolítani az állami és közigazgatási apparátusból.

Nem utolsó sorban foglalkozni fog a járási titkárok és megyei bizottsági tagok első országos értekezlete a Magyar Kommunista Párt további szervezeti megerősítésével. Tudatában kell lennie minden kommunistának, hogy a magyar demokrácia megerősítéséhez tartozik a Magyar Kommunista Párt állandó és mindig fokozódó szervezeti megerősítése és fejlesztése. A magyar demokrácia megerősödésével fejlődik a magyar nép demokratikus gondolkodása is. Ez azt is

jelenti, hogy a reakció által befolyásolt rétegeknek is megváltozik a felfogása a kommunistákról. Ezt a változást értékesíteni kell tudnunk a Magyar Kommunista Párt érdekében.

Nem fér semmi kétség ahhoz, hogy Pártunk vezére, Rákosi Mátyás elvtárs irányítása mellett a járási titkárok és megyei bizottsági tagok első országos értekezlete jó munkát fog végezni és Pártunk harcának új, további sikerekkel biztató fejezetét fogja megnyitni.

Szabad Nép, 1946 március 23.

A FELEMELKEDÉS ÚTJÁN

Jó érzés tölti el szívünket, ha arra gondolunk, hogy az idén karácsonykor, ha gyéren is, az öröm megjelent már a magyar családok otthonában. A felszabadulás óta a második karácsony van mögöttünk, de sok szenvedés, nélkülözés és gond után ez volt az első, amikor dísz is került a karácsonyfákra s az asztalok kissé gazdagabban várták a magyar családokat.

Talán nem túlzás, ha ebből is azt látjuk, hogy a nemzet elindult az újjászületés útján. A háborús vihar és az infláció tombolása — egy vékony élősdi réteg kivételével — valamennyiünket alaposan megtépázott. A dolgozók, a kis emberek milliói elszegényedtek a háború nyomán. Most azonban valamennyien érezzük, hogy az elszegényedés folyamata megállt és lehetőség nyílik arra, hogy fokozatosan pótoljuk mindazt, amit elvesztettünk. A szeretet ünnepén mindannyian azt éreztük, hogy — bár még sok a baj — mégis előremegyünk, utunk felfelé visz és jobban állunk, mint egy évvel ezelőtt.

Milyen nagy dolog, hogy ezt megállapíthatjuk! Emlékezzünk csak vissza a felszabadulás utáni hetekre és hónapokra! A romhalmaz és a rettenetes pusztítás láttára sokan lelkileg és fizikailag összetörtek és sötét kétségbeesés kerítette hatalmába a lelkeket. Nem egy,

ma vezető szerepet játszó politikust ismerek, akik 1944 novemberében és decemberében kijelentették, hogy „ezt a csapást nem heverheti ki a magyar nemzet." Valóban: iszonyú mélységbe taszított bennünket Horthy háborúja és ebből a mélységből kijutni nem volt könnyű dolog.

Miért és hogyan sikerült mégis a felemelkedés útjára lépni? Mert bizonyára nem tekinthető véletlennek, hogy aránylag oly rövid idő alatt a magyar dolgozók építő munkája csodával határos eredményeket tudott elérni.

Ha erre a kérdésre felelni akarunk, akkor elsősorban a szabadság erejéről kell szólnunk. A szabadság levegője öntött akaratot és lelket a magyar népbe. Hiszen a háború a nép számára nemcsak vereséget, hanem felszabadulást, szabadságot és így győzelmet is hozott. Népünk megértette, hogy nemcsak az ország, hanem a 25 éves népellenes ellenforradalmi rendszer is rombadőlt a Vörös Hadsereg csapásai nyomán, összedőlt a régi úri világ és egy új, szabad világ kapui tárulnak fel. A szabadság ereje, amely az emberi történelem során nem egyszer művelt már csodákat, a mi népünket is erői megfeszítésére, önfeláldozó munkára, a nehézségek leküzdésére ösztönözte. A felszabadulásnak, a szabadságnak ezt a csodatevő erejét sokan nem ismerték és ezért nem is vették számításba. Ez volt az oka annak, hogy reménytelenül kishitűen és gyámoltalanul állottak az üszkös romok előtt.

Mi, magyar kommunisták, a nagy emberi szabadságharc katonái, nem veszítettük el fejünket a határtalan pusztulás és sivár romlás láttán. Mi tudtuk, hogy népünk a szabadság birtokában nem ijed meg a nehézségektől és nekigyűrkőzik a hatalmas építő munkának, eltakarítja a romokat s új, szebb, tartalmasabb

életet fakaszt majd ezen a sokat szenvedett magyar földön. Dicsőség a magyar bányászoknak, vasasoknak, az egész munkásosztálynak, mellettük a dolgozó parasztságnak és az építő akaratú értelmiségnek, azért a hatalmas munkáért, amit két év alatt a legnehezebb körülmények között a magyar újjászületés érdekében elvégeztek! Mindenekfelett nekik, a dolgozó milliónak köszönhetjük, hogy ez a karácsony több örömmel köszöntött reánk, mint tavaly télen.

A nélkülözések és nehézségek között végzett építő munkának ez a két esztendeje adja meg a mi kommunista optimizmusunk legszilárdabb alapját. Az a nép, amely mögött olyan teljesítmény áll, mint ez a kétéves építőmunka, nem veszhet el. A nép önmagára talált, útja fölfelé vezet és nem kétséges, hogy a további nehéz küzdelmekre, a munka és a politikai harc frontján ezután is ki fogja verekedni a győzelmet.

A fölszabadulás, a szabadság azonban egymagában kevés lett volna ahhoz, hogy népünk gyorsan újjászülessék és a felemelkedés útjára lépjen. A szabadság mellett szüksége volt népünknek a szabadság igazi pártjára, olyan pártra, amely önzetlenül szolgálja, tanítja, neveli a népet a szabadság által adott jogok gyakorlására. Szüksége van egy olyan pártra, amely nem fél a nehézségektől, szembenéz velük, megtalálja a módját az akadályok elhárításának, amelynek nincs más célja, mint a nép politikai és gazdasági felemelkedésének, a teljes szabadság kivívásának szolgálata. Ilyen pártra talált a magyar nép a mi Pártunkban, a Magyar Kommunista Pártban.

A dicsekvés nem kenyerünk, de az igazsághoz híven meg kell állapítanunk, hogy a két év alatt elért eredmények elképzelhetetlenek lettek volna a mi Pár-

tunk kezdeményező ereje és mozgósítási készsége nélkül.

A földreformot a Magyar Kommunista Párt kezdeményezésére és szervezeteinek hathatós segítségével hajtotta végre a magyar demokrácia a legnehezebb időkben.

Az újjáépítés tervszerű és az egész népet munkába állító elindítása a mi Pártunktól származott.

Mikor az infláció elemi csapásként sorvasztotta a nemzetet, mi gyűjtöttük össze népünk valamennyi építő erejét, a jó pénz, a stabilizáció megteremtésére, s ezzel megmentettük az országot a gazdasági és politikai összeomlástól és biztosítottuk a felemelkedés további lehetőségét.

Mindezek után elérkezett annak az ideje, hogy végérvényesen és gyors ütemben kijussunk a háború által okozott nyomorúságból, elérjük és túlhaladjuk a békebeli állapotokat. Most újra — mint mindig — Pártunk lépett a magyar közvélemény elé egy pontosan kidolgozott és a realitásokra épített hároméves gazdasági tervvel, amelynek segítségével iparunk eléri, majd túlhaladja a békebeli termelési nívót. Mezőgazdaságunk szintén. Ennek következtében a dolgozó nép életszínvonala is fokozatosan emelkedik.

Mindez azt mutatja, hogy a Magyar Kommunista Párt az országépítés pártja. A felszabadulás után így mutatkozott be az országnak s ennek ismeri a nemzet ma is.

Pártunk természetesen nem akarja illúziókba ringatni a nemzetet. Világosan megmondja, hogy az országépítés eredményes munkájának politikai feltételei is vannak. A reakció elleni harc nélkül a hároméves gazdasági terv homokra épül. A reakció nem akar újjáépítést, nem akar rendet és nyugalmat, nem

akarja, hogy az ország kigyógyuljon háborús sebeiből, nem akarja, hogy megbirkózzék gazdasági nehézségeivel. Hiszen a hároméves terv sikere a magyar nemzet és a demokrácia teljes egybeolvadását jelentené. Ez pedig a reakció minden eszközzel meg akarja hiúsítani. Az a célja, hogy kimélyítse a nemzet és a demokrácia közötti ellentétet, mert jól tudja, hogy ha a nemzet és a demokrácia végérvényesen egymásratalál és széttörhetetlen egységbe forr össze, úgy a reakció örökre elveszítette a csatát. Ezért igyekszik gazdaságilag gyengíteni az országot, politikailag pedig egyik válságot a másik után előidézni.

Népünk nyugalmat és békességet akar, hiszen az építő és alkotó munkának ez a feltétele. De nem azt a nyugalmat, ami az urak, a nép ellenségeinek hatalmát erősítené meg. Ennek a teremtő nyugalomnak érdekében, a nép rendjének megvalósítására kell továbbra is erősítenünk a munkásosztály egységét és népünk minden demokratikus erejének összefogását. Ha a közelgő új esztendőben népünk eddigi szép eredményeit újabb sikerekkel akarjuk gazdagítani, akkor a fokozott építőmunka mellett még nagyobb öntudattal és éberséggel kell küzdenünk a nép ellenségei ellen.

Szabad Nép, 1946 december 29.

A FÜGGETLENSÉGI FRONT SZEREPE*

A magyar reakció legfőbb törekvése kezdettől fogva a munkásság egymással való szembeállítása. Hogy ez a terve nem sikerült, azt elsősorban a Kommunista Párt és a szociáldemokrata baloldal szövetségének köszönhetjük. A reakció, a nemzetközi imperializmus erői visszavonulásra kényszerültek és a magyar nép száz év után újra az élenjáró nemzetek sorába került. Ma már nemcsak Keleten, hanem Nyugaton is szeretettel és megbecsüléssel tekintenek a népek a magyar demokrácia felé, amely egyre döntőbb politikai, gazdasági sikereket ér el. Ezeket a döntő jelentőségű politikai és gazdasági változásokat a Kommunista Párt harcolta ki, szövetségben a baloldali szociáldemokratákkal

A munkásegység nélkül nem tartanánk ott, ahol tartunk. A munkásegységért folytatott harcban erősödött bennünk az a meggyőződés, hogy csak úgy mehetünk előre, ha megvalósítjuk az egységes munkáspártot. A szociáldemokrata baloldal nagy érdeme, hogy ráléptek az egyesülés útjára és felvették a harcot pártjukon belül a jobboldal ellen. Az egységes munkáspárt a marxizmus, leninizmus alapján jön

---

* Rövidített szöveg.

létre. Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy a kommunisták és a szociáldemokraták közé emelt válaszfalakat lebontsuk. Testvérpártunk egyes tagjainál bizonytalanság van: meg kell szabadítani őket ettől a bizonytalanságtól, érezzék, mennyire egyenrangú tagjai lesznek ők az egységes munkáspártnak. Mert a munkáspártban nem lesz elsőosztályú és másodosztályú párttag, mindenkinek egyenlő jogai és kötelességei lesznek. A mi egységes pártunkat egy politikai vonal, azonos politikai akarat hatja át, nálunk se jobboldal, se baloldal, sem centrum nincs és nem is szabad, hogy legyen.

Az egységes párt a magyar nép leghűbb szolgálója és legjobb vezetője lesz, mert csak az a jó vezető, aki jól szolgálja a népet. Ebben a pártban nem lehet helye korrupt embereknek, olyanoknak, akik becsapják, megcsalják a népet, vagy akik erkölcstelen magánéletet élnek. Az egységes párt minden egyes tagjának a tiszta magyar demokratikus erkölcs példaképéül kell szolgálnia. Aki az egységes munkáspártnak a tagja, az vegye tudomásul, hogy önzetlenül kell szolgálnia a népet. Nem szabad megfeledkezni arról, hogy a reakciót még nem számoltuk fel teljesen : szétvert seregei most egyes reakciós, katolikus egyházi körök háta mögé bujnak.

Azonban az alsó papság széles rétegei és a felső papság egy része is a népi demokrácia mellé akar állni. Mindszenty prímással sem egyházpolitikai kérdésekben van ellentét, az ellentétek onnan származnak, hogy a magyar demokrácia a békét, a függetlenséget és a nép demokratikus jogait védi. Meg kell mondanunk, hogy az egységes munkáspárt is a teljes vallásszabadság elvén fog állani.

Soha a magyar demokrácia nem volt olyan erős,

mint ma. A két munkáspárt egyesülésével lehetővé vált a magyar demokrácia számára, hogy az élet minden területén érvényre juttassa akaratát. A száz munkáson felüli gyárak államosítása a két párt egyesülésének első döntő, legnagyobb sikere. Ezzel nagy csapást mért a magyar demokrácia a kapitalizmusra, melynek megindult a bomlása s így megindulhatott az a hatalmas átformáló munka, mely gazdasági és politikai életünket a nép szolgálatába állítja. Magyarországon olyan kormány van, amely a magyar munkásosztály, a dolgozó parasztság és értelmiség nevében kormányozza az országot. Ezt jól tudják a magyar dolgozók: ezért indult a hatalmas munkaverseny, amely máris száz és százezreket fog át.

Hogy még szilárdabb alapra helyezzük a demokráciát, ahhoz szükséges a pártok közötti versengés megszünése, szükség van arra, hogy a pártok egy cél érdekében együttműködjenek. Most, miután megteremtődtek a munkásosztály vezetése alatt a népi erők demokratikus egységének előfeltételei, szükségessé válik, a Magyar Függetlenségi Front átszervezése. Mi demokraták mindannyian újtípusú népi államot építünk és ennek a szilárdsága, jövőbeni fejlődése megkívánja, hogy a nép egységesen, egy frontba tömörülve támogassa ezt a népi államot. A Függetlenségi Front a magyar népi demokrácia nagy iskolája kell, hogy legyen, a Függetlenségi Front lesz maga a szervezett nép.

Az amerikaiak, akik a mi augusztusi választásunkkor terrorról és rendőrállamról szónokoltak, most Olaszországban sortűzzel, tankokkal és börtönökkel csinálnak választást. Amerikai turisták tízezrei lepik el az olasz földet és ez a turistáskodás nagyon hasonlít a Hitlerékéhez, akik szintén kirándulókat küldtek

annak az országnak választására, melyet le akartak igázni. Az olasz választást — az előkészületekből ítélve — inkább lehet terrornak, mint demokratikus választásnak nevezni. Az amerikai imperializmus lábai alatt inog a talaj és a demokratikus népek tábora hatalmasabb és erősebb lesz, mint bármikor. Ez az előfeltétele annak, hogy az amerikai imperializmussal háború nélkül tudjunk az egész világon leszámolni. Ma Magyarország a béke, a szabadság erős vára, és nekünk úgy kell dolgoznunk, hogy ezt a várat még szilárdabbá tegyük.

Szabad Nép, 1948 április 17.

A PARASZTPÁRT A DEMOKRÁCIA TÁMASZA

Tisztelt Országos Pártgyülés ! Kedves Barátaim !

A Magyar Kommunista Párt és Rákosi Mátyás nevében meleg szeretettel üdvözlöm a Nemzeti Parasztpárt hatodik pártgyűlését és annak kiküldötteit.

Nem udvariassági gesztus ez a mi üdvözletünk! Nem azért jöttünk ide és nem azéri szólalunk fel itt, ezen a pártgyűlésen, hogy ezzel eleget tegyünk a szokásos formalításoknak más koalíciós párt kongresszusa alkalmából.

Nem, itt sokkal többről van szó !

Mi ide, erre az országos pártgyűlésre azzal az érzéssel és meggyőződéssel jöttünk, hogy egy velünk szövetségben álló párt kongresszusára, tehát szövetséges társhoz jöttünk. Annak a pártnak a kongresszusára, amely párt, — ha némi ingadozásokon keresztül is, de — kiállta a próbát azokban a harcokban, melyek három éven keresztül lankadatlan erővel folytak a demokrácia és a reakció tábora között. Ez a harc, mint tudják, a reakció döntő vereségével és a magyar népi demokrácia, a magyar nép történelmi jelentőségű győzelmével végződött. Örömmel kell ezen a pártgyűlésen megállapítani, hogy e népi győzelem kivívásában a Nemzeti Parasztpártnak is

komoly érdemei vannak. A nép ellenségei fiatal demokráciánk fejlődésének folyamán nem egyszer tettek kísérletet arra, hogy éket verjenek a munkásosztály és a parasztság közé. A város és falu urai, szövetkezve a külföldi imperialistákkal, azoknak támogatásával szembe akarták nálunk is fordítani a parasztságot a munkásosztállyal. Testvérharcot akartak, szították az ellentéteket a város és a falu között, hogy így megbontsák a dolgozó magyar nép kialakulófélben lévő demokratikus egységét. A Nemzeti Parasztpárt nagy érdeme véleményem szerint abban van, hogy minden kísérlet, minden megkörnyékezés ellenére a Magyar Kommunista Párttal együtt hirdette a munkás és paraszt szövetség nagy eszméjét és így segítette építeni és szervezni azt a szövetséget, amely népi rendszerünk alapját képezi. Nekünk közös erővel a jövőben is mindent el kell követnünk, hogy a munkásosztály és parasztság szövetsége erősödjék, izmosodjék, mert csak ez az egyetlen biztosítéka annak, hogy népünk minden akadályon keresztül menetelhet abba a szabad, boldog magyar világba, amelyről a magyarok legjobbjai álmodoztak és amelyért oly sok nagy magyar szabadságharcos, ha erre szükség volt, emelt fővel ment a bitófa alá!

Szakítanánk sokat szenvedett népünk legszentebb hagyományaival, ha nem erősítenénk, ha nem tennénk a jövőben még szilárdabbá és megdönthetetlenné a munkás és paraszt szövetséget.

Barátaim! Népünk történelme arra tanít bennünket, hogy a parasztság harcai folyamán minden alkalommal elbukott, amikor egyedül, a munkásosztály támogatása nélkül indult jogos követeléseiért harcba. Másrészt a parasztság harca győzött mindig akkor, amikor jogos érdekeiért a munkásosztály ol-

dalán, annak támogatásával vette fel a küzdelmet. Népünk évszázados harca egy szabadabb magyar életért, arra tanít bennünket, hogy csak a munkásosztállyal szoros szövetségben menetelhet előre a parasztság is a haladás útján.

Ez érthető is! A munkásosztály a nép legszervezettebb, legfegyelmezettebb ereje, az a része a nemzetnek, amely éppen osztályhelyzeténél fogva elsősorban van érdekelve az új szabad emberi társadalom felépítésében. De a munkásosztályt is arra tanítják harcainak tapasztalatai, hogy csak a dolgozó parasztsággal együtt és a vele való szoros szövetségben tudja a régi igazságtalan, népellenes világ romjain felépíteni a szabad emberek szabad hazáját!

A munkásosztály és a dolgozó parasztság — ez a társadalmi harcok történetének nagy tanulsága — egymásra van utalva és csak együtt, egy frontba tömörülve tudja mindkettő közös céljait, nagy eszméit valóraváltani!

Ha felmérjük azt az utat, melyet a magyar demokrácia a felszabadulás óta megtett és ha ennek tükrében megvizsgáljuk azt a kérdést, hogy helyes volt-e a dolgozó parasztság részéről a munkásosztály harcának a támogatása, úgy azt hiszem, hogy erre csak határozott igenlő választ lehet és kell adni! A magyar dolgozó parasztság a munkásosztályban megbízható szövetségesére talált, olyan társadalmi erőre, amelyet, ha követ és támogat, minden veszéllyel meg tud birkozni és céljait el tudja érni. Ezért a parasztság érdekeinek is megfelel a két munkáspárt küszöbön álló egyesülése. Ennek az egyesülésnek következtében a munkásosztály ereje hatalmasan megnő. Létrejön végre, sok éves testvérharc után a magyar munkásosztály politikai, szervezeti egysége, egy egy-

séges, harcos pártja lesz a magyar munkásosztálynak. Ez a nagy, hatalmas egységes párt még hatásosabban, még eredményesebben fogja megvédeni és támogatni a magyar dolgozó parasztságot!

Vannak egyesek — és engedjék meg nekem, hogy teljes nyíltsággal és őszinteséggel beszéljek itt — akik most a két munkáspárt, a munkásosztály egységének a megvalósításával kapcsolatban felvetik a parasztegység kérdését, a Nemzeti Parasztpárt és a Kisgazdapárt egyesülésének a problémáját. Azt mondják, hogy amit lehet a munkásoknak, miért ne lehetne a parasztságnak is.

Nem új kérdés ez, tisztelt Barátaim. A parasztegység kérdését, mint jól tudják, Nagy Ferencék, Varga és Kovács Béláék, a magyar nép ádáz ellenségei, az összeesküvők vetették fel. Mi volt a céljuk? Milyen tervek elérésére akarták ezt az úgynevezett parasztegységet? A Köztársaság megdöntésére, arra, hogy ujra visszaállítsák a régi úri világot, arra, hogy elvegyék a paraszttól birtokába vett ősi jussát, a demokrácia által juttatott földet.

Tehát lényegében az úri egység, az úri hatalom megteremtésére akarták összefogni a parasztságot. A nép ellenségei a parasztegység jelszavával szét akarták törni a munkás-paraszt szövetséget és harcba akarták vinni a parasztságot a demokrácia, a munkásosztály ellen. Ha e tervük sikerült volna, úgy elbukott volna a magyar parasztság, a magyar munkásosztály ügye is.

Nagy Ferencék, az összeesküvők szabadon járó ügynökei, most újra felvetik ezt a kérdést, azért, hogy egy újabb kísérletet tegyenek a munkás és paraszt szövetség szétverésére. Ezért mi csak helyeselni tud-

juk a Nemzeti Parasztpárt politikáját, amely világosan felismerte az ezzel kapcsolatos veszélyeket és elutasítja Nagy Ferencék ügynökeinek új tálalásban nyújtott parasztellenes reakciós ajánlatát. Ez a parasztegység jelszavába burkolt, lényegében parasztellenes politika megtévesztett itt-ott, egyébként becsületes embereket is. Sokan keresik ma a népi egység megvalósításának a lehetőségét. Igazuk van. Ma, inkább mint valaha, szükség van a magyar dolgozó nép politikai egységére. Csak arra vigyázzunk, hogy az egység megvalósításának a helyes formáit találjuk meg. A Magyar Kommunista Párt véleménye az, hogy elérkezett a magyar nép demokratikus egység megteremtésének az ideje. Ezt a legjobban a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front átszervezésével tudjuk majd közösen megvalósítani. Ez lesz az igazi népi egység, amelynek keretén belül a parasztegység is létrejön. Ennek megvalósításáért kell most közösen dolgoznunk, ha előre akarunk menetelni.

Tisztelt Barátaim! Engedjék meg, hogy befejezésül felhívjam figyelmüket arra a veszélyre, amely a Nemzeti Parasztpárt falusi szervezeteit fenyegeti. A magyar reakció döntő vereséget szenvedett. Ez a vereség a reakciót elsősorban, hogy úgy mondjam, fent érte. Fent, a pártok, intézmények felső szerveiben. Itt mi közös erővel kivetettük a reakciót egy egész sor fontos politikai, gazdasági hadállásából. Ne legyenek azonban hamis illúzióink. Olyan mértékben, mint fent, lent még nem sikerült megvernünk a reakciót. Lent, a tömegekben, különösen a paraszti tömegekben, számos helyen megőrizte a reakció teljes erejét, vagy erejének nagyrészét. Ezek az erők most, miután érzik a demokrácia növekvő hatalmát és az ebből rájuk háramló veszélyeket, menedékhelyeket

keresnek, ahol megbujhatnak és ahonnan — ha újra megszervezik magukat — elindíthatják támadásukat a demokrácia ellen. Számos helyen a Parasztpárt falusi szervezeteibe is befurakodtak ezek a reakciós erők. Ne gondolják, Barátaim, hogy én ezt szemrehányásként, vagy kritika miatt velem itt fel. Én azt hiszem, hogy a szövetségestársi viszony megköveteli azt, hogy egymást őszintén figyelmeztessük a közös veszélyekre. Ilyen értelemben fel szeretnénk hívni a figyelmüket arra, hogy pártjukat elég komoly veszély fenyegeti, hogy bizony, ha nem lesznek éberek, ha nem lesznek résen, egyes falusi pártszervezeteiket itt-ott meghódíthatja az ellenség. Ezt a veszélyt elhárítani elsősorban az Önök feladata. Önök vannak érdekelve abban, hogy a Parasztpárt a jövőben is, még inkább mint eddig, a népi demokrácia egyik legbiztosabb támasza maradjon.

Ne felejtsük el, a reakció nem nyugodott bele vereségébe és álarcot öltve magára, igyekszik, befurakodni a demokratikus pártokba és így a Parasztpartba is. Ezt közös erővel meg kell akadályoznunk. Úgy kell dolgoznunk mindannyiunknak, hogy a reaksiósokat népünk kivesse magából, hogy ezek a nép ellenségei ne találjanak maguknak sehol búvóhelyet. Csak így lehet őket ártalmatlanná tenni! A Nemzeti Parasztpárt a jövőben csak úgy tudja megőrizni méltó helyét a népi demokráciában, ha lezárja kapuit a nép ellenségei előtt, ha nem engedi meg a nép ellenségeinek azt, hogy befurakodjanak sorai közé. Ezt kell tenniök a többi pártoknak is, mert egyébként azok sem tudják előrevinni a magyar demokrácia ügyét.

Abban a hitben, hogy ez a kongresszus jó és eredményes munkát végez népünk és demokráciánk ja-

vára, mégegyszer melegen üdvözlöm Önöket és sok sikert kívánok további munkájukhoz.

Befejezésül bejelenthetem Önöknek, hogy Rákosi Mátyás elvtárs holnap eljön kongresszusukra és fel is fog szólalni.

Éljen a munkás és paraszt szövetség, a magyar népi demokrácia szilárd alapja!

Éljen a magyar népi demokrácia, amely a jólét és a teljes szabadság felé vezeti a magyar nemzetet!

Beszéd a Nemzeti Parasztpárt VI. pártgyűlésén, 1948 április 4.

KÖZÖS FRONTOT AZ ÚJ FASIZMUS ELLEN

ROMÁN—MAGYAR BARÁTSÁG

Kedves Román Barátaim! Drága Elvtársaim!

Első szavam hozzátok az üdvözlet szava. Üdvözlöm a magyar demokrácia, a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front nevében a román munkásosztályt, a román parasztságot, a román haladó értelmiséget, a román nemzetet, az új fiatal román demokráciát. *(Óriási taps és éljenzés.)*

A mai nagygyűlés a két szomszéd nép, a két fiatal demokrácia első gyönyörű példát mutató találkozója. Új idők, új korszak jele ez a mai találkozó, amely a napnál is fényesebben igazolja azt, hogy vége annak a sötét reakciós korszaknak, amikor a népeket egymás ellen uszították, amikor a népek leigázásán és ennek elvén akarták kormányozni Európát. Felkelt Európa felett, a Duna völgyében élő népek felett a szabadság, a népek egyenjogúságának nagy napja! *(Óriási tapsvihar).*

Új korszak vette kezdetét Európában. Ezt a korszakot a dicsőséges Vörös Hadsereg halhatatlan győzelme vezette be. *(Közbekiáltások: Éljen a Vörös Hadsereg!).* A német fasizmus, a magyar és román reakció, a nép ellenségei minden országban, különösen az utóbbi években mindent elkövettek, hogy a népeket egymás ellen uszítsák. Legyünk őszinték és

valljuk be, hogy a reakciónak az elmult években részben sikerült a népeket egymás ellen uszítani és éppen ezért, mert ez részben sikerült neki, tudta háborúba sodorni a román és magyar népet a demokrácia, a szabadság nagy hatalmas országa, a Szovjetunió ellen. A dicsőséges Vörös Hadsereg történelmi győzelme azonban véget vetett a népek szabadságát gyűlölő fasizmusnak és reakciónak. A Vörös Hadsereg hadi lobogóján a népek szabadsága, a népek egyenjogúsága van felírva. Ezt a hadilobogót, a szabadság és a népek egyenjogúságának nagy győzelmes hadilobogóját tűzte ki a Vörös Hadsereg Európa összes országaiban. *(Óriási tapsvihar, és kiáltások: Hurrá, hurrá, éljen a Vörös Hadsereg, éljen Sztálin marsall!).*

A népek szabadsága, a népek egyenjogúsága, e két jelszó szellemében vette kezdetét a felszabadult országokban a demokratikus újjászületés. Ha ma itt szabadon találkozhatunk és egymásnak kezet nyujthatunk, ezt köszönhetjük a diadalmas Vörös Hadsereg óriási győzelmének. *(Óriási ováció.)* Ha ma itt egymásnak megfogadjuk, hogy soha nem fog sikerülni a reakciónak a magyart a román ellen és megfordítva, a románt a magyar ellen kihasználni, úgy ez a mi gyönyörű találkozásunk a demokratikus újjászületés egyik igazi megnyilatkozása.

Román Barátaim! Elvtársak! A reakciós feudális Horthy-rendszer, a magyar nyilasok, a sovinizmus gyilkos mérgével igyekezték kiölni a magyar nép szívéből a más népek iránt táplált szeretetet és tiszteletet. Szent István birodalmának gondolatával tévútra vezették a magyar népet. Azt hazudták a magyar népnek, hogy a magyar nép csak akkor lesz boldog, ha leigázza a horvátokat, a szlovákokat és a románokat. Szent István birodalmáról beszéltek csak azért, hogy

magukhoz ragadják a Dunavölgyében az egyeduralmat. A magyar imperialisták, a magyar soviniszták arra törekedtek, hogy leigázzák a Dunavölgyében élő szabad népeket és még mielőtt a német fasiszták „felsőbbrendű" nemzetről beszéltek volna, a magyar imperialisták és soviniszták már azt hirdették, hogy a Dunavölgyében a magyar az egyetlen alkotó nép, a magyart a sors arra szemelte ki, hogy uralkodjon a Dunavölgyében élő népek felett. Szent István birodalmának gondolata a magyar imperializmus kezében az a fegyver volt, amelynek segítségével háborúba, nemzeti katasztrófába sodorta a magyar nemzetet.

Mi, magyar demokraták a leghatározottabban, a legélesebben harcolunk a magyar sovinizmus ellen, az ellen a gondolat ellen, amely azt vallja, hogy a magyar csak akkor lesz boldog, ha más nemzetet elnyom.

Mi, magyar demokraták azt valljuk, hogy a magyar nép akkor lesz boldog, ha békében, baráti viszonyban fog élni a szomszéd népekkel. *(Taps.)*

Román Barátaim! Elvtársaim! Az élet, az események, de különösen az elmult háború beigazolta, hogy a soviniszták minden országban a népek legveszedelmesebb ellenségei. A soviniszták minden országban előszeretettel a hazafi álarcát öltik magukra. A sovinizmusnak a hazafisághoz semmi köze nincs, *(Taps.)* mert csak az a jó hazafi, aki minden országban a sovinizmus ellen harcol, aki saját népét tiszteletre és megbecsülésre neveli más nemzetekkel szemben. *(Hosszantartó taps.)* A történelem számtalan példával igazolja, hogy egyetlen nép szabadságát, függetlenségét sem lehet tartósan biztosítani, ha az a nép más

nemzeteket elnyom. Egy szabad népet elsősorban az jellemez, hogy tiszteli és megbecsüli a többi népeket is.

Amig a reakciósok vezették Románia és Magyarország ügyeit, ellenséges, megmérgezett légkör volt a két ország népei között. Elegendő volt azonban ezeket a reakciósokat elsöpörni, hogy egy csapásra megváltozzék a román és magyar nép közötti viszony. Ez igazolja azt, hogy lényegében a népek egymást nem gyűlölik, hanem csak a reakciósok törekednek arra, hogy a népek egymást gyűlöljék.

Mi örömmel hallottuk Magyarországon a fiatal román demokrácia miniszterelnökének, Dr. Groza Péternek szavait. Dr. Groza Péter nemcsak nagy román demokrata, hanem nagy európai demokrata is! *(Élénk taps.)* Kolozsvárott Dr. Groza Péter nagy beszédében kibontotta a román és magyar barátság lobogóját.

A román nép, a román demokrácia nevében Dr. Groza Péter felénk nyujtotta kezét. Mi, magyar demokraták örömmel elfogadtuk a felénk nyujtott jobbot. Meg vagyunk győződve arról, hogy a Groza-kormány demokratikus nemzetiségi politikája meg fogja nyerni a magyar nép rokonszenvét és az erdélyi magyarság teljes támogatását is. Hisszük és reméljük, hogy az erdélyi magyarság a román nép oldalán első sorokban fog küzdeni a demokratikus Románia megerősödéséért. *(Óriási taps és hurrá-kiáltások.)*

Mi, magyar demokraták érdekelve vagyunk abban, hogy a román demokrácia erős és megdönthetetlen legyen és mi hisszük azt, hogy a fiatal román demokráciától a fiatal magyar demokrácia is megkapja azt a támogatást, mely megerősödéséhez fog vezetni. Döntsük tehát le, román testvéreim, azt a válaszfalat, amelyet a reakció népeink közé emelt. *(Taps.)* Nyujtsuk

egymásnak kezet és kéz a kézben, váll a váll mellett harcoljunk és dolgozzunk a román és magyar nép szabadabb jövőjéért, gyermekeink boldogulásáért. *(Kiáltások: Éljen a román-magyar barátság!)* A román és a magyar nép közötti barátságot a román nép fiai, a Tudor Vladimirescu hadosztály hős katonái és tisztjei és a többi román egységek hősei vérükkel is megerősítették. A magyar nép sohasem fogja elfelejteni, hogy a román nép fiai a dicsőséges Vörös Hadsereg oldalán vérüket hullatták a magyar függetlenségért és a magyar szabadságért!

Román Barátaim, Elvtársak! A fiatal magyar demokrácia nagy csatát nyert meg a magyar reakcióval szemben. A fiatal magyar demokrácia diadalra vitte a nincstelen magyar parasztság vágyálmát, hogy azé legyen a föld, aki azt megműveli. *(Viharos taps.)*

A földreform végrehajtása eredményeként a fiatal magyar demokrácia négymillió hold földet osztott szét a nincstelen magyar parasztság között. Közel 700.000 nincstelen parasztcsalád kapott a magyar demokráciától földet. Magyarország ma már nem a feudális földesurak hazája. A reakciós feudális Horthy-rendszer romjain új élet, erős magyar demokrácia épül most fel a magyar földön. Az „úri"-Magyarországnak örök időkre vége. Helyére a demokrata, népi Magyarország lépett. Nehéz időkben kapta meg a földet a nincstelen paraszt. A magyar reakciósok arra spekuláltak, hogy eke, ásó, kapa, igásállat hiján a magyar paraszt nem fogja tudni a földet megművelni. Nem teljesült be a magyar reakció vágya. Számtalan esetben az új gazda feleségével együtt az eke elé állott és maga után húzva az ekét, felszántotta új birtokát *(Taps.)*, és ha Magyarországon a földnek

több mint 80%-a be van vetve, ezt elsősorban annak köszönhetjük, hogy földet adtunk a parasztnak. Hosszú évszázadok óta most arat először saját földjén a magyar paraszt. *(Viharos taps.)*

A fiatal magyar demokrácia a háború befejezésével új feladatok előtt áll. Ki kell emelnie romjaiból az országot. Meg kell rövidíteni a magyar nép szenvedését. Ezt azonban csak úgy lehet elérni, ha sikeresen megoldjuk az ország újjáépítését. Az újjáépítés lesz a fiatal magyar demokrácia tűzpróbája. Mi tudjuk azt, hogy a magyar demokrácia csak akkor lesz erős és megdönthetetlen, ha erős és szilárd gazdasági alapokon épül fel. Mi Magyarországon minden erőt az újjáépítésért mozgósítunk. Kimélyítjük az együttműködést a demokrata pártok között. A Magyar Kommunista Párt azon fáradozik, hogy erőssé, megbonthatatlanná tegye a munkásegységet, a Kommunista és a Szociáldemokrata Párt együttműködését. Mi meg akarjuk erősíteni az együttműködést a többi demokrata pártokkal is. A magyar demokrácia ereje a demokrata pártok együttműködésében rejlik. Mi be akarjuk vonni az újjáépítésbe a vállalkozók, a tőkések, az ipari körök azon rétegeit, melyek becsületesen ki akarják venni részüket az újjáépítésből. A vállalkozók e részét mi támogatjuk, mert tudjuk azt, hogy a munkásosztály egyedül nem tud megbirkózni az újjáépítés feladatával. Ezért az a véleményünk, hogy munkás, paraszt, értelmiség, vállalkozó, gyárigazgató, bankár, mérnök, műszaki alkalmazott fogjon össze és vállvetve építse újjá a lerombolt Magyarországot. Ez a Magyar Kommunista Párt politikája. Ez a Párt nagy és szeretett vezérének, Rákosi Mátyásnak programja. *(Éljen Rákosi, hurrá, éljen a Magyar Kommunista Párt!)*

Ugyanakkor azonban, amikor mi támogatjuk a vállalkozók azon rétegét, amely becsületesen ki akarja venni részét az újjáépítés munkájából, legkíméletlenebbül harcolunk a vállalkozók azon része ellen, amely szabotálja az újjáépítést. Az újjáépítés lesz a magyar demokrácia legnehezebb csatája, de hisszük azt, hogy ezt a csatát is meg fogjuk nyerni. Meg fogjuk nyerni ezt a csatát, mert bizunk népünk erejében, odaadásában és mert tudjuk, hogy a szomszédos demokrata államok szintén segíteni fognak bennünket országunk gazdasági talpraállításában.

A magyar munkásság hősiesen harcol!

A magyar munkás, ki kell nyíltan jelentenem, ma Magyarországon éhezik. A németek kirabolták az országot. Budapesten, Tatabányán, Pécsett, Salgótarjánban 10 deka a magyar vasmunkás, bányász és vasutas kenyéradagja. És mindennek ellenére, a magyar munkás fokozza a termelést a gyárakban. *(Kiáltások: Éljen a magyar munkásság!)* Megindult a magyar iparban a munkaverseny. Többezer munkás vesz részt ebben a munkaversenyben. A magyar munkás érzi azt, hogy a munka többé nem szégyen Magyarországon. A magyar munkás érzi, hogy munkájával erősíti és naggyá teszi a népi demokráciát Magyarországon. És hiszem, hogy itt Romániában is átérzi a munkásosztály feladatát és kötelességét a demokráciával szemben és szintén fokozni fogja a termelést, hogy erősítse a román demokráciát és hogy újjáépítse a németek által lerombolt országot. *(Közbekiáltások: Újjáépítjük és megerősítjük a román demokráciát, éljen, éljen!)*

Román Barátaim, Elvtársaim! A Duna völgyében

élünk. A Duna eddig elválasztott bennünket. Kössön most össze bennünket örök időkre! *(Taps.)* Szállítsa a Duna völgyében élő népek számára azon javakat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy erőssé és függetlenné tegyék őket. Minden előfeltétele megvan annak, hogy békés jószomszédi viszonyban éljünk egymással és a békés együttélés egyik legfontosabb előfeltétele, hogy mind Magyarország, mind Románia, megerősítse barátságát hatalmas nagy szomszédjával, a Szovjetunióval! *(Éljen a Szovjetunió! Éljen a nagy Sztálin! — hangzik fel tízezrek ajkáról.)*

A Szovjetunió és Sztálin marsall támogatásával a Dunavölgyében élő népek meg fogják találni azt az utat, mely biztosítja számukra a szabadságot, függetlenséget, demokráciát és a boldogabb és szebb jövőt.

Éljen a Szovjetunió!

Éljen a román és a magyar nép nagy barátja, Sztálin marsall! *(Óriási taps, ováció a népek felszabadítójának, Sztálin marsallnak.)*

Éljen a román és magyar nép örök barátsága! *(Óriási ováció és kiáltások: Éljen a román-magyar barátság, éljen Rákosi elvtárs, éljen a román-orosz barátság!)*

Éljen a barátság az összes szomszéd népekkel!

Beszéd Bukarestben,
1945 június 19-én.

NYILATKOZAT A ROMÁNIAI VÁLASZTÁSOKRÓL

Farkas Mihály visszatérve Romániából, ahova a választásokra utazott, az ott látottakról és tapasztaltakról a következőket mondotta a SZABAD NÉP munkatársának :

— Örülök, hogy személyesen betekinthettem a román választás előkészítésébe és annak lebonyolításába. A választási agitációban nemcsak a Demokratikus Blokk, hanem az ellenzék pártjai, így Maniu és Bratianu pártjai is szabadon, minden akadály nélkül fejthették ki agitációs tevékenységüket. Bukarest utcáin jómagam háromszor kaptam maniuista propagandistától röpcédulát. Elmentem egy Maniu-gyűlésre, ahol ugyan feltűnően kevesen jelentek meg, de a szónokok szabadon beszélhettek, senki nem zavarta meg őket. Végigjártam számtalan szavazóhelyiséget és azt tapasztalhattam, hogy a szavazópolgárok valamennyi párt képviselőinek jelenlétében gyakorolták szavazati jogukat.

— *Nem tapasztalt sehol semmiféle terrort ?*

— A terrornak kétségtelenül volt szerepe a román választások előkészítésében, de nem a Demokratikus Blokk, hanem az ellenzék és elsősorban a maniuisták

részéről. A reakciós, úgynevezett „történelmi pártok" érezték, hogy a nép elfordul tőlük és ezért a terror, a megfélemlítés, a rendbontás eszközeihez nyúltak. Több helyen fegyveres támadást intéztek a szavazóhelyiségek ellen, nem egy esetben véresre verték a demokratikus pártok bizalmi embereit, ezek természetesen védekeztek a támadásokkal szemben. Szállásom közvetlen közelében szemtanúja voltam, amint a maniuisták a Demokratikus Blokk választási irodája ellen támadást intéztek. A terrorlegények összetörték az iroda berendezését és megvertek egy éppen ott tartózkodó amerikai újságírót is. Propagandájában a román reakció a magyarhoz hasonló eszközökkel dolgozott. A parasztokat a maniuisták azzal igyekeztek megtévesz, teni, hogy a Groza-kormány győzelme esetén megszün tetii a magántulajdont és bevezeti a kolhózokat.

— *Milyen a viszony a Demokratikus Blokkban tömörülő pártok között ?*

— Nagy megelégedéssel tapasztaltam, hogy a demokratikus pártok között egyetértés és bizalom uralkodik. Kiirtani a reakciót, erős népi demokráciát felépíteni, gyors ütemben megjavítani a gazdasági helyzetet : ezek azok a kérdések és feladatok, amelyek összetartják a Demokratikus Blokkot és biztosítják a harmónikus együttműködést. Az építő munkában komoly szerepet játszik a Román Kommunista Párt, amelynek nagy súlya és befolyása van az országban. Az arányosítás, a hadsereg és rendőrség felosztása a pártok arányában — ismeretlen fogalom Romániában. Az állások betöltésénél döntő szempont a jelölt képessége, rátermettsége és az, hogy hű katonája-e a román népnek ?

— *Milyen volt a hangulat a választások alatt ?*

— November 19-e ünnepnapja volt a román népnek. *A szavazók tömegei ünneplőruhába öltözve, hosszú sorokban álltak a szavazóhelyiségek előtt.* Feltűnő volt a női szavazók nagy száma. Mindenütt lelkes, vidám hangulat uralkodott. A nép örült, érezte erejét és tudatára ébredt annak, hogy most döntenie kell az ország jövőjéről. Az eredmények mutatják : helyesen döntött. A demokrácia baloldala fényes győzelmet aratott a választásokon és ezzel a román nép végérvényesen elfoglalta méltó helyét a szabadságszerető és demokratikus népek nagy családjában.

— *A választási eredmények hoztak-e valami meglepetést ?*

— Volt egy érdekes tapasztalat. Romániában — akárcsak nálunk — a demokrácia alapját a munkásegység és a munkás-paraszt szövetség alkotja. A demokrácia megszilárdításáért vívott komoly harc közben a Román Szociáldemokrata Pártból féléve kivált egy jobboldali, munkásegységellenes csoport Titel Petrescu vezetésével és külön pártot alakított. Az ország gazdasági nehézségeit kihasználva, demagóg agitációba kezdett, hogy így népszerűségre tegyen szert és megbonthassa a román munkásság harci egységét, elszigetelve a kommunistákat. Titel Petrescuék nagy hanggal indultak a választásokon és vezetőik többször kijelentették, hogy a munkások őket követik.

A román munkásosztály azonban megadta nekik a méltó választ. A választásokon ez a munkásegység ellenes szociáldemokrata csoport megsemmisítő vereséget szenvedett és egyetlen képviselőt sem sikerült behoznia az új parlamentbe.

— *Mit jelentenek a román választások a magyarság szempontjából?*

— A választások a magyarság szempontjából különleges jelentőségűek voltak. A demokrácia győzelme a másfélmilliós magyarságnak életét, szabad fejlődésének lehetőségét, a teljes jogegyenlőség megvalósítását biztosítja. A reakciós soviniszta ellenzéki pártok propagandájukban, sajtójukban, választási beszédeikben nyíltan hirdették, hogy győzelem esetén kiűzik és tönkreteszik a magyarságot. Az elmult másfél esztendő alatt Maniuék bebizonyították, hogy ez nemcsak választási agitáció, hanem véres valóság. A román demokratikus erők a felszabadulás óta komoly harcot vezettek a maniuista terroristák ellen és megvédték a magyarságot támadásaikkal szemben. Az eddigi segítségért érzett hála és a jövőbe vetett tekintet vezette a magyarságot akkor, amidőn a választáson öntudatosan, egységesen, a Magyar Népi Szövetség mellett vonult fel, amely a román demokrácia baloldalán helyezkedik el és a Demokratikus Pártok blokkjával szoros szövetségre lépett. A Blokk viszont a legmesszebbmenően támogatta a MNSz-et és ennek eredményeképpen 29 képviselő került a román parlamentbe a MNSz listáján.

— *A reakció nem tett kísérletet a magyarság egységének megbontására?*

— A magyar és román reakció vállvetve vette pergőtűz alá a Magyar Népi Szövetséget. Robbantani akarták, mert ez az erdélyi magyarság demokratikus szervezete volt. De a magyarok nem álltak kötélnek. A választásokon több mint 90 százalékuk szavazott a MNSz-re. Ennek a szervezetnek sikerült nemcsak a

magyarság egységét megteremtenie, hanem a másfélmillió magyart a haladó, a népi demokráciáért küzdő egységbe állította be. A MNSz demokratikus programját a munkás-paraszt tömegek mellett az értelmiség színe-java is magáévá tette. A református, görögkatolikus és unitárius erdélyi püspökök, a katolikus alsó papság, a magyar tanárok, írók, művészek egységesen kiállottak a Népi Szövetség mellett és felhívták a tömegeket, hogy támogassák és szavazzanak rá. De nemcsak a magyar nép, az erdélyi magyar reakció is színt vallott a választásokon és bebizonyította „hazafiasságát". A magyarságnak egy elenyészően kicsi reakciós csoportja nem a magyar demokratákra, hanem a magyar nép kiirtását hirdető román reakcióra : Maniura szavazott.

— *Milyen jelentőséget tulajdonít a romániai magyarság demokratikus állásfoglalásának ?*

— Az erdélyi magyarság egységes, demokratikus kiállása azt bizonyítja, hogy a magyar kisebbség a demokrácia szilárd és megbizható támasztékává válik, ha szabadságát, nemzeti egyenjogúságát és fejlődési lehetőségét biztosítják !

— *Véleménye szerint a román választások eredményének mi a nemzetközi jelentősége, elsősorban Magyarország szempontjából ?*

— A román demokrácia baloldalának fényes győzelmével bezárult a gyűrű. Magyarország szomszédságában, északon, keleten és délen a népi demokrácia diadalmasan tör előre. Ha a magyar demokrácia a létét és jövőjét biztosító együttműködést meg akarja teremteni a szomszédos országok népeivel és meg akarja szerezni bizalmukat, támogatásukat, nem szabad lemaradnia a fejlődésben mögöttük. Mostani

utam alatt nem egyszer tapasztaltam, hogy a román demokrácia vezetői szorosabbra szeretnék fűzni velünk a politikai, gazdasági és kulturális kapcsolatokat, de érthető nyugtalansággal szemlélik a reakció támadásait a magyar demokrácia ellen.

Nyilatkozat a Szabad Nép munkatársának, 1946 november 23.

TÖRHETETLEN, HARCOS BÉKEFRONTOT!

Tisztelt Elvtársak és Elvtársnők!

1947 október 5-én kilenc európai ország fővárosában egyszerre és váratlanul tudatták a kommunista pártok központi lapjai nemcsak országaik, hanem a világ közvéleményével is, hogy Lengyelországban kilenc ország kommunista pártjai értekezletet tartottak és egyben közölték többnapos beható tanácskozásaik határozatait is. Most, miután ismeretes az értekezlet és határozatainak első visszhangja, büszke érzéssel jelenthetjük ki, hogy telibe találtuk az ellenséget. Az amerikai imperializmus és ügynökei, mintha golyó érte volna őket, szerte a világon feljajdultak. A lengyelországi értekezlet és annak határozatai az imperialisták táborában pánikot, fejetlenséget váltottak ki. Idegességükben és kapkodásukban ezek az urak kigyót-békát kiáltanak a kommunista pártokra. Ezzel a régi trükkel szeretnék a világ közvéleményét hamis irányba terelni, s a kommunista pártokat elszigetelni a tömegektől és szövetségeseiktől. Manőverük azonban nem fog sikerülni, mert megdönthetetlen tényekről van szó, s a tények nap mint nap azt bizonyítják, hogy az amerikai imperializmus komolyan veszélyezteti az európai népek függetlenségét és szabadságát, veszé-

lyezteti a demokráciát és végső fokon egy újabb világháborút készít elő, hogy az amerikai dollármilliomosok uralmát kiterjessze az egész világra.

Jellemző, hogy a kilenc kommunista párt nyilatkozatára, az abban felvetett kérdésekre, vádakra eddig az amerikai imperializmus egyetlen képviselője sem adott komoly választ. Pedig itt nagyon komoly kérdésekről van szó, amelyek elől kitérni aligha lehet. Ez a nyilatkozat nyiltan megmondja, hogy az amerikai imperializmus világuralomra tör, gazdaságilag és politikailag le akarja igázni Európa népeit és hogy ezt a leigázásra törő politikáját nemcsak Európában, hanem Kínában, Indonéziában és Délamerikában is gyakorolja. Ezekre a kérdésekre kellene elsősorban az imperializmus szószólóinak válaszolniok és ezeket kellene nekik a világ közvéleménye előtt, ha tudják, megcáfolni. Ezt azonban aligha tudják megtenni, feltéve, ha nem akarnak, — enyhén szólva — az elferdítések módszeréhez folyamodni. És mert az amerikai imperializmus szószólói nem tudják annak az ellenkezőjét bebizonyítani, amit a kilenc kommunista párt értekezletének a nyilatkozata mond az amerikai imperialisták politikájáról és gyakorlatáról, ezért indítottak rágalomhadjáratot a kommunista pártok ellen.

Ebből a helyzetből adódik, Elvtársak, az a feladat, hogy megmutassuk népünknek az amerikai imperializmus igazi arculatát, valódi osztályjellegét és felvilágosítsuk népünket az amerikai imperializmus szándékairól és terveiről.

Nálunk Magyarországon mély és erős illúziók vannak az Egyesült Államokról, az ott uralkodó helyzetről és életről. Még sokan, jóhiszemű emberek is azt gondolják, úgy él Amerika az elképzelésükben, hogy az a tiszta, igaz demokrácia hazája, ahol az egyszerű

ember számára is hatalmas felemelkedési lehetőségek vannak, hogy Amerikában az emberi szabadság elérte a csúcspontját. Ebből az illúzióból, ebből az amerikai-betegségből ki kell gyógyítani — éspedig gyorsan — a magyar népet. Igen, Amerikában tényleg van demokrácia, de ez a demokrácia nem a népek, hanem a dollármilliomosok demokráciája. Ne felejtsük el azt, hogy Amerika bel- és külpolitikájában, különösen Roosevelt halála óta, döntő fordulat ment végbe. Roosevelt a polgári demokrácia útján akarta Amerikát vezetni és összekötni a többi országok népeivel. Roosevelt bizonyos fokig fékezni szerette volna a monopoltőke hatalmát is. Roosevelt együtt akart működni a Szovjetunióval és a demokratikus népekkel. Halála után lényegesen megváltozott Amerika bel- és külpolitikája. Truman foglalta el Roosevelt helyét és ő egészen más útra terelte Amerika politikáját. Truman az agresszív monopóltőkések képviselője, akik a monopoltőke világuralmára törekednek. Ennek a változásnak eredményeként egy új Amerika van kialakulóban, ahol a legagresszívebb imperialista erők képviselői irányítják a bel- és külpolitikát. Ez az agressziv imperialista erő, amely mint mondottam, Amerika politikáját vezeti, *fasiszta irányba fejlődik. Igen, az amerikai imperializmus fasizálódik.*

Tévedés lenne azt hinni, hogy a fasizmus csak német és olasz jelenség lehet és más országban nem alakulhat ki olyan brutális fasizmus, mint Németországban. A fasizmus nem nemzeti tulajdonságok következménye, a fasizmus az imperializmusból nő ki. Emlékeztetnem kell az Elvtársakat Dimitrov elvtárs beszédére, melyben világosan meghatározta a fasizmus osztályjellegét.

Miben áll e meghatározás lényege? A hatalmon

lévő fasizmus, mondja Dimitrov elvtárs, a finánctőke legreakciósabb, legsovinisztább, legimperialistább elemeinek nyilt terrorista diktatúrája.

A német fasizmusról szólva, Dimitrov elvtárs a következőket mondja : „A német fasizmus úgy lép fel, mint a nemzetközi ellenforradalom rohamcsapata, mint az imperialista háborúra való bujtogató, mint a Szovjetunió, az egész világ dolgozói nagy hazája elleni kereszteshadjárat kezdeményezője." Mindazt, amit Dimitrov elvtárs a német fasizmus jellemzésére 1935-ben, tehát 12 évvel ezelőtt elmondott, pontosan el lehet mondani ma az amerikai imperializmusról. A tények egész sorozata igazolja, hogy a belpolitikában, de különösen a külpolitika terén az amerikai imperializmus a legbrutálisabb és legvéresebb fasiszta módszereket használja fel. A szakszervezetek ellen hozott törvények mutatják, hogy Amerikában irányt vett a kormány a munkásmozgalom szétverésére, vagy annak gleihsaltolására. A görög példa mutatja, hogy abban az országban, ahol a dollár nem mutatkozik elég hathatós eszköznek és a nép nem hajlandó önként az amerikai milliomosok jármába hajtani a fejét, ott tűzzel-vassal vérbe fojtják a függetlenségi szabadságmozgalmakat.

Ezekről az Amerika politikájában mutatkozó új jelenségekről fáradhatatlanul fel kell világosítani népünket és meg kell mutatni mindenki számára érthetően az amerikai imperializmus igazi arculatát és meg kell győznünk népünk széles tömegeit arról az igazságról, hogy ma a béke, a demokrácia, a nemzeti függetlenség legveszedelmesebb ellensége az amerikai imperializmus.

Most is, mint a német fasizmus elleni harc idején, el van terjedve — és elég széles méretekben, — az a

nézet, hogy az amerikai imperializmus ereje olyan hatalmas, hogy hiábavaló minden harc ellene, mert határtalan gazdagságával, katonai erejével, különösen atombombáival úgyis eléri célját. Ez a nézet hamis, mint amilyen hamis volt a német fasizmussal szemben is. Ezt a nézetet maguk az imperialisták és ügynökeik terjesztik, hogy kapitulációra kényszerítsék a szabad és független országok népeit.

Ha alaposabban szemügyre vesszük, hogy milyen indító okok rejlenek az amerikai imperialisták háborús uszításai mögött, úgy minden nagyobb nehézség nélkül meg lehet állapítani, hogy ebben nemcsak az amerikai imperializmus ereje, hanem a gyengesége is szerepet játszik. Az a mély gazdasági és politikai válság, amelyben az egész kapitalista világrendszer vergődik, a legnagyobb és legerősebb viharával Amerikát fenyegeti. Ez a fenyegető válság, ennek a válságnak minden áron való elkerülése, vagy erejének csökkentése egyik oka az amerikai imperializmus agresszivitásának. Ezt tudnunk kell. És világosan látnunk kell az amerikai imperializmus gyengéit is. Ezért, ha Európa népei szilárdak maradnak és ellentállnak az amerikai imperializmus nyomásának, úgy semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a dollármilliomosok, az atombomba-politikusok és diplomaták kénytelenek lesznek visszavonulót fújni. Az amerikai imperializmus visszavonulása elkerülhetetlenül a kapitalizmus történetében eddig nem ismert mély válságba taszítja Amerikát és ennek következtében az egész kapitalista világrendszert. Ez a válság lehetőséget ad a demokratikus országoknak, hogy politikailag és gazdaságilag megerősödjenek, megszilárduljanak és olyan erővé váljanak, amelyet semmiféle hatalom e földön megdönteni többé nem tud.

A kilenc kommunista párt lengyelországi konferenciája a demokráciáért, a szabad nemzetek függetlenségéért, a békéért folyó nagy harc új korszakát nyitotta meg. Nem a kommunista pártok kérdését, hanem a nép, a demokrácia, a nemzeti függetlenség, a béke megvalósításának ügyét tárgyalták meg a kommunista pártok Lengyelországban. A mi véleményünk az, hogy az imperializmus elleni harc, a béke és a nemzeti függetlenség megvédése nem lehet csak kizárólag és egyedül a demokratikus államok diplomatáinak a feladata. A demokratikus államok diplomatái, élükön a Szovjetunió képviselőivel, hősies és elszánt küzdelmet folytatnak a nemzetközi értekezleteken a béke, a demokrácia megvédése érdekében és mi e harcukat szívvel és lélekkel támogatjuk. De gyerekes naivitás volna, ha azt hinnők, hogy ez egymagában elegendő az amerikai imperializmus elleni harc győzelmének biztosítására. Az imperializmus elleni harcba be kell kapcsolni a népeket is, a munkásosztályt, a parasztságot, az értelmiséget és a dolgozó kispolgárságot. Be kell kapcsolódnia minden embernek, aki szereti országát és nemzetét, akinek szent hazája függetlensége és aki el akarja kerülni azt, hogy szabad hazája gyarmati sorsra jusson és aki nem akarja, hogy népe idegen imperializmus rabszolgája legyen.

A szabadságszerető népek egységes világfrontját kell szembeállítani az imperialista veszéllyel. Ez az az erő, amely előtt megtorpan minden imperialista támadás, ez az az erő, amellyel még az atombomba sem veheti fel a versenyt.

Ezek után engedjék meg Elvtársak, hogy rátérjek azokra a feladatokra, amelyeket meg kell oldanunk itt Magyarországon, hogy megvédjük a magyar nemzet számára a békét, biztosítsuk függetlenségünket és meg-

erősítsük a magyar demokráciát. Erről azért is szeretnék beszélni, mert a lengyelországi konferencia határozatait egyesek félremagyarázzák és úgy értelmezik, hogy a Kommunista Pártnak most lazítani kell kapcsolatait a vele szövetségben lévő más pártokkal. Vannak olyan elvtársak, akik azt hiszik, hogy a lengyelországi konferencia határozataiban az az új, hogy most frontot kell csinálni a szociáldemokrácia ellen. Ez a nézet nemcsak hogy hamis, hanem egyenesen veszedelmes. A főellenség az amerikai imperializmus és annak ügynökei. És amennyiben az amerikai imperializmusnak ügynökei vannak a munkásmozgalmon belül — és sajnos ilyenek nagy számban vannak —, úgy azok ellen is fel kell venni a harcot. Azok, akik most frontot akarnak csinálni a szociáldemokrata párt ellen, lényegében a munkásegység felborítására veszik az irányt, akár akarják azt, akár nem. A lengyelországi értekezletünkön nem döntöttünk a munkásegység politikája ellen. Ellenkezőleg! A munkásegységre, a két munkáspárt harcos, szoros szövetségére ma nagyobb szükség van, mint valaha. Egyszer és mindenkorra tisztában kell lennünk azzal, hogy szilárd munkásegység nélkül nincs győzedelmes harc az imperializmus ellen, a békéért, a demokráciáért. Ezzel kapcsolatban jogosan felvetődik a kérdés, hogyan lehet Magyarországon, szilárd, megdönthetetlen alapokra helyezni a munkásegységet. Erről azért is beszélnünk kell, mert nyílt titok, hogy a munkásegység Magyarországon súlyos válságban volt és még ma is válságos helyzetben van.

Mi váltotta ki nálunk a munkásegység válságát? A munkásegység válságát az a tény váltotta ki, hogy a Szociáldemokrata Pártban magában komoly válság van. Hosszú időn keresztül magyaráztuk mi szociál-

demokrata elvtársainknak hogy : pártotokban komoly politikai bajok vannak, hogy erősödik nálatok a jobboldal. Sajnos, még egyes becsületes baloldali szociáldemokrata elvtársak is homokba dugták a fejüket és azt hajtogatták, hogy mi rémeket látunk, hogy pártjuk egységesebb, mint valaha és náluk nincsenek szárnyak és oldalak. Azok az események, amelyek a Szociáldemokrata Párton belül ma lejátszódnak, bennünket igazolnak. Igenis, a Szociáldemokrata Pártban egy jól szervezett, az egész országra kiterjedő szervezeti hálózattal rendelkező jobboldal működik, s ezzel szemben áll a baloldal. A jobb- és baloldal között ingadozik jobbra vagy balra a centrum, attól függően, hogy melyik irányzat van támadásban, melyik tud több erőt felmutatni. Nekünk ebben a kérdésben világosan kell látnunk és meg kell szabnunk politikánkat azzal a helyzettel szemben, amely kialakult a Szociáldemokrata Pártban.

Mi ennek a jobboldalnak a koncepciója ? A jobboldal a munkásegység felborítására vette az irányt. Azzal érvel, hogy a munkásegység politikája a Szociáldemokrata Párt gyengítéséhez vezet. Ezzel akarja saját bűnösségét eltakarni és megnehezíteni a szociáldemokrata munkások számára annak az igazságnak a felismerését, hogy a Szociáldemokrata Párt visszaeséséért a választásokon — elsősorban — a jobboldalt terheli a felelősség. A jobboldal nem csinál már titkot abból, hogy igenis szakítani akar a Kommunista Párttal. A választások előtt csak egymás között, bizalmas megbeszéléseken merték ezt kimondani és kifelé minden esetben tagadták ebbeli szándékukat. Most azonban már nyíltan kiállnak a munkásegység felborítása mellett. A munkásosztály erőinek a szétforgácsolását nemcsak pártvonalon viszi a jobboldal, hanem szak-

szervezeti vonalon is. A szakszervezeteket is szét akarja szakítani. A MÉMOSz-nál és a bányászszakszervezeteknél lejátszódó események mind ezt igazolják. A jobboldal a Szociáldemokrata Párton belül nyílt kommunista- és Szovjetunió-ellenes politikát folytat. A jobboldal kommunistaellenessége olyan méreteket öltött már, hogy kommunistaellenes utcai tüntetést merészeltek Kispesten szervezni. A jobboldal dobta ki a jelszót, hogy szociáldemokrata belügyminiszterre van szükség, hogy fel kell oszlatni a Gazdasági Főtanácsot. Mindezek a jelszavak pontosan egybevágnak a magyar reakció programjával. Pontosan egybevágnak azzal, amit Pfeifferék akarnak, amit azonban ők nyíltan nem mernek kimondani. Nem véletlen Elvtársak, hogy a Szociáldemokrata Párt volt az utolsó, amely aláírta a Pfeifferék elleni petíciót. Ennek az az oka, hogy a jobboldal vonakodott csatlakozni a petícióhoz és csak miután a baloldal erélyesen a sarkára állt, járult hozzá a jobboldal a petíció aláírásához. A jobboldal, úgy mint Peyer Károly, a szociális demagógia fegyveréhez nyúlt. Kihasználja, az ország súlyos gazdasági és pénzügyi helyzetét, nehézségeit, elégedetlenséget szít a munkások között. Sztrájkokat, tüntetéseket szervez a kormány ellen, mindent elkövet, hogy a nehézségekért a felelősséget a Kommunista Pártra hárítsa. Ami a jobboldal külpolitikáját illeti, az abban jut kifejezésre, hogy szolidarítást vállal Blummal, Ramadiervel, Attleevel és Bevinnel, azaz kész az amerikai imperializmust támogatni és az álszocialisták táborába állani.

Igy néz ki, Elvtársak, a jobboldal politikai platformja. Ezzel a jobboldali politikával áll szemben Szakasits elvtárs vezetésével a Szociáldemokrata Párt baloldala.

Mit akar a baloldal, mi a baloldal koncepciója?

Engedjék meg, hogy erre a kérdésre egy baloldali szociáldemokrata cikkéből vett idézettel feleljek. Jusztusz elvtárs a Szociáldemokrata Párt szervezeti közlönyének 10-ik számában írt vezércikkében a következőképpen fogalmazza meg a Szocáldemokrata Párt baloldalának a plattformját:

„Könnyű belátni, hogy a három alapelv egymástól el nem választható. Könnyű belátni, hogy nem lehet szovjetbarát, aki nem akarja őszintén és cselekedeteivel is az együttműködést és lehetetlenné teszi pártunk erősödését, függetlenségének biztosítását, aki marxista jellegén akar változtatni. Arról már nem is beszélünk, hogy a »középpárti« politika a harcok élesedésének idején menthetetlenül a reakció, a nemzetközi nagytőke oldalára vezet. És mert ez így van, azért mondjuk meg félreérthetetlenül: ráütünk a kezére annak, aki pártunk politikai és elvi alapjaihoz merészel nyúlni. Aki stréberségből vagy rövidlátásból, vagy osztály-idegen elemeknek teendő engedményként ezt megpróbálná, azzal úgy fogunk elbánni, ahogyan pártbontók és a munkásosztály ellenségei megérdemlik. Gyorsan keressenek maguknak más pártot, menjenek Pfeifferhez, Baloghhoz vagy Peyerhez, aki felé úgyis alig titkolt szimpátiával kacsintanak. Közöttük a helyük, nem a mi pártunkban."

Ez a baloldal plattformja. Amint látják az Elvtársak, két világnézet áll a szocialista párton belül egymással szemben. Az egyik, amely végső fokon az imperializmussal, a munkásosztály, a demokrácia, a haladás ellenségeivel akar együtt dolgozni; a másik

irány az, amely a Kommunista Párttal együtt akarja győzelemre vinni a munkásosztály, a demokrácia ügyét és együtt kíván harcolni a Kommunista Párttal a növekvő imperialista veszély ellen a békéért.

Az első irány képviselőit ellenfelünknek kell tekintenünk, a másik irány képviselőit szövetségesünknek, fegyvertársunknak.

Mi azt szeretnők, ha a baloldali szociáldemokrata elvtársak maguk vívnák meg a harcot a jobboldallal úgy, hogy kiszorítsák a Szociáldemokrata Párt vezetéséből a jobboldalt. Erre megvan minden lehetőség. Ehhez azonban nem elegendő a baloldal részéről csak egy világos politikai program kidolgozása. Ehhez az is szükséges és elsősorban az szükséges, hogy a szociáldemokrata baloldal határozottan és bátran felvegye a nyilt politikai harcot a jobboldallal szemben, és azt defenzívába szorítsa. Úgylátszik azonban, hogy habár a baloldal helyesen ítéli meg a helyzetet, mégis fellépésük a jobboldallal szemben ingadozó, határozatlan és politikai és személyi engedményekre kész. Ha ezt a magatartását a baloldal sürgősen nem változtatja meg, úgy kétséges, hogy győztesen kerül-e ki abból a harcból, melyben ma áll.

Engedjék meg nekem, Elvtársak, hogy egy pár szót szóljak a Szociáldemokrata Párt tegnap megtartott vezetőségi ülésének a Népszava mai számában leközölt határozatáról.

Megelégedéssel kell elkönyvelnünk, hogy a Szociáldemokrata Párt megértően helyesli a kilenc Kommunista Párt lengyelországi konferenciájának határozatait. Örülünk annak is — és nem is vártunk mást —, hogy a Szociáldemokrata Párt határozatában kijelenti, hogy a Magyar Kommunista Párttal akar továbbra is együttharcolni a háború ellen a békéért,

az imperialista reakció ellen — a szocialista demokráciáért, a kiéheztetés politikája ellen — a népek jobblétéért. Amivel azonban nem értünk egyet, és ezt kötelességünk nyíltan és őszintén meg is mondani, az a határozat azon része, amely úgy hangzik, hogy .

„. . . de elhárítja magától az ítélőbíró szerepét más országok rendkívül nehéz körülmények között küszködő szocialista pártjai felett és az az álláspontja, hogy ezt a szerepet a kommunista pártok sem igényelhetik maguknak."

Először is meg kell állapítanom, hogy a Szociáldemokrata Párt tegnapi határozata és az elmult vasárnapi Népszavában megjelent vezércikk vonala között komoly különbség van. A tegnapi határozat egy lépést jelent hátrafelé. Az október 5-én a Népszavában megjelent vezércikk első kísérlet volt bírálatot mondani a nyugati szociáldemokrata pártok politikája felett. Ez a bírálat nem volt teljes és nagyon határozatlan volt, de tény, tény marad, mégis bírálat volt. Mit mond többek között a Népszava vasárnapi vezércikke :

„Ha vizsgáljuk szociáldemokrata testvérpártjaink szerepét Európában az utolsó három esztendőben, látjuk — és nem tagadjuk —, hogy nem mindig követték és nem mindig tudják követni ma sem ezt a törvényt.

(Arról a törvényről van szó, hogy a szocialista pártoknak a kormányban is a munkásosztály érdekeit kell képviselniök.)

A sok belső nyugtalanság, aminek nyomát látjuk Franciaországban, Belgiumban, Hollandiában vagy Ausztriában, nyilván ebből fakad. Nem könnyű viselni a szolidaritást akkor, amikor egy szocialista államférfi legitim és demokratikus kormánynak ismeri el Szofu-

lisz fasiszta kormányát s nem a szocialista parancs diktálja fedezését annak az elszomorító gesztusnak, amellyel Bidault többszöri visszautasítás után újra és újra jelentkezik segítségért a rideg Wall Streeten.

Ezek és hasonló kisebb és súlyosabb elcsúszások adtak alapot arra a cikksorozatra, amely néhány hónappal ezelőtt a Pravdában látott napvilágot s amely megjelent itt Magyarországon is az Új Szó hasábjain. Kimutattuk, hogy az ellenség reménykedve néz a nehézségek és vívódások felé — ne titkoljuk, hogy a célokban szövetséges, harcokban most már, az elmult évtizedek keserves tapasztalai után, elvben fegyvertárs másik munkáspárt aggódva és nyugtalanul fordul e tünetek felé. Nem bírálni akarjuk ez aggodalom jogosságát és nem vitatjuk, hogy a velünk közös munkásosztály, a nemzetközi munkásosztály érdekeinek féltéséből származik."

Ezzel a Népszava beismeri, hogy a nyugati szociáldemokrata pártok politikájában komoly hibák történtek és megérti, hogy a Magyar Kommunista Párt aggódva és nyugtalanul fordul e tünetek, pontosabban e hibák felé.

Joggal fel kell vetnünk a kérdést:

Mi történt vasárnap óta? Talán fordulat állott be Blum, Ramadier, Bevin, Attlee politikájában? Nem, ilyen fordulatnak nyoma sincs. Hát akkor mégis, miért veszi védelmébe a Szociáldemokrata Párt vezetősége Blum, Ramadier, Attlee és Bevin politikáját? Úgy látszik azért, mert a jobboldalinak sikerült a tegnapi pártvezetőségi ülésen érvényre juttatni akaratát. Szeretnénk a határozat e részével kapcsolatban egy pár őszinte baráti szót szólni a szociáldemokrata baloldali elvtársak felé. *Kérdezzük:* tényként lehet-e leszögezni, hogy Blum és Ramadier az amerikai imperia-

listák politikáját képviselik a francia munkásmozgalmon belül és a francia kormányban? Tényként lehet-e leszögezni, hogy Amerika utasítására távolították el a kommunistákat a kormányból?

Kérdezzük, tényként lehet-e leszögezni, hogy a francia Szociáldemokrata Párt központi lapja, a Populaire, rendszeresen és következetesen megvédi az amerikai imperialisták politikáját, a Truman és Marshall tervet és állandóan uszít a Szovjetunió ellen?

Kérdezzük, milyen nehézségek kényszerítik a francia Szociáldemokrata Pártot, hogy szovjet- és kommunistaellenes politikát folytasson?

Nem áll-e a francia Szociáldemokrata Pártra is a Szociáldemokrata Párt tegnapi határozatának az a helyes megállapítása, hogy a munkáspártok feladata, minden erőt egyesíteni a közös cél érdekében?

Tényként lehet-e leszögezni, hogy Attlee és Bevin minden kérdésben az amerikai imperialisták politikáját támogatja?

Tényként lehet-e leszögezni, hogy Attlee és Bevin megtagadták Magyarország felvételét az UNO-ba?

Ezek mind elvitathatatlan tények és nem hiszem, hogy akadna gondolkodó és harcos baloldali szociáldemokrata, aki kétségbevonná e tények valódiságát. Blumnak és Ramadiernek, valamint Bevinnek és Attleenek az amerikai imperialistákat támogató politikája gyengíti az angol és a francia demokráciát, gyengíti a francia és az angol munkásmozgalom erejét és ennek következtében erősíti az amerikai imperializmus hatalmát Európában. Blum, Ramadier, Attlee és Bevin politikája nemcsak francia vagy angol, hanem európai, sőt nemzetközi ügy is. Ne felejtsük el, hogy

a fasizmus győzelme Németországban az egész világot háborúba taszította! A német szociáldemokrata párt helytelen politikája a fasizmussal szemben kihatott az egész világra, a nemzetközi munkásmozgalomra.

Ugyanez a veszély fenyegeti most a nemzetközi munkásmozgalmat, az imperialisták elleni harcot, Blum, Ramadier, Bevin, Attlee politikájával kapcsolatban is. Nem lehet következetesen és eredményesen harcot folytatni az imperializmus ellen a nélkül, hogy ne vennénk fel a küzdelmet az amerikai imperializmus ügynökei ellen, a nemzetközi munkásmozgalomban. Aki közömbös az imperializmus ügynökeivel szemben a nemzetközi munkásmozgalomban, az nem tud, — bármennyire is akar — eredményesen harcolni a békéért, az imperializmus ellen a szocializmusért. Mi kommunisták, hangsúlyozom még egyszer, szeretnők, hogyha a baloldali szociáldemokraták maguk vinnék győzelemre helyes politikájukat, de mégis mi nem lehetünk csak passzív szemlélői mindannak, ami a Szociáldemokrata Pártban ma folyik. A Szociáldemokrata Párt politikája — olyan a helyzet ma —, nemcsak a Szociáldemokrata Párt belügye, ez a kérdés ma az egész magyar demokrácia életbevágó ügye, sőt ennél több is, a nemzetközi imperialistaellenes front ügye is. Ezért a mi feladatunk, hogy teljes erővel támogassuk Szakasits elvtárs, a baloldal harcát. Támogassuk abban, hogy az ő ügyük, az ő politikai vonaluk győzzön a Szociáldemokrata Párton belül.

Mit kell tennünk, Elvtársak, hogy ezt a segítséget megadhassuk? *Először* szükség van rá, hogy nyílt elvi kritikát gyakoroljunk a jobboldal politikája felett.

Másodszor, és ez a legfontosabb, hogy megváltoztassuk viszonyunkat a szociáldemokrata munkások-

hoz. Ne áltassuk magunkat! A jobboldalnak sikerült a szociáldemokrata munkások egy igen tekintélyes részét az üzemekben szembeállítani a kommunista munkásokkal. Ma az üzemek és a gyárak tekintélyes részében ellenséges viszony van a két munkáspárt között. Ebben — a kommunista és szociáldemokrata munkások közötti ellenséges viszonyban — van a szociáldemokrata jobboldal ereje, és a feladat az, hogy ezt az erőt elvegyük tőlük. Sajnos, az üzemekben a mi elvtársaink nem vették észre a jobboldal szándékát és sok helyen saját merevségükkel megkönnyítették a jobboldal munkáját. Újra válaszfalak keletkeznek az üzemekben a szociáldemokrata és kommunista munkások között. Ezeket a válaszfalakat a kommunistáknak — együtt a szociáldemokrata munkásokkal — le kell bontaniok és kell, hogy újra kezet nyujtsanak egymásnak. Barátságosan kell közelednünk a szociáldemokrata munkásokhoz, bizalmi férfiakhoz. Közösen, velük együtt meg kell tárgyalni a magyar munkásmozgalom, a magyar demokrácia, a nemzetközi helyzet problémáit és az azokból adódó feladatokat. Tudnia kell minden kommunistának, hogy a munkásegység akkor megdönthetetlen, ha az üzemekben szilárd alapokra van helyezve. Sajnos, ezt ma még sorainkban sem értik meg sokan.

Ha mi, Elvtársak, fent kritizáljuk a jobboldalt, ez nem jelenti azt, hogy az elvtársaknak lent ugyanezt kell csinálniok a szociáldemokrata munkásokkal szemben. Nem igaz az, hogy a szociáldemokrata munkások nagyrészt a jobboldalhoz tartoznak. Ezt a hamis nézetet fel kell számolni és gyorsan változtatni kell politikánkon és magatartásunkon a szociáldemokrata munkásokkal szemben. Feltétlenül szükség van arra, hogy szoros, állandó kapcsolatot teremtsünk a Szociál-

demokrata Párt becsületes baloldali, együttműködő funkcionáriusaival. Ezt meg kell tennünk szakszervezeti vonalon is. Ez az útja ma a munkásegység megszilárdításának Magyarországon. Csak így segíthetjük a baloldalt a Szociáldemokrata Pártban a győzelemhez. A baloldal győzelme biztosításának egyik feltétele, hogy ne szervezzük be Pártunkba a baloldali szociáldemokratákat. Van az ő részükre sok tennivaló a Szociáldemokrata Párton belül. Ha mi őket Pártunkba beszervezzük, az tulajdonképpen a szociáldemokrata baloldal tömegbázisának leszűkítését jelenti. Ez pedig nem lehet érdekünk. Mondjuk meg a közénk átlépni szándékozó baloldali szociáldemokrata elvtársaknak: maradjatok pártotokban, ne hagyjátok cserben Szakasitsot, harcoljatok vele együtt, hogy a Szociáldemokrata Párt ne tévedjen az osztályárulás útjára, hanem meneteljen együtt a Kommunista Párttal a közös ellenség ellen, a munkásosztály végső győzelméért!

Elvtársak! A jobboldal veresége a Szociáldemokrata Pártban, egyik döntő előfeltétele a magyar demokrácia további megerősödésének. Ehhez szükség van arra, hogy a kommunisták mindenütt, de elsősorban az üzemekben újra összefogjanak a szociáldemokrata munkásokkal és úgy erősítsék a munkásegységet az üzemekben és gyárakban, hogy akárhogyan alakul is a helyzet a Szociáldemokrata Párttal, ne létezhessék többé olyan erő, amely újra szembe tudná állítani a szociáldemokrata munkásokat a Kommunista Párttal. Ez most az idő döntő parancsa. Reméljük, hogy az elvtársak ezt a feladatot sikerrel végre is hajtják.

Elvtársaim! A magyar demokráciát és függetlenségünket az imperialista veszéllyel szemben sikeresen

csak úgy tudjuk megerősíteni és megőrizni, ha — sokkal, erőteljesebben, mint eddig — támadásba megyünk át a magyar reakció, a külföldi imperialisták pártja, a Pfeiffer-párt ellen. A Pfeiffer-párt az amerikai imperializmus ötödik hadoszlopa Magyarországon. A mi Pártunk nincs az ellen, hogy jóindulatú ellenzék legyen a parlamentben. Néha erre szükség is van, de ugyanakkor ki kell jelentenem, hogy népünk és szabadságunk ellen vétkeznénk, ha egy félfasiszta pártot, a külföldi imperializmus szervezetét megtűrnénk a magyar demokráciában. A magyar demokrácia legveszélyesebb ellensége ma a Pfeiffer-párt, amely lényegében új kiadása a Sulyok-féle Szabdságpártnak. Ezt a pártot a külföldre szökött összeesküvők, Nagy Ferencek, Varga Bélák irányítják. Külföldről, az összeesküvőktől, azok imperialista gazdáitól kapják az utasításokat arra nézve, hogy hogyan ássák alá a magyar demokrácia alapzatát. Mindezek után nyilvánvaló: ezt a pártot fel kell számolni, ennek a pártnak el kell tűnnie a magyar politikai életből. Annak a petíciónak, amelyet a 4 koalíciós párt és a radikálisok beadtak Pfeiffer ellen, az a célja, — és ezt nem is titkoljuk, — hogy a választási bíróság semmisítse meg Pfeiffer képviselőinek mandátumát. Ne legyen ebben az országban többé fasiszta párt és ne legyenek fasiszta pártoknak képviselői az országgyűlésben. Minden valószínűség szerint a Pfeiffer-párt szétzúzása, képviselőinek mandátumaiktól való megfosztása nem fog egykönnyen menni. Mi azonban nem riadunk vissza a nehézségektől, és azt hiszem, nem tévedek, ha kijelentem: ha szükség lesz arra, hogy a magyar munkásosztály is beleszóljon ennek a kérdésnek a végérvényes elintézésébe a magyar demokrácia javára, úgy a magyar

munkásosztály egy emberként fogja követni ebben a harcban a Magyar Kommunista Pártot. Mi az ország nyugodt, békés fejlődését biztosítani akarjuk és fasisztáknak kedvéért még akkor sem vagyunk hajlandók gyengíteni a magyar demokráciát, ha ezt az amerikai imperialisták is szeretnék. Az amerikai imperializmus elleni harc Magyarországon ma egyet jelent a Pfeiffer-féle fasiszta párt elleni harccal és komoly csapást az amerikai imperializmusra Magyarországon csak úgy mérhetünk, ha megsemmisítjük és szétzúzzuk a Pfeiffer-pártot.

Elvtársak! A kilenc kommunista párt lengyelországi konferenciájának határozata kötelességünkké teszi, hogy megszilárdítsuk és kiszélesítsük a demokráciát, a Nemzeti Függetlenségi Frontot Magyarországon. Szorosabbra kell fűzni a Kisgazdapárttal, a Nemzeti Parasztpárttal kapcsolatainkat és úgy kell dolgoznunk, hogy az imperializmus elleni harcban hazánk függetlenségéért újabb szövetségeseket szerezzünk. Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a Magyar Nemzeti Függetlenségi Frontból kiválnak olyan erők, amelyek nem bírják az iramot és nem hajlandók velünk együtt felvenni az imperializmus ellen a harcot. Pártunk politikáját úgy kell alakítanunk, hogy ha ezek az erők ki is válnak a Magyar Nemzeti Függetlenségi Frontból, ne vihessenek magukkal tömegeket és újabb szövetségesek megnyerésével kell kiszélesítenünk a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front tömegbázisát.

Hadd szóljak, Elvtársak, befejezésül egy pár szót a Magyar Kommunista Pártról és annak szerepéről. Büszke érzéssel jelentjük ki, hogy nagy kitüntetés érte Pártunkat azzal, hogy résztvehettünk a kilenc Kommunista Párt lengyelországi konferenciáján. A

legnagyobb és legfontosabb európai kommunista pártok sorai közé küzdötte fel magát a Magyar Kommunista Párt. Testvérpártjaink bizalommal viseltetnek irányunkban és meg vannak győződve arról, hogy az előttünk álló nagy harcokban is sikeresen megálljuk a helyünket. Ez a bizalom azonban, Elvtársak, fokozódó felelősséget jelent.

Tudnunk kell azt, hogy nagy és nehéz feladatainkat csak akkor oldhatjuk meg sikeresen, ha Pártunk tömegbázisát még jobban kiszélesítjük és ha komolyan megerősítjük Pártunk szervezeti és ideológiai egységét. Különösen nagy figyelmet kell fordítani Pártunk erejének növelésére a magyar munkásosztályon belül. Igaz, hogy a választás eredménye alapján megállapíthatjuk, hogy a munkásosztály többsége Pártunk mögött áll, de hiba lenne, ha elbíznánk magunkat. A munkásosztály döntő többségét még mindig nem nyertük meg Pártunk számára. De én még tovább akarok menni. Ki kell jelentenem, hogy még a munkásosztály azon része sem áll teljesen szilárdan és megingathatatlanul minden helyzetben Pártunk mögött, amelyre egyébként befolyással bírunk. Hadd beszéljek ezzel kapcsolatban a csepeli esetről. A Weiss Manfréd gyári pártszervezetünknek 6000 tagja van. Közel 3 éve dolgozik ebben a gyárban a pártszervezet és mindennek ellenére teljesen ismeretlen suhancoknak sikerült vad sztrájkot kiváltani és a munkásokat, — hacsak egy pár órára is — Pártunkkal szembeállítani. Hallom, hogy a leállás alatt a fasiszta provokátorok megfélemlítésének olyan eredménye is volt, hogy egyes kommunisták kezdték gomblyukukból kiszedni Pártunk jelvényét. Ez, Elvtársak, nagyon aggasztó és nyugtalanító tünet. Ez azt jelenti, hogy a reakció párttagságunk egy részére ideológiailag befo-

lyással bír. Ez olyan aggasztó tünet, amelyre mindannyiunknak fel kell figyelnünk. — Mit mutat ez a tünet? Azt, hogy a Weiss Manfréd-gyári pártszervezetünk szervezetileg és ideológiailag olyan gyenge lábon áll, hogy képtelen nehéz helyzetben kötelességét teljesíteni, tagjainak egy része nem a Párt, hanem az ellenség utasításait hajtja végre. Ez a tünet továbbá azt mutatja, hogy a Weiss Manfréd-gyárban működő pártszervezetünk vezetősége nemcsak, hogy nincsen a munkássággal összeforrva, de a tagsággal való kapcsolata is nagyon laza. A mi Pártunknak nemcsak a demokrácia nyugodt idejében, hanem elsősorban a nehéz helyzetekben kell megállania a helyét. Most ilyen nehéz helyzetben vagyunk. Az ország gazdasági és pénzügyi helyzete nagyon nehéz, és komoly bajok vannak az élelmezés terén is. A nehézségeket növeli a drágaság. Aki tárgyilagosan ítéli meg a Magyar Kommunista Párt vezetőségének a működését, láthatja azt, hogy mi szakadatlan harcot folytatunk a nehézségek leküzdése érdekében, és semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a nehézségeket le is fogjuk győrni. De őszintén meg kell mondanunk azt, hogy — mindennek ellenére — nehézségek továbbra is lesznek és fel kell készülnünk arra, hogy ezeket a nehézségeket elviseljük. Választanunk kell az infláció és az átmeneti nehézségek között és azt hiszem, hogy Pártunk vezetősége helyesen döntött, amikor nem az új inflációt, hanem az átmeneti nehézségeket vállalta. Legyenek az Elvtársak megnyugodva, hogy Pártunk, amely eddig is a leghatározottabban és legerélyesebben képviselte a munkásosztályt, a dolgozók érdekeit, a jövőben, éppen a nehézségek láttára, még erőteljesebben fogja képviselni a proletariátus jogos érdekeit. Fokozatosan áttérünk,

-- éppen a mi Pártunk javaslatára, — a kötött gazdálkodásra. Be fogjuk zárni a luxusüzletek, a mulatók tekintélyes részét. Létrehozzuk a dolgozók bíróságát, vasmunkás, építőmunkás, bányász, textilmunkás, maga a munkásosztály fog ítélkezni a galád spekulánsok, az árdrágítók felett. A Magyar Kommunista Párt Központi Vezetőségének véleménye, hogy csak a munkásosztály vasökle tudja letörni az árakat és csak a munkásosztály képviselői tudnak hathatósan ítélkezni az árdrágítók felett. Ebből a nézetünkből mi egy tapodtat sem engedünk. A dolgozók bírósága meglesz és ítélkezni fog s ha a dolgozók bíróságának megvalósítása nem megy szépszerével, úgy azt ki fogjuk harcolni a magyar munkásosztály, a dolgozó nép harcos mozgósításával.

Elvtársak, a Kommunista Párt választási győzelme után összefogott a bel- és külföldi reakció, hogy gyengítse a Kommunista Pártot, hogy csökkentse a Kommunista Párt befolyását a tömegek felett. Legnagyobb gondjuk az, hogy — elsősorban a munkásosztályon belül — aláássák a Kommunista Párt tekintélyét. Nekünk ezt a veszélyt világosan fel kell ismernünk és ennek megfelelően mindent el kell követnünk, hogy ne csak visszaverjük az ellenség támadását, de ellentámadásba menjünk át és súlyos, kiheverhetetlen csapást mérjünk a nép ellenségeire, hogy így megerősítsük a magyar demokrácia, a magyar munkásosztály, a magyar dolgozó nép hatalmát. Nagy történelmi feladatok előtt áll a magyar munkásosztály, a magyar dolgozó nép és ezen belül a Magyar Kommunista Párt. S ha szervezetileg, ideológiailag szilárdabbá tesszük Pártunk egységét, ha növeljük Pártunk befolyását a tömegekre, semmi kétség nem fér ahhoz, hogy az előt-

tünk álló nagy harcokban is, a Magyar Kommunista Párt meg fogja állni a helyét és teljesíteni fogja kötelességét a magyar néppel szemben és biztosítja a magyar népi demokrácia teljes diadalát!

Beszéd a sportcsarnoki nagyaktíván, 1947 október 10.

A KOMMUNISTA PÁRTOK A BÉKEFRONT ÉLÉN

Tisztelt Hallgatóim! Kedves Elvtársak!

Tévedés lenne azt hinni, hogy a tartós békéért folyó nagy küzdelemben csak most, a második világháború után ugrottak élre szerte a világon a kommunisták!

Az első világháború utáni időkben, különösen a fasizmus növekvő előretörésével világossá vált, hogy gyors ütemben új, nagy háború felé rohan a világ. Még a német fasizmus uralomrajutása előtt, de különös erővel, miután Hitler magához ragadta Németországban a hatalmat, a kommunista pártok arra a meggyőződésre jutottak — és ezt nyíltan ki is jelentették —, hogy a fasizmus háborút jelent és aki biztosítani akarja a békét, annak harcolni kell a fasizmus ellen.

Ma ez a kijelentés természetesnek hangzik és senki ezen nem ütközik meg. Másképpen ítélték ezt meg azonban a 30-as évek elején. A kommunistáknak ezekben az időkben azt vetették szemükre, hogy rémeket látnak, hogy helytelenül ítélik meg a nemzetközi helyzetet, félremagyarázzák a fasizmus szerepét és törekvéseit. A kommunisták azonban, akik helyesen ismerték fel a fasizmus osztályjellegét, nem hagyták magukat befolyásoltatni ezektől a hamis nézetektől,

melyek lényegében a fasizmus előtti kapitulációnak a megnyilvánulásai voltak, hanem lankadatlan erővel és szívóssággal építették és szervezték a népek frontját, a világ békéjét veszélyeztető fasizmus ellen! A fasisztaellenes békefront megszervezését a kommunisták nemcsak egyes országok határain belül indították el. Tudatában voltak már akkor annak, hogy a békéért folyó harc eredményeket csak akkor tud elérni, ha egy nagy nemzetközi népi békefrontba tömöríti mindazokat az erőket, melyek az imperialista háború ellen vannak, melyek biztosítani akarják az emberiség számára a békét és az ebből fakadó nyugodt alkotó munkát. Ennek a felismerésnek következtében egyesültek a különböző országok békemozgalmai egy nagy nemzetközi szövetségbe.

A fasizmus ellen a békéért! — ez a jelszó járta be a világot a 30-as évek idején, egészen a második világháború kitöréséig. Ez volt a jelszava annak a békéért folyó mozgalomnak, amelynek élén Henri Barbusse és a haladó és dolgozó világ más kimagasló egyéniségei állottak. E békemozgalomban nemcsak kommunisták, hanem más politikai irányzatú pártok, szervezetek is résztvettek. Úgy látszott akkor, hogy olyan mindent elsöprő erővé növi ki magát ez a mozgalom, hogy akaratát rá tudja majd kényszeríteni a kormányokra és így meg tudja akadályozni a második világháború kitörését.

Sajnos, nem ez történt! Azért nem, mert a szociáldemokrata pártok hivatalosan bojkottálták ezt a fasisztaellenes békefrontot és így ennek következtében nem képezhette e mozgalom alapját, előrehaladó erejét a két munkáspárt szövetsége, az egységes munkásosztály. Számtalan esetben történtek kísérletek, hogy országos és nemzetközi méretben is létrejöjjön a kom-

munista és szociáldemokrata pártok, valamint a harmadik és második internacionálé harci szövetsége a béke biztosításáért, a fasizmus megsemmisítéséért. Ezek a kísérletek azonban, sajnos, eredménytelenek maradtak. A második internacionálé jobboldali vezetői hallani sem akartak arról, hogy csatlakozzanak a fasizmus ellen a békéért folyó harc népi frontjához. Ezzel az áruló politikájukkal megbontották a békefront egységét és lényegében a fasizmus malmára hajtották a vizet. Ezen a helyzeten semmit sem tudtak változtatni azok a baloldali szociáldemokraták, akik a második internacionálé kimondott parancsa ellenére a békefronthoz csatlakoztak és a kommunistákkal és polgári demokratákkal együtt mindent elkövettek, hogy megmentsék az emberiséget a második világháború borzalmaitól.

A békéért folyó harc azonban nemcsak a népek, hanem a kormányok feladata is. Azokban az időkben — úgy mint jelenleg is — a szocialista Szovjetunió kormánya állott a békéért folyó harc élén. Rendkívül nehéz és bonyolult helyzetben dolgozott és küzdött a Szovjetunió kormánya Sztálin szellemében a népek világbékéjének biztosításáért. Nehéz volt ez a harc azért is, mert már röviddel Hitler hatalomrajutása után az angol és francia kormány erőfeszítése eredményeként Rómában 1933-ban aláírták a négy nagyhatalom: Nagybritannia, Németország, Franciaország és Olaszország „egyetértési és együttműködési" egyezményét. Ez az egyezmény azt jelentette, hogy az angol és francia kormányok megegyeztek a német és olasz fasizmussal, amely már akkor sem titkolta támadó szándékát. Ez a fasiszta államokkal kötött egyezmény azt is jelentette, hogy Anglia és Franciaország kormánya lemondott a békeszerető országoknak az agresszív

államokkal szembeni egységes front megszilárdításának politikájáról. Nagybritannia és Franciaország ezzel komoly csapást mért a népek békéjének, biztonságának ügyére. 1935-ben Anglia és Németország tengeri egyezményt kötött. Nagybritannia tudvalevőleg beleegyezését adta a német tengeri haderő olyan mérvű helyreállításához, amely ezt a francia hadiflottával csaknem egyenlővé tette. Az angol és francia kormányok Hitlert támogató politikája csak bátorította a német fasisztákat és napról-napra növelte étvágyukat. Mindezek alapján teljesen érthető, hogy Abesszínia letiprása Mussolini által, Németország és Olaszország fegyveres beavatkozása a spanyol belügyekbe, nem talált sem Anglia, sem Franciaország részéről ellenállásra. Az angol, francia, amerikai imperialisták Hitlerrel szövetkeztek, pénzügyileg, gazdaságilag, politikailag és erkölcsileg támogatták a német fasiszta kormányt és ezzel ők maguk hozzájárultak ahhoz, hogy a világ belezuhanjon a második világháború örvényébe. Egyedül a Szovjetunió tett meg minden lehetőt a fasiszta agresszió megakadályozására. A Szovjetunió a kollektív biztonság kezdeményezőjeként és bajnokaként lépett fel. Már 1933 február 6-án javasolta a Szovjetunió akkori külügyi népbiztosa, Litvinov elvtárs az agresszió és támadó fél fogalmát meghatározó nyilatkozat elfogadását. Ezen a nemzetközi konferencián Anglia és Franciaország képviselői elutasították ezt a javaslatot. Világos, hogy elutasításukkal az angol és francia imperialisták csak szították a háború tüzét és lényegében Hitler kezére játszottak. A Szovjetunió népszövetségi küldöttsége állhatatos és hosszú küzdelmet folytatott a kollektív biztonság fenntartásáért és megszilárdításáért. Az egész világ előtt ismeretesek azok a javaslatok, amelyeket a szovjet küldöttség a

béke megvédése érdekében 1936 augusztus 30-án azzal a kéréssel küldött Avenol úrnak, a Népszövetség főtitkárának, hogy azokat a Népszövetség legközelebbi ülésének napirendjére tűzze. Ezek a javaslatok azonban eltemetődtek és soha nem kerültek a Népszövetség napirendjére. Mindez igazolja, hogy Anglia és Franciaország, melyek lényegében akkoriban a Népszövetség irányítói voltak, lemondottak a német agresszió elleni kollektív szembeszállásról. Ezek az imperialisták a német fasizmus megbékéltetésének politikáját vitték. Jól tudták, hogy ezzel csak erősítik Hitler-Németországot, de úgy vélték, hogy ez nem veszedelmes, mert a nyugaton tett engedményekkel a kielégített Hitler-agressziót kelet felé lehet irányítani és fel lehet használni Hitler-Németországot támadó félként a Szovjetunió ellen.

Amint látják, tisztelt Hallgatóim, jóval a második világháború kitörése előtt már két nézet állott szemben egymással a nemzetközi politikában azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy milyen magatartást kell tanusítani Hitler-Németországot illetően.

Az egyik nézet a békéért, a kollektív biztonság megszervezéséért harcolt, azért, hogy a békeszerető népek egyesült erővel szálljanak szembe az agresszióval.

Ezen az úton haladt a Szovjetunió és így képviselte nemcsak saját népének, de az egész emberiségnek az érdekeit és képviselte a kis és nagy népek függetlenségét.

A másik nézet az volt, hogy le kell mondani a kollektív biztonság megszervezéséről, le kell mondani az agresszióval szembeni ellenszegülésről. Ez bátorította és erősítette a fasiszta hódítókat és így ez a nézet hozzájárult ahhoz, hogy háborúba zuhanjon a világ

Ma már teljes tárgyilagossággal meg lehet, — és véleményem szerint meg kell — állapítani, hogy a második világháborút el lehetett volna kerülni! Igen, el lehetett volna kerülni a második világháborút, ha sikerült volna a békét a Szovjetunió kormányának, Sztálin elvtársnak javaslata alapján megszervezni és biztosítani. Mert mi történt volna, tisztelt Hallgatóim, ha az Egyesült Államok nem pénzelték volna Hitler-Németország nehéziparát, ha Anglia és Franciaország nem mondtak volna le a kollektív biztonságról, ha ellenkezőleg, a Szovjetunióval együtt megszervezték volna a német fasiszta támadók kollektív visszaverését. Ebben az esetben az történt volna, hogy a Hitler-fasiszták kellő fegyverzet hiján maradtak volna. A hitleri hódító politika a kollektív biztonság rendszerének harapófogójába került volna. A minimumra csökkent volna az az esély, hogy a fasisztáknak sikerülni fog kirobbantani a második világháborút! És ha mindennek ellenére a hitleristák — számukra kedvezőtlen viszonyok ellenére is — rászánták volna magukat a második világháború kirobbantására, akkor már a háború első évében meg lehetett volna őket katonailag semmisíteni. Ez azonban sajnos nem történt meg és ezért kellett 50 millió embernek elpusztulnia a második világháború tüzében.

50 millió ember halála emel vádat a német fasizmus és az őt támogató amerikai, angol, francia imperialisták ellen! Az ő bűnös politikájuk következtében zuhant az emberiség egy emberöltő alatt másodszor szörnyű világháborúba!

Hat esztendőn keresztül dúlt, rombolt, pusztított, ölt a második világháború. Amikor Hitler megtámadta Lengyelországot, minden komolyabb nehézség nélkül le lehetett volna gyűrni még 1939-ben Hitler hadigépe-

zetét. A nürnbergi nagy per vádlottainak padján Keitel, Hitler egyik legnevezetesebb tábornagya, — akkori vezérkari főnöke, — a következőket jelentette ki vallomásában :

„Meglepett bennünket, hogy a lengyelországi hadjáratok során nyugaton csak csatározásokra került sor a nyugati fal ellen nem intéztek támadást. Ha a franciák a lengyel hadjárat idején támadtak volna, úgyszólván nem találtak volna német ellenállásra. Nem értettük, hogy ezt a lehetőséget miért nem használták ki és ez megerősítette azt a nézetünket, hogy a nyugati hatalmak nem akartak ellenünk háborút viselni."

Keitel érzése nem csalt. Igen, a franciák azért nem indítottak komoly hadműveletet Hitler-Németország ellen a lengyel hadjárat idején és csak csatározásokra szorítkoztak, mert nem akartak sem ők, sem az angolok háborút viselni Hitler ellen. Mind az angolok, mind a franciák és az őket támogató amerikai imperialisták, a háború ideje alatt is minden eszközzel azon dolgoztak, hogy Hitlert a Szovjetunió ellen fordítsák. S amikor 1941 június 22-én a német fasiszták orvul és hitszegően megtámadták a Szovjetuniót, ettől az időtől kezdve lényegében a háború a Szovjetunió és Németország közötti háborúvá változott át. Az amerikai és angol reakciós körök még ekkor sem akartak katonai szövetséget kötni a Szovjetunióval. Truman úr, — az Egyesült Államok szenátusának akkori kimagasló tagja — egy nappal azután, hogy Németország megtámadta a Szovjetuniót, a következőket jelentette ki :

„Ha azt látjuk, hogy Németország győz, akkor Oroszországnak kell segítenünk, ha pedig Oroszország győz, akkor Németországnak kell segítenünk és ilymódon hadd öljenek meg annyit, amennyit csak

lehet." — Ez volt Truman úrnak 1941 június 23-án az álláspontja. Szerencsére Anglia akkori kormánya és főként Amerika akkori elnöke, Roosevelt, másképpen ítélte meg a helyzetet és ennek következtében szövetségre léptek a Szovjetunióval, illetve a Szovjetuniót katonailag támogatták. Hitler, miután megindította a háborút a Szovjetunió ellen, katonai erejének döntő részét dobta ebbe a harcba. Nyugaton és a Balkánon gyenge egységek voltak, melyek megsemmisítése nem került volna komolyabb nehézségbe. Történelmi tények igazolják azt, hogy a háborút már 1942-ben be lehetett volna fejezni, Hitler teljes katonai vereségével, ha az angolok és amerikaiak megindítják a második frontot. A háború borzalmait le lehetett volna rövidíteni és minimum két évvel korábban be lehetett volna fejezni, ha ezt akarták volna az angolszászok. Nem, ők nem ezt akarták! Azzal érveltek, hogy katonailag nincsenek felkészülve, hogy nem bocsátkozhatnak olyan harcokba, melyek eleve vereségre vannak ítélve. Ezek az érvek azonban csak arra szolgáltak, hogy a második front megnyitását halogassák és igazi okait leplezzék.

Miben állott a második front halogatásának igazi oka? Meg kell itt jegyeznem azt, hogy a második front halogatásának politikája egyáltalán nem volt véletlen, ellenkezőleg, tudatos és tervszerű volt. Ezt a politikát Angliában és Amerikában azon reakciós körök törekvései táplálták, melyek a háború céljainak nem a német fasizmus szétzúzását, a tartós béke és a népek szabadságának és függetlenségének biztosítását tekintették. Ezeknek a reakciós köröknek az volt az érdekük, hogy Németország erejét ugyan gyengítsék, aláássák, hogy így könnyebben tudják Németországot, mint veszélyes versenytársat a világpiacról kiszorítani, de ezeknek a reakciós erőknek a főtörekvése az

volt, hogy komolyan legyengítsék a Szovjetuniót, mert azzal számoltak, hogy a kimerítő háború következtében a Szovjetunió hosszú időre elveszíti jelentőségét, mint nagy és erős hatalom és ennek következtében a háború után Amerikától és Angliától válik majd függővé. A második front halogatásával az angol és amerikai imperialisták olyan háborúutáni helyzetet akartak teremteni, amelyben majd ők diktálják nemcsak a vereséget ért országok, hanem a Szovjetunió számára is a béke feltételeit. Az volt a céljuk, hogy a háború olyan körülmények között fejeződjék be, amely lehetővé teszi számukra imperialista céljaik elérését. Amint látjuk, tisztelt Hallgatóim, a háború vészes ideje alatt is tovább dúlt a nemzetközi politikában a Hitler-ellenes szövetségen belül is a két főirányzat között a harc. Az egyik irányzat főcélja a német fasizmus szétzúzása és általában a fasizmus teljes és maradéknélküli felszámolása volt. Ez az irányzat arra törekedett, hogy biztosítsa a fasizmus által elnyomott népek felszabadítását, visszaadja ezeknek a nemzeteknek függetlenségüket és szabadságukat, hogy diadalra vigye a demokrácia, az emberi szabadság nagy eszméjét. Ennek az irányzatnak bátor bajnoka és élharcosa a nagy szocialista Szovjetunió és annak vezére, Sztálin volt. A Szovjetuniót ebben a harcában támogatták a fasizmus által elnyomott országok és népek szerte a világon, a békeszerető emberek milliói.

A másik irányzat a háború alatt azt a célt követte, hogy nincs szükség a német fasizmus teljes szétzúzására, hanem csak annak katonai legyengítésére, de e mellett mindent elkövetett, hogy a hatalmas Szovjetuniót legalább is olyan mértékben gyengítse le katonailag és gazdaságilag, hogy ne jelenthessen a Szov-

jetunió akadályt Amerika és Anglia imperialistái számára céljaik megvalósításában.

Az emberiség szerencséje az, hogy az amerikai és angol imperialisták tervei nem sikerültek. Ha netalán sikerültek volna, úgy ma Európában csak formailag léteznének független nemzetek és országok. Lényegében Európa az amerikai imperializmus fél-gyarmata lenne. Ha sikerültek volna az imperialisták tervei, úgy ma Európa országaiban az amerikai és angol imperialisták leverték volna a népek szabadságharcát és azokra az országokra is, ahol ma a népi demokrácia uralkodik, a reakció sötét korszaka borult volna. Hogy ez nem következett be, ez Sztálin bölcs politikájának a halhatatlan érdeme! A nagy szovjet nép hősies és önfeláldozó harca tette lehetővé, hogy Európa egy egész sor országának sikerült a német fasizmus szétzúzásának következtében visszanyerni szabadságát és függetlenségét és rálépni arra az útra, amely a teljes szabad emberi élet felé vezet.

A Szovjetunió népeinek nagy történelmi szerepe van abban, hogy megszabadították az emberiséget a haladás, a civilizáció legveszedelmesebb ellenségétől, a fasizmustól és lehetővé tették a népek számára, hogy új utakon meneteljenek olyan világ felé, amelyben az emberek szabadon élhetnek és alkothatnak, amely világ nem ismer gyűlöletet és háborút!

A második világháború győzelmes befejezése után szerte a világon az emberek milliói azt hitték, abban reménykedtek, hogy a fasizmus katonai, politikai veresége után ráléphetnek arra az útra, amely a szabad világ felé vezeti őket. A háború befejezésével az emberek azt hitték, hogy a történelmi fejlődés egy új korszaka köszöntött az emberiségre, az a korszak, mely nem ismer hódítást, elnyomást, melyben létrejön

a népek szoros barátsága, békés egymásmelletti élése, amely a szabadság, a béke, az emberi felemelkedés nagy korszaka lesz. Ez a korszak el is indult, meg is kezdődött, de előrehaladásában, megerősödésében az imperialisták ellenállásába ütközött. E korszak eszméi teljes győzelmének útjába áll ma az amerikai imperializmus és annak segítőtársai: az angol, francia imperialisták és ügynökeik, a jobboldali szociáldemokraták!

Miről van itt szó, tisztelt Hallgatóim?

A háború után a nemzetközi politikában mutatkozó két irányzat között kimélyültek az ellentétek és ennek következtében újult erővel kirobbant a harc!

A Szovjetunió továbbra is a békefront élén harcol és határozottan védi a béke, a szabadság nagy ügyét. Másképpen áll a helyzet az imperialistákkal. Ők a háború befejezése után mind erőteljesebb támadó jelleggel hódító céljaik teljes valóraváltásáért szállnak síkra. Az amerikai imperializmus gazdaságilag és katonailag megerősödve került ki a háborúból. Amerika ipara hatalmasan megnőtt és ennek következtében ma az Egyesült Államok a kapitalista országok között mind gazdaságilag, mind katonailag a legerősebb. Ahhoz azonban, hogy egy ilyen hatalmas imperialista állam megtarthassa hatalmi pozicióit, hogy ipara tovább fejlődhessék, feltétlenül piacra van szüksége. Ha piacokat nem tud biztosítani ipara számára, gazdaságilag összeroppan. Igen ám, de az amerikai imperialisták számára elsősorban politikailag megbízható, politikailag szilárd piacokra, országokra van szükség, olyan piacokra, ahol ők szabják meg az árakat és így a konkurrenseiket meg tudják semmisíteni. Nem titok az amerikai imperialisták előtt sem, hogy a kapitalista világrend a második világháború következtében súlyos

politikai és gazdasági válságba került. Ők is érzik, hogy inog a kapitalizmus lába alatt a talaj. A munkások, a dolgozó nép milliói ki akarnak szabadulni az imperialista, kapitalista kizsákmányolás bilincseiből. A népek az igazi népi demokrácia útjára akarnak térni, Nyugat-Európában is, a gyarmati és félgyarmati országokban is. Ennek a fejlődésnek áll útjába az amerikai imperializmus és angol, francia segítőtársai. S miután a francia, olasz, angol tőkések egyedül nem birják feltartóztatni a népek harcát a demokráciáért, a szabadságért, a tartós békéért, így az amerikai imperialisták veszik kezükbe ezeknek az országoknak politikai és gazdasági irányítását. Feltartóztatni a népi demokráciát, a tartós békéért folyó népi küzdelmet, politikailag, gazdaságilag és katonailag függő helyzetbe hozni az európai országokat, ez ma az amerikai imperializmus politikájának programja. Ennek a politikának végrehajtása érdekében minden eszközt felhasználnak. Ott, ahol erre alkalom van, tűzzel-vassal pusztítják a népek szabadság-mozgalmát, így Görögországban, Kínában és újabban az amerikai imperialisták a polgárháború tüzét akarják felgyujtani Olaszországban. Az imperializmus e támadó politikája azért nő mindjobban, mert érzi, hogy a kapitalista világrend hatalmas válságban vergődik, tehát nem az erő tudata, hanem az elpusztulástól való félelem teszi támadóvá az amerikai imperializmust! Támadó politikájával ma az amerikai imperializmus a haladás, a civilizáció, a béke, a népek függetlenségének legveszedelmesebb ellensége. Támadó politikájukkal ma az angolszász imperialisták komolyan veszélyeztetik a békét és Európa belső nyugalmát! Az amerikai imperializmus mindinkább átveszi a német fasizmus szerepét. Ne higyje senki azt, hogy az amerikai imperializmus csak a Szovjetuniót veszé-

lyezteti. Nem, az imperializmus világszerte veszélyezteti az összes népek szabadságát és függetlenségét és veszélyezteti a békét. Ma már minden gondolkodó ember számára világossá válik, hogy az amerikai imperializmus világuralomra tör és mindenütt az imperializmus rendszerét, azaz a legsötétebb reakciós, népellenes rendszert akarja hatalomra juttatni. Az amerikai imperialisták világhódító terveiket nem is rejtik véka alá! Erről nyílt cinizmussal beszélnek és írnak. 1945 végén a Foreign Affairs című amerikai folyóirat a következőképpen jellemzi Amerika északi-sarki terveinek jelentőségét:

„Az USA-nak olyan pozíciókra kell törekednie, amelyek lehetővé teszik számára, hogy uralkodjék az Ó-világ felett." Aláhúzom: tisztelt Hallgatóim, az Ó-világ felett! „Éppen azért, — folytatja a lap — az izlandi és grönlandi támaszpontok fontosabbak számára, mint az Angliával, vagy a Szovjetunióval kötendő szövetség."

Egy ismert amerikai szenátor, Henry Cabot Lodge, Amerika terveiről a következőket jelentette ki:

„Gazdaságilag fontos pozíciót töltünk be és még nagyobb pozíciók felé haladunk. Az USA előretörését nem lehet többé feltartóztatni. Az amerikai nép és a mögötte rejlő gazdasági erők előre visznek bennünket a gazdasági világuralom felé."

1942 júliusában megjelentek a General Motors elnökének, Dovney úrnak emlékiratai, aki itt a következőket jelenti ki:

„A mostani háború nem egyéb, mint harc a világuralomért. Valószínűleg egy háború-sorozathoz tartozik, mely az 1914—18-as világháborúval kezdődött. Az angolszászok azon vannak, hogy megszerezzék az uralmat a világ fölött."

Truman elnök úr már 1945 december 14-én a kongresszushoz intézett üzenetében a következőket jelentette ki:

„Mindannyiunknak tisztában kell lennünk azzal, hogy a kivívott győzelem állandó teherként rótta az amerikai népre a világ vezetésével járó felelősséget."

Mindezek az idézetek, tisztelt Hallgatóim, éles fényt vetnek az amerikai imperializmus világhódító terveire és veszedelmesen hasonlítanak azokra a kijelentésekre, amelyeket mi a 30-as évek folyamán Hitler és Göbbels szájából hallottunk. De ezek a világuralomra törő elméletek és tervek Hitlernél már egyszer csúfos vereséget szenvedtek. Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy az újdonsült világhódítók is hasonló sorsra jutnak majd, mint elődeik. Az amerikai imperialisták világhódító terveiket igyekszenek természetesen álcázni is. Erre való volt az úgynevezett Marshall-terv. Úgy látszik, azt hitték, hogy az európai népek politikai, szellemi és kulturális fejlettségükben annyira el vannak maradva, hogy elhiszik az amerikai imperialisták állítását arról, hogy tulajdonképpen ők csak segíteni akarnak Európán! A Marshall-tervet úgy festették le az európai népek előtt, mintha azzal mentőövet akarnának dobni az európaiaknak. A Marshall-terv azonban nem mentőöv, hanem az a bilincs, amelyet az amerikai imperialisták Európa kezére és lábára akarnak rakni!

Nem, a népek nem akarnak többé már bilincsben járni és tudomásul kell venni Washingtonban is, hogy a bilincsben-járás ideje lejárt, akkor is, ha azon „made in Amerika" jelzés van ráverve. Hogy milyen segítséget akar adni a Marshall-terv Európának, arra engedjék meg, hogy egy pár példát említsek meg. Hogyan kezdődött el Franciaország megsegítése?

Franciaország először 720 millió dollár áruhitelt kapott. És milyen árukat? Elsősorban a Franciaországban maradt hadianyagból több vagon naftalint kapott, több vagón romlott húskonzervet, 75 olyan hajót, melyek francia vizeken horgonyoztak, amit Amerikában csak ócskavasként tudtak volna felhasználni. A második segélyt Léon Blum szerezte meg Washingtonban, 1 milliárd 200 millió dollár összegben. Lényegileg itt Blum már eladta Franciaországot, kiszolgáltatta teljes egészében a francia piacot az amerikai tőkések számára. A kölcsön fejében Franciaország kötelezte magát, hogy megnyitja piacait az amerikai imperialisták számára. Végül Franciaország 2 milliárd 500 milliót kapott, de ennek fejében már Washingtonban a dollármilliomosok szabták meg, hogy milyennek kell lennie a francia kormánynak. Az ő követelésükre távolították el Franciaország leghatalmasabb pártjának képviselőit, a kommunistákat a kormányból. Eltávolították a kommunistákat azért, mert harcoltak Franciaország politikai, gazdasági függetlenségéért és ellenezték, hogy Franciaországot odadobják az amerikai imperialisták lábai elé. A kommunistáknak a kormányból való eltávolítása után Franciaország a gazdasági hanyatlás útjára lépett. Visszafejlődik ma Franciaországban a repülőgépipar, visszafejlődik a villanyipar, és miután Párizsban Ford hatalmas apparátussal letelepedett, a francia traktoripar áttért a Ford-gyárak által termelt traktorok alkatrészeinek gyártására. Amerikai vállalatok kezükbe kerítették a francia gépkocsigyártás tekintélyes részét. A General Motors mindinkább meghódítja a francia telefonelektromágnesipart. A francia kereskedelmi hajózási vállalatok részvényei amerikai tőkések tulajdonába mennek át. Az amerikai imperialisták azonban nemcsak politikailag és gazdaságilag,

de kulturális vonalon is kezükbe kerítik a vezetést. 1946 első felében még 35 francia film jutott 38 amerikai filmre. 1947-ben már 338 amerikai filmre csak 55 francia film jutott. Ilyen az a segély, amelyet az amerikaiak Franciaországnak adtak. Úgy látszik, hogy Svédországon is hasonló értelemben akarnak segíteni, mert az egyik svéd lap, a „Felkvilian" a következőket írja:

„Svédország most nagy gabona- és szénhiányban szenved, a Marshall-terv azonban egyetlen kiló gabonát, egyetlenegy tonna szenet vagy nyersanyagot sem ígér iparunk számára. Másrészt Svédországnak azt ajánlják, hozzon be sok mezőgazdasági gépet és elektromos felszerelést, amelyet maga is elő tud állítani, ha nyersanyagot kap. Míg a Szovjetunióból főleg ipari nyersanyagokat hozunk be — írja a lap —, addig a Marshall-terv főleg amerikai cigarettákat és kocsikat kínál. Nem vásárolhatunk olyan javakat, amelyekre szükségünk van, mert azok Amerikában is nélkülözhetetlenek, sőt kénytelenek leszünk iparunkat tönkretenni, hogy olyan árukat vásárolhassunk, amelyeket az Egyesült Államok hajlandó eladni. Így a Marshall-terv nem az európai újjáépítést szolgálja, hanem csupán azt, hogy az amerikai imperialisták kifosszák és kiaknázzák Nyugat-Európát." Ez egy svéd polgári lap véleménye.

Mindebből kiderül, tisztelt Hallgatóim, hogy az amerikai imperialisták Európát ócskavasnak szánt tankokkal, gépkocsikkal, mozdonyokkal, szárított tojással és tejporral akarják megvásárolni! Politikailag és gazdaságilag függő viszonyba akarják hozni Európa országait és ott, ahol nem elegendő a pénz e cél elérésére, ott az erőszak, a provokáció módszeréhez nyúlnak. Amint látják, tisztelt Hallgatóim, a

SZÉKESFŐVÁROSI
SZABÓ ERVIN KÖNYVTÁR
9. sz. fiókja

második világháború befejezése után Európa népeinek szabadságát, függetlenségét komolyan veszélyezteti az amerikai imperializmus. Ezt a veszélyt azonban a népek nem ismerték fel a háború után. Milliókat vezetett félre az amerikai imperialisták megtévesztő politikája Európa megsegítéséről. Európa népei a pusztító háború következtében elszegényedtek, lerongyolódtak, rosszul tápláltak voltak s ezért kapva-kaptak kezdetben a segélynyujtás után, nem tudván, hogy majd ezért később a legszentebb értékükkel, szabadságuk és függetlenségük feladásával kell fizetniök.

A veszély nőtt és úgy látszott, hogy sikerül az amerikai imperializmus Európát leigázó terve. De ebben az Európa számára veszedelmes helyzetben jött létre kilenc európai Kommunista Párt értekezlete Lengyelországban. Kilenc Kommunista Párt lengyelországi értekezlete, Zsdánov elvtársnak, a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja titkárának a nemzetközi helyzetről tartott beszámolója alapján részletesen és behatóan megtárgyalta a második világháború után kialakult új nemzetközi helyzetet. Ennek a tanácskozásnak központjában az a kérdés állott : mit kell tenni Európa népeinek, mit kell tenni elsősorban a kommunistáknak, hogy megmentsék Európát az amerikai imperialisták igájától.

Ennek a tanácskozásnak középpontjában továbbá az a kérdés állott, hogy mit kell tenni Európa népeinek és elsősorban a kommunistáknak az európai országok függetlenségének biztosítása és gyors gazdasági talpraállítása érdekében. Ennek a tanácskozásnak középpontjában továbbá az a kérdés állott, hogy hogyan kell biztosítani Európában a demokratikus fejlődést és végül mit kell tenni annak az érdekében, hogy biztosítva legyen a tartós béke, az emberi alkotó

munka, a népek boldogulásának legfőbb feltétele. Amint látják, tisztelt Hallgatóim, ezen az értekezleten Európa nemzetei, sőt az egész emberiség sorsdöntő problémáit tárgyalták meg a Kommunista Pártok. Ennek az értekezletnek történelmi jelentőségű, mondhatnám halhatatlan érdeme abban van, hogy a szokott kommunista nyiltsággal és őszinteséggel feltárta az európai nemzeteket fenyegető veszélyeket, röviden · félreverte a harangot. Megtette ezt azáltal, hogy leleplezte teljes egészében az amerikai imperializmus Európát leigázó terveit. Zsdánov elvtárs az értekezleten tartott beszédében az amerikai imperializmus Európával szembeni terveiről többek között a következőket mondotta :

„Az Egyesült Államok gazdasági terjeszkedése fontos kiegészítése a sztratégiai terv megvalósításának. Az amerikai imperializmus arra törekszik, hogy uzsorás módjára kihasználja az európai országok háború utáni nehézségeit, különösen a nyersanyag, fűtőanyag, az élelmiszerek hiányát, a háború alatt legtöbbet szenvedett szövetséges országokban. Ennek az a célja, hogy a „segéllyel" kapcsolatban elviselhetetlen feltételeket kényszerítsen rájuk. Az Egyesült Államok előre látják a küszöbön álló gazdasági válságot és ezért sietve keresnek új monopolszférákat a tőkebefektetés és az áruelhelyezés céljaira. Azoknak a „gazdasági segélyeknek", melyeket az Egyesült Államok nyujtanak Európának, az a messzenyúló célja, hogy Európát az amerikai tőke leigázza. Minél nehezebb az illető ország gazdasági helyzete, annál kegyetlenebb feltételeket kényszerítenek rá az amerikai monopolisták.

De a gazdasági ellenőrzés maga után vonja azt is, hogy az illető országot az amerikai imperializmus maga alá veti . . . Az amerikai „segély" csaknem auto-

matikusan maga után vonja az ország politikai irányzatának megváltoztatását. Az országokban azok a pártok és személyek jutnak hatalomra, amelyek hajlandók Washingtonból érkező utasítások szerint megvalósítani az Egyesült Államok számára kívánatos belés külpolitikai programot. (Lásd Franciaország, Olaszország, stb. esetében.)"

Zsdánov elvtárs ez értékelésének helyességét a nemzetközi helyzetről, a lengyelországi értekezlet utáni események teljes mértékben igazolták. Ez az értekezlet leleplezte az imperialisták ügynökeinek, a jobboldali szociáldemokratáknak áruló szerepét is.

De a lengyelországi értekezlet nem elégedett meg csak az új nemzetközi helyzet mélyreható és pontos értékelésével, hanem meghatározta ez új helyzetből adódó feladatokat is. A feladatokról szólva az értekezlet a következőket állapítja meg :

„Ebből következik, hogy a kommunista pártokra különleges feladat hárul. Saját kezükbe kell venniök nemzeti függetlenségük és országaik szuverénitásának védelmét. Ha a kommunista pártok szilárdan fogják megállani helyüket, ha nem hagyják magukat megijeszteni és szédíteni, ha férfiasan fognak őrt állani a demokrácia, országaik nemzeti szuverénitása, szabadsága és függetlensége védelmében, ha képesek lesznek országaik gazdasági és politikai leigázására irányuló kísérletek ellen folytatott harcukban mindazoknak az erőknek élére állni, melyek készek megvédelmezni becsületük és nemzeti függetlenségük ügyét, akkor nem valósulhat meg Európa leigázásának semmiféle terve."

Igy hangzik a mai idők legnagyobb feladatának meghatározása, amelynek megoldása természetesen nemcsak a kommunisták, hanem minden haladó szel-

lemű és hazája függetlenségét szerető ember kötelessége!

A kilenc Kommunista Párt lengyelországi értekezlete fordulatot jelent a háború és béke, a reakció és demokrácia erői között folyó nagy nemzetközi küzdelemben. Ez a történelmi jelentőségű értekezlet elindította a népek nagy ellentámadását az imperializmus, a háborús uszítók ellen, a tartós békéért, a nemzetek függetlenségéért, a demokráciáért és Európa biztonságáért és belső nyugalmáért. Ezért érthető is, hogy az imperialisták táborai és a jobboldali szociáldemokraták, a Bevinek és Blumok, mint akiket golyó talált, feljajdultak és vad kommunistaellenes hajszába kezdtek. Az urak azonban ott nyugaton elfelejtették, hogy Európa népei már nem fiatalkorúak. Különösen sokat tanultak a fasizmus idejéből és ezért gyanusnak tartották azokat az imperialisták és jobboldali szociáldemokraták szájából elhangzott kijelentéseket, amelyek nagyon hasonlítanak Göbbels érveire. Nem, ma már nem lehet Európa népeit a kommunista veszélyjel ijesztgetni. Ez az idő elmúlott mindörökre! Ma már a népek nemcsak, hogy nem félnek a kommunistáktól, hanem ellenkezőleg, akkor nyugtalanok, ha megindul a kommunisták elleni hajsza és üldözés mert megtanulták, hogy a kommunisták a legönzetlenebb, a legbátrabb oltalmazói és védelmezői a népek szabadságának, a békének és a haladásnak. S ezért joggal tartanak attól, hogy a kommunisták üldözését a nemkommunista demokraták és haladó szellemű elemek üldözése is követi majd. Az imperialisták, Blumok és Bevinek kommunista-ellenes hajszája nem hozta meg a várt eredményeket. Ellenkezőleg, a lengyelországi értekezlet után szerte Európában és a világ minden részén hatalmasan fellendült az imperialista-

ellenes, a békéért és a demokráciáért folyó nagy küzdelem. Új, milliós népi tömegek fogadták el és tették magukévá a lengyelországi értekezlet nagyjelentőségű határozatait. Felismerték a fenyegető veszélyeket és ráléptek a lengyelországi értekezlet által mutatott útra. Igen, megindult a népek nagy ellentámadása az imperializmus ellen és ennek folyamán milliók gyógyultak már ki az úgynevezett „amerikai dollár-betegségből." A dollár-segítség nem jelent békét, hanem nyomort és háborút, függetlenségünk elvesztését hozza magával: ez a felismerés tör magának most utat szerte a világon a népek között. Szertefoszlik így e felismerés nyomán az az illúzió is, mintha Amerika a demokrácia, az emberi felemelkedés hazája lenne. Amerika megszünt még polgári értelemben véve is demokratikus ország lenni. Roosevelt elnök volt az; aki az Egyesült Államok újkori történelmében a polgári demokráciát akarta győzelemre vinni Amerikában. Ma azonban a helyzet Amerikában az, hogy Roosevelt követőit üldözik, eltávolítják a hivatalokból, a gazdasági és pénzügyi életből, a diplomáciai karból, az irodalom, a művészet teréről. Kommunista veszélyről kiabálva Amerikában Roosevelt demokratikus irányzatát és ennek követőit számolják fel. Itt tartunk ma Amerikában! Ha megnézzük azokat a változásokat, amelyek az amerikai államapparátusban végbemennek, akkor azt tapasztaljuk, hogy mind nagyobb számban kerülnek az állam élére tábornokok, magasrangú katonatisztek. Ennek alapján erősödik az amerikai államapparátus vezetésében a támadó, militarista irányzat. Az imperialisták ezekre a támadó szellemű magasrangú katonatisztekre bizzák érdekeik védelmét. Ha ez a folyamat tovább tart, úgy Amerikában a belső helyzet katonai diktatúra felé halad.

Közel nyolc hónap telt el a kommunisták lengyelországi értekezlete óta. A fejlődés szempontjából e rövid idő alatt hatalmasan megnőtt a népek ellenállása az imperializmussal szemben.

Történelmi jelentőségű változások zajlottak le a népi demokratikus országok munkásmozgalmában. Romániában, Magyarországon létrejött a munkásosztály politikai és szervezeti egysége. A baloldali szociáldemokrata elvtársak fokozott harcot indítottak pártjukban a szociáldemokrata jobboldal ellen és ennek folyamán annyira megszilárdult a kommunisták és baloldali szociáldemokraták között a szövetségi viszony, hogy lehetővé vált a két munkáspárt egyesülése. Hasonló folyamat észlelhető Bulgáriában, Lengyelországban, Csehszlovákiában. Az úgynevezett Szocinform, melyet Blumék és Bevinék az imperialisták kiszolgáló szervévé tettek meg, kettészakadt! Kiváltak belőle a baloldali szociáldemokraták, köztük a lengyel, magyar, olasz, bolgár szociáldemokrata pártok. A Szocinform kettészakadása mutatja azt, hogy az európai munkásosztály soraiban hatalmas balratolódási folyamat indult meg és hogy a szociáldemokrata munkások mind nagyobb tömegekben a kommunista pártok politikájához közelednek.

Az elmult nyolc hónap alatt megerősödött a francia nép imperialista-ellenes frontja. Az egész országot átfogó népmozgalomnak kifejlődése mutatja azt, hogy Franciaország népe mindjobban felismeri a fenyegető veszélyeket és ezért bátrabban és határozottabban, mint eddig, védekezik azokkal szemben.

Olaszországban De Gasperi amerikai dollár, fegyver, terror és csalás segítségével akarta elnyomni az olasz függetlenségért harcoló népfrontot. Azonban nem segített rajta a dollár, az amerikai fegyver, a

csalás! Az olasz népfront, mely Garibaldi függetlenségi jelszavát írta zászlajára, szilárdan áll és minden amerikai nyomással dacolva harcol a demokráciáért, a békéért. Az olasz népfront nélkül vagy ellene Olaszországban hosszú ideig nem lehet kormányozni. A népfrontra szavazott az olasz dolgozók legharcosabb, legszervezettebb, legöntudatosabb és a termelés szempontjából legfontosabb része. Ezzel az erővel De Gasperinek is számolnia kell.

A harc mind Franciaországban, mind Olaszországban tovább fog éleződni s nem fér semmi kétség ahhoz, hogy e két döntő jelentőségű országban is — igaz, nehéz és súlyos harcokon keresztül, de — végső fokon mégis győzni fog a béke és a demokrácia gondolata!

Megnőtt a hősies görög nép ellenállása is az ország függetlenségéért. A Markosz-kormány megalakítása, a görög demokratikus néphadsereg eredményes harcai a görög szabadságharc új szakaszát nyitották meg!

De nemcsak Európában, hanem Távolkeleten is, elsősorban Kínában, mindinkább szorongatott helyzetbe kerül az amerikai imperializmus. Csang-Kaisek hadseregét amerikai tisztek képezik ki, amerikai fegyverzettel van ellátva a Kuomintang-Kína. Milliárdokat töm Amerika a reakciós Kuomintang Kínájába, hogy megmentse Csang-Kaisek reakciós rendszerét. Mindez azonban semmit sem segít. A dicsőséges kínai Kommunista Párt vezetése alatt harcoló kínai demokratikus népi hadsereg már mélyen behatolt a Kuomintang-Kína területére és az általa felszabadított részen már közel 200 millió kínai él — azaz a nagy kínai nép fele!

Európában, Amerikában, Közel- és Távol-Keleten vívják a szabadságszerető népek nagy küzdelmüket

kommunisták vezetése alatt a békéért, az emberek szabadságáért, olyan világért, mely lehetővé teszi a gazdasági, a kulturális felemelkedést az emberek számára. Ezt a népi frontot kiszélesíteni és szervezettebbé tenni, bevonni ebbe a frontba minden békéért és szabadságért aggódó és küzdő szervezetet és embert, ez ma a helyzet parancsoló feladata, amit meg kell oldanunk, ha el akarja kerülni az emberiség a harmadik világháborút!

A békéért, tisztelt Hallgatóim, nem könyörögni, hanem keményen harcolni kell! Igen, vannak imperialista körök és elsősorban Amerikában, melyek tudatosan dolgoznak egy harmadik világháború előkészítésén! Ezt nem látni és ebből nem vonni le a tanulságot, hiba lenne. S ezért mindenféle pacifizmussal fel kell számolnunk, mert ez az imperialistákra nem tesz komoly benyomást és ezért a hibák forrása lehet. Az erő az, ami számít! Tehát a népek ellenállásának az erejét kell oly hatalmassá fejlesztenünk, hogy az elvegye a háborús uszítók kedvét attól, hogy a háború tüzével játsszanak!

A lengyelországi értekezlet óta komolyan megnőtt a békefront és a demokrácia ereje szerte a világon. Magyarország is mélyreható politikai és gazdasági változásokon ment át azóta. Az amerikai imperialisták, Nagy Ferencék, Sulyok Dezsőék, Pfeifferék segítségével Magyarországot az imperializmus és a háború előretolt bástyájává akarták kiépíteni. Az imperialisták és a magyar reakció ebbeli tervei azonban meghiúsultak. Magyarországon végérvényesen győzött a népi demokrácia és ennek következtében hazánk nem a háború, hanem a béke és a szabadság, a népek függetlenségének egyik szilárd bástyája lett! Bizony, bennünket is komoly veszélyek fenyegettek az amerikai

imperializmus részéről. Nemzeti függetlenségünk és kivívott szabadságunk sorsa forgott kockán. Hogy ezeket a veszélyeket sikerült Magyarországról elhárítani, az elsősorban a Rákosi Mátyás által vezetett nagy és harcos Magyar Kommunista Párt érdeme. Erős Kommunista Párt nélkül a felszabadulás után újra elvesztettük volna függetlenségünket, mint ahogy elvesztette függetlenségét Görögország, mint ahogyan Olaszország és Franciaország most függő helyzetbe kerül Amerikától. A mi tapasztalatunk és a nemzetközi tapasztalat tanít bennünket arra, hogy csak népi demokratikus kormányok tudják megvédeni a nemzeti függetlenséget!

Magyarország függetlensége össze van forrva a népi demokráciával, ezért az is a feladatunk, hogy erősítsük a magyar népi demokráciát nemcsak politikailag és gazdaságilag, de katonailag is. Igen, hangsúlyozom, tisztelt Hallgatóim, katonailag is! Eddig még nem beszéltek nyiltan a népi Magyarország katonai megerősítéséről a felszabadulás után. Én azonban azt hiszem, hogy elérkezett annak az ideje, hogy a magyar demokrácia a jövőben többet törődjék honvédelmi erőink növelésével és korszerűsítésével!

A szabadságot, nemzeti függetlenségünket nemcsak szép, nemes eszmékkel, nemcsak a nép jólétének fejlesztésével, de bizony, hadsereggel is biztosítani kell! Mi azt hittük, tisztelt Hallgatóim, hogy a világháború után olyan helyzet alakul majd ki, amely feleslegessé teszi a hadseregek létezését, a fegyverkezést. Ebből az elképzelésünkből kiábrándított bennünket az amerikai imperializmus támadó politikája.

Most, miután látjuk, hogy komoly erők veszélyeztetik a szabad országok függetlenségét, nem lennénk

jó hazafiak, ha nem gondolnánk országunk védelmi erőinek fejlesztésére!

Téves az a nézet, hogy országunk katonai megerősítése ellentétben állana békepolitikánkkal.

Ellenkezőleg, ha továbbra is fennmaradna a jelenlegi helyzet, hogy katonailag még a békeszerződés által engedélyezett haderőkkel sem rendelkezünk, ez csak fokozhatja a támadó étvágyát és így csak növelné a háborús veszélyt.

Ma is érvényben marad az a híres latin közmondás, hogy: ha békét akarsz, légy felkészülve a háborúra!

Amig olyan nemzetközi imperialista erők vannak, melyek háborúra törnek és függetlenségünket, szabadságunkat veszélyeztetik, mi sem mondhatunk le arról, hogy a megengedett keretben kiépítsük honvédelmi szervezeteinket. Megengedhetetlen bűnt követnénk el hazánkkal szemben, ha védtelenül hagynánk. Nem, ezt nem szabad megtennünk. Miután a magyar haza végre a magyar népé, jobban kell gondoskodnunk védelméről, mint bármikor a multban. És miután a magyar demokratikus haza védelmét szent ügynek tekintjük, kötöttünk és kötünk baráti és kölcsönös segélynyujtási szerződést a Szovjetunióval, Romániával és kötünk majd hasonló szerződést Bulgáriával, Lengyelországgal. Ezek a szerződések a béke okmányai s tisztán az esetleges támadó elleni védekezést szolgálják.

Mi elvetünk minden olyan nézetet, hogy tömbökre kell szakítani Európát, vagy a világot. Mi nem tömb-, hanem békepolitikát folytatunk. S mikor a népi Magyarország katonai megerősítésének szükségességéről beszélek, úgy ezzel kapcsolatban csak az a cél vezet engem, hogy esetleges külső támadás esetén

legyen mivel védekeznünk. Mi békét és nem háborút akarunk és katonailag is csak azért kell megerősítenünk Magyarországot, hogy még erőteljesebben tudjunk a békéért, a többi országok népével együtt harcolni.

Tisztelt Hallgatóim! Az elmondottakból világosan kiderül az, hogy a tartós békét csak úgy lehet biztosítani, ha fokozzuk a harcot az imperializmus és magyar ügynökei ellen. Az utóbbi időkben mind gyakrabban felmerült a magyar politikai életben a Függetlenségi Front átszervezésének a kérdése is. Igen, erre azért is szükség van, hogy még eredményesebben tudjunk küzdeni a békéért. Az átszervezett Függetlenségi Front kell, hogy a tartós béke és a népi demokráciáért folyó küzdelem hatalmas fegyvere legyen! A béke eredményes megvédése is követeli tőlünk a Függetlenségi Front átszervezését!

Ahhoz, hogy népünket teljes egészében megnyerjük a békéért folyó aktív harc ügyének, szükségessé válik népünknek rendszeresebb és mélyrehatóbb felvilágosítása az imperializmus terveiről. Nézzük csak meg, tisztelt Hallgatóim, mit adhat az imperializmus a népeknek?

Az imperializmus háborút jelent és ezért, ha a népek el akarják kerülni a háborút, kell, hogy az imperializmus ellen harcoljanak!

Az imperializmus a nemzeti függetlenség elvesztését jelenti, ezért, aki szereti hazáját, nemzete függetlenségét, annak harcolnia kell az imperializmus ellen.

Az imperializmus polgárháborút, zűrzavart, növekvő nyomort és munkanélküliséget jelent. Ezért annak, aki meg akarja őrizni országa belső nyugalmát, aki a jólét felé akar haladni, annak az imperializmus ellen kell harcolnia!

Mindenütt, ahol az imperialisták uralkodnak, egy-

mást ölik az emberek. Ott szétesés, bizonytalanság, nyugtalanság, növekvő nélkülözés uralkodik!

Ezt várhatják a népek az imperializmustól!

Mit adhat ezzel szemben a népi demokrácia a népeknek?

A népi demokrácia a népek számára biztosítani akarja a békét. Ezért, aki békét akar, annak támogatnia kell a népi demokráciát.

A népi demokrácia megvédi a nemzeti függetlenséget. Ezért minden hazafinak támogatnia kell a népi demokráciát!

A népi demokrácia a gazdasági felemelkedés útjára viszi a népeket, ezért, aki jó életet akar, annak erősítenie kell a népi demokráciát. A népi demokrácia a rendet, békességet, a nyugodt alkotó munkát védi. Ezért minden dolgozó érdeke, hogy támogatásával növelje a népi demokrácia hatalmát!

Mindebből látható, tisztelt Hallgatóim, hogy magyar földön is a béke legjobb védelme népi demokráciánk hathatósabb támogatása és további erősítése.

Tegyük tehát erőssé, szilárddá és megdönthetetlenné népi demokráciánkat, mert csak így tudjuk biztosítani a tartós békét nemcsak Magyarország, hanem a világ összes népei számára!

Előadás a MKP politikai akadémiáján, 1948 április 23.

A SZOVJETUNIÓ FELSZABADITÓ SZEREPE

A Szovjetunió felszabadító szerepéről én elsősorban nem olyan vonatkozásaiban akarok beszélni, hogy milyen volt annak a hatása a második világháború folyamán hazánk és dolgozó népünk jelene és jövője kialakításában. — Természetesen a Szovjetunió felszabadító szerepének különösen azok a kihatásai, melyek a magyar dolgozó nép számára meghozták a szabadságot és függetlenséget, a mi számunkra, magyarok számára valóban sorsdöntő jelentőségűek. De bármenyire is új korszakot nyitott meg a dicső Szovjet Hadsereg győzelmeinek nyomán a magyar felszabadítás népünk történelmében, ez mégis csak egyrésze, pontosabban mondva, csak egyik eredménye a Szovjetunió felszabadító szerepének.

A történelem goromba elferdítése volna és marxista-leninista szempontból teljesen helytelen lenne a Szovjetunió felszabadító szerepét egyszerűen csak a második világháború időszakára korlátozni. Igaz, a Szovjetunió életében és harcában ez az időszak nagy világtörténelmi jelentőségű győzelmek korszaka. De ez az időszak sem meríti ki teljesen a Szovjetunió felszabadító szerepét. A Szovjetunió felszabadító szerepét nem lehet és nem szabad fennállásának és harcainak egyik, vagy másik szakaszára korlátozni. Ilyen értéke-

lés messze vinne bennünket az igazságtól és végső fokon a Nagy Szocialista Októberi Forradalom korszakalkotó jelentőségének a lebecsüléséhez vezetne.

Ha nem akarunk tévedni ennek a döntő jelentőségű kérdésnek a helyes meghatározásánál, úgy arra a megdönthetetlen igazságra kell támaszkodnunk, hogy a Szovjetunió felszabadító szerepe az 1917 november 7-én győzelemre vitt Nagy Szocialista Októberi Forradalommal kezdődik.

Ezzel a forradalommal, Lenin szavai szerint új korszak nyílik meg az emberiség történetében. Miben áll, tisztelt Hallgatóim, a Nagy Szocialista Októberi Forradalom korszakalkotó jelentősége?

Az Orosz Szocialista Forradalom nem csupán „nemzeti keretre" korlátozódott forradalom. Ez a forradalom az emberiség világtörténelmében mélyreható fordulatot jelentett a régi kapitalista világból a szocialista világba. Így jellemezte Sztálin elvtárs 22 esztendővel ezelőtt az Októberi Forradalom nemzetközi jelentőségét.

Az Októberi Szocialista Forradalom győzelmének idejéig az emberi társadalom rabszolgaságon, hűbéri rabságon, kapitalista kizsákmányoláson épült fel. Rabszolgatartók, hűbérurak és kapitalisták kis csoportjainak kezében hatalmas vagyonok halmozódtak fel. Ezek a kizsákmányoló osztályok gazdasági erejüknél fogva a politikai hatalmat is bitorolták. Az egyház, az úri osztályok írói, költői, tudósai és politikusai évszázadokon át hirdették és bizonygatták, hogy a világ rendjéhez tartozik mind az úr, mind a szolga. — Tűrésre, a nyomor és nélkülözések elviselésére nevelték az elnyomottak millióit. A történelem folyamán az elnyomott osztályok nem egyszer kísérelték meg, hogy lerázzák magukról a rabság bilincseit. Harcaikat

azonban mindannyiszor vereség érte s ezért kénytelenek voltak véres fejjel visszavonulni. Ez a korszak lezárult 1917 november 7-ével! A Nagy Szocialista Forradalom az emberiség történelmében először vitte győzelemre azokat a célokat, amelyekért évszázadokon át oly nagy, véres áldozatokkal harcoltak szerte a világon az elnyomott és kizsákmányolt népek. A világ egyhatodán így megszünt a kapitalizmus és megnyílt a szocialista fejlődés útja. Amint látjuk, a Nagy Októberi Forradalom hatalmas ugrás volt az elnyomatás, a rabság, a kizsákmányolás birodalmából a szabadság, az új emberi élet birodalmába!

Engels Frigyes 67 évvel ezelőtt írott híres művében: „A szocializmus fejlődése az utópiától a tudományig" zseniális éleslátással világítja meg a szocialista forradalom, illetve a szocialista társadalom jelentőségét. Engels Frigyes erről a következőket írja:

„Azzal, hogy a társadalom birtokába veszi a termelőeszközöket, megszűnik az árutermelés és vele a termék uralma a termelőn. A társadalmi termelés anarchiája helyébe a tervszerű, tudatos szervezés lép. Megszűnik az egyéni létért való küzdelem. Csak ezzel válik el, bizonyos értelemben, az emberiség végleg az állatvilágtól, csak ezzel lép a lét állati feltételeiből valóban emberi feltételek közé. Az embert környező életfeltételeknek az a köre, amely eddig uralkodott az embereken, most az emberek uralma és ellenőrzése alá kerül, akik most először lesznek a természet tudatos, igazi uraivá, mert és miután saját társadalmasulásuk uraivá lettek. Társadalmi cselekvésük törvényeit, melyek eddig, mint idegen, rajtuk uralkodó természeti törvények álltak velük szemben, akkor majd teljes hozzáértéssel alkalmazzák az emberek és ezzel uralmuk alá is hajtják őket. Az emberek saját társadalma-

sulása, amely eddig, mint a természettől és történelemtől rájuk kényszerített társadalmasulás állt velük szemben, most saját szabad tettük lesz. Azokat az objektív, idegen hatalmakat, amelyek eddig a történelemben uralkodtak, most az ember a maga ellenőrzésének veti alá. Csak ettől kezdve csinálják majd az emberek teljes tudatossággal a maguk történetét, csak ettől kezdve lesznek meg az általuk mozgásba hozott társadalmi okoknak túlnyomóan és egyre növekvő mértékben azok a következményeik, melyeket az emberek célul tűztek ki maguknak. Az emberiség ugrása ez, a szükségszerűség birodalmából a szabadság birodalmába."

Amint látjuk, tisztelt Hallgatóim, lényegében a szocialista forradalommal, a szocializmus győzelmével kezdődik az emberiség igazi története. S miután a szocializmus elsőízben a Szovjetunióban győzött, az emberiség igazi története, az a történelem, amelyet az emberek tudatosan irányítanak, a Szovjetunióban vette kezdetét.

Az Októberi Szocialista Forradalom előtt voltak más forradalmak is, de ezek a forradalmak, mint ismeretes, minden alkalommal azzal végződtek, hogy a kormányzat éléről egyik kizsákmányoló csoport leváltotta a másikat. A kizsákmányolók változtak, — jöttek-mentek, de maga a kizsákmányolás megmaradt.

A Szocialista Októberi Forradalom elvileg különbözik ezektől a forradalmaktól. A párizsi kommün után — amely az első dicsőséges, de sikertelen kísérlet volt, hogy a történelmi fejlődést a kapitalizmus ellen fordítsa —, az Októberi Forradalom céljául nem a kizsákmányolás egyik, vagy másik formájának megváltoztatását tűzte ki. Ellenkezőleg, ez a forradalom győzelemre vitte az ember ember által való kizsákmá-

nyolásának megszüntetését, a munkásosztály hatalomrajuttatását, az új, osztálynélküli szocialista társadalom megteremtésének nagy eszméjét. Ebben rejlik, tisztelt Hallgatóság, a nagy elvi különbség az Októberi Szocialista Forradalom és az előtte végbement forradalmak között és ezért jelent fordulatot az emberiség történelmében.

Lenin 29 évvel ezelőtt híres művében, „Baloldaliság a kommunizmus gyermekbetegsége"-ben az orosz forradalom nemzetközi jelentőségéről többek között a következőket mondja:

„Most már meglehetősen sok nemzetközi tapasztalattal rendelkezünk és ez a tapasztalat a legteljesebb határozottsággal bizonyítja, hogy forradalmunk egyes alapvető vonásainak nem helyi, nem különlegesen nemzeti, nemcsak orosz, hanem nemzetközi jelentősége van. Én itt nem a szó tágabb értelmében beszélek nemzetközi jelentőségről, forradalmunk nem egyes, de összes alapvető vonásai és sok másodrangú vonásai is nemzetközi jelentőségűek abban az értelemben, hogy forradalmunk kihat minden országra. Nem, forradalmunk néhány alapvető vonásának nemzetközi jelentőségét a szó legszűkebb értelmében kell elismerni, abban az értelemben, hogy nemzetközi érvényük van, vagyis történetileg elkerülhetetlen, hogy nemzetközi méretekben is megismétlődjék az, ami nálunk történt."

Amint látjuk, tisztelt Hallgatóim, Lenin lángelméje évtizedekre előre látta, pontosan meghatározta, hogy milyen mélyreható változást fog előidézni a győztes orosz Szocialista Forradalom a világ dolgozóinak életében és harcában, a világ fejlődésében. Lenint életében ellenségei gyakran reménytelen álmodozónak nevezték. Amint azonban látjuk, az a 32 esztendő,

amely az 1917-es Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelme óta eltelt, a napnál fényesebben beigazolta, hogy Lenin jövőbelátása, az ő jóslatai — ha szabad ezzel a kifejezéssel élnem — nem délibábkergetés, hanem a társadalmi fejlődés törvényének pontos ismeretében, reális számvetés volt arról, hogy azok az eszmék, amelyeket győzelemre segített az orosz munkásosztály 1917-ben, szerte a világon milliók és százmilliók eszméjévé fognak vállni és ennek következtében nemcsak a Szovjetunióban, de más országokban is győzelemre fognak jutni!

A Nagy Szocialista Októberi Forradalom győzelmével kettészakadt az addig egységes kapitalista világrend. A kapitalista világrend egyik leghatalmasabb országában megdőlt a kapitalisták, a földesurak uralma és megszületett az új ország, a szocializmus országa. Olyan új társadalmi rend, amely a munkásosztály vezetésével letépi a dolgozók millióiról a kizsákmányolás, az imperialista nemzeti elnyomatás bilincseit.

Az emberiség történelmében először emelkedett uralkodóosztállyá a bérmunkások, az üldözöttek, az elnyomottak és megvetettek, a kizsákmányoltak osztálya!

Lenin—Sztálin nagy pártjának vezetése alatt a hatalomrajutott munkásosztály szétzúzta a régi kapitalista államgépezetet, amely a kapitalisták erőszakszervezete volt és amely a népek elnyomatásán épült fel. A régi romjain a munkásosztály teljesen új államot épített fel, a munkások és parasztok első államát, a proletariátus diktatúráját, amelynek feladata volt, hogy politikailag és gazdaságilag megszilárdítsa a munkásosztály hatalmát, megtörje a kapitalisták ellenállását és megvédje a fiatal Szovjetuniót külső ellenségeitől s végső fokon biztosítsa a szocializmus teljes győzelmét.

A Szocialista Októberi Forradalom eredményeként újtípusú hatalom alakult ki a Szovjetunióban.

Milyen hatalom ez?

„A szovjethatalom — mondja Sztálin elvtárs — nem a néptől elszakított hatalom, ellenkezőleg, ez az egyetlen hatalom a maga nemében, amely a nép tömegéből ered, amely vér az ő véréből és közeláll hozzá. Éppen ezzel magyarázható az a soha nem látott erő és rugalmasság, amelyet a szovjet rendszer kritikus pillanatokban tanúsít."

Amint látjuk, tisztelt Hallgatóim, az orosz Szocialista Forradalom a burzsoá demokráciával szembeállította a proletárdemokráciát, amely a Szovjetunió politikai és gazdasági megerősödésével, a kizsákmányoló osztályok megszüntetésével szocialista demokráciává fejlődött, olyan demokráciává, amely biztosítja a szovjet népek számára a politikai, gazdasági, kulturális és általában az emberi élet minden területén a korlátlan és szakadatlan felemelkedési lehetőséget.

A kapitalista demokrácia filozófusai, politikusai, de különösen a jobboldali szociáldemokraták évtizedeken át igyekeztek bebizonyítani — és még ma is azt hangoztatják —, hogy az úgynevezett polgári demokrácia az igazi demokrácia — a tiszta demokrácia és az emberi szabadság biztosításának és fejlesztésének egyetlen helyes rendszere. Az újkori történelem eseményei ezzel szemben megdönthetetlen tényként beigazolták annak a lenini—sztálini tételnek helyességét, hogy a legfejlettebb polgári demokrácia sem egyéb, mint a kapitalisták diktatúrájának egyik formája. Hazugnak bizonyult a jobboldali szociáldemokraták elmélete arról, hogy a polgári demokrácia fejlődése békés viszonyok között a szocializmushoz vezet. A weimari polgári demokrácia, amelyben tudvalévően

a német szociáldemokraták, Schumacher elődjei vezető szerepet játszottak, nem a szocializmushoz, hanem a fasizmushoz és az általa kirobbantott háborúhoz vezetett. Hasonló irányú fejlődés mutatkozik a jelen időkben is a polgári demokráciák országaiban. Az Egyesült Államok politikája mind erőteljesebben a fasizmus vizein evez. Az Egyesült Államok nemcsak kifelé, a nemzetközi politika területén, de befelé is, a belpolitikában mind agresszívebben lép fel a demokratikus erők ellen és mind határozottabban viszi egy új imperialista háború előkészítésének politikáját a Szovjetunió, a népi demokratikus államok, azaz a népek szabadsága ellen, a kapitalista kizsákmányolás kiterjesztéséért az egész világra. Ma az Egyesült Államok a világ imperialista reakciós erőinek főszervezője és egy újabb háború előkészítésének irányítója.

A polgári demokráciával szemben a proletár-, a szocialista demokrácia történelmi jelentőségű érdemeket szerzett a haladásért, a békéért vívott harcban. A szocialista demokrácia azáltal, hogy megszüntette a kizsákmányoló osztályokat s megteremtette a dolgozók szabad társadalmát, szabadságot és egyenlőséget nyujt ma már nemcsak egyes osztályoknak, hanem az egész dolgozó népnek, az egész nemzetnek! Igy bizonyította be a szocialista demokrácia felsőbbrendűségét a polgári demokráciával szemben. A szocialista demokrácia az egész dolgozó nép szabadságán, a polgári demokrácia az egész dolgozó nép elnyomatásán épül fel. Ezért értehtő, hogy a burzsoá demokrácia ereje és vonzása rohamosan csökken és másrészt hatalmasan nő és erősödik az igazi demokrácia, a szocialista demokrácia vonzása és ereje.

Az Októberi Szocialista Forradalom kifejezésre juttatta nemcsak az orosz, hanem a nemzetközi

munkásosztály vágyait és akaratát. Immár 32 éven át büszkén hirdeti a Szovjetunió minden tettével, hogy a kapitalizmus nem örökéletű, hogy eljött a kapitalizmus összeomlásának a korszaka.

A Szovjetunió minden éve, minden sikere mind mélyebben tudatosítja a nemzetközi munkásosztályban, a dolgozók százmillióiban, hogy az orosz munkásosztály útja az ő útjuk is, mert csak ezen az úton menetelve és harcolva juthatnak el a szocialista társadalomba.

Sztálin elvtárs az Októberi Forradalom 10-ik évfordulóján a következőképpen jellemezte 1917 októberének nagy nemzetközi jelentőségét:

„A szocializmus kétségtelen sikerei a Szovjetunióban — mondja Sztálin elvtárs — az építés frontján szemléltetően megmutatták, hogy a proletariátus tudja az országot sikeresen igazgatni, a burzsoázia nélkül és a burzsoázia ellen, hogy tudja az ipart sikeresen felépíteni a burzsoázia nélkül és a burzsoázia ellen, hogy tudja sikeresen vezetni az egész közgazdaságot a burzsoázia nélkül és a burzsoázia ellen, fel tudja építeni sikeresen a szocializmust a kapitalista környezet ellenére is."

Ezekben a sztálini szavakban van összefoglalva az 1917-es Októberi Szocialista Forradalom történelmi jelentőségű nemzetközi tanulsága. Ez a tanulság már negyedik évtizede hatalmas erővel tör magának utat a világ minden részén és — mondjuk meg büszkén, Elvtársak — nem sikertelenül!

Az Októberi Forradalom az imperializmust nemcsak uralma központjában ingatta meg, csapást mért az imperializmus frontmögötti területére is, mert aláásta az imperializmus uralmát a gyarmati és függő

országokban is. A cári Oroszország a népek börtöne volt. Az Októberi Forradalom, mint tudjuk, nemcsak a munkásosztály gazdasági, politikai felszabadítását oldotta meg, hanem a proletár nemzetköziség szellemében levette az elnyomott népekről a cári imperializmus bilincseit és visszaadta az elnyomott népeknek nemzeti létüket és függetlenségüket.

Ennek következtében a Nagy Orosz Szocialista Forradalom a gyarmati és függő országok elnyomott népei számára is utat mutatott s megindította a gyarmati népek felszabadító harcának korszakát.

A Nagy Orosz Forradalom a kapitalizmus haldokló korszakában robbant ki és győzött. Ezért érthető, hogy hatalmas méretekben kiélezte és elmélyítette a kapitalista világrend politikai és gazdasági válságát és másrészt óriási erővel meggyorsította és megerősítette a proletariátus felszabadító harcát a kapitalista országokban és — mint már mondottam — az elnyomott és gyarmati népek függetlenségi felszabadító mozgalmát is. A kapitalista országok kizsákmányolt munkásosztályai, valamint a gyarmatok elnyomott népei harcaikban mindinkább s mind erőteljesebben a Szovjetunióra, a haladásért, a békéért, a szocializmus győzelméért folyó nagy világmozgalom központjára, Moszkvára vetik tekintetüket. Az első szocialista állam harci tapasztalatait értékesítik mind eredményesebben saját küzdelmeikben a kapitalista rendszer ellen s ezért érthető is hogy a Szovjetuniót, mint a kizsákmányoltak és elnyomottak bátor és hatalmas élcsapatát mind hatalmasabb népi tömegek zárják szívükbe és a szovjet népek nagy vezéreit: Lenint és Sztálint mindinkább és mind erőteljesebben saját tanítómesterüknek, saját vezérüknek fogadják el. A Szovjetunió fejlődése, megerősödése és sikereinek nö-

vekedése eredményeként a nemzetközi munkásosztály, az elnyomott népek mindjobban tömörülnek a szocializmus első állama körül. Így fonódik össze, tisztelt Hallgatóim, a szocialista Szovjetunió harca a világ dolgozóinak felszabadításukért, a tartós békéért folyó küzdelmével. — Ahogyan nő a kapitalista rendszer által kizsákmányolt és elnyomott népek milliós tömegeiben a szeretet és a hűség a Szovjetunió iránt, oly mértékben erősödik a kapitalisták és ügynökeik, a jobboldali szociáldemokraták dühe és rágalomhadjárata a Szovjetunió ellen. A Nagy Orosz Szocialista Forradalom győzelme után a kapitalista rádió, sajtó, bankárok és gyárosok, ügyvédek és burzsoá írók, polgári közgazdászok és politikusok tengernyi tintamennyiséget és hegyeket kitevő papírtömeget használtak fel arra, hogy bebizonyítsák a bebizonyíthatatlant, azt, hogy a Szovjetunió rövid időn belül megbukik. Egyetlen államnak a bukását nem jósolták meg oly gyakran, mint a Szovjetunióét. Ezek a jóslatok azonban az „éhes disznó makkal álmodik" alapján jöttek létre és így érthető is, hogy mind, egytől-egyig csúfosan kudarcot vallott. Sokan a jósok közül maguk buktak meg és már régesrégen és visszavonhatatlanul eltűntek a szürke homályban. Ma már ezek neveit alig ismeri valaki is. Ezzel szemben a Szovjetunió ereje és dicsősége teljében ma erősebb, fejlettebb és hatalmasabb, mint valaha és mind eredményesebben hirdeti azt a nagy és megdönthetetlen igazságot, hogy a jelenkor a szocializmus győzelmének korszaka!

A szovjet állam kritikusai, jogászok és tudósok a könyvek egész halmazát írták össze arról, hogy a szovjet rendszer államgépezete rossz és ezért funkcióit nem tudja majd betölteni, aminek következtében el-

kerülhetetlen a Szovjetunió összeomlása. Lenin ezeknek a kritikusoknak a következőképpen válaszolt:

„Ez — azaz a Szocialista Októberi Forradalom — világtörténelmi győzelem. Nincs kizárva, hogy apparátusunk rossz, de azt is mondják, hogy az első gőzgép, amit feltaláltak, szintén rossz volt és még csak azt sem tudjuk, hogy működött-e. A dolog lényege nem is ez, hanem az, hogy a feltalálás megtörtént! Bár az első gőzgép akkori formájában hasznavehetetlen volt, most már mozdonyaink vannak. — Hadd legyen rossz a mi államapparátusunk, de mégis megvan a legnagyobb történelmi felfedezés és a proletártípusú állam létrejött!"

Leninnek lett igaza! A proletár államapparátus ha kezdetben döcögött is, azonban — és ezt különösen a második világháború tapasztalatai bizonyították be — a világ legerősebb, legszilárdabb államapparátusává nőtte ki magát. Évszázados tapasztalatokkal rendelkező burzsoá-államok, melyek büszkék voltak államszervezetükre, a második világháború alatt a hitleri hadsereg nyomására máról-holnapra, kártyavárként omlottak össze. A szovjet állam pedig, amelyről azt állították, hogy gyenge és rossz, nemcsak hogy dacolt a háború nehézségeivel, hanem pozdorjává zúzta a győzhetetlennek hitt német fasiszta hadsereget és a hitleri rendszert Berlin elfoglalásával megdöntötte. Kiderült, hogy rossz a régi, a tapasztalt kapitalista imperialista államapparátus és jó, kitűnően működik és kiválóan beigazolta életképességét a szovjet államapparátus annak ellenére, hogy fiatal még! Nem mindig a régi erősebb, nem mindig a régi tapasztaltabb. A történelmi fejlődés törvényei arra tanítanak bennünket, hogy a régi, amikor az idő elhalad felette, azaz, amikor már elavultnak bizonyult, gyors ütem-

ben veszít erejéből és végső fokon elpusztul. Ezzel szemben az új, a történelmi fejlődés fiatal hajtása, bár még gyenge, mégis a jövőt képviseli és fiatalsága dacára olyan hatalmas erővel tud harcolni, amit a régi már nem tud teljesíteni. Ezt az igazságot a burzsoá-filozófusok és tudósok és kapitalista politikusok soha nem fogják megérteni és ez a mult és eljövendő vereségeik egyik oka!

A történelmi fejlődés ezen tanulságai fényesen beigazolódtak a kapitalista és a szocialista világrend közötti viszony alakulásában. Mindig, amikor a régi, — a kapitalista világrend nekirohant az újnak, a szocialista világnak, kénytelen volt véres fejjel, hatalmas vereséget szenvedve, visszavonulni. Semmi kétség, hogy még inkább így lesz ez a jövőben is!

A Szovjetunió felszabadító szerepének jelentősége nagymértékben abban is megnyilvánult, hogy döntően megnövelte az egész világ elnyomott, kizsákmányolt osztályainak súlyát, szerepét, bátorságát és harckészségét. Az uralkodóosztályokat pedig szerte a világon arra kényszerítette, hogy velük, mint komoly, új tényezőkkel számoljanak. Igen : a Szocialista Októberi Forradalom következtében hatalmasan megnőtt a nemzetközi munkásosztály öntudata, szervezett ereje, az elnyomott népek harci készsége. A Nagy Október következtében a világ munkásosztálya többé nem botorkáló, sötétben tapogatózó vak tömeg. A szocializmus birodalma hatalmas erejű világítótoronyként mutatja az utat az elnyomott dolgozók számára. Ezt a világítótornyot akarják az imperialisták kioltani, hogy újra sötétségbe borítsák a világot s ezért támadják hisztérikus dühvel a szocialista Szovjetuniót.

Az imperializmus ügynökei rendszerint azt állítják, hogy Moszkva utasítására történnek a forradalmi

megmozdulások. Nevetséges állítás ez, tisztelt Hallgatóim! Nem Moszkva utasításáról van itt szó és ezt az imperializmus ügynökei csendes óráikban maguk is elismerik. A békéért és szabadságért, a nemzetek függetlenségéért és a szocializmus győzelméért folyó harcok és mozgalmak azért terjednek és erősödnek és a jövőben mind nagyobb méretekben fognak kibontakozni, mert a világtörténelem a szocializmus győzelmének és a kapitalizmus bukásának korszakába lépett. A szocializmus győzelme a Szovjetunióban törvényszerűen kihat az egész világ munkásmozgalmára, a gyarmati népek felszabadító harcára. Előttünk áll immár negyedik évtizede élő példaképül a Szovjetunió és nap, mint nap arra tanítja az elnyomott milliókat, hogy jobban is lehet élni, mint ahogyan most élnek, hogy lehet kapitalisták, földesurak nélkül is államot vezetni, hogy a fekete-, vagy sárgabőrű ember is ember és nem isteni rendelés az, hogy a fehér ember elnyomja a fekete és a sárga embert. A szocialista világbirodalom hatalmas világítótoronyként a vakokat is látóvá teszi és erősíti a szabadságért, békéért, a szocializmusért folyó nagy világküzdelmet. Nem Moszkva parancsa, hanem a Nagy Októberi Szocialista Forradalom hatása, Marx, Engels, Lenin, Sztálin halhatatlan igaz tanításai, ezek azok az erők, amelyek mindenütt hatnak, amelyek mindenütt az elnyomottak újabb és újabb lelkötött, megbilincselt erőit szabadítják fel, hogy érvényt szerezzenek a történelem parancsának: hogy diadalra vigyék a szocializmus győzelmét!

A leninizmus hatását és erejét megtörni nem lehet. Négy évtizede próbálkoznak a kapitalisták, rendőrség, csendőrség, börtön és bitófa segítségével, megvesztegetéssel és csalással azon, hogy nagy tanítómestereink:

Lenin és Sztálin eszméinek győzelmes előnyomulását valahol, valamelyik határkőnél feltartóztassák. Ezeknek a balga kisérleteknek az eredményei ismeretesek. S talán éppen azért, mert az erőszak minden eszközével ki akarják irtani a kommunista eszme erejét, hatalmasabb és legyőzhetetlenebb ma a marxizmus—leninizmus ereje és vonzása, mint bármikor azelőtt, a Kommunista Kiáltvány megjelenése óta.

Az Orosz Szocialista Forradalom győzelme új történelmi folyamatot indított meg a nemzetközi munkásmozgalomban. Megindult a munkásosztály, népek és nemzetek gyülekezésének folyamata Lenin és Sztálin dicsőséges zászlai alá! Lenin és Sztálin tanításának diadalútját szerte a világon szemléltetően bizonyítják a kommunista pártok hatalmas növekedései. 1917 novembere után a kommunista pártok kisebb-nagyobb csoportok voltak még. A jobboldali szociáldemokrácia erősen tartotta befolyása alatt a munkásosztály többségét a kapitalista országokban. Az osztályharc tapasztalatai, a Szovjetunió újabb és újabb győzelme, különösen a sztálini ötéves tervek hatalmas sikerei, minderőteljesebben győzték meg a munkásságot arról, hogy a szociáldemokrata politika útja a kapitalizmus megerősödéséhez, újabb imperialista háborúhoz vezet. — Ezzel szemben a szocializmus első állama által mutatott út a munkásosztály felszabadításához, a szocializmushoz, a béke, az emberi felemelkedés győzelméhez vezet. — Ma már a kommunisták a kapitalista országokban komoly hatalmi tényezőkké nőtték ki magukat, Franciaországban például a második világháború előtt 300.000 tagja volt a Kommunista Pártnak. Ma a Párt több, mint egymillió tagot számlál és maga mögött tudja a francia munkásosztály többségét. Olaszországban a háború előtt alig 15.000 kommunista

volt, ma már két és félmillió tagja van az olasz kommunista pártnak. Kínában a háború előtt 600 ezer kommunista volt, ma közel hárommillió.

Amint látjuk, tisztelt Hallgatóim, Nyugat-Európa legdöntőbb országaiban a kommunista pártok hatalmas erőre tettek szert és Távol-Keleten, a dicsőséges Kínai Kommunista Párt győzelmesen viszi előre a felszabadító háború csatáinak tüzében a kínai és gyarmati elnyomott népek harcának lobogóját. A marxista—leninista világnézetnek szerte a világon mindenütt komoly és állandó növekedésben lévő szervezett ereje van! Ennek a szervezett erőnek gerince, élcsapata az egyes országok forradalmi munkásosztálya. A munkásosztályban mind erőteljesebben tudatosodik éppen a Szovjetunió fejlődése nyomán az a helyes felismerés, hogy ő hivatott arra, hogy megváltoztassa a fejlődés irányát és azt az imperializmus ellen fordítsa. Ezt a folyamatot megállítani sem erőszakkal, sem hazugságokkal, csalásokkal nem lehet.

Tisztelt Hallgatóság! A Szovjetunió létének első napjától szakadatlan harcot folytat a békéért, a népek egyenjogúságáért és függetlenségéért. Minden túlzás nélkül, a tárgyi bizonyítékok egész halmazára támaszkodva megcáfolhatatlan tényként lehet leszögezni, hogy egyetlen ország nem tett annyit a békéért, nem hozott annyi áldozatot a népek baráti együttműködéséért, szabadságáért, a nemzetek függetlenségéért, mint a hatalmas Szocialista Szovjetunió. A béke biztosításáért folytatott hátor harc csak növeli és erősíti a Szovjetunió és a vele szövetséges népi demokratikus államok tekintélyét és befolyását. Nem a Szovjetunión múlott, hogy kirobbant a második világháború! Ellenkezőleg! Ma már megdönthetetlen igazságként lehet megállapítani azt, hogy a második világháború

el lehetett volna kerülni, hogy háború nélkül meg lehetett volna semmisíteni a fasizmust, ha Anglia és Franciaország kormányai támogatták volna a Szovjetuniónak a béke megőrzésére irányuló fáradhatatlan és egyetlen helyes politikáját. Ezt az imperialisták nem akarták, mert azzal számoltak, hogy sikerül Hitler Németországával megtámadtatni a Szovjetuniót a nélkül, hogy ők maguk háborúba keverednének a fasiszta Németországgal. Amikor ez az alávaló imperialista terv füstbement és a német fasizmus háborút provokált Lengyelország, Anglia, Franciaország ellen, azért húzták el a háború idejét és azért késleltették a második front megindítását, mert azzal számoltak, hogy egy hosszú háborúban a Szovjetunió ereje annyira kimerül, hogy a győzelem érett gyümölcsként hull majd ölükbe. Az angolszász imperialisták olyan háború utáni helyzetet akartak kialakítani, amely lehetővé tette volna számukra a döntő vezető szerep biztosítását az egész világ felett, beleértve a Szovjetuniót is. A második világháború időszaka alatt az imperialisták csak kényszerhelyzetüknél fogva harcoltak a hitleri Németország ellen, de háborús céljaik nem a fasizmus szétzúzása, a demokrácia és a szabadság, a népek függetlenségének kivívása volt, hanem hatalmi pozíciójuk megerősítése és kiszélesítése, azaz a népek elnyomatásának és kizsákmányolásának további biztosítása. Ezzel szemben a Szovjetunió a háború alatt is igazságos célokért, a fasizmus megsemmisítéséért, a tartós békéért, a demokrácia, a népek önállóságának biztosításáért küzdött!

Hogy mit jelent a Szovjetunió léte és ereje az emberiség számára, azt a világ népei különösképpen a második világháború ideje alatt érezték és ismerték fel. Amikor Hitler megtámadta Lengyelországot és le-

rohanta később Belgiumot és Franciaországot, Hollandiát, Dániát, Norvégiát, Jugoszláviát és Görögországot, amikor a német fasiszta csapatok a La-Manche csatornánál állottak, a fasizmustól való félelem ült a világra. Az opportunisták és gyávák teli tüdővel hirdették, hogy az emberiség a fasiszta barbárság korszakába lép és hogy ez ellen semmit sem lehet tenni! A kapituláció hangulata öntötte el a világot, kivéve a Szocialista Szovjetuniót, annak hős népét. Hitler többek között éppen erre a kapitulációs hangulatra épített, amikor galád módon orvul megtámadta a Szovjetuniót. Itt azonban nem talált kapitulációra, itt gránitba harapott és miután a váratlan támadásból szerzett előnyök hatásai elvesztették erejüket, megfordult a háború iránya s elkezdődött Hitler bukása, amely a dicső Vörös Hadsereg hadilobogójának a berlini Reichstag-ra való kitűzésével végződött.

A Szovjetunió felszabadító szerepe a második világháború folyamán és közvetlen a győzelem utáni időkben bontakozik ki teljes erővel.

Miben áll, tisztelt Hallgatóim, a Szovjetunió történelmi szerepe a második világháborúval kapcsolatban? Erről Sztálin elvtárs az Októberi Forradalom 27. évfordulójának napján a következő értékelést adta:

„Most, amikor a honvédő háború győzelmes befejezéséhez közeledünk, egész jelentőségében kidomborodik a szovjet nép történelmi szerepe. Ma már mindenki elismeri hogy a szovjet nép önfeláldozó harcával megmentette az európai civilizációt a fasiszta pogromlovagoktól. Ez a szovjet nép nagy világtörténeimi érdeme."

Képzeljük el, tisztelt Hallgatóim, — ha csak egy pillanatra is — a Szovjetunió nélkül a világot. A Szovjetunió nélkül az emberiség az imperialista elnyomatás

legsötétebb korszakát élné át. A Szovjetunió nélkül az emberiség visszazuhant volna évszázadokkal a barbárság, a jogtalanság, a féktelen elnyomatás, a terror időszakába. A Szovjetunióval az élén viszont az emberiség mind nagyobb része rálépett az új világ, a szocializmus, az emberi haladás, a kultúra, a felemelkedés útjára. Ezen az úton, Lenin, Sztálin útján hatalmas seregek, népek és nemzetek menetelnek már és a fejlődés folyamán, semmi kétség, ezek a seregek újabb seregekkel, újabb népekkel és nemzetekkel duzzadnak majd fel. A második világháború folyamán a Szovjetunió felszabadító szerepében kimagasló helyet foglal el a dicsőséges Vörös Hadsereg, a jelen idők legerősebb, legtapasztaltabb hadserege, a szovjet hadsereg.

Ma ünnepeljük a dicső Vörös Hadsereg 31. évfordulóját. Ezen a napon a hála és a szeretet érzésével gondol Kamcsatkától San-Francisco-ig, Archangelsktól a Tüzföldig minden szabadságszerető ember a Vörös Hadseregre és annak bölcs, zseniális vezérére: Sztálin generalisszimuszra.

Mivel magyarázható, tisztelt Hallgatóim, a Vörös Hadsereg történelmi győzelme? Erről a kérdésről kötetek et lehetne írni, én azonban csak egy döntő kérdésre akarok ezzel kapcsolatban kitérni. A szovjet hadsereg azért aratott világtörténelmi jelentőségű győzelmet, mert olyan fegyver volt a kezében, amely fegyvernél nincs kiválóbb, nincs korszerűbb, ez a fegyver erősebb minden atombombánál, ez a fegyver az igazság fegyvere.

S az a hadsereg, amely az igazságért harcol, bármilyen nehéz harcba is keveredik, végső fokon legyőzhetetlen! Igaz ügyért harcolt a Vörös Hadsereg: a népek szabadságáért, függetlenségéért, a tartós békéért. Az igazság fegyvere párosult a szovjet had-

sereg korszerű, kiváló haditechnikájával. A korszerű haditechnika párosult a szocialista új emberrel, azzal az újtípusú emberrel, akit a szocializmus nevelt fel, azzal az emberrel, aki gyűlöli és megveti az elnyomatást, aki izzóan szereti szovjet hazáját, népe szabadságát, aki tiszteli és becsüli más népek függetlenségét, aki magát a világszabadság, a haladás harcosának tekinti, aki nem ismer akadályt és meghoz minden áldozatot Lenin, Sztálin eszméjének diadaláért, a szabadság teljes győzelméért. Ez az új ember, a szocialista ember, felszerelve az igazság fegyverével, modern haditechnikával győzött a fasizmus felett, Sztálin, minden idők legnagyobb hadvezérének zseniális vezetése alatt. Mindez egybevetve ad választ arra a kérdésre, hogy mi tette lehetővé a Vörös Hadsereg példátlan győzelmét a világtörténelem legnehezebb, legvéresebb háborújában. A szovjet hadseregnek a győzelme új élet korszakát nyitotta meg egy egész sor elnyomott nemzet számára. Egész sor ország szakadt ki ennek következtében az imperializmus rendszeréből és a népi demokrácián át ezek az országok ráléptek már a szocialista fejlődés útjára. A történelmi fejlődés e jelentős szakaszán mutatkozik meg újra a Nagy Októberi Forradalom világot átformáló ereje és jelentősége. A Nagy Októberi Forradalom eredményeként a világ leghaladottabb népévé fejlődött a szovjet nép. Ez a szabad nép teremtette meg három évtizedes szakadatlan munkájával és harcával a dicsőséges Vörös Hadsereget, amely a második világháborúban aratott győzelme eredményeként meghozta Kelet-Európa népeinek szabadságát. A szocialista Októberi Forradalom és a népi demokratikus országok kialakulása között mindezek következtében kézenfekvő a szerves összefüggés. Aki ezt nem látja és nem akarja

látni, az letér a marxizmus-leninizmus útjáról, az nem érti meg, pontosabban: az tagadja a Szovjetunió élcsapatszerepét a szocializmusért, a békéért való nagy, világméretű küzdelemben. Ez történt Titóval és klikkjével. Tito klikkjének fecsegése a „sajátos jugoszláv" útról mutatja, hogy nyakig süllyedtek a nacionalista mocsárba. A nacionalizmus, mint jól tudjuk, a marxizmus—leninizmusnak, a népek szabadságának egyik legveszedelmesebb ellensége, amely, ha erőre tesz szert, lehetetlenné teszi a szocialista demokratikus erőknek egy, szétbonthatatlan frontba való tömörülését az imperializmus ellen, a békéért, a szocializmus újabb győzelmének kivívásáért. A nacionalizmus az igazi, a népek szabadságán felépülő hazafiasság ellensége is, mert nem erősíti, hanem lazítja és végső fokon egymással szembeállítja a népeket. Az, aki letér az internacionalizmus útjáról és rátér a nacionalizmus útjára, az elkerülhetetlenül az imperializmus oldalára megy át.

Tito és klikkje a nacionalizmus útjára tért s így az imperializmus oldalára ment át. Terrorral és hazugságokkal akarja Tito és klikkje kényszeríteni a jugoszláv népet, hogy kövesse őt ezen az úton. Azonban Tito is, társaival együtt elkerülhetetlenül a munkásosztály árulóinak a sorsában fog osztozni. Árulók menetelhetnek az imperializmus felé, de népek soha! S bármennyire is tombol Jugoszláviában Rankovics janicsárjainak terrorja, Jugoszlávia munkásosztálya és dolgozó népe kiveti soraiból az árulókat és visszatér a szocializmus frontjába.

Csak a nemzetközi kommunista mozgalomba befurakodott nacionalisták nem látják azt a vitathatatlan igazságot, hogy a népi demokratikus államok a Szocialista Októberi Forradalom gyermekei.

1917 nélkül és a Szovjetunió népeinek immár 32 esztendőn át folyó szakadatlan győzelmes harca nélkül nem jöhettek volna létre a népi demokratikus államok. Tudnunk kell, hogy csak akkor vezethetjük teljes győzelemre a népi demokratikus országokat, ha munkánknak, minden tevékenységünknek az alapját az a vastörvény szabja meg, hogy a népi demokratikus államok léte és fejlődése elválaszthatatlanul össze van forrva a nagy Szocialista Szovjetunióéval!

A népi demokrácia győzelme Lengyelországban, Csehszlovákiában, Romániában, Bulgáriában, Albániában és nálunk Magyarországon elmélyítette a kapitalista világrend politikai és gazdasági válságát, s ennek a győzelemnek következtében meggyorsult a fejlődés üteme az egész világon a szocializmus irányában.

Ha az emberi társadalom fejlődését abból a szempontból vizsgáljuk meg, hogy a különböző társadalmi rendek milyen hosszú életűek voltak, úgy kiderül, hogy a feudalizmusnak a rabszolgatársadalom feletti győzelméhez közel kétszáz évre volt szüksége. A kapitalizmusnak a feudalizmus feletti győzelméhez már csak 100 esztendő kellett. A szocializmusnak a kapitalizmus feletti győzelmére, gazdaságilag olyan elmaradt országban, mint a cári Oroszország volt, már csak 20 évre volt szüksége. Amint látjuk, tisztelt Hallgatóim, a történelmi fejlődés törvényei mind jobban és jobban leszorítják a kizsákmányoláson és elnyomatáson felépülő társadalmi rendek élettartamát.

Rövidül a kapitalizmus életének ideje!

A szocializmus felfelé ívelő haladását nemcsak az bizonyítja, hogy az emberiség mind nagyobb része tömörül Lenin, Sztálin zászlaja alatt, hanem az is, hogy a szocializmusért folyó nagy történelmi mozgalom termeli ki magából a mai kor legnagyobb, leg-

tehetségesebb államférfiait, olyan vezető egyéniségeket, akik képesek népeik millióinak harcát az elnyomatás elleni győzelemre vezetni. Lenin, Sztálin tanításain felnevelkedve, az osztályharc tüzében megedződve, évtizedek küzdelmeinek nyomán olyan kiváló és népszerű proletár vezéregyéniségek fejlődtek, mint Mao Ce-Tung, a kínai munkásosztály, a 450 milliós kínai nép vezére, mint Dimitrov, a bolgár kommunista párt vezére, az antifasiszta nemzetközi mozgalom legendás hőse, mint Togliatti, az olasz munkásosztály szeretett vezére, mint Bierut, Gottwald, Thorez, Giorghiu Dej elvtársak és mint a mi szeretett nagy vezérünk, Rákosi Mátyás elvtárs!

Nagy dolog az, tisztelt Hallgatóim, hogy a munkásosztályhoz, a proletár nemzetköziséghez, Lenin, Sztálin tanításaihoz hű proletár vezéreket tudott kitermelni a szocializmusért folyó nemzetközi mozgalom. A marxizmus—leninizmus hatalmas materiális erőre tett szert, mert nem kis tömegek, hanem egész népek világszemlélete lett.

Ezeknek a népeknek a harcát a munkásosztály forradalmi pártjai, a kommunista pártok vezetik. A nagy Októberi Szocialista Forradalom egyik nagy és halhatatlan érdeme abban van, hogy megmutatta a világ munkásosztályának, hogy milyen párt vezetése alatt viheti győzelemre a szocializmus ügyét. Lenin és Sztálin vezetése alatt megszerveződött a munkásosztály újtípusú forradalmi pártja. Ez a párt aratott győzelmet 1917 november 7-én. A nagy Bolsevik Párt vezetése alatt épült fel a szocialista társadalom a Szovjetunióban és győzött a szovjet nép a második világháborúban. Lenin, Sztálin dicső pártjának nyomdokaiban haladnak a világszerte harcoló kommunista pártok, a munkásosztály újtípusú forradalmi pártjai.

A marxista—leninista világnézet hatalmas, szervezett erővé formálódott, először, mert a Szovjetunió és a népi demokratikus országok határain túl is több százmilliós tömegek világszemlélete lett, másodszor, mert ezeket a tömegeket harcedzett, Lenin, Sztálin ügyéhez hű, erős kommunista pártok vezetik és harmadszor, mert a kommunista pártok élén újtípusú proletárvezérek állanak.

Van győzelmes világszemléletünk;

van kommunista pártok formájában szervezett, fegyelmezett és harcedzett többmilliós hadseregünk;

s vannak kiváló és az osztályharcban bevált vezetőink is.

Mindez, Elvtársak, a szocializmus győzelmének elengedhetetlen előfeltétele, ezért minden túlzás nélkül kijelenthetjük, hogy a jelenkor, a szocializmus győzelmének a kora a miénk!

Mindez, tisztelt Hallgatóim, csak azért vált lehetővé, mert 1917-ben, a nagy Szocialista Októberi Forradalom eredményeként megváltozott a történelmi fejlődés iránya. Ennek a történelmi fejlődésnek az iránytűje, világméretekben a szocializmus felé mutat. Ebből az irányból a történelmi fejlődés iránytűjét semmiféle erő nem tudja már más irányba átlökni. Világos tehát, hogy a Szovjetunió felszabadító szerepe a jövőben még hatalmasabb erővel fogja éreztetni hatását az egész emberiség életére és végső fokon győzedelmeskedni fog a világ minden táján Marx, Engels, Lenin, Sztálin tanítása: az emberiség felszabadításáról, a szocializmus és kommunizmus diadaláról.

MDP politikai akadémia,
1949 február 23.

A LENINI—SZTÁLINI PÁRT ÚTJÁN

MEGBONTHATATLAN MUNKÁSEGYSÉGET!

Tisztelt Kongresszus ! Tisztelt Elvtársak !

A belpolitikai helyzet elemzése, amint az Rákosi elvtárs iránytszabó előadásából kitűnt, döntő jelentőségű politikai harcok közelségét jelzi.

Ilyen esetben elsősorban a mi Pártunknak kell rideg realitással felmérnie a két egymással szemben álló tábor — a demokrácia és a reakció — erőviszonyait és megállapítani azokat a teendőket, amelyek alkalmasak arra, hogy végső fokon a magyar demokrácia javára döntsék el az előttünk álló harcok kimenetelét.

Ilyen helyzetben a Párt feladata nemcsak abban áll, hogy megvizsgálja sorait és saját ereje felett tartson seregszemlét, hanem abban is, hogy a tények alapján megvizsgálja azt : eléggé szilárd-e a viszony szövetségeseinkkel, — elsősorban testvérpártunkkal, a Szociáldemokrata Párttal. *(Taps.)* Szükség van arra, hogy megnézzük, hogyan állja a munkásegység azokat a megpróbáltatásokat, amelyeknek ki lesz téve a közeljövőben, a nagy harcok tüzében.

Amikor mi a munkásegység kérdéseit taglaljuk, akkor lényegében a magyar munkásosztály magatartását, szerepét és azokat a feladatokat beszéljük meg, amelyek kapcsolatban állanak a magyar demokrácia megerősítésével, annak továbbfejlesztésével.

A magyar munkásosztály magatartásától, feladatainak teljes felismerésétől függ a magyar demokrácia és ezen túl az egész magyar nemzet jövője. Ez semmiesetre sem túlzás, mert a fiatal magyar demokrácia közel kétéves tapasztalata beigazolta, hogy a két munkáspárt által vezetett egységes magyar munkásosztály a magyar demokrácia nemcsak legdöntőbb, de egyben legmegbízhatóbb és legharcosabb ereje. *(Taps.)*

Nem véletlen az, hogy a munkásosztály két pártja, először a Magyar Kommunista Párt, utána a Szociáldemokrata Párt ugrott talpra a felszabadulás után és indította el a magyar dolgozó nép harcát Magyarország demokratikus ujjászületéséért. Ez elvitathatatlan tény. Ez azt jelenti, hogy a magyar munkásosztály ugrott elsőnek talpra és állott a nemzet élére, hogy szervezze és irányítsa harcát a reakció ellen Magyarország felemelkedéséért.

Polgári politikusok ezt nem értik meg és tagadják a magyar munkásosztály élenjáró szerepét a magyar demokratikus átalakulásban. Azt hangoztatják, hogy a munkásosztály a nemzeten belül kisebbségben van és azért elvetik a két munkáspárt felfogását a munkásosztály vezető szerepéről a demokráciáért vívott harcban. Polgári politikusok nem értik meg és soha nem is fogják megérteni, hogy egy osztály szerepét, történelmi hivatását nem számszerű nagysága, hanem annak társadalmi helyzete szabja meg. *(Taps.)* Egy társadalmi osztályt vezető szerepre az predesztinál, hogy következetes harcosa-e a haladásnak, akarja-e és képes-e arra, hogy előre és csak előre vigye a haladás ügyét, jelen esetben a demokrácia ügyét. *(Taps.)*

A magyar munkásosztály minden fellépése és

megmozdulása, minden tette igazolja, hogy ő van hivatva arra, hogy a demokráciáért vívott harc élén járjon és magával vigye az egész nemzetet és így győzelemre segítse a magyar demokrácia ügyét.

Kimagaslók a magyar szervezett munkásság érdemei a Magyarország demokratikus átalakulásáért folyó küzdelemben. Elvitathatatlan tényként kell leszögezni, hogy a földreform gyors és sikeres megoldása, a köztársaság kikiáltása, az ujjáépítés sikerei, a stabilizáció első csatájának kiváló győzelme — mindez elsősorban a magyar szervezett munkásság munkájának és harcának eredménye. *(Taps.)*

Miért tudta és miért volt képes a magyar munkásosztály ezt a kimagasló szerepet oly sikeresen betölteni?

Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy azért, mert a felszabadulás első percétől kezdve egységesen lépett fel a közös ellenség, a reakció ellen, azért, mert a két munkáspárt irányításának segítségével nem a homályban tapogatózott, hanem tudta, hogy mit akar és azzal is tisztában volt, hogy amit akar, hogyan éri el. Ezt a szerepet betöltötte a magyar szervezett munkásság, elsősorban azért, mert létrejött a két munkáspárt harcos akcióegysége. Minden túlzás nélkül megállapítható, hogy a magyar demokrácia közel két év alatt azért tudja a komoly politikai és gazdasági eredmények egész sorozatát felmutatni, mert megszűnt a magyar munkásosztályon belül a testvérharc, mert a két munkáspárt összefogásán és a szabad szakszervezeteken keresztül biztosítva van a magyar munkásosztály egységes harci akarata és vezetése a magyar reakció ellen, a magyar népi demokráciáért. *(Taps.)*

A magyar munkásosztály is tanult a fasizmus ideiglenes győzelmeiből és megértette a fasizmus bu-

kásának döntő okait is. Megtanulta a magyar munkásosztály is, hogy történelmi szerepét csak akkor tudja betölteni, ha sorai megbonthatatlanok és minden esetben egységesen lép fel a nép ellenségei ellen. Véres tandíjat fizetett ezért a felismerésért a mi osztályunk is, és nincs a reakciónak olyan ereje, olyan ravasz ügyvédje, de még olyan mézes-mázos szájú szónoka sem, akinek sikerülne az ellenkezőjéről meggyőzni a magyar munkásságot. Tények és nem szavak győzték meg visszavonhatatlanul a magyar munkásosztályt a két munkáspárt harci szövetségének helyességéről.

Most, amikor újabb és talán az eddigieknél is nagyobb harcok előestéjén állunk, jogos annak a kérdésnek a felvetése, mennyire állja ki a próbát a munkásegység ezeknek a közelgő harcoknak a viharaiban. Nem fog-e sikerülni ellenfeleinknek itt-ott megbontani a munkásegység sorait? Nézzük csak meg, nincs-e repedés, nem keletkeztek-e rések a munkásegység frontján?

Teljes tárgyilagossággal meg lehet állapítani, hogy a munkásegység alapjai szilárdak, de az igazság megállapításához az is hozzátartozik, hogy az alapok szilárdsága mellett a falakon itt-ott kisebb repedések keletkeztek.

Mik és kik okozták ezeket a repedéseket?

Engedjék meg az Elvtársak, hogy ezzel kapcsolatban elsősorban azokról a repedésekről beszéljek, amelyek a mi rossz munkánk következtében keletkeztek a munkásegység frontján.

Nem fogadhatjuk el azt a nézetet, hogy minden rossz csak a szociáldemokrata elvtársak részéről származik. *(Taps.)* Nálunk is vannak hibák és szembe

kell nézni ezekkel a hibákkal is. Semmi esetre sem helyeselhető az, amit egyes kommunisták csinálnak. hogy nem egy esetben a Kommunista Párthoz nem méltó módszerekkel toboroznak tagokat a Szociáldemokrata Pártból. Ha valaki annak következtében lép át a Kommunista Pártba, mert politikáját helyesnek találja, szóval önként, meggyőződésből, úgy az ellen senkinek, így a szociáldemokrata elvtársaknak sem lesz kifogásuk, de ha nem ilyen úton, hanem valamilyen nyomás következtében történik a Pártunkba való átlépés, — legyünk őszinték, — jogos a szociáldemokrata elvtársak elégedetlensége. Az ilyen „tagtoborzás" nem erősíti a munkásegységet és — kijelentem, — a Kommunista Pártot sem. Mi nemcsak hogy nem helyeseljük, de határozottan elutasítjuk ezeket a módszereket. A Kommunista Párt növekedését jó munkával, a munkások, parasztok, az értelmiség, az egész magyar dolgozó nép érdekeinek jó képviseletével s az ezekért folyó eredményes harccal kell elérni. Az erőszakos tagtoborzás nyomán repedések keletkeznek a munkásegység frontján, ami nem a mi érdekünk.

Gyakran tapasztaljuk azt, hogy tagjaink foghegyről beszélnek a szociáldemokrata elvtársakkal, ami sérti az önérzetüket. „Ti nem csináltok semmit, minden csak ránk szakad" — mondják sokan a szociáldemokrata elvtársaknak. Az ilyen hangnem csak eltaszítja a szociáldemokrata munkásokat a kommunista munkásoktól, a helyett, hogy szorosabbra fűzné a kapcsolatokat, lazítja azokat. Barátságosabb és bizalmasabb légkör és viszony kialakítására van szükség, elsősorban a gyárakban, üzemekben, hivatalokban és a vidéki városokban is a kommunisták és szociáldemokraták között. Ne higgyük azt, hogy a Szo-

ciáldemokrata Pártba szervezett munkások kevésbbé vannak érdekelve a reakció elleni harcban, a népi demokráciáért vívott küzdelemben, mint mi, kommunisták. Az ilyen nézet alapjában véve téves. A szociáldemokrata dolgozó éppúgy szenvedne, mint a kommunista dolgozó, ha erősödne a reakció és éppúgy javul a szociáldemokrata és kommunista dolgozó helyzete, ha a reakció gyengül és erősödik a demokrácia. Egy osztályhoz tartozunk és egy osztály fiai vagyunk, közös a sorsunk és kell, hogy osztályunk közös sorsa és közös érdeke egybeforrasszon bennünket. Lehetnek és lesznek közöttünk viták, nézeteltérések, de vitassuk meg egymás között a kérdéseket mint szövetséges- és osztály-társak és ne mint ellenfelek!

Ezekután rá kell térnem az érem másik oldalának megvilágítására. Repedéseket okoznak a munkásegység frontjában azok, akik nem tanultak semmit a német munkásosztály, az európai népek tragédiájából, akik mind a mai napig nem győződtek meg a munkásegység helyességéről. Meg kell mondani, hogy nemcsak a reakció, hanem a magyar munkásmozgalom soraiban is vannak olyanok, akik azon dolgoznak, hogy lazítsák a munkásegységet és újra szakadást idézzenek elő a munkásosztályon belül. Ne becsüljük le ezt a veszélyt és nézzünk szembe ezzel, mert ellenkező esetben éppen akkor érhet bennünket kellemetlen meglepetés, amikor a legnagyobb szükség van a munkáspártok szilárd, zárt egységére. A harcot ezek ellen nem könnyű vezetni, mert annyi bátorságuk nincs, hogy nyíltan fellépjenek a munkásegység ellen. Kisebb körben azonban annál erélyesebben és szenvedélyesebben bizonyítgatják, hogy más politikát kellene folytatnia a Szociáldemokrata Pártnak. Ha megnézzük közelebbről azt, hogy mit értenek ezek

más politika alatt, kiderül, hogy nem akarnak egyebet, mint szövetségre lépni a magyar és a külföldi burzsoáziával és feltartani a magyar demokrácia fejlődését. Felelőtlen, demagóg követeléseket támasztanak az üzemekben, melyeknek teljesítésére a magyar demokrácia nehéz gazdasági helyzete miatt nem képes. Mindezt azért teszik, hogy egy más megoldás felé orientálják a munkásokat. Ha közelebbről megnézzük ezt a másfelé való orientálódást, úgy kiderül, hogy ez nem jelent egyebet, mint a kapitalizmusnak régi formájában való teljes visszaállítását és egy konzervatív polgári demokratikus rendszer felállítását. Külpolitikai orientációjuk is ezt a célt szolgálja. Ez röviden a munkásegység ellenségeinek kül- és belpolitikai felfogása. Érthető tehát, hogy a munkásegység miért kellemetlen a számukra, miért szeretnék a Szociáldemokrata Pártot és a szociáldemokrata munkásságot eltéríteni a helyes útról.

Ez az opportunista csoport többek között azt állítja, hogy az egységfrontból csak a Kommunista Párt profitál, a Szociáldemokrata Párt pedig csak veszít vele.

Nos, a magyar és nemzetközi tapasztalatok azt bizonyítják, hogy főként ott erősödtek meg a szociáldemokrata pártok, ahol volt egységfront. Ott, ahol a Szociáldemokrata Párt egységellenes politikát folytat, mint például jórészt Franciaországban, ott gyengült a Szociáldemokrata Párt befolyása. Amint látjuk tehát, ez az érvelés is hamis és csak a munkásegység lazítását célozza.

Mondjuk meg őszintén, nem vezetünk kellő és erélyes harcot ez ellen az opportunista irányzat ellen a munkásosztályon belül. Igaz, hogy ez az opportunista irányzat nem képvisel komoly erőt. Mi nem

becsüljük túl a befolyását, de helytelen lenne ezt a kérdést egyszerűen azzal elintézni, hogy nem fontos, majd az idő elintézi azokat. Nem, az idő egymaga nem intéz el semmit, ha mi magunk nem segítünk az időnek. A passzivitás ezzel az opportunista irányzattal szemben nem növeli a munkásegység erejét, amire éppen most nagyobb szükség van, mint valaha. A feladat is abban áll, hogy a munkásosztályon belül elszigeteljük a munkásegység ellenségeit. Ez az első feladat, amit meg kell oldanunk, ha komolyan elő akarjuk készíteni a munkásosztályt a közelgő harcokra és ehhez biztosítani akarjuk a győzelmet.

Azt mondottam, hogy a munkásegység alapjai szilárdak, de ennél többet is lehet és többet is kell mondani. A munkásegység olyan alapokra van lefektetve, amelyeket semmiféle vihar nem ingathat meg, bármennyire is szeretné azt a magyar reakció. *(Taps.)* Arra az opportunista irányzatra spekulálni, amelyről beszéltem, lehet ugyan, de ez eredményt aligha fog hozni. Szociáldemokrata testvérpártunk élén olyan szocialisták, a magyar munkásmozgalom olyan régi harcosai állanak, mint Szakasits Árpád elvtárs, *(Nagy taps, a hallgatóság feláll, a munkásegységet ütemesen éltetik.)* Riesz, Rónai, Marosán *(Taps mindegyik név megemlítése után.)* elvtársak, akik hosszú évtizedes nehéz munkájuk eredményének tekintik a munkásosztály egységét. Ők is, mint mi, átérzik a munkásegység történelmi szükségességét és helyességét.

A felszabadulás óta komoly ideológiai közeledés történt a két munkáspárt vezetősége között. A Szociáldemokrata Párt vezetősége ugyanúgy, mint a Magyar Kommunista Párt vezetői, egységesek abban, hogy a magyar demokrácia nem lehet polgári, konzervatív,

weimari demokrácia, hanem csak népi demokrácia, mert ez felel meg a magyar nép érdekeinek és mert a népi demokrácia a rövidebb út a szocializmushoz. *(Taps.)* Ez a magyar demokrácia döntő és alapvető kérdése és ebben mi egyek vagyunk. Egyek vagyunk mindketten a magyar demokrácia külpolitikájában is, ami nem lehet más, mint őszinte és szoros politikai és gazdasági együttműködés a hazánkat felszabadító nagy Szovjetunióval és a demokratikus szomszéd államokkal, Lengyelországgal, Romániával, Csehszlovákiával, s természetesen igyekezünk fenntartani a jó viszonyt a nyugati nagyhatalmakkal.

Még két pártban vagyunk, de ideológiailag sok kérdésben annyira közel állunk egymáshoz, hogy gyakran úgy érezzük, mintha már egy pártban lennénk. *(Taps.)* Ez az ideológiai közeledés adja meg a munkásegység szilárdságát és biztosít bennünket arról, hogy minden megpróbáltatást ki fog állni a két munkáspárt harci szövetsége. *(Taps.)*

Nem elég, Elvtársak, hogy fenn, a két munkáspárt központi vezetősége között jó és baráti viszony alakult ki. Ha ez csak felül van meg és alul viszont veszekszünk, mert a régi összerúgások emléke itt még él, úgy ez komoly bajt jelent. A munkásosztály harci egysége akkor lesz megbonthatatlan, ha a két munkáspárt központi vezetősége alsó szervezeteinek szoros és szilárd együttműködésére építhet a gyárakban, üzemekben, hivatalokban, városokban, falvakban, — mindenütt, ahol kommunisták és szociáldemokraták vannak. Ahhoz, hogy megerősítsük a munkásegységet, nem elégséges az, hogy időről-időre összejöjjenek az összekötő bizottságok és határozatokat hozzanak, amelyeket jól vagy rosszul végre is hajtanak. Szükséges — véleményünk szerint — az, hogy a két munkás-

párt működésének minden területén szorosabb legyen az együttműködés. Kell, hogy a két munkáspárt lapjainak szerkesztőségei állandóan, nap mint nap együtt dolgozzanak. Helyesnek tartanám, ha a kommunista és szociáldemokrata ujságírók rendszeresen összejönnének, *(Taps.)* megbeszélnék feladataikat és ha a két munkáspárt lapjai mind Budapesten, mind vidéken való együttműködésének következtében kialakulna a munkáspárti lapok közös szelleme és egységes harci irányvonala. *(Taps.)* A két munkáspárt sajtófrontján is vannak kisebb repedések és itt az ideje, hogy megszüntessük ezeket.

Szükség van arra, hogy az önkormányzati testületekben is egységesen, egymást támogatva lépjenek fel a kommunisták és szociáldemokraták. Kell, hogy létrehozzuk az önkormányzati munkáspárti frakciók vezetőségeinek közös üléseit, ahol meg kellene tárgyalni a két munkáspárt álláspontját és a közösen képviselendő irányvonalat.

Ki kell terjeszteni a munkásegység hatását és erejét a magyar élet minden területére. Minden erővel szilárdítani kell a két munkáspárt szövetségét, hogy így növeljük a magyar munkásosztály politikai és gazdasági hatalmát és meggyorsítsuk a népi demokráciáért való küzdelmünket. Abban a tudatban dolgozzanak kommunisták és szociáldemokraták Budapesten és a magyar vidék minden községében és városában, hogy minél erősebb és szorosabb a két munkáspárt szövetsége, annál nagyobb lesz a magyar munkásosztály átütő ereje.

A reakció szalónjaiban feketekávé és konyak mellett állandóan folyik a cselszövés a munkásegység ellen. Eredményt eddig nem értek el az urak — a jövő is csak csalódást hoz majd számukra. Az ékve-

rés a munkásosztály soraiban nem fog sikerülni. Ennek biztosítéka a két munkáspárt — a magyar munkásosztály öntudata és politikai érettsége!

Elvtársak ! Építsük, erősítsük a magyar munkásosztály harci egységét, hogy a népi demokrácián keresztül eljuthassunk a szocializmushoz! *(Az elvtársak felállva, perceken keresztül ütemesen tapsolnak és éltetik a munkásegységet.)*

Felszólalás a MKP III. kongresszusán 1946 szeptember 29-án.

A MAGYAR KOMMUNISTA PÁRT SZERVEZÉSI FELADATAI

Tisztelt Elvtársak !

A Magyar Kommunista Párt III. történelmi jelentőségű kongresszusa megszabta az utat, amelyen haladva elérhetjük, hogy Pártunk mindjobban maga mögé tudja állítani a magyar dolgozó nép nagy részét és ennek eredményeként mind befolyása, mind szervezettsége szempontjából a magyar demokrácia legjelentősebb pártjává nőheti ki magát.

Mi volt, Elvtársak, Pártunk III. Kongresszusának vezető gondolata? Én fel szeretném idézni az elvtársak emlékezetében Rákosi Mátyás elvtárs *(Hosszantartó taps. Éljen Rákosi!)* nagy kongresszusi beszámolójának azon részét, ahol Pártunk feladatairól emlékezett meg : egy nagy központi gondolat nyomta rá bélyegét a beszédnek erre a részére :

„Az aprómunka, azaz a tömegmunka — mondotta Rákosi elvtárs — Pártunk mai helyzetében az a láncszem, amit ugyanolyan erővel és következetesen meg kell ragadnunk, mint ahogy hat hónappal ezelőtt megragadtuk a szanálás kérdését."

Ebből kiderül, Elvtársak, hogy a Kongresszus gyors és sikeres fordulatot követelt meg a Párttól a tömegmunka felé.

Mélyebben behatolni a tömegekbe, ezer és ezer szállal összekötni pártunkat a magyar néppel,

megteremteni annak az előfeltételeit, hogy a Magyar Kommunista Párt valóban olyan párttá fejlődjék ki, amely jól ismeri a nép örömeit, de még jobban minden búját-baját,

amely minden körülmények között a népért, annak felemelkedéséért dolgozik,

olyan párttá fejlődjék ki, amelyre a nép mind az üzemekben, mind a városokban, falvakban és tanyákon, hivatalokban egyaránt azt mondhassa, hogy ez a párt, azaz

a Magyar Kommunista Párt valóban az én Pártom, mert jóban és rosszban kitart mellettem, mert legjobban képviseli érdekeimet. Ezért a nép és az ország érdeke megköveteli, hogy erős és hatalmas legyen a Magyar Kommunista Párt. *(Taps.)*

Ilyen Kommunista Párt kialakítására vett irányt és mutatott utat a III. Kongresszus. Ez volt az a vezérgondolat, amely uralta elejétől végéig a III. Kongresszus munkáját.

Hat hónap telt el III. Kongresszusunk óta s ezért jogos annak a kérdésnek a felvetése, hogyan is állunk az említett főfeladatnak a gyakorlatban való végrehajtásával hogyan hajtotta végre Pártunk a fordulatot a tömegmunka felé.

Ez az a kérdés, Elvtársak, amit az országos értekezletnek nagy alapossággal és gondossággal meg kell vizsgálnia.

Ez az a kérdés, amire pontos választ kell adnunk és meg kell állapítanunk azt, hogy hol tart Pártunk a tömegmunka terén.

Rá kell világítanunk higgadtan, minden túlzás nélkül az elért eredményekre, ugyanakkor kommunista önkritikával fel kell fedni mindazt a Pártunkban, ami akadályoz, ami a Párt tömegmunkájának az útját állja.

Minden túlzás nélkül megállapíthatjuk, hogy a III. Kongresszus óta nőtt a Pártban a megértés a tömegmunka iránt. Ennek igazolására előljáróban csak két kis példát szeretnék megemlíteni.

Csongrád megyében Halustyák Mihály elvtárs, tömegszervező, március havi beszámolójában a következőket jelenti Pártunk központjának:

„Jelentem az elvtársaknak, hogy minden társadalmi egyesületben bent vagyunk."

Szabó Károly elvtárs Dél-Pest megyéből szintén a márciusi jelentésben közli a Központi Vezetőséggel, hogy az elvtársak mind a református, mind a katolikus egyház képviselőtestületében jól dolgoznak. A község lakossága ezt tudja és ez nagy tekintélyt szerzett a Pártnak.

Ez a két kis példa mutatja, Elvtársak, hogy Pártunk egyes szervezetei merész fordulatot hajtottak végre a tömegmunka felé. Az elvtársak Csongrád megyében és részben Dél-Pest megyében is megértették, hogy még a legszigorúbban vett vallási egyesület munkájában is részt kell venniök és nem szabad ezeket az egyesületeket sem átengedni az ellenségnek, hanem belépve oda, ügyes és rugalmas, de ugyanakkor kitartó kommunista felvilágosító munkával ezekben a szervezetekben is dolgozni kell Pártunk befolyásának növelésén.

Komoly eredményt ért el Pártunk a parasztság közötti tömegmunka terén.

Pártunk nagy érdeme, hogy sikerült létrehozni az újgazdák nagy érdekképviseletét, az UFOSz-t. Az UFOSz ma hatalmas tömegszervezet és ha a mult év szeptemberében az UFOSz-nak az egész országban csak 76 helyi szervezete volt, úgy ma több, mint 2500 a helyi szervezetek száma. Az UFOSz-nak ma több, mint 300.000 tagja van. Meg kell mondani, Elvtársak, hogy Dögei elvtárs jó munkájának is az eredménye ez. *(Taps.)*

Az újgazdák százezres tömegei Pártunknak köszönhetik, hogy komoly, a nemzetgyűlés által is elismert s törvénybe iktatott érdekképviseletük van. Ez is azt bizonyítja, hogy a Magyar Kommunista Párt nem elégedett meg azzal, hogy 600.000 nincstelen, földnélküli magyar parasztnak földet adjon a magyar demokrácia, hanem most, miután a földet megkapták, Pártunk mindent elkövet a Magyar Köztársaság kormányában, hogy a magyar demokrácia segítségére siessen az újgazdáknak, hogy gyökeret verhessenek, hogy gazdaságilag megerősödhessenek. *(Munkás-paraszt szövetség!)* Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy az UFOSz-szervezetek kiépítésével Pártunk megjavította kapcsolatait az újgazdák hatalmas tömegeivel. Erre annál is inkább nagy szükség van, mert a nemzetgyűlési választásokon kiderült, hogy annak ellenére, hogy Pártunk dolgozott és harcolt legtöbbet a földreform gyors végrehajtása érdekében, az újgazdáknak csak egyharmada szavazott Pártunkra.

Pártunk tömegbefolyásának növelésében a falun nagy szerepet játszik a falujárás. A parasztság megnyeréséért folyó csatánkban az egyik legfontosabb rohamcsapat a kommunista falujárók. Nagy és felbecsülhetetlen szolgálatot tettek a falujárók munká-

jukkal a Pártnak és megérdemlik a Párt tiszteletét és becsülését.

Száz és száz községben jó közhasznú munkával a kommunista falujárók megszerettették a Kommunista Pártot a néppel és megerősítették falusi pártszervezeteinket.

Számos esetben ellenséges területen járnak a falujárók. Ellenséges területen olyan értelemben, hogy olyan községeket keresnek fel, ahol a kommunisták elenyésző kisebbségben vannak, ahol a nép nagy része a reakció befolyása alatt áll és ezért fél vagy idegenkedik a kommunistáktól.

Jó közhasznú munkával sikerült a falujáróknak ezen az ellenséges területen áttörni a kedvezőtlen hangulatot a Kommunista Párttal szemben és a falu népét Pártunkhoz hozni.

A falujárás — mint már arról Rákosi elvtárs nem egyszer említést tett — nem öncél, annak meghatározott politikai feladata van, ami abban áll, hogy kiszélesítsük Pártunk politikai befolyását a parasztságra és hogy megerősítsük falusi pártszervezeteink tekintélyét és javítsuk azok munkáját.

Ezzel kapcsolatosan különösen alá akarom húzni azt a tényt, hogy a falujárómozgalom eredményeként sikerült Pártunknak a vallásos gondolkodású paraszttömegekhez közelebb kerülni és sok helyen eloszlatni a reakció által a nép között terjesztett rémhírt, hogy a kommunisták pogányok, *(Derültség.)* istentelenek és a vallás áldáz ellenségei.

A kommunista falujárók eddig közel 60 templomot építettek fel vagy hoztak rendbe a községekben. Ennek már híre ment és nemcsak azokban a községekben beszélnek a kommunisták templomépítő munkájáról, ahol ez megtörtént, hanem messze tájakon be-

szélnek ezzel kapcsolatosan a parasztok a kommunistákról. Hogy mennyire így van ez, bizonyítják azok a levelek, melyeket Rákosi elvtárs rendszeresen különböző katolikus, református papoktól kap és a levelekben azzal a kéréssel fordulnak Rákosi elvtárshoz, hogy küldjön le községükbe kommunista falujárókat a község templomának felépítésére.

Mindennek, Elvtársak, óriási politikai jelentősége van. A jelentősége ennek abban áll, hogy az említett munkával az alsópapság egy részét sikerült arra kényszerítenünk, hogy a Kommunista Pártot dicsérje, a helyett, hogy szidná. Ne felejtsük el azt, hogy a magyar reakció a katolikus egyház segítségével akar a nép, főként a parasztság és a Kommunista Párt közé éket verni, akarja a parasztságot a Kommunista Párttól elszakítani. *(Ütemes kiáltás: Munkás-paraszt szövetség!)*

A kommunista falujárók templomépítési és javítási munkájukkal számos magyar faluban megverték a reakciót és hidat vertek a Magyar Kommunista Párt és a parasztság között.

A falujárómozgalom szervezésében a Nagybudapesti Pártszervezetnek élenjáró szerepe van. Most, a tavasz beálltával Nagybudapesti Pártszervezetünk komolyan kiszélesítette a falujárómozgalmat. 1947 januárjában 29 autóval 464 falujáró 84 faluban volt kint. 1947 március három vasárnapján már 132 autóval 3019 falujáró 210 falut keresett fel. A legjobb vidéki falujáró csoportok Szeged, Debrecen, Győr, Pécs városában vannak és általában meg lehet állapítani, hogy a tavasz beálltával és különösen a falujárók I. országos értekezlete után a falujárómozgalom országszerte nagy fellendülésnek indult.

Megelégedéssel lehet megállapítani azt, hogy a

szövetkezeti mozgalommal is kezdenek többet törődni pártszervezeteink és a kommunisták jó munkájának eredményeként különösen a falvakban a földművesszövetkezetek megerősödnek.

A FÉKOSz, a Földmunkások és Kisbirtokosok Országos Szövetségének a munkájában is érezhető fejlődés mutatkozik, ami — remélem — szintén hozzájárul majd Pártunk befolyásának erősítéséhez a falun.

A Szabad Föld Téli Esték megszervezésével komoly nevelő munkát indítottunk a falvakban. Több, mint ezer községben a téli hónapokban az általunk rendezett előadásokon nemcsak kommunista, hanem kisgazdapárti és szociáldemokrata parasztok is részt vettek. Nem egy helyen mondtak köszönetet pártszervezeteinknek a község legtekintélyesebb vezetői és gazdái ezért a kezdeményezésért.

A Szabad Föld Téli Esték egyik legértékesebb eredménye, hogy számos helyen sikerült megnyerni a falusi értelmiséget és bevonni a Szabad Föld Téli Esték előadásainak megszervezésébe. Egyes helyen papokat is. A Szabad Föld Téli Esték hasznos és közérdekű előadásainak megszervezésével a falu népe Pártunkat új oldaláról ismerte meg. Ezek az előadássorozatok megmutatták a falu népének, hogy a Magyar Kommunista Párt komoly gondot fordít a parasztság nevelésére és kultúrájának emelésére.

Jó munkát végeztek a falun a vándor népnevelők. Több, mint másfélezer falut látogattak meg és több, mint 2300 parasztgyűlést szerveztek, amelyeken felvilágosították a népet az összeesküvők parasztellenes terveiről.

Nem utolsó sorban kell említést tennem arról, hogy különösen az elmult tíz hónap alatt a falusi

pártszervezetek vezetőségeinek nagy részét sikerült megtisztítani az oda nem való elemektől, azoktól, akik a faluban basáskodtak, vagy dologkerülőkként ismerte őket a falu népe, vagy erkölcsileg kompromittálva voltak.

Ott, ahol sikerült ezeket a kétes elemeket pártszervezeteink éléről eltávolítani, megnőtt a Párt befolyása és szervezetileg is megerősödtek pártszervezeteink. Ezt bizonyítja a következő példa:

Oroszlán községben Pártunk titkára 10 holdas újgazda. Rendes, dolgos, tiszta erkölcsű, több családos parasztember, falujában tisztelik, becsülik pártállásra való tekintet nélkül. Háza sokszor búcsújáró helyhez hasonlít. Tóth Tamás elvtársról van szó, aki nagyszerűen ismeri a falu népének minden baját. Tagja az elszámoltatási bizottságnak és ott számoltatott el, ahol volt mit és nem engedte meg, hogy a gazdagok kivonják magukat az elszámoltatás alól a szegény parasztok rovására. Jó munkája következtében egy hét alatt 35-en léptek be pártszervezetünkbe.

Dél-Pest megyében, Rén községben nagyon jó falusi pártszervezetünk van. A lakosság 21 százaléka tagja Pártunknak. A párthelyiség csinos, tiszta, valóban a falu második otthona. Miután pártszervezetünk élén köztiszteletnek örvendő, tiszta erkölcsű és szorgalmas kommunisták állanak s mindenben a nép érdekeit képviselik, Pártunknak a faluban nagy tekintélye van.

Már itt meg akarom jegyezni, habár később még erről a kérdésről beszélni fogok, hogy sajnos nem mindenütt ilyenek pártszervezeteink a falun. Ennek igazolására most mindjárt melegében csak egy példát akarok felemlíteni.

Alsónémedin Pártunknak 30 tagja van. A vezetőség négytagú, abból egy cipész, egy kötélverő, egy segédjegyző, valamint a kisbíró. A község színtiszta paraszti község, de a parasztság nincs képviselve a vezetőségben. Egy szép napon pártszervezetünk vezetőségénél jelentkezett felvételre a község orvosa, akinek nagy tekintélye van a falu kisgazdáinál. Kijelentette, hogy utána jön majd a Pártunkba a fél falu. Azonban Alsónémedin nem könnyű az orvosnak a Magyar Kommunista Pártba belépnie. Az orvost forgatták jobbról is, balról is, megnézték tetőtől-talpig és a végén úgy döntöttek, hogy nem lehet felvenni a Pártba. Miért most, az összeesküvés leleplezése után akarsz belépni a Kommunista Pártba, kérdezték az orvostól, miért nem léptél be előbb? Az orvos mondhatott, amit akart, mindez nem használt. Az egész falu tárgyalta, hogy miért nem akarták felvenni az orvost a Kommunista Pártba.

Az orvost azért nem vették fel a pártszervezetbe, — így indokolják meg az ottani elvtársaink — mert féltek, hogyha belép és magával hozza Pártunkba a fél falut, akkor a 30 tag és különösen a négytagú vezetőség kisebbségben marad, és az újonnan belépő tagok nagy többsége átveszi a Párt vezetését. A megyebizottság közbelépésére felvették az orvost a Pártba.

Az elmondottakból megállapítható az, Elvtársak, hogy az utóbbi időben Pártunk komoly és sokoldalú munkát végzett a falun, amelynek kétségtelenül maradandó eredményei vannak és ami kiszélesítette Pártunk befolyását a parasztságra. *(Taps.)*

Ha ezekután megnézzük városi pártszervezeteink fejlődését és munkáját, úgy meg lehet állapítani, hogy egyes és elég fontos városokban szintén javulás mutatkozik. Ez új jelenség Pártunkban, mert a nemzet-

gyűlési választások eredményei bizony azt bizonyították, hogy Pártunk befolyása a vidéki városokban meglehetősen gyenge volt.

Minek köszönhető egyes vidéki városi pártszervezeteink munkájának a javulása, ami természetesen Budapestre is vonatkozik? Ez a kezdődő javulás elsősorban arra vezethető vissza, hogy jobban dolgozunk már a városi kispolgári rétegek között, megerősödtünk a kisiparosok és kiskereskedők között, ami a Központi Vezetőség tömegszervezési osztálya sikeres munkájának is az eredménye.

Budapesten három ipartestületben, köztük a legnagyobbikban, sikerült az elnökséget megszerezni. Zemplén megyében, ahol nekünk azelőtt semmi befolyásunk a kisiparosoknál nem volt, most három helyen szereztünk ipartestületi elnökséget. Sárospatakon, Tokajban és Ricsén. Szolnokon az ipartestületi választásokon 70 százalékos győzelmet arattunk. A kiskereskedőknél szintén megnőtt Pártunk tekintélye és befolyása. Ezt mutatja a kiskereskedők éles harca a KOKSz, a nagykereskedők ellen, melyet Pártunk támogat. A KISOSz megerősödése is azt bizonyítja, hogy Pártunk harca a nagykereskedők ellen is kedvező visszhangra talált a kiskereskedők táborában.

Egyes városi pártszervezeteink az utóbbi időben szervezetileg is megerősödtek. Egy év alatt, azaz 1946 március 1-től 1947 március 1-ig nagybudapesti Pártszervezetünk taglétszáma 41 százalékkal emelkedett. *(Ütemes taps.)* Debreceni pártszervezetünk az utolsó tíz hónap alatt 3000 taggal emelkedett. Zalaegerszegi Pártszervezetünk az utolsó nyolc hónap alatt megháromszorozta taglétszámát. Kaposvárott a taglétszám egy év alatt a háromszorosára emelkedett. Javulás van Sátoraljaújhelyen; pártszervezetünk ott komoly, tekin-

télyes pártszervezetté nőtte ki magát. Javulás van Sopronban, Hódmezővásárhelyen, ahol közel 1000 taggal növekedtünk. Némi javulás mutatkozik Nagy szegeden, Pécsett, Szekszárdon, Székesfehérvárott, egészen komoly javulás Szolnokon.

Bizonyos eredmények mutatkoznak az értelmiség közötti munkánkban is, különösen azóta, hogy a Politikai Bizottság létrehozta az Értelmiségi Osztályt.

Ifjúsági és nővonalon is észlelhető bizonyos fellendülés, amely a kommunisták eredményes munkájára vezethető vissza a MADISz-ban és a MNDSz-ben.

Az elvtársak felvethetik nekem és mondjuk meg, jogosan, azt a kérdést, miért nem beszélek az üzemi pártszervezetek munkájának a javulásáról. Ezzel a kérdéssel én bővebben szeretnék foglalkozni beszámolóm azon részében, ahol a tömegmunka gyengeségéről, Pártunk feladatairól fogok beszélni, de azért hadd mondjam meg itt mégis azt, hogy bizonyos üzemekben mutatkozik némi fejlődés a pártszervezetek munkájában; így például Diósgyőrött, a WM-ben. Diósgyőrött ebben az évben több, mint ezer taggal szaporodott a pártszervezet. A WM-ben havonta átlag 300—350 a taglétszámnövekedés. Ózdon és a Ganzban is van némi javulás.

Összegezve, Elvtársak: minden túlzás nélkül megállapítható, hogy a III. Kongresszus óta figyelemreméltó eredményeket értünk el Pártunk tömegbefolyásának növelése terén.

Engedtessék meg nekem azonban, hogy itt megjegyezzem: Pártunk tömegbefolyása sokkal nagyobb, mint Pártunk szervezeti ereje. Egyes elvtársak azt kifogásolják és azt szeretnék, ha szűkülne az olló Pártunk tömegbefolyása és szervezeti ereje között. Én azt hiszem, Elvtársak, hogy ez hiba lenne. Ellenkezőleg,

ennek az ollónak, véleményem szerint, nőnie kell. Azaz azt kell elérnünk, hogy Pártunk tömegbefolyása legalább kétszer, háromszor akkora legyen, mint Pártunk szervezeti ereje.

Örvendetes tényként kell leszögezni a Pártunkban végbemenő minőségi javulást is. Kádereink nőnek, fejlődnek. A megyei konferenciák, a budapesti kerületi értekezletek munkája és az ott lezajlott vita bizonyítja, hogy vezető embereink politikailag erősödnek és az utóbbi időben a tömegmunka értékes tapasztalataira tettek szert. Ez a minőségi javulás nagyon fontos új jelenség Pártunk fejlődésében és munkájában. Pártunk kádereinek politikai megerősödése mutatja, hogy egészséges, és hatalmas potenciális erővel van telítve, melyet ha sikerül teljes egészében kifejlesztenünk, teljesen felhasználnunk, úgy ez Pártunk erejének megsokszorosodásához fog vezetni.

Igy állunk, Elvtársak, az eredményekkel. Az a kép, amit itt felrajzoltam, mutatja, hogy előremegyünk a III. Kongresszus határozatainak végrehajtása terén.

Nem elég azonban, Elvtársak, csak Pártunk eredményeire rámutatni. Ha csak ezt tennénk, egyoldalú és hamis képet kapnánk Pártunk fejlődéséről és munkájáról. Ez megtévesztene benünket és ennek következtében komoly hibákat is követnénk el a politikai harcokban. Sajnos, vannak nálunk egyesek, akik beleesnek ebbe a hibába és miután csak az eredményeket látják, fejükbe száll a dicsőség, egy kissé elvesztik látóképességüket, röviden, megvakítják őket az eredmények. Ebből a betegségből gyorsan ki kell gyógyítani mindenkit, mert semmi ok nincs arra, hogy bárkinek is fejébe szálljon a dicsőség az elért eredmények következtében.

Eredmények kétségtelenül vannak, de ezek az eredmények semmiesetre sem kielégítőek. Meg kell állapítani, hogy Pártunknak csak egy része és pedig a kisebbik része tért még csak át a tömegmunkára. Az a fordulat, amit a Kongresszus Pártunktól a tömegmunka kifejlesztésének terén megkövetelt, nem történt meg. A tömegmunka kifejlesztésének még csak a kezdetén van Pártunk. A feladat az, hogy az egész Pártot, Pártunk összes szervezeteit beállítsuk a fokozott mindennapi tömegmunkára.

Mi az oka annak, Elvtársak, hogy a Kongresszus óta csak Pártunk egy részét és pedig, amint mondom, csak kisebbik részét sikerült a tömegmunkára beállítani?

Az ok a baloldali szektariánizmusban keresendő, ami bizony még mindig erős és eleven Pártunkban. Ez a baloldali szektariánizmus konkrét kifejezésre jut abban, hogy az ország pártszervezeteinek nagy része csak politikával foglalkozik. Tevékenysége túl van politizálva. Ne értsük félre egymást, Elvtársak. Politizálni kell. Mi nem akarjuk Pártunkból kiűzni a politikát, ezt gondolni dőreség lenne. Nekünk meg kell tanulni még jobban politizálni, mint eddig s meg kell tanulni még jobban szervezni és vezetni politikai harcunkat a nép ellenségei ellen, a demokrácia megerősítéséért. Ez Pártunk döntő feladata.

De ugyanakkor, amikor ezt megállapítjuk, ki kell jelenteni azt is, hogy csak politizálással, csak politikai kérdések felvetésével, csak politikai harcok szervezésével és vezetésével és kizárólag csak ezzel nem tudjuk gyorsan és sikeresen növelni Pártunk tömegbefolyását. Azok az elvtársak, akik jól össze vannak nőve a tömegekkel, akik ismerik a nép hangulatát, kellett, hogy észrevegyék már, hogy a nép

kezd belefáradni a politizálásba, — nyugalom, rend, békesség után vágyódik. A nép valami mást is akar a politizáláson kívül. Ha mi ezt nem vesszük észre és homokba dugjuk a fejünket, akkor ez azzal a veszéllyel fenyegeti Pártunkat, hogy elszakadhatunk a tömegektől.

A Pártunk tevékenységében mutatkozó túlpolitizálásnak elég veszélyes következményei is vannak. Azok a pártszervezetek, amelyek csak politikával vagy főként politikából élnek, állandóan tüntetést, sztrájkot, barrikádokra való menést követelnek Pártunk központjától. S amikor azt mondjuk az elvtársaknak, hogy a nép ellenségei ellen most a legjobb harc, ha elvesszük tőlük tömegeiket, mert akkor minden tüntetés, sztrájk vagy barrikádharc nélkül, mint a férget el lehet taposni őket, akkor ezek a radikális elvtársak elégedetlenek és valószínűleg jobboldali opportunistáknak tartanak bennünket, habár ezt nyíltan nem mondják meg nekünk. Mint szabályt lehet megállapítani, hogy ott, ahol erősen érezhető pártszervezeteinkben a túlpolitizálás, ott a tömegmunkát elhanyagolták és pártszervezeteink stagnálnak. Különösen vonatkozik ez a Viharsarokra és nagyüzemi pártszervezeteinkre.

Van, Elvtársak, még egy kérdés, amely különösen akadályozza Pártunk megerősödését a munkásosztályon belül. Ez pedig az, hogy különösen az üzemi pártszervezeteinknél el van terjedve az a nézet, hogy az üzemekben lényegében már elértük fejlődési lehetőségünk határait, már elég erősek vagyunk az üzemekben. Ez a nézet lényegében eredményeink túlbecsülését jelenti, ami természetesen csak passzívitásba taszítja a kommunistákat. Azt hiszem, mondanom sem kell, hogy ez a nézet hamis és nagyon veszélyes.

Ha megnézzük Pártunk fejlődésének a diagramját, akkor azt látjuk, hogy erősödünk a falun, valamint a kispolgári rétegekben és stagnálunk a munkásosztályon belül. Ez, Elvtársak, arra mutat, hogy Pártunk fejlődési irányvonala nem egészen egységes és azért ezt a fejlődési irányzatot meg kell változtatni.

A Magyar Kommunista Párt elsősorban a magyar munkásosztály pártja és történelmi hivatását csak akkor tudja betölteni, ha maga mögött tudja a magyar munkásosztály döntő többségének támogatását. *(Taps.)* Ha ez nincs meg, úgy Pártunkat és vele együtt az egész magyar demokráciát komoly veszély fenyegeti. A magyar demokrácia nyugodt, zavartalan fejlődése csak akkor van biztosítva, ha a magyar munkásosztály döntő többsége a Magyar Kommunista Párt politikáját támogatja és követi.

De mondhatjuk-e mi ma azt, hogy a magyar munkásosztály döntő többsége Pártunk mögött áll? Sajnos, ezt még nem mondhatjuk.

Ezért kell, hogy Pártunk tagjai és vezetői, különösen az üzemekben és szakszervezetekben dolgozó kommunisták megértsék, hogy a főfeladat, amit meg kell oldanunk: a magyar munkásosztály döntő többségének a megnyerése Pártunk részére.

A magyar munkásosztályon belül a Magyar Kommunista Pártnak kell a legerősebb pártnak lennie. E döntő jelentőségű feladat sikeres megoldását komolyan akadályozza azonban a Pártunkban uralkodó megnemértés a szakszervezeti munkával szemben.

Végre kell, hogy egyszersmindenkorra tisztázzuk Pártunkon belül azt, hogy jó szakszervezeti munka nélkül nem tudjuk megnyerni Pártunk részére a

munkásosztály döntő többségét. Jó szakszervezeti munka nélkül Pártunk nem lehet a magyar demokrácia vezető pártja.

A szakszervezetek a magyar munkásosztály és ezen túl a magyar demokrácia leghatalmasabb és legfontosabb tömegszervezetei. Ma a szakszervezetekben közel 1,300.000 munkás és értelmiség van beszervezve. Fel kell, hogy vessük ezzel kapcsolatosan azt a kérdést, hogy hogyan is dolgozik a Kommunista Párt, hogyan dolgoznak Pártunk tagjai a munkásosztály legfontosabb tömegszervezetében?

A választ, Elvtársak, konkrét kérdések felsorolásával szeretném megadni.

Vegyük Budapestet, a szakszervezeti mozgalom legfontosabb gócpontját. Hogyan dolgoznak itt Budapesten a kommunisták a szakszervezetekben? Hogy mennyire el vannak szakadva még Budapesten is párttitkáraink a szakszervezeti munkától, arra a következő példát lehet felhozni: a 14 budapesti kerületi titkár közül egynek sincs szakszervezeti funkciója. A nyolc legnagyobb üzemi párttitkár közül csak egynek van szakszervezeti funkciója. A 18 környékbeli párttitkár közül csak háromnak van kisebb funkciója a szakszervezetekben. A budapesti pártbizottságnál dolgozó instruktorok közül egy sem végez szakszervezeti munkát. Vagyis 44 pártfunkcionárius közül, akik Pártunk szervezeteit vezetik itt Budapesten, csak négynek van szakszervezeti beosztása.

Csoda-e tehát, Elvtársak, hogyha ilyen körülmények között rosszul megy a szakszervezeti munka?

Vidéken még rosszabb a helyzet. De azért mégis az egész Párt elé szeretném állítani példaként hajdúmegyei pártbizottságunkat, ahol Szabó elvtárs vezetése alatt rendszeresen foglalkoznak a szakszervezeti

munkával és ahol Pártunk vezeti és irányítja Debrecen és a megye szakszervezeti mozgalmát. Maga Szabó elvtárs is tagja a Vasas Szakszervezet vezetőségének, eljár az ülésekre és résztvesz a szakszervezet munkájában. A jó szakszervezeti munkának meg is van az eredménye. A debreceni Vasas Szakszervezet március hó 30-án tartotta tisztújító közgyűlését. 27 tagú vezetőséget választottak, abból 14 MKP, 13 szociáldemokrata.

Sajnos, Elvtársak, sok ilyen jó szakszervezeti munkával Pártunk nem tud dicsekedni, ellenkezőleg, a szakszervezeti munka Pártunk részéről annyira el van hanyagolva, hogy ideje félreverni a harangot.

Márciusban folytak le az összes megyékben a megyei szakszervezeti értekezletek. Meg kell állapítani, hogy megyei bizottságaink részben nem tudták, hogy lesznek választások, részben pár kivételével azokon nem vettek részt. Az elvtársak szemrehányást tehetnek a Szakszervezeti Osztálynak, hogy talán nem értesítették ki időben a megyei bizottságokat a szakszervezeti értekezletek időpontjáról, de ez nem menti fel az elvtársakat a felelősség és kötelesség alól. Ha megyei bizottságaink össze vannak nőve a szakszervezeti mozgalommal, akkor időben tudomást szerezhettek volna az értekezlet időpontjáról. És ha ez nem történt meg, úgy azért nem, mert nem tudják, mi történik a szakszervezetekben.

Mondottam, hogy számos szakszervezeti konferencián nem vettek részt megyei titkáraink és vezetőink. Igy volt ez nemcsak Kecskeméten, de Győrött is. Kossa elvtárs jelentette nekünk, hogy a győri szakszervezeti konferencián Pártunk részéről egy vezető ember sem volt jelen.

Tudnunk kell azt, hogy a Vasas szakszervezet a magyar munkásmozgalom legfontosabb, legdöntőbb része és éppen ezért mindent el kell követnünk, hogy éppen ebben a szakszervezetben a legerősebbek legyünk.

Az elvtársak már azokból, miket itt Pártunk szakszervezeti munkájáról elmondottam, láthatják, hogy itt komoly hibákat követtünk el. Ezen a helyzeten, vagyis a szakszervezeti munka területén alapvető változásra van szükség.

Mi szükséges ahhoz, hogy megjavítsuk Pártunk szakszervezeti munkáját?

A legfontosabb az, hogy a kommunisták tagjai, de *fizető és aktív tagjai* legyenek a szakszervezeteknek. Számos esetben tapasztalhattuk már, hogy a szakszervezeti vezetőségek választásánál a kommunista szakszervezeti tagok egy részének nincsen szavazati joga, mert hátralékban vannak a tagjárulékkal, vagy tapasztaljuk azt, hogy nem lehet megválasztani a kommunistákat küldötteknek, mert nem rendelkeznek a szükséges tagsági idővel. Mondanom sem kell azt, hogy ez nekünk nem válik hasznunkra és bizony egyes esetekben ennek következtében kisebbségbe kerülünk a szakszervezeti csoportok vezetőségében.

A tanulság ebből az, hogy a kommunistáknak nem egyszerű, hanem rendszeresen fizető és állandó tevékenységet kifejtő tagként kell szerepelniök a szakszervezetekben. Remélem, nem kell külön aláhúznom azt, hogy ez elsősorban vonatkozik a Párt kádereire, a párt funkcionáriusaira.

Budapesten és környékén, de természetesen a vidéki városokban is pártfunkcionáriusaink vegyenek részt a szakszervezetek munkájában. Legyenek ott minden fontosabb szakszervezeti megnyilvánuláson,

gyűléseken, üzemi értekezleteken. A kommunistáknak olyan szakszervezeti munkát kell folytatniok, hogy Pártunk összeforrjon a szakszervezeti mozgalommal

A kommunistáknak úgy kell dolgozniok a szakszervezetekben, hogy a szakszervezetek nem-kommunista tagjai bennük a szakszervezetek legjobb építőit lássák, akik a legjobban dolgoznak a munkásság életszínvonalának megjavításán. Csak akkor, ha a kommunisták eltanulják a szakszervezeti aprómunka fontos mesterségét, csak akkor alakul ki egy olyan helyzet, hogy a kommunisták lesznek a szakszervezeti mozgalmon belül a legtekintélyesebb és legnépszerűbb emberek.

Fel szeretném hívni az Elvtársak figyelmét arra is, hogy javítani kell a szakszervezeten belül a kommunisták és szociáldemokraták viszonyán. Egyes kommunisták, akik vezető szerepet játszanak a szakszervezeti mozgalomban, valahogy úgy vezetik a szakszervezeteket, mintha ott szociáldemokraták nem is lennének. Ez természetesen nem marad minden hatás nélkül és ez sok esetben feleslegesen megrontja a viszonyt a kommunisták és a szociáldemokraták között. Jó, türelmes munkával és magatartással jó, szoros együttműködést lehet létrehozni a szociáldemokrata szakszervezeti vezetőkkel. Rákosi elvtárs a Központi Vezetőség ülésén helyesen mutatott rá arra, hogy egyes elvtársak nagyon könnyen dobálódznak a peyerista jelzővel. Azt, aki azonnal nem ért egyet egyik vagy másik elvtársunkkal, azt egyszerűen peyeristának bélyegzik. Erről le kell szokni, Elvtársak! A peyerista jelzővel való dobálódzás könnyű, nem kell hozzá semmi komoly képesség, de ezzel nem Pártunknak, hanem esetleg Peyernek szerzünk híveket.

A feladat itt abban áll, hogy ott, ahol ellentétek mutatkoznak, türelmes, felvilágosító munkával, érveink igazával kell meggyőzni a szociáldemokrata elvtársakat álláspontunk helyességéről. Amit a peyerista jelzővel való könnyű dobálódzásról mondottam, távolról sem jelenti azt, hogy a peyerizmus ellen és annak konkrét hordozói ellen be kell szüntetni a harcot. Nem, ez nem ezt jelenti, hanem csak azt, hogy ezt a harcot csak ott és azzal szemben kell folytatni, ahol és akivel szemben ez helyénvaló.

Tisztelt Elvtársak!

A munkásosztályon belül és a szakszervezeti mozgalomban csak akkor fogunk megerősödni, ha a nagy- és kisüzemekben alapvetően megjavítjuk pártszervezeteink munkáját.

Mi az oka annak, hogy az üzemi munka terén nem tudunk ezen az értekezleten komoly eredményekről beszámolni, sőt részben stagnálásról kell beszélni?

Én már erről egyet-mást megemlítettem, most arra szeretnék rámutatni, hogy az elvtársainkat visszatartja az előremenéstől az üzemekben az a félelem, hogy ez a két munkáspárt közti viszony megromlására vezetne. Ebben a félelemben van egy egészséges mag. Tényleg vigyáznunk kell arra, hogy az üzemekben a két munkáspárt közötti viszony ne mérgesedjék el, hanem ellenkezőleg, javuljon. De tudnunk kell azt is, hogy a munkásegység politikája nem jelenti azt, hogy mi paritásosan megosztozkodunk a munkásosztályon. A Szociáldemokrata Párt sem fogja fel így a munkásegység politikáját és mindent elkövet, hogy erősödjék és fejlődjék az üzemekben, azaz a magyar munkásosztályon belül. Tehát mi sem mondhatunk le erről a jogunkról. Természetesen sza-

kítanunk kell és véglegesen kell szakítanunk az erőszakos tagtoborzás eszközeivel. Pártunknak nincsen szüksége a lasszóval fogott tagokra, akiknek nagy része csak kompromittálná és nehéz harcok idején egyszerűen cserbenhagyná Pártunkat. De ezen túl nem mondhatunk le arról és nem tilthatjuk meg egyetlen munkásnak vagy mérnöknek sem, hogyha Pártunkba önként be akar lépni, hogy tagként felvegyük. Semmiesetre sem zárhatjuk le az üzemekben pártszervezeteink kapuit. Ellenkezőleg, úgy kell dolgozni, hogy üzemi pártszervezeteink mind befolyásukban, mind szervezeti erejükben megnőjjenek.

De ahhoz, hogy ezt elérhessük, minden üzemi pártszervezetünket maradéktalanul be kell állítani a mindennapi tömegmunkára, konkrétabban a munkások, a műszaki értelmiség mindennapi kis bajaival való foglalkozásra, azoknak orvoslására. Még mindig üzemi munkánk egyik rákfenéje az, hogy a kommunisták többtermelésre ösztönzik a munkásokat, de sok esetben süketek maradnak a munkások jogos panaszaival, a munkások jogos követeléseivel szemben. Ideje, Elvtársak, ezen változtatni.

Az üzemi pártszervezet feladata, hogy az üzem életének ütőerén tartsa a kezét, ismerje pontosan és részletesen a munkások sérelmeit és mindazt, amire megvan a lehetőség, gyorsan orvosolja is. Az üzemekben dolgozó kommunistáknak kell a legjobban megvédeni és képviselni a munkások érdekeit. S mert ez mindmáig nem jellemző üzemi pártszervezeteinkre, ezért nem nő befolyásunk az üzemekben.

Hetekkel ezelőtt Diósgyőrött jártam és a vasgyár 27 üzemét látogattam meg. Beszéltem munkásokkal, érdeklődtem életkörülményeik iránt. Egyöntetűen kijelentették, hogy a mult évhez viszonyítva

ma sokkal jobban élnek, de panaszkodnak, hogy nincs rendes W. C-jük és például a hengerdében piszkos vályuból mosakodnak, nincs öltözőjük, stb.

A diósgyőri üzemi pártszervezetünk kétségtelenül egyike a legjobbaknak és mégis az az érzésem, hogy nem ismeri eléggé a munkások bajait és ha ismeri, nem törődik eléggé azzal, hogy azokat gyorsan orvosolja. Az egyik műhelyben például az asszonyok arról panaszkodtak, hogy rozsdás bögréből kell inniok a vizet. Megnéztem és bizony undor fogott el. Felháborítóan rossz egészségügyi viszonyok között dolgoznak egyes üzemekben a diósgyőri vasmunkások. Nem ártana, ha a NIK le tudna küldeni oda egy bizottságot, amely felülvizsgálná az egyes üzemek egészségügyi viszonyait és gyorsan orvoslást eszközölne. Ez csak növelné a NIK tekintélyét és Pártunk befolyását.

Nem lenne haszontalan dolog, ha az üzemekben is megszerveznénk rendszeresen az üzemjárást, megvizsgálnánk rendszeresen az üzemekben a munkások munkafeltételeit és úgy, ahogy a falun segítünk, közös erővel segítenénk az üzemi munkások helyzetén, ami csak a kommunisták tekintélyét növelné.

Ne áltassuk magunkat, Elvtársak! A munkásoknak sem elég csak a politika, azaz a munka után nem a piszkos vályuból akarnak mosakodni és munka közben nem rozsdás bögréből akarnak inni. A munkásoknak is vannak más igényeik is a politizáláson kívül és nekünk ezekkel nem kevésbbé és távolról sem rosszabbul kell foglalkoznunk, mint a reakció elleni harccal.

Befolyásunk növelését az üzemekben hátráltatja a még nagyrészben rossz üzemi agitáció is. Igaz, az utóbbi időben ezen a téren van némi javulás az agitá-

torgárdák megszervezésének következtében. Az üzemi agitátorgárdák munkájának eredményei már mutatkoznak is egyes üzemekben, így például az Elektromos Műveknél. Itt az agitátorgárdák a bizalmiak 25 százalékát bevonták a pártmunkába. Három hét alatt a pártnapok látogatóinak a számát 250—300-ról 650-re emelték. Egy hónap alatt 217 új havi és 150 heti blokkelőfizetőt szereztek a Szabad Népnek.

A Beszkárt üzemi agitációs gárda munkájának hatására január hónapban a pártnapi látogatottság 30 százalékkal emelkedett. A telepen több, mint 550 új előfizetőt szereztek a Szabad Népnek. Az agitátorok számát január 1-től 284-ről 484-re emelték fel.

A Wolfner-bőrgyárban ebédszünet alatt rendszeres politikai vitát rendeznek, melyek állandó vitakörökké nőtték ki magukat. A Szabad Nép előfizetést két hét alatt 25 százalékkal emelték. Hasonló munka folyik a W. M.-ben és a diósgyőri üzemi szervezetben.

Mindezek ellenére, Elvtársak, ennek a munkának csak a kezdetén állunk. Üzemi agitációnk még nem jó.

Mi itt a hiba? Üzemi agitációnknak túlságosan általános politikai jellege van. Természetesen az agitátorok feladata, hogy gyorsan és helyesen tájékoztassák a munkásokat a politikai eseményekről és Pártunk politikájáról. Ez rendjén is lenne. A hiba nem itt van, hanem ott, hogy főként csak a nagy politikai eseményekről tájékoztatják agitátoraink a munkásokat és keveset vagy egyáltalán nem foglalkoznak az üzem problémáival és a munkások kérdéseivel, az üzemben dolgozó kommunista pártszervezet munkájának a népszerűsítésével, természetesen feltéve, ha az jó.

Ne felejtsük el azt, hogy az üzemekben is dolgozik az ellenség. Az ellen is vinni kell az üzemekben propagandisztikusan a harcot.

Az üzemi faliújságok nem játszanak kellő szerepet az üzem életében. A Szabad Népből kivágott cikkek vagy képek lógnak a faliújságon, de ritka eset, hogy az üzem problémáival foglalkoznak. Agitátoraink feladata az üzemekben az, hogy az üzemi újságokat fontos fegyverré fejlesszék, melyek felvetik a munkások panaszait és sérelmeit, melyek kiállnak a munkások jogos követelései mellett és ha kell, éljenek is az üzemi faliújságok a kritika jogos fegyverével azokkal szemben, akiken elakad, vagy elbukik a munkások jogos kérelmeinek elintézése.

Rá kell még mutatnom az üzemi tömegmunka egy nagyon fontos részére, amely — kivéve egyes üzemi pártszervezeteket — eléggé el van részünkről hanyagolva. Ez pedig az üzemi sport- és kultúrmunka. Egész sor jelentést tanulmányoztam át beszámolóm készítése kapcsán és meg kell állapítanom, hogy egyetlen jelentésben sem esett szó arról, hogy üzemi pártszervezeteink milyen sport- vagy kultúrmunkát végeznek az üzemekben. Én jól tudom, hogy ez nem jelenti azt, hogy egyáltalában semmiféle sport- vagy kultúrmunka nem folyik részünkről az üzemekben, de mindenesetre ez az egyöntetű hallgatás erről a rendkívül fontos munkaterületről mégis nem bizonyíthat mást, mint azt, hogy üzemi pártszervezeteink ezt a munkát lebecsülik. Ennek az az eredménye, hogy a kommunisták nincsenek eléggé képviselve az üzemi sportszervezetekben, dalárdákban. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy különösen az ifjúság megnyerése és befolyásolása szempontjából rendkívül fontos, hogy a kommunisták a sport- és kultúr-

területeken a jövőben nagyobb aktivitást fejtsenek ki, mint eddig.

Jó üzemi tömegmunka nem képzelhető el a nélkül, hogy a kommunisták ne törődjenek és ne foglalkozzanak sporttal és kultúrális munkával.

A kommunistáknak mindenüvé be kell hatolniok, ahol hasznos munkát tudnak kifejteni a munkásság érdekében.

Ha a felvázolt úton fogunk haladni és üzemi pártszervezeteinket teljes egészében beállítjuk a mindennapi tömegmunkára, úgy rövidesen mutatkozni fognak az eredmények és örömmel állapíthatjuk majd meg, hogy Pártunk gyors ütemben terebélyesedik az üzemekben.

Hiba lenne, Elvtársak, ha abból, hogy beszámolómban erősen kiemeltem a munkásosztály döntő többségéért folyó harc nagy politikai jelentőségét, valaki azt a következtetést vonná le, hogy a parasztság megnyeréséért folytatott munkánkat most el lehet hanyagolni, vagy egy kissé háttérbe lehet szorítani.

Nem, erről szó sem lehet. A reakció tömegbázisának minimálisra való leszűkítése elsősorban paraszt kérdés. Ez azt jelenti, hogy Pártunknak továbbra is fokozottan fejleszteni kell a harcot a parasztság újabb tömegeinek megnyeréséért. Ahhoz, hogy ezen a területen eredményesen tovább haladjunk, arra van szükség, hogy a kommunisták jól dolgozzanak az UFOSz-ban, a FÉKOSz-ban, a földműves szövetkezetekben, hogy a falujárást a tavasz, a nyár és az ősz folyamán valóban hatalmas népmozgalommá fejlesszük ki.

Ha a falusi pártszervezetek ezekben a falusi tömegszervezetekben valóban jó építőmunkát fognak

végezni, ha nem lesznek fukarok és az említett tömegszervezetekbe beküldik a legjobb, legtekintélyesebb kommunistákat, és ha ezek a parasztság ügyeit képviselni fogják, kisebb és nagyobb sérelmeiket orvosolják, úgy Pártunk tekintélye és befolyása tovább fog emelkedni a falun.

A parasztság közötti munkával kapcsolatosan én beszámolómban főként egy nagyon fontos kérdésre szeretnék kitérni, éspedig a parasztasszonyok közötti munkára. Pártunk a falun leggyengébb a nők között. Amikor megnéztük közelebbről a választási számokat, kiderült, hogy a falun 100 kommunista férfiszavazatra 95 női szavazat esett, ezzel szemben 100 kisgazda férfiszavazatra 136 női szavazat esett, szóval 41-el több. Meg kell mondanom, hogy az összes pártok között, még a Radikális Pártot is beleértve, a kommunisták kapták aránylag a legkevesebb női szavazatot. S ha most ezzel kapcsolatosan arra gondolunk, hogy egy pár hónap mulva újra nemzetgyűlési választások lehetnek, úgy feltétlenül szükségesnek látszik, hogy ezen a téren eredményesen megjavítsuk munkánkat. Az egész párt figyelmét fel kell hívnunk arra a tényre, hogy Pártunk a leggyengébb a nők között s kell, hogy az egész Pártot áthassa az a tudat, hogy Pártunk tömegbefolyása kiszélesítésének általában, de különösképpen a falun egyik legfontosabb előfeltétele a nők nagy tömegének megnyerése Pártunk részére.

Ahhoz, hogy a falusi asszonyokat közelebb tudjuk hozni Pártunkhoz, ki kell dolgozni speciális módszereket. Nem lehet és nem szabad tisztán azokkal a módszerekkel, azokkal a jelszavakkal a falusi asszonyokhoz közeledni, amelyeket a városokban használunk fel a női munkánál.

Például az a jelszó, hogy a nő ne maradjon a főzőkanálnál, a falun nem vonz, hanem taszít s meg kell mondanom, hogy még a városban sem örvend ez a jelszó nagy népszerűségnek. Rossz jelszavaink a nők felé nemcsak az asszonyokat tartják vissza, de a férjeket is visszatartják attól, hogy feleségeiket beszervezzék Pártunkba. Sok asszony fél belépni a Pártunkba és bizony még számos párttag férj sem nézi jó szemmel, hogy felesége belép a Pártba. Attól fél, hogy ez elkerülhetetlenül ahhoz fog vezetni, hogy az asszony elhanyagolja majd a háztartási munkát, a gyermekek nevelését, gondozását, a főzést. Sok férj úgy gondolkodik, hogy azért nem lehet neki szemrehányást tenni, hogyha ő dolgozik és ha a munkából fáradtan hazajön, azt akarja, hogy tisztán találja a lakást, egészségesnek, vídámnak és tisztának lássa gyermekeit és mint tudjuk, a férjek azt is szeretik, hogyha hazajönnek, meleg és jó étel várja őket. Mindezt sok kommunista férj is félti és azt hiszi, hogyha az asszony is párttag, talán mindezt elveszítheti, mert felesége ideje nagy részét nem otthon, hanem pártgyűlésen és pártfeladatok elvégzésével fogja tölteni.

Talán furcsán hangzik, Elvtársak, hogy én erről a kérdésről is beszélek, de bármennyire furcsán hangzik is, így tálalja nekünk ezt a problémát az élet, s engedjék meg, hogy még tovább menjek és teljes nyiltsággal felvessem azt a kérdést, hogy sok kommunista férj attól is tart, hogyha felesége belép a Pártba, a fentemlített okok miatt ez a családi élet megromlásához is vezetne.

Az első tanulság ebből az, Elvtársak, hogy a háziasszonyokat, akik Pártunkba belépnek, nem szabad túlterhelni pártmunkával. Gondoljunk arra, hogy a

kommunista háziasszonynak családjával szemben is vannak kötelességei. Legyünk megelégedve azzal, hogy a háziasszony, aki kommunista, a piacokon, bevásárlás közben, végezzen felvilágosító munkát, vagy a szomszédasszonyt hozza közelebb Pártunkhoz.

Nekünk nyiltan meg kell mondani, különösen a falun, hogy mi az asszonyt nem akarjuk a főzőkanáltól elvenni, hogy a kommunista háziasszony azzal is teljesíti kommunista kötelességét, ha otthon gondosan őrködik gyermekei egészsége felett, ha azokat haladó szellemben neveli, ha rendben és tisztán tartja a lakást és ápolja, erősíti a család békességét és boldogságát. *(Taps.)*

Mi nem akarjuk a családot megbontani, ellenkezőleg, a mi véleményünk az, hogy azt a családot, ahol a férj és feleség is kommunista, kell, hogy a legnagyobb egyetértés, szeretet és békesség jellemezze. Éppen ebből a szempontból fontos az, hogyha a családban a férj kommunista, úgy feleségét is beszervezze a Pártba, vagy fordítva, ahol az asszony párttag, a férjét is hozza be Pártunkba.

Pártunk eddig komoly és átgondolt agitációt, felvilágosító munkát az asszonyok, de különösen a falusi asszonyok felé nem folytatott. Ez komoly mulasztás részünkről. Kell, hogy a Központi Vezetőség Propaganda Osztálya elvtársnőinkkel együtt ezzel az elég nehéz problémával a jövőben többet foglalkozzék, hiszen jól tudjuk, hogy különösen a klerikális reakció hatalmas és rendszeres agitációs munkát végez elsősorban a nők között s ezért nem is csodálatos, hogy az egyháznak erős befolyása van a magyar asszonyokra.

A MNDSz ezen a téren nagy munkát végez. Az

utóbbi időben megállapítható, hogy a MNDSz-ben dolgozó kommunista elvtársnőink felismerték a falusi asszonyok közötti munka fontosságát és most már nagyobb aktivitást fejtenek ki ezen a téren, mint eddig.

Szükség van, Elvtársak, arra is, hogy női párttagjainkat jobban megbecsüljük. Sok helyen bizony úgy érzik magukat, mintha a Párt által a sarokba lennének állítva. Ezen változtatni kell. Meg kell mondani őszintén, hogy ott, ahol női párttagjaink vezető szerephez jutnak, nagy szeretettel, odaadással végzik a munkájukat és bizony, mi férfiak is sok esetben tanulhatnánk tőlük.

A különböző társadalmi, sport- és kulturális tömegszervezetekben tovább kell javítani a kommunisták munkáját. Ezen a téren még sok mulasztás terheli pártszervezeteinket. Például az ipartestületi választásoknál sokkal nagyobb eredményt érhettünk volna el, ha pártszervezeteink a kisiparosok között rendszeresebben dolgoztak volna. Még mindig vannak olyan pártszervezetek, melyek nem szívesen látják, ha egy kisiparos vagy kiskereskedő belép a Pártba. Különösen a Viharsarokban nem értik meg még mindig az elvtársaink, hogy a kisiparos és kiskereskedő rétegeket is meg kell nyerni a Párt részére.

Megelégedéssel lehet megállapítani azt, hogy Pártunk az utóbbi időben nagyobb megértést tanusít a MADISz-szal szemben és jobban támogatja, mint eddig, azonban számos helyen a MADISz és a pártszervezet között még hadiállapot uralkodik. A 48-as mozgalommal a MADISz hatalmas munkát inditott el és sikerült olyan ifjúsági és olyan értelmiségi rétegekkel is felvenni a kapcsolatot, melyek eddig távol állottak és ellenségesen viselkedtek a MADISz-szal

szemben. Kell, hogy pártszervezeteink mindenütt a legmesszebbmenően támogassák a MADISz munkáját, hogy a 48-as bizottságok segítségével a MADISz a magyar ifjúság leghatalmasabb szervezetévé nőhesse ki magát.

Pártunk egyik legkomolyabb gyengesége a tömegagitáció terén mutatkozik.

Habár itt is van némi javulás, különösen a népnevelők és agitátorgárdák megszervezésében, mégis még mindig az a helyzet, hogy a reakció tömegagitációja sokkal jobb, elevenebb, fürgébb, mint a mienk. Mi jól tudjuk azt, hogy nehéz felvenni a küzdelmet az egyház agitációs gépezetével szemben, de fel kell azt venni és eredményesen ellensúlyozni kell a reakció tömegagitációját.

Az agitáció terén a főfeladat az egyéni agitáció megszervezése, az emberről emberre, a házról-házra való járás megszervezése. A Kisgazdapárt bennünket a nemzetgyűlési választásokon többek között azért is vert meg, mert jobb agitációs módszerekkel dolgozott, mint mi. Mialatt mi a plakátok és röpcédulák özönével árasztottuk el az országot és hatalmas gyűléseket szerveztünk, addig ők emberről-emberre, házról-házra jártak és a kisgyűlések — ahol 20—30 ember jött össze — ezreit szervezték meg. Ezt az agitációs módszert a Kisgazdapárt az egyháztól tanulta el és valljuk be őszintén, ez a módszer kitűnően bevált és ezért nekünk is alkalmazni kell eredményesebben az egyéni agitációt.

Ezzel kapcsolatosan nagyon fontos a népnevelő és agitátor-gárda mozgalom kiépítése a Párton belül. A szomszédolást és tanyázást, az agitáció ezen módszereit különösen fejleszteni kell Pártunkban, mert ez

lehetővé teszi, hogy agitációnkkal széles néprétegekhez tudjunk eljutni.

Ez az értekezlet, Elvtársak, elsősorban a járási és körzeti titkárok értekezlete. Ezért nagyon fontos, hogy a járási és körzeti titkárok munkájával és feladataival is foglalkozzunk. A járási és körzeti titkárok szerepe Pártunk munkájában rendkívül fontos. Csak jól dolgozó járási és körzeti titkárokkal tudjuk biztosítani az eleven kapcsolatot a falusi pártszervezetekkel, a falu népével. Ha a járási titkár rosszul dolgozik, úgy ott az egész járásban visszaesik a Párt, ha azonban a járási titkár állandó és eleven kapcsolatot tart fenn a falusi pártszervezetekkel, ha azokat neveli és irányítja, ha állandóan a hónuk alá nyúl, segít nekik, úgy pártszervezeteink erősödnek és fejlődnek a parasztság között.

Vannak Pártunkban járási titkárok és nem is olyan kevesen, akik megértették már, hogy milyen döntő a szerepük Pártunk munkájában és példásan teljesítik kötelességüket Pártunkkal szemben.

A celldömölki járásban pártszervezeteink az elmult hónapban 500-zal emelték taglétszámukat. Ebből több, mint 100 a járás déli körzetébe esik, melynek titkára Horváth II. István elvtárs. Horváth elvtárs januárban jött vissza a kéthónapos iskoláról és jó munkával elérte, hogy a körzet minden községében van pártszervezet.

A kapuvári járás titkára példaképe az egész sopronmegyei pártmunkának. Horváth Imre elvtárs előre kidolgozott terv szerint dolgozik, előre meghatározott időben látogatja a pártszervezeteket és támogatja azok vezetőit. A járásban 12 aktívista segítségével pártnapokat tartanak, a befutó panaszokat elintézik és értesítik a panaszosokat ügyük elintézéséről.

Pesti László elvtárs, kiskőrösi járási titkár jó munkájával a járásban 460 taggal növelte a taglétszámot. Pesti elvtárs mozgékony, kijár a községi pártszervezetekbe és mindenütt ott van, ahol segítség kell a falusi kommunistáknak.

Sajnos, azonban nagyobb azoknak az elvtársaknak, azoknak a járási és körzeti titkároknak a száma, akik elhanyagolják a munkájukat, nem járnak ki a pártszervezetekbe, nem juttatják el a központ és a megyebizottság elgondolásait, Pártunk politikáját a falusi és tanyai pártszervezetek vezetőségeihez és ezzel akadályozzák a helyi pártszervezetek fejlődését.

Igy például Kovács Gábor elvtárs, az edelényi járás titkára a megyei bizottság többszörös figyelmeztetése ellenére sem látogatja rendszeresen a községeket. Utinaplójából kiderül, hogy a múlt hónapban összesen öt községben volt és maga mondja, hogy egy-egy községben csak 5 órát tölt és tovább megy.

A simontornyai járás titkára, Sztubiák Kálmán elvtárs jelentésében több községet felsorolt, hogy azokat meglátogatta, amikor azonban a Központi Szervezési Osztály instruktora leellenőrizte, kiderült, hogy egyáltalán nem is járt a községekben. Sztubiák elvtársat a Központi Vezetőség félrevezetéséért, munkájának elhanyagolásáért és felelőtlen végzéséért minden funkciójáról leváltotta.

Sajnos, járási és körzeti titkáraink közül nem egyet azért kellett leváltani, mert iszákosak voltak. A korrupciós jelenségek ugyan erősen lecsökkentek, de mégis az utóbbi hónapban néhány elég komoly korrupciós eset is előfordult. Négy járási titkár sikkasztott.

Azt hiszem, mondanom sem kell az Elvtársak-

nak, hogy az ilyen járási titkárok rengeteget ártanak Pártunknak, ezeket nemcsak, hogy ki kell zárni a Pártból, de át is kell adni a hatóságoknak, hadd lássa a nép, hogy Pártunk ezekben a kérdésekben nem ismer tréfát.

Sok helyen a járási titkárok elmerülnek az aprócseprő munkába, panaszirodavezetők lesznek és nem jut idejük a falujárásra, a falusi szervezetek vezetésére. Sajnos, járási titkáraink zöme még nem tud járási méretben politizálni és gondosan követi a megye vagy a Központ által kiadott utasításokat és nagyrészben a postás szerepét tölti be.

Meg kell mondani, hogy ezért nemcsak a járási titkárokat terheli a felelősség, de a megyei bizottságokat is, mert hiszen az ő feladatuk is lenne, hogy ellenőrizzék a járási titkárokat, támogassák, neveljék őket.

Elvtársak! A káderpolitikával kapcsolatosan rá akarok mutatni arra, hogy bár ezen a téren is bizonyos javulás észlelhető, de országos káderpolitikánkat bizonyos idegesség és türelmetlenség jellemzi. Ennek következménye, hogy sok esetben a járási titkárt vagy megyei bizottsági tagot túlságosan gyakran változtatják, sok olyan eset van, amikor egy járási titkár egy vagy két hónapot van a helyén és máris leváltják, mert rosszul dolgozik — mondják. Nem vonom kétségbe, hogy vannak járási titkárok, akik rosszul dolgoznak, erről én már az előbb beszéltem is, de kérdem én, miért hagyjuk addig fejlődni a helyzetet, hogy egyik járási titkárt a másik után le kell váltani? Miért nem segítünk ezeknek az elvtársaknak és miért nem tanítjuk meg őket arra, hogy hogyan kell jobban dolgozni? Miért nem figyelmeztetjük őket idejében arra, hogy: elvtárs, valami baj van a munkáddal?

Nem lehet az emberekkel és nem lehet a járási titkárokkal, mint sakkfigurákkal bánni és feltétlenül nagyobb türelmet kell kádereinkkel szemben mutatni. — A gyakori változtatásnak nagyon rossz következményei vannak. Az mindig szóbeszéd tárgya mind a Párton belül, mind a Párton kívül. Sokan azt mondják, hogy olyan pártnak nem lehet tekintélye, melynek vezetőit nagyon gyakran váltogatják. Ott valami bajnak kell lennie. S ebben van is valami igazság.

Mialatt nálunk állandó változások történnek, a többi pártoknál az a helyzet, hogy az ő vezetőik a helyükön maradnak.

Ennek következtében nagyobb helyismerettel és nagyobb tapasztalattal rendelkeznek. Nálunk pedig, ha mindig új emberek jönnek, úgy azok sokkal kevesebb helyismerettel, sokkal kevesebb tapasztalattal rendelkeznek és ezért nem tudják felvenni a versenyt a többi pártok vezetőivel.

Különösen le kell mondanunk arról, hogy Budapestről exportáljunk kádereket a vidékre. Irányt kell venni feltétlenül arra, hogy a helyi kádereket léptessék elő, akkor is, ha azok politikailag gyengébbek, mint a budapestiek. Olyan káderekre, olyan vezetőkre van szükségünk a vidéken, akiket az ottani lakosság gyerekkora óta ismer és aki, ahol dolgozik, tiszteletnek és megbecsülésnek örvend.

Falusi pártszervezeteinknél vigyázni kell arra, hogy vezetőik nagyrészt dolgos, rendes parasztokból tevődjenek össze, de ott, ahol erre csak egy kis lehetőség is van, be kell vonni a vezetőségbe a tanítót, a gyógyszerészt, a postást, általában a helyi értelmiség legjobbjait, feltéve, ha azok Pártunk tagjai.

Legyünk, Elvtársak, türelmesek a közép és alsó vezető kádereink munkájával szemben. Segítsünk

nekik jobban. Ha ezek az elvtársak érzik a Párt támogató karját, bizonyos, hogy munkájukat jobban fogják elvégezni. A leváltást csak a legvégső esetben használjuk, akkor, ha már minden kötél szakad és bebizonyosodott, hogy az illető elvtárs feladata elvégzésére teljesen alkalmatlan.

Tisztelt Elvtársak !

A mi Pártunk hatalmas munkát végzett a felszabadulás óta a magyar nép felemelkedéséért. A nem kommunista tömegekben is erősödik már az a felfogás, hogy az országnak és a nemzetnek szüksége van egy erős Magyar Kommunista Pártra, mert ez a párt a magyar fejlődés motorikus ereje. *(Hosszantartó taps.)* A jövőben még jobban abban az irányban kell dolgozni, hogy a Magyar Kommunista Párt valóban a magyar nép pártja legyen, hogy Pártunk és népünk összeforrjon egymással. Ezt elérjük akkor, ha a kommunisták a néppel egy életet élnek és ha a népért önfeláldozóan dolgoznak. Ne legyen a kommunistának semmi közömbös, ami a népnek fáj, vagy ami nyomja a népet. Nekünk, kommunistáknak kell a legjobban ismerni azt, hogy mit kifogásol a nép, mivel elégedetlen és mit akar.

Nemcsak ismerni kell a népet, de nekünk, kommunistáknak kell mindenkit megelőzve segíteni a népen. Különösen a falun vigyáznunk kell arra, hogy ne szakadjunk ki a népből. Például falusi népgyűléseinken jobb lenne, ha az Internacionálé helyett a gyűlés elején a Himnuszt, a végén a Szózatot énekelnénk. Az Internacionálét énekeljük pártgyűléseken, pártnapokon. Népgyűléseink tribünjein ott legyen mindenütt a nemzeti zászló és nemcsak mutatóban,

hanem olyan mértékben, hogy kifejezésre juttassa népünk nemzeti jellegét.

Sokan azt hiszik, hogy a kommunistáknak meg van tiltva másképpen, mint „Szabadság"-gal köszönni. Ez tévedés! a „Szabadság" köszöntés a kommunisták köszöntése és ha a falun bemegyünk egy nem kommunista család házába vagy bárhová, nem követünk el opportunista hibát, ha „Szabadság" helyett „Jó napot" vagy „Adjon Isten"-t mondunk.

Szólnom kell egypár szót a kommunista magatartásról, a kommunista modorról is. Az ellenség a kommunistákat még mindig valami szörnyetegeknek igyekszik feltüntetni. A kommunista ezért ott, ahol dolgozik, ahol beszél, ahol társaságban megjelenik, legyen fellépésében nyugodt, tárgyilagos, érveivel, igazával, szellemi fölényével, jó önfeláldozó munkával, a bajok gyors és helyes orvoslásával nyerje meg a nem-kommunisták rokonszenvét és szerettesse meg magát. Ne legyen a kommunista izgága, mord természetű, ne keresse a kákán is a csomót, ne legyen gőgös és fennhéjázó, — legyen, ha kell, szellemes és vígkedélyű is.

Ne keressen a kommunista mindenben és mindenkiben hibát. Vannak jó, értelmes, becsületes és hasznos emberek a kommunistákon kívül is ebben az országban. Ha egy kommunista nem-kommunistával vitatkozik, és ha az ellentmond, helytelen lenne az illetőt egyszerűen reakciósnak bélyegezni. Ne felejtsük el azt, hogy sok becsületes munkás, paraszt, értelmiségi még nem ért egyet Pártunk politikájával, de súlyos hibát követnénk el, ha ezeket egyszerűen reakciósoknak tekintenénk. Ha valaki velünk szemben a vita folyamán vagy társalgás közben érveinknek ellentmond, úgy nyugodtan és higgadtan vitatkozzunk

vele. Ha egyszeri alkalommal nem tudtuk meggyőzni Pártunk politikájának helyességéről, úgy kíséreljük meg még egyszer, addig, míg nem érünk el eredményt.

A kommunista kell, hogy erélyes, szigorú és harcias is legyen, de ott, ahol ez helyénvaló és akkor, ha ellenséggel áll szemben és különösen abban az esetben, ha kiderült, hogy csak harci módszerekkel lehet a nép ügyét előbbrevinni.

A tömegek megnyerése, Elvtársak, nehéz mesterség. Tudás, nagy élettapasztalat, rugalmasság, erély és sok minden kell hozzá. De bármilyen nehéz is legyen ez a mesterség, meg kell tanulnunk, mert csak így tudjuk népünket erőssé tenni és biztosítani a magyar demokrácia teljes győzelmét.

Tanuljuk meg a tömegmunka mesterségét olyan sikerrel, amilyen sikerrel megtanulta Gerő elvtárs *(Taps, éljenzés.)* a vasút- és hídépítést, tanuljuk meg a tömegmunka mesterségét olyan sikerrel, mint amilyen sikerrel Rákosi elvtárs *(Viharos taps.)* megtanulta, hogyan kell leküzdeni az inflációt és hogyan kell megteremteni a stabilizációt, amelyet egész Európa csodának tart.

S ha így megtanuljuk, ilyen sikerrel a tömegmunka mesterségét, úgy a Magyar Kommunista Párt lesz az ország leghatalmasabb, legbefolyásosabb pártja és a magyar népi demokrácia győzelme biztosítva lesz. *(Hosszantartó, ütemes taps. Éljen Rákosi! Éljen Farkas! Éljen Gerő!)*

ZÁRSZÓ

A második napirendi pont után lezajlott vita nagyon tartalmas, sokoldalú és hasznos volt. Meg kell mondanom, hogy magam is sokat tanultam belőle,

különösen abból a szempontból, hogy hogyan kell jobb tömegmunkát végezni ; remélem, nem én vagyok az egyedüli, aki a mai vitából sok hasznosat tanult. Központi szerveink feladata az lesz, hogy a tömegmunka értékes, hasznos tapasztalatait — amiről a konferencia két napján beszéltünk — feldolgozzák és a Párt közkincsévé tegyék.

Azonban, Elvtársak, amikor kiemelem a vita pozitív oldalát, — engedjék meg, — hogy egy pár szót szóljak a vita árnyoldaláról is. Az árnyoldal abban áll, hogy hiányzott, vagy legalább is nagyon gyengén szerepelt a vita során az önkritika, ezért nagyon helyes volt, hogy Gerő elvtárs ezt a kérdést alaposan megvilágította. Ez komoly hiba és a konferencia azt mutatja, hogy ebben a hibában szenved többé-kevésbbé az egész Párt. Elvtársaink nem ismerték fel kellően az önkritika jelentőségét, az önkritika szerepét a Magyar Kommunista Párt munkájában és fejlődésében. Mi nem kívánjuk elvtársainktól azt, hogy a munkának csak a gyenge oldalairól beszéljenek, de az önkritika elhanyagolása azzal a veszéllyel jár, hogy egy általános megelégedés lesz úrrá a Pártban, ami ha bekövetkeznék, semmiesetre sem fokozná erőnket, nem fejlesztené Pártunkat, ellenkezőleg, csökkentené. Az önkritika elhanyagolása azzal a veszéllyel járhat, hogy elakadhatunk a fejlődésben, Pártunk veszíthet erejéből és dinamikájából, aminek következtében lemaradnánk a többi pártoktól. A mi feladatunk az, hogy előremenjünk és sokkal gyorsabban menjünk előre, mint a többi párt. Éppen ezért szükség van arra, hogy az önkritika fegyverével felfedjük, feltárjuk gyengeségeinket, azokat a hibáinkat, amelyekkel akadályozzuk Pártunk előrehaladását, mert az idejében való

kiküszöbölésükkel tudjuk csak Pártunk fejlődésének ütemét erősíteni. Az osztályharc tapasztalatai azt bizonyítják, hogy csak az a párt fejlődőképes, csak az a párt egészséges, mely nem fél hibáit, gyengeségeit felfedni és azokból tanulni. Ezt kell, Elvtársaink, megszívlelniök. Ha az önkritika hiányzik, akkor elvtársaink olyan megállapításra juthatnak, mint pl. Szegedi Andor elvtárs Zalamegyéből. Felszólalásában voltak ugyan önkritikai megjegyzések, de egy kérdésben túllőtt a célon. Legjobb propagandistáink sem tudják csak beszédekkel szétverni a reakció táborát. Rákosi elvtárs pl. Sümegen és Zalaegerszegen beszédével leleplezte a reakciót, a nép ellenségeit és az elvtársak számára megkönnyítette Zalában azt, hogy még eredményesebben vigyék a harcot a nép ellenségeivel szemben. A nagygyűlések után, a jól sikerült beszédek után kell, hogy következzék az aprómunka, az egyéni agitáció. Az agitátorok százai kell, hogy a nagy népgyűlések és a jó beszédek után felkeressék a parasztokat, házról-házra, emberről-emberre járjanak és elmélyítsék a gyűlés eredményeit. Csak, ha a nagygyűléseinket összekötjük az egyéni agitációval, az emberek egyénenkénti megdolgozásával, tudjuk a reakciót eredményesen visszanyomni és Pártunknak nagyobb befolyást szerezni. A reakció elleni harc nem könnyű. Ezért nem szabad azt gondolnunk, hogyha Pártunk központi előadói lemennek vidékre és jó beszédeket tartanak, ezzel a reakció ügye el van intézve. Nem, Elvtársak! Nógrádi elvtárs is többek között nagyon helyesen rámutatott arra, hogy propagandamunkánk központjába az egyéni agitációt kell helyezni, a házról-házra, emberről-emberre való járást, az emberek alapos felvilágosítását. Értsük meg tehát ennek

a kérdésnek a jelentőségét és dolgozzunk ennek megfelelően.

Tőzsér Gyula elvtárs rámutatott arra, hogy Nógrád megyének komoly ipari munkássága mellett nagy paraszti tömegei is vannak, így nekik másképpen kell dolgozni az ipari munkások, mint a paraszti tömegek között. A szakszervezeti munkával kapcsolatban említette, hogy a szakszervezetekben komoly bajok vannak és ezért a Párt behatóan foglalkozik ezzel a kérdéssel. Azt hiszem, az elvtársak helyesen teszik, hogyha látják a szakszervezeteknél levő bajokat és segítenek. A Párt feladatának tekinti, hogy ahol bajok vannak, oda siessen és segítsen. Kossa elvtárs felszólalásában nagyon helyesen rámutatott arra az elvtársak által vallott nézetre, hogyha a Párt más szervezetek helyett is mindent el tud végezni, minden feladatot meg tud oldani, legfontosabb munkánk a Pártot erősíteni. Ez a nézet nem egészen helyes. Először is a Párt nem tud minden feladatot elvégezni, nem is ez a Párt hivatása. A Pártnak az a feladata, hogy vezesse, irányítsa a munkásosztály, a nép harcát a reakció ellen, a demokrácia megerősödése érdekében. Még a Szovjetunióban is a Párt mellett ott találjuk a szakszervezeteket, ifjúsági, nőszervezeteket, amelyeknek óriási szerepük van a Párt erősítése terén, különösen a taglétszám emelésénél. A legfontosabb azonban Pártunk politikai befolyásának növelése, kiszélesítése. Ez a döntő kérdés, ezt kell megértenünk, s ezt nem tudjuk elérni, ha a magyar munkásosztály leghatalmasabb tömegszervezetében, a szakszervezetekben nem dolgozunk. Ha ki akarjuk szélesíteni Pártunk tömegbefolyását a munkásosztályon belül, elengedhetetlenül szükséges, hogy dolgozzunk a szakszervezetekben, növeljük az

ott lévő kommunisták tekintélyét. Pártunk befolyását.

Azonban, Elvtársak, ezzel kapcsolatosan engedjék meg, hogy egy pár szóval kitérjek arra is: én attól tartok, hogy a konferencia után elvtársaink az egyik végletből a másikba fognak esni és helyenkint erőszakos módszereket akarnak majd alkalmazni. Ez súlyos hiba lenne és ennek semmiképpen sem szabad előfordulnia. Arról van szó, hogy az üzemekben megerősítsük Pártunk tömegbefolyását, a szakszervezetekben jó tömegmunkát, szakszervezeti aprómunkát végezzünk ; lépésről-lépésre haladjunk előre a szakszervezeti mozgalomban.

Azonban nemcsak bennünk van a hiba. Nemcsak a pártmunkások viselkednek helytelenül a szakszervezeti mozgalommal szemben, de a szakszervezetekben dolgozó funkcionáriusaink, még a felsőbb vezetőségekben dolgozók is, el vannak szakadva tőlünk. A kérdés tehát többoldalú és nemcsak bennünket terhel hiba, hanem a szakszervezeti mozgalomban lévő vezető funkcionáriusainkat is. Teljesen helyeslem Gerő elvtárs javaslatát, hogy minden megyei pártbizottság, a városi és körzeti vezetőségek külön ülésen foglalkozzanak a szakszervezeti munkával, tegyenek határozati javaslatot konkrét tervek megvalósítására a szakszervezeti munka megjavítása céljából. Ennek a feladatnak a végrehajtását el kell kezdenünk.

A nőkérdéssel kapcsolatban meg kell mondanom, hogy Szerémi Boriska elvtársnő felszólalásával teljesen egyetértek. Szó sincs arról, hogy mi a nőket főzőkanál mellé akarjuk láncolni s el akarnánk tiltani a politikától. Nem erről van szó. A nőmunkának elég sok bonyolult problémája van és mi ezeket a

problémákat még eddig nem tanulmányoztuk át eléggé. A jövőben ezekkel a problémákkal többet kell foglalkoznunk. Helyeslem Kemény elvtársnő felszólalásában azt, hogy a parasztasszonyokat szónokokként használjuk fel, hogy ezzel minél több elvtársnőt vonjunk bele a népnevelő munkába. Nagyon helyes az a megállapítás is, hogy a parasztasszonyokat kultúrelőadásokra vonjuk be és gyermekeiket is szerepeltessük. A nőmunkának vannak komoly új problémái, amelyeket tanulmányoznunk kell és helyesen kell megoldanunk.

Szirmai elvtárs helyesen mutatott rá arra, hogy a tömegszervezetekben levő kommunistáknak rugalmasabb módszerekkel kell dolgozniok. Az ellenség még nem adta fel azt a harcot, amelyet az ifjúság, a nők és általában a társadalom minden rétegének megnyeréséért folytat. Még egy pár szót szeretnék szólni az utcabizalmi rendszer és a 10-es csoportrendszer kiépítéséről. Ez helyes, mert ezzel nagyban tudjuk aktivizálni párttagjainkat, növelni tudjuk Pártunk agitációját is.

Olt elvtárs helytelenítette, hogy a Központ túlságosan nagy levelezést folytat a Megyei Bizottságokkal, túlságosan sok körlevelet intéz hozzájuk, olyanokat is, amikre nincs okvetlenül szükség. Ebben a kérdésben említette a Közigazgatási Osztályt és az Ifjúsági Titkárságot. Ezzel kapcsolatban meg kell állapítanunk, Elvtársak, hogy veszélyesen nő Pártunkban a bürokratizmus. A megyei és járási titkárok, vidéki funkcionáriusaink nem tudják ellátni tudajdonképpeni feladatukat, mert lassan adminisztrátorokká válnak. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy nem kell ezután jelentéseket adni és a komoly levelekre válaszolni. De az sem lehet, hogy egy Megyei Bizottság például

egy hónapban 75 levelet kapjon a Központtól. Ez azt bizonyítja, hogy egyes osztályok kezdenek elszakadni az élettől. Kevesebb levélre, körlevélre és több eleven kapcsolatra van szükség a vidéki szervezetekkel.

Elvtársak ! Pártunk illegalitása a hősök egész táborát nevelte ki, akik nemcsak bátran harcoltak, de ha kellett, emelt fővel mentek a bitó alá is. Volt időszak, amikor Pártunknak ilyen hősökre volt szüksége. Most más idők járnak. Ma is szükség van kemény harcos kommunistákra, új típusú kommunista hősökre. Hároméves tervünk keresztülvitelénél szükségünk van a magyar újjáépítés hőseire és kell, hogy a tömegmunkának is legyenek hősei. Olyan kommunistákra van szüksége a Pártnak, akik a nemkommunista tömegekben úgy érzik magukat, mint hal a vízben ; akik tudnak a nép nyelvén beszélni, értik a népet, akiket szeret a nép és meg tudják nyerni a népet a Kommunista Párt számára. A tömegmunkának ilyen hősei kell, hogy kinevelődjenek Pártunkban, s ha ebben a szellemben fogunk dolgozni Pártunk célkitüzéseit győzelemre fogjuk vinni. *(Taps. A kiküldöttek Rákosi elvtársat és a KV tagjait éltetik.)*

Beszámoló a MKP országos értekezletén, 1947 április 13-án.

A SZOCIÁLDEMOKRATA PÁRT VÁLSÁGÁRÓL, AZ MKP VEZETŐ SZEREPÉRŐL ÉS A TAGKÖNYVCSERÉRŐL *

Elvtársak! Mindenekelőtt hangsúlyoznunk kell, hogy Magyarország az utóbbi hónapokban szilárd léptekkel indult meg a népi demokratikus fejlődés útján. A Magyar Kommunista Párt volt az első, amely nálunk felvetette a népi demokrácia megvalósításának szükségességét. Hosszú időn keresztül csaknem egyedül álltunk a harcban, de Pártunk hagyományaihoz méltóan szívósan és határozottan végeztük munkánkat. Ma kijelenthetjük, hogy a népi demokrácia gondolata győzött Magyarországon, a koalíció pártjai már kivétel nélkül a népi demokrácia mellett törnek lándzsát. Ez Pártunk nagy ideológiai, politikai győzelme.

A népi demokratikus fejlődés törvényei vaskövetkezetességgel formálták át a magyar politikai életet és a benne szereplő pártok arculatát is. Ezt bizonyítja az a válság is, amely legutóbb a Szociáldemokrata Pártban tört ki. Amikor egy esztendővel ezelőtt a kisgazdapárti reakció lendült támadásba a magyar de-

---

* Rövidített szöveg.

mokrácia ellen, még nem volt eldöntve az, hogy milyen fajta demokrácia legyen Magyarországon. A szociáldemokrata jobboldal harca a népi demokrácia ellen azonban már a népi demokrácia időszakában zajlott le, amikor a jobboldal egyedül, elszigetelve állott és ezért veresége alapjaiban rázkódtatja meg az egész Szociáldemokrata Pártot. A mai helyzet nem csak azt követeli meg a szociáldemokratáktól, hogy harcot folytassanak a jobboldal ellen, hanem hogy gyors ütemben szorítsák ki a jobboldalt pártjukból. A belső reakciós erőkkel harcoló pártnak a népi demokráciában határozottan és gyorsan kell döntenie, ha el akarja kerülni az összeomlást.

Körülbelül 3 héttel ezelőtt a Szociáldemokrata Párt baloldala kijelentette, hogy a belső harcban győzelmet aratott a jobboldal felett és ezzel a harc be is fejeződött. Ez az álláspont komoly veszedelmeket rejtett magában, mert a jobboldal, mely kezdettől fogva nem vette fel a nyílt ideológiai harcot, csak azt tűzte ki céljául, hogy átmentse erőit, bennmaradjon a pártban és lehetőleg kevés pozició feladásával tervszerűen visszavonuljon. A baloldal kissé túlkönnyen vette a győzelmet és ez látszólag megkönnyítette a jobboldal céljainak megvalósítását.

Ha a harc ekkor valóban végetért volna, ez gyakorlatilag a jobboldal győzelmét jelentette volna.

Ezzel a veszéllyel szemben nem állhattunk semlegesen vagy közömbösen, mert itt nemcsak a Szociáldemokrata Pártról, hanem az egész magyar demokrácia életbevágó kérdéséről volt szó. Megmagyaráztuk a munkástömegeknek, hogy ez az állapot mennyire veszélyes és fellépésünk eredményeként mozgásba lendültek a baloldali szociáldemokrata munkástömegek, követelték a harc továbbfolytatását és a

jobboldal kizárását. A jobboldal elleni elkésett harc, az eddig tanusított ingadozás és az egyre növekvő bizalmatlanság alapjában rendítette meg a Szociáldemokrata Pártot. Ebben a helyzetben került sor Marosán elvtárs nevezetes sportcsarnoki beszédére, amely kétségtelenül fordulatot jelent a szociáldemokrata baloldal politikájában a jobboldallal szemben.

Ez az első felelős szociáldemokrata beszéd, amely lerántja az álarcot a jobboldalról és mint a magyar és nemzetközi reakció ügynökeit leplezi le őket a munkásság előtt.

A beszéd lényegében megállapította a jobboldali szociáldemokraták politikájának teljes csődjét.

Ezzel a harc új korszaka nyílt meg a Szociáldemokrata Pártban. A jobboldal számára meghiúsult a tervszerű visszavonulás lehetősége. A baloldal a jobboldali erők szétverését tűzte ki céljául. Ez az új harci szakasz lehetetlenné tette az ingadozó baloldaliak számára is, hogy hallgatólagos kompromisszumot kössenek a jobboldallal és ezzel a sportcsarnoki szociáldemokrata összvezetőségi ülés komoly lépést jelent előre az egységes munkáspárt megteremtése felé.

Ha figyelembe vesszük a kommunisták döntő szerepét a szociáldemokrata jobboldal elleni harcban, amely a munkásosztály, a demokrácia közös ügyéért folyik, — akkor természetes, hogy megszilárdult a kommunista és szociáldemokrata munkások szövetsége, új tartalommal telt meg a munkásegység gondolata.

A jobboldaliak eltávolításával az üzemek, a szociáldemokrata pártszervezetek éléről leomlottak azok a válaszfalak, amelyeket a szociáldemokrata jobboldal három éven át mesterségesen épített a kommunista és szociáldemokrata munkások közé. Újra, de most már

visszavonhatatlanul találkoztak a szociáldemokrata és kommunista munkások és egymás kezét szorítva, fogadalmat tettek, hogy rendet teremtenek a munkásosztály soraiban és mindent elkövetnek a munkásosztály egységes pártjának létrehozása érdekében. Ebben a harcban politikailag nagyot fejlődtek a Szociáldemokrata Párt funkcionáriusai és munkástömegei.

Fejlődésükben nagy léptekkel közeledtek az MKP felé, amelynek tekintélye az utóbbi időben hallatlanul megnőtt a szociáldemokrata tömegek táborában. Ezen a téren igen jó munkát végeztek a kommunisták, akik minden nehézségen keresztül hirdették a munkásegység megszilárdításának és a jobboldal elleni harc fokozásának szükségességét. Ezért a munkáért az elvtársak megérdemlik a Központi Vezetőség és Rákosi elvtárs dicséretét. Az MKP tekintélyének eredményeképpen nagy átáramlási folyamat indult meg a Szociáldemokrata Pártból, amely olyan méreteket kezdett ölteni, és olyan iramban fejlődött, hogy az egész Szociáldemokrata Pártra nézve súlyos következményekkel járhatott volna. Pedig a mi harcunk nem a párt, hanem annak jobboldala ellen irányult. Ha mi ebben a válságos helyzetben előmozdítottuk volna a Szociáldemokrata Párt összeomlását, lényegében a reakció malmára hajtottuk volna a vizet. A régi, becsületes baloldali szociáldemokrata munkások hangulata ellenünk fordult volna, sőt a többi koalíciós pártban is nőtt volna a bizalmatlanság a Kommunista Párttal szemben, amelyről a reakció azt hirdette volna, hogy így egyengeti az utat az egyeduralom felé. Mindez nem vezetett volna a magyar demokrácia tömegbázisának kiszélesítéséhez. A mi Pártunk azonban nem tűri, hogy az események dobálják jobbra-balra, hanem öntudatosan és következetesen

építi az országot. Olyan párt vagyunk, amely nemcsak egy nap látótávolában dolgozik, hanem a történelmi fejlődés perspektíváját tartjuk szem előtt. Azért vagyunk kommunisták, azért nevezzük magunkat marxistáknak, leninistáknak, hogy a társadalmi fejlődés törvényeit, a politikai harc követelményeit ismerve, hónapokkal és évekkel előrelátva tudjuk meghatározni demokratikus fejlődésünk irányát. Ezért volt helyes Pártunknak az az elhatározása, amely tagfelvételi zárlatot rendelt el.

Ma már nyugodt lelkiismerettel kijelenthetjük azt — amit még a választások után sem tehettünk meg határozottan, — hogy az elmult hónapok harcának eredményeképpen a munkásosztály döntő többsége a MKP mögött van. Mind nagyobb rétegekben válik tudatossá az a felismerés, hogy a Magyar Kommunista Párt nemcsak számszerűleg, a választási eredmények alapján az ország legnagyobb pártja, hanem a magyar demokrácia nagy vezető pártja, amely biztos kézzel irányítja az ország fejlődését.

A szociáldemokrata jobboldal elleni harc történelmi jelentősége elsősorban abban nyilvánul meg, hogy a magyar munkásosztály egységes pártjának megteremtése fokozatosan a megvalósulás stádiumába kerül.

A MKP Politikai Bizottságának a tagfelvételi zárlatra vonatkozó határozata ugrásszerűen növeli Pártunk tekintélyét. Az emberek látják, hogy a MKP-ba nem olyan könnyű bejutni. Éppen egy hatalmas átáramlási folyamat idején zárlatot rendeltünk el, hogy így megakadályozzuk idegen elemek válogatás nélküli betódulását a Pártba. Jó hatást váltott ez ki a baloldali szociáldemokrata munkásokban is, akik velünk a legbensőségesebben együtt dolgoztak, de

szervezeteik összeroppanása következtében esetleg a jobboldal demagógiájának hatása alá kerültek volna.

A szociáldemokrata tömegek felé ma legfontosabb feladatunk a politikai felvilágosító, nevelő munka fokozása. Meg kell ismertetni a szociáldemokrata munkásokkal Pártunk politikáját, és be kell bizonyítanunk, hogy ez a helyes, a munkásosztály érdekeit szolgáló politika.

Ez a munka az egységes munkáspárt előkészítésének döntő részévé válik.

Segítenünk kell a baloldali szociáldemokratákat a jobboldal elleni harcban és meg kell magyarázni baloldali szociáldemokrata elvtársainknak, hogy ezek eltávolítása elsősorban az ő érdekük. Olyan légkört kell megteremteni a két munkáspárt között — közös aktívák, pártnapok, vezetőségi ülések tartásán keresztül, — hogy minél jobban összeforrjunk egymással.

Hangsúlyoznom kell, Elvtársak, hogy ezt a munkát csak úgy tudjuk elvégezni, ha jelentékenyen gyarapítjuk elméleti felkészültségünket.

A Szociáldemokrata Párt válságának megoldásával újabb lehetőségek nyíltak meg a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front továbbfejlesztésére. Demokratikus fejlődésünk idején gyorsabban haladhatunk, ha létrehozzuk a magyar demokrácia népi frontját.

Vizsgáljuk meg azt a kérdést: miért volt szükség egyáltalán tagkönyvcserére?

A mi Pártunk elvben különbözik az összes többi párttól. Nem olyan párt, amely a történelem bizonyos szakaszában rövid időre kerül felszínre, vagy amely egy kis csoport, egy ember agyában született meg. A Magyar Kommunista Pártot, mint a világ minden részén létező kommunista pártokat, a történelmi fejlődés, a társadalmi harc hozta létre, melynek célja és

eredménye a kapitalizmus romjain felépülő új, szabad világ. Hatalmas történelmi korszak vezető pártja vagyunk. Feladatunk az, hogy a fejlődés útján előrevigyük a népet. Nem vagyunk egyszerűen a szavazók pártja, az országgyülési választások lebonyolításából keletkező párt, hanem nagy, hatalmas, történelmi feladatokat megoldó erő. Pártunknak ezt a jellegét meg kell őrizni és meg kell szilárdítani.

A magyar demokrácia fejlődésében új helyzet állott be, ez új feladatokat állít Pártunk elé és ebből adódik a tagkönyvcsere lebonyolításának szükségessége. Meg kell vizsgálnunk, hogy az eddig elvégzett jó munka ellenére nem csúszott-e be helyenként olyan szennyeződés a mi Pártunk hatalmas gépezetébe, amely akadályozhatna kommunista feladatunk elvégzésében.

Azokat az elemeket, amelyek Pártunk becsületén a legcsekélyebb foltot is ejthetik, haladéktalanul el kell távolítanunk sorainkból, mert ezáltal csak nő a MKP tekintélye és ereje. Ugyanakkor fogadjuk szeretettel azokat a munkásokat, parasztokat, értelmiségieket, kisiparosokat, akik kommunistákká akarnak lenni, őszintén, becsületesen, jól akarnak dolgozni a nép érdekéért.

De éberen kell őrködnünk azon, hogy ne kerülhessenek be sorainkba olyan elemek, amelyek pártunkat csak búvóhelynek akarják felhasználni, vagy előnyöket akarnak szerezni. Nem egyszer előfordult, hogy olyan elemek, akik még rövid idővel ezelőtt szélsőjobboldali magatartást tanusítottak, Pfeiffert vagy Peyert támogatták, most hozzánk akarnak belépni.

Nem akarunk úgynevezett „általános tisztogatást" elvégezni a tagkönyvcserével kapcsolatban, de bizo-

SZÉKESFŐVÁROSI
SZABÓ ERVIN KÖNYVTÁR
9. sz. fiókja

nyos mértékű tisztogatást el kell és el fogunk végezni. A tagkönyvcsere szépen indult és komoly eredményekkel kecsegtet, de az utóbbi héten történt tízezres beözönléseknél az a veszély fenyegette Pártunkat, hogy nemcsak a már régebben befurakodott elemeket nem tudjuk kitisztogatni, hanem még újabbak is bekerülhetnek, illetve nem áll módunkban a tömeges tagfelvételnél a szükséges ellenőrzést gyakorolni.

A tagkönyvcserével pártszervezeteink hatalmas méretű aktívizálódása következett be s ennek következtében megháromszorozódott Pártunk ereje. Megható az a ragaszkodás és szeretet, amelyet párttagjaink tanúsítanak, az a buzgalom, amellyel párttagságukat rendezni igyekeznek. Az eddigi tagok ragaszkodása mellett tömegesen lépnek be sorainkba becsületes munkások, értelmiségiek és parasztok.

Az eredmények mellett kétségkívül mutatkoznak hibák is. Egyes helyeken az egész tagkönyvcserét egyszerűen adminisztratív kérdésként kezelik. A tagkönyvcsere nemcsak azt jelenti, hogy új könyvet adunk ki, fokozni akarjuk a párttagok politikai nevelését, fejlődését. Néhol túlságosan rövidre állítják be az összeírás munkájának idejét, s úgyszólván rohammunkaszerűen akarják ezt a feladatot elvégezni, ami teljesen helytelen és lehetetlenné teszi az alapos munkát.

Sok baj származik abból is, hogy nem egyszer nem megfelelő embereket választanak meg bizalminak.

Ezt a feladatot a leghűbb, legértelmesebb, legaktívabb párttagjainkra kell bízni.

A bizalmiak sorába nagyon kevés elvtársnőt vettek fel általában. Pedig ezen a feladaton keresztül is az asszonyokat mind erőteljesebben be kell vonni az

aktív pártmunkába. A pártbizalmi rendszert nemcsak a tagkönyvcsere lebonyolítására hozzuk létre. Ez állandó szerve lesz a Pártnak és a pártbizalmak jó munkája nélkül el sem képzelhető jól működő kommunista párt.

Az új tagokkal kapcsolatban hangsúlyozzuk ki: olyan légkört kell teremteni számukra, hogy gyorsan, minden zökkenő nélkül illeszkedhessenek be Pártunkba, szívélyes fogadtatásban kell részesíteni őket, hogy minél hamarabb összeforrhassanak régi párttagságunkkal. Előadásokat, szemináriumokat kell szervezni számukra és be kell vonni őket a munkába és pártszervezeteink vezetésébe is.

Hatalmas feladatok állanak Pártunk előtt. S hogy ezeket elvégezhessük, feltétlen szükséges az egész népet átfogó nagy, tudatosító, felvilágosító munka elvégzése. Tudatosítanunk kell a népben azt, hogy az ország a népé s hogy a beállott változások következtében nemcsak a politikai hatalom szilárdult meg, de megjavult a nép helyzete is.

Természetesen még nem vagyunk megelégedve azzal, amit eddig elértünk. Tovább kell haladnunk a fejlődés útján és ezen az úton, miként az elmult esztendőkben, a néppel egybeforrott Pártnak, a nép nagy Pártjának, a MKP-nak kell vezetnie országunkat a boldogulás felé.

Beszéd a megyei és budapesti titkárok értekezletén 1948 február 25.

AZ EGYESÜLÉS FELADATAI

Tisztelt Elvtársak! A megyei titkárok mai értekezletének az a feladata, hogy megvitassuk a két munkáspárt egyesülésével kapcsolatos politikai és szervezési feladatokat. Pártunk Politikai Bizottsága, valamint a közös Politikai és Szervező Bizottság megvitatott az egyesüléssel kapcsolatos egész sor szempontot és az a véleményünk, hogy feltétlenül szükség van arra, hogy ezeket a szempontokat az elvtársakkal ismertessük, még mielőtt hozzákezdünk a két párt egyesülésének lebonyolításához. Szükség van erre azért is, mert csak így tudjuk biztosítani azt, hogy az egyesülés helyesen, zökkenőmentesen, a mi elgondolásunk szerint történjék meg.

Elvtársak, a Szociáldemokrata Párt XXXVI-ik kongresszusa a két munkáspárt egyesülése mellett döntött és felhatalmazást adott az újonnan megválasztott pártvezetőségnek, hogy haladéktalanul kezdje el az egyesülés előkészítésére vonatkozó tárgyalásokat a Magyar Kommunista Párt Központi Vezetőségével. Amint az Elvtársak tudják, a tárgyalások az egyesülés politikai és szervezési előkészítésére a két munkáspárt között már megkezdődtek. A két munkáspárt összekötőbizottsága ennek a nagy, történelmi jelentőségű feladatnak elvégzésére, két állandó vezetőszervet ho-

zott létre: a közös Politikai Bizottságot és a közös Szervező Bizottságot. Ezek a határozatok: a Szociáldemokrata Párt XXXVI-ik kongresszusának határozatai, az Összekötőbizottság határozata, a magyar munkásmozgalom és vele együtt az egész magyar népi demokrácia új szakaszát nyitják meg.

Valóban, Elvtársak, új szakasz küszöbéhez érkeztünk. Mit jelent ez az új szakasz és miben fejeződik ki a hozott határozatok nagy történelmi jelentősége? Először abban, hogy végetvetünk a magyar munkásmozgalomban annak a szakadásnak, amelyet csaknem három évtizeddel ezelőtt az akkori jobboldali szociáldemokraták hoztak létre, hogy így biztosítsák a munkásmozgalomban a kapitalizmus, a horthysta ideológia befolyását. A szakadást mind Magyarországon, mind nemzetközi téren a jobboldali szociáldemokraták idézték elő. Ők felelősek a nemzetközi munkásmozgalom szakadásáért, ők távolodtak el a forradalmi marxizmustól és hozták létre a szakadást azért, hogy a munkásosztályt elzárják annak lehetőségétől, hogy megismerje az igazi forradalmi marxizmus, leninizmus tanításait. Ők jól tudták azt, hogyha a munkásosztály összeforr az igazi, forradalmi marxizmussal, ha a munkásosztály magáévá teszi Marx, Engels, Lenin, Sztálin tanításait, akkor ütött a jobboldali szociáldemokraták végső órája és nem tudják betölteni szerepüket a kapitalista restauráció érdekében. Ők hozták létre a szakadást és ahhoz, hogy újra létrehozzuk a munkásosztály politikai és szervezeti egységét, pusztulniok kellett a jobboldali szociáldemokratáknak. Nálunk is abban a pillanatban, amikor a jobboldali szociáldemokraták végső politikai vereséget szenvedtek, feltárult az egész magyar munkásság előtt az az út, amelyen menetelve, a

munkásosztály beléphet az egységes munkáspártba. Újra egységes lesz Magyarországon politikailag és szervezetileg a munkásosztály és ezzel végérvényesen, örök időkre befejeződött a magyar munkásmozgalmon belül az ellenség kezére játszó testvérharc, kommunista és szociáldemokrata munkások és dolgozók között. Most már végérvényesen lehullanak a mesterségesen emelt válaszfalak. Most már nem arról van szó, hogy két pártban dolgozva, közösen harcoljunk a közös ellenség ellen, nem, most már arra szövetkeznek a kommunista és szociáldemokrata munkások, hogy egy pártban vívják meg harcukat, hogy így diadalra vigyék Magyarországon is a népi demokrácián keresztül a szocializmus nagy eszméit, Marx, Engels, Lenin, Sztálin tanításait.

Elvtársak, nagyon komoly jelentőségű az a kérdés, hogy milyen körülmények között és milyen elvi alapon jön létre nálunk a magyar munkásosztály politikai és szervezeti egységének megteremtése. Ki kell emelni azt a rendkívül fontos tényt, hogy az egyesülés a marxi-lenini világnézet alapján jön létre, nemcsak azért, mert mi, a MKP Központi Vezetősége ezt szükségesnek tartjuk, hanem azért is, amit nekünk le kell szögeznünk és ez a legfontosabb, legdöntőbb tény, hogy a magyar munkásosztály politikai és szervezeti egysége azért jön létre a marxizmus-leninizmus alapján, mert maguk a szociáldemokrata munkások is így akarják. Ezért az egyesülés a marxizmus-leninizmus teljes diadalát jelenti a magyar munkásmozgalomban.

A magyar szociáldemokrata munkások tízezrei szakítottak a szociáldemokrata politikával, mert saját tapasztalatuk alapján jönnek rá arra, hogy a szociáldemokrata politika nem alkalmas arra, hogy meg-

szabja a munkásosztály politikai feladatait. A szociáldemokrata politika nem alkalmas arra, hogy utat mutasson a munkásosztálynak, nem alkalmas arra, hogy biztosítsa a munkásosztály teljes politikai győzelmét. A szociáldemokrata munkások tízezrei hasonlítják össze a Szociáldemokrata Pártot a Magyar Kommunista Párttal, a Szociáldemokrata Párt politikáját a Magyar Kommunista Párt politikájával. A szociáldemokrata munkások tízezrei vizsgálják most felül a két munkáspárt politikáját és gyakorlatát és megállapítják azt, hogy a Magyar Kommunista Párt politikája és gyakorlata az egyetlen helyes politika és gyakorlat és ha a munkásosztály be akarja tölteni történelmi hivatását, akkor az egész magyar munkásosztálynak el kell fogadnia a marxista-leninista világnézetet, el kell fogadnia azt a politikát, azt a gyakorlatot, amelyet a Magyar Kommunista Párt a felszabadulás óta kifejt.

Politikai fordulat ment végbe a szociáldemokrata munkások táborában s ez mutatja azt, hogy a szociáldemokrata munkások, mint az egész magyar munkásosztály nagyot nőtt, nagyot fejlődött politikailag a demokrácia éveiben. A szociáldemokrata munkások balratolódása megindult már a felszabadulással, azonban csúcspontját ezekben a napokban, az elmult hetekben érte el. A szociáldemokrata munkások gondolkozásában, politikai magatartásában komoly, mély változások történtek. Ezeknek a változásoknak tudható be, hogy a szociáldemokrata munkások tízezrei léptek be a Magyar Kommunista Pártba. Ezeknek a változásoknak tudható be az, hogy a szociáldemokrata munkások nagy tömege egyöntetűen, egységesen, határozottan követeli az egységes munkáspárt megalakítását.

Elvtársak, a szociáldemokrata munkások tömeges belépése a Magyar Kommunista Pártba, az a tény, hogy tömegesen követelik az egységes munkáspárt megalakítását, felért a munkásosztály szavazásával. A szociáldemokrata munkások ezzel leadták szavazatukat Marx, Engels, Lenin és Sztálin tanítása mellett és kifejezésre juttatták, hogy ezt a politikát helyeslik és azért lépnek be az egységes pártba, hogy Marx, Engels, Lenin és Sztálin tanítása értelmében biztosítsák a magyar demokrácia zavartalan fejlődését, a szocializmus megvalósítását.

Elvtársak, ha történelmileg nézzük azt a folyamatot, amely elindult a Szociáldemokrata Párt tömegeiben, akkor meg kell állapítanunk, hogy a szociáldemokrata tömegek nemcsak azért akarják az egységes párt sürgős létrehozását, mert — joggal — megelégelték már a gyárakban, az üzemekben az állandó acsarkodást, a veszekedést és felismerték azt, hogyha a szakadás a munkásosztályon belül továbbra is fennáll, akkor abból csak az ellenség, a kapitalizmus profitálhat. A szociáldemokrata munkások nemcsak ezért haladnak az egységes munkáspárt megvalósítása felé, hanem azért is, mert érzik — a három év tapasztalata bebizonyítja, — hogy a magyar népi demokrácia csak akkor nőhet át zökkenőmentesen a szocializmusba, ha egy nagy egységes párt vezeti az egész magyar munkásosztályt, ha ez a párt maga mögé tudja tömöríteni a magyar dolgozó nép döntő többségét.

Elvtársak! Az utóbbi hónapokban a Kommunista Párt tekintélye hatalmasan megnőtt és meg kell mondanom, hogy bizony, a koalíciónak két pártja, a Szociáldemokrata Párt és a Kisgazdapárt kompromittálta magát a tömegek előtt. A tömegek elvesztették

bizalmukat ezekkel a pártokkal szemben, nem helyeslik politikájukat. A tömegek eltávolodnak ezektől a pártoktól és közelednek ahhoz a párthoz, amely párt valóban megállta a helyét a demokrácia éveiben, jönnek ahhoz a párthoz, amely motorja magyar demokrácia fejlődésének: a Kommunista Párthoz. A Kommunista Párt tekintélyének megnövekedése, a háromeves jó munkánk természetesen döntő mértékben járult ahhoz, hogy a fordulat, az új folyamat a szociáldemokrata tömegekkel kapcsolatban bekövetkezett.

Elvtársak ! Az egységes párt megszervezése megnöveli a munkásosztály súlyát, erősíti a munkásosztály vezető szerepét a népi demokráciában. Nem számíthat többé a magyar és nemzetközi reakció arra, hogy a Szociáldemokrata Pártot szembeállíthatja a Magyar Kommunista Párttal. Nem számíthat már a magyar és nemzetközi reakció arra, hogy elszigetelik a koalíción belül a Magyar Kommunista Pártot. Nem számíthat többé a magyar és nemzetközi reakció arra, hogy ügyes taktikázással eltávolítsa a Kommunista Pártot a kormányból. A Kommunista Párt elszigetelésének veszélye, a Kommunista Párt kormányból való eltávolításának veszélye végérvényesen elmúlott. De ennél is több történt. A munkásosztály politikai és szervezeti egységének helyreállításával megerősödik, megszilárdul, elmélyül a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetsége.

A dolgozó parasztság, a haladó értelmiség, a városi kisemberek táborában megnő, megerősödik a készség, az akarat arra, hogy szorosabb szövetségre lépjen a magyar munkásosztállyal, megnő az akarat, a készség arra, hogy a Magyar Kommunista Párt és később az egységes párt politikájához idomuljon, alkalmaz-

kodjék. Ez rendkívül fontos jelenség. Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy az egységes párt megteremtése után a Magyar Nemzeti Függetlenségi Fronton belül is új helyzet alakul ki. Az egységes párt megteremtése után lehetőség nyílik arra, hogy Magyarországon is létrehozzuk a demokratikus népfrontot és így megteremtsük a magyar népi demokrácia szervezett tömegbázisát. Ez a tény is mutatja azt, hogy a munkásosztály politikai és szervezeti egysége hatalmas iramban növeli a nemzeti demokratikus egység létrehozását. Az egységes párt megalakításával megszűnnek az akadályok, szabaddá lesz az út arra, hogy létrehozzuk a nemzeti demokratikus erők sokkal szorosabb frontját, mint eddig, létrehozzuk a népi demokratikus frontot az egységes párt vezetése alatt. Ezért beszélhetünk joggal arról, hogy az egységes párt megalakítása nemcsak a magyar munkásosztály, hanem az egész nemzet számára új korszakot nyit meg.

Elvtársak! Természetes, hogy miután a két munkáspárt egyesülésének kérdése a végrehajtás állapotába kerül, ez a tény új helyzetet alakít ki a Kommunista és Szociáldemokrata Párt között. Ennek az új helyzetnek megvan a maga taktikája. Ennek az új helyzetnek megvannak a maga konkrét új feladatai. Most, Elvtársak, nem az a cél, hogy minél több szociáldemokrata munkást hozzunk be a Kommunista Pártba, most a főfeladat elsősorban abban áll, hogy megteremtsük az egyesülés politikai és szervezeti előfeltételeit, hogy biztosítsuk az egyesülés helyes politikai és szervezeti lebonyolítását. Ez az új helyzet központi feladata.

Mint tudják, Pártunk Politikai Bizottsága felfüggesztette a tagfelvételi zárlatot. Erre szükség volt, mert nemcsak a szociáldemokrata munkások tömegei

áramlanak Pártunk felé, hanem megindult felénk az áramlás a parasztság, az értelmiség, a városi kisemberek tömegei részéről is. Komoly hibát követtünk volna el, ha ezt az egészséges fejlődést, a tömegek közeledését Pártunk felé feltartóztattuk volna. Nekünk a tömegek közeledését a Kommunista Párt felé nemcsak hogy nem szabad feltartóztatnunk, hanem igyekeznünk kell meggyorsítani úgy, hogy a parasztság legértékesebb része, az értelmiség legjobbjai, a városi kisemberek demokratikus szellemben dolgozó és cselekvő része Pártunkhoz közeledjék és Pártunk tagja legyen.

Mi március 15-e után újra feltárjuk Pártunk kapuit minden becsületes, demokratikusan gondolkodó munkás, paraszt, értelmiségi és kisember előtt. Ezzel kapcsolatban azonban meg kell mondanom azt is, hogy mikor mi kihangsúlyozzuk, hogy most a szociáldemokrata és kommunista pártszervezetek közötti viszonyt nem az jellemzi és ne az jellemezze, hogy minél több szociáldemokratát hozzunk át a Kommunista Pártba, ki kell jelentenem azt, hogy ezt nem szabad úgy értelmezni, hogy egyáltalában nem adunk lehetőséget szociáldemokrata munkásoknak, funkcionáriusoknak, hogy átjöjjenek. Elvtársak, helytelen lenne azokat a szociáldemokrata munkásokat, akik egyéni meggyőződésüket követik és jelentkeznek Pártunknál felvételre, akik kopogtatnak Pártunk kapuin és belépést kérnek, egyszerűen elutasítani és azt mondani, hogy nem vesszük fel őket a Kommunista Pártba. Fel kell venni őket, fel kell venni azokat a szociáldemokrata munkásokat, funkcionáriusokat, akik egyéni meggyőződésből, önként jelentkeznek Pártunkba.

Ugyanakkor azonban a leghatározottabban elutasítjuk a kollektív belépési módszert. Elvtársak!

Ilyen kollektív belépések nemcsak munkásoknál, üzemekben történtek meg, hanem pl. a győri városháza összes tisztviselői, Borbély és Udvaros neveltjei valamennyien együtt beléptek a Kommunista Pártba. Debrecenben is hasonló a helyzet. Elvtársak! A Kommunista Párt nem ismer ilyen beléptetési módszert. Testületek nem léphetnek be a Kommunista Pártba. Mi nem vagyunk Labour Party, mi marxista-leninista párt vagyunk és ide csak az vehető fel, aki önként jelentkezik és akiről az a véleményünk, hogy felvehető a Kommunista Pártba.

Különösen véget kell vetni az erőszakos tagtoborzásnak. Elvtársak, ez Pártunk bepiszkítása! Az, aki erőszakos tagtoborzási módszereket használ, az rombolja a Magyar Kommunista Párt tekintélyét, csökkenti Pártunk befolyását. Az erőszakos tagtoborzás a szellemi szegénység megnyilatkozása, a gyengeség kifejezése. Hát szükségünk van nekünk, a Magyar Kommunista Pártnak ilyen erőszakos tagtoborzásra? Ma és azelőtt is helytelen volt ez a módszer. A Magyar Kommunista Pártnak, amely az ország legtekintélyesebb pártja, amely az ország legnagyobb pártja, amely köré mindjobban csoportosul a dolgozó nép saját meggyőződését követve, annak a pártnak nincs szüksége arra, hogy erőszakos tagtoborzási módszereket használjon fel. Nem, Elvtársak! Ezt be kell szüntetni! És minél gyorsabban, annál jobb. Megmondom nyiltan: amennyiben azt tapasztaljuk, hogy a Politikai Bizottság figyelmeztetése ellenére is folytatják egyesek az erőszakos tagtoborzást, a Politikai Bizottság, a Központi Ellenőrző Bizottság személyre való tekintet nélkül a legszigorúbb fegyelmi módszereket fogja alkalmazni és nem fog visszariadni attól, hogy példát statuáljon és egypárat kizárjon a Magyar Kommunista Pártból.

Elvtársak! Politikai Bizottságunk határozatai azt a célt követik — amikor kijelentik, hogy a főfeladat most az egységesítés helyes politikai és szervezeti lebonyolítása és nem minél több szociáldemokrata áthozatala a Kommunista Pártba, — hogy lehetőséget adjunk a szociáldemokrata pártszervezetnek, hogy ne roppanjon össze még az egyesülés előtt, hogy elkerüljünk egy újabb gátszakadást a Szociáldemokrata Pártban. Erre, Elvtársak, nincs szükség. Ma egy újabb gátszakadás nem használna, hanem csak ártana a közös ügynek. A feladat most az, hogy politikailag nyerjük meg a szociáldemokrata munkásokat. Politikailag megnyerni sokkal nehezebb, mint a kollektív átlépéseket megszervezni, mert ehhez komoly, mély politikai nevelési és nagy szervezési munkát kell végezni. Politikailag kell most megnyernünk a szociáldemokrata munkásokat. Felvilágosítani őket az egyesülés fontosságáról, az egységes párt jelentőségéről. Felvilágosítani őket legelsősorban a Szociáldemokrata Párt helytelen politikájáról, a jobboldal szerepéről és bebizonyítani nekik tények alapján, hogy a mi Pártunk politikája és gyakorlata bizonyult helyesnek. A döntő feladat, ismétlem, az egyesülés politikai és szervezeti előfeltételeinek megteremtése.

Habár az egységes munkáspárt megvalósítása hatalmas erővel viszi előre a munkásosztály és a magyar demokrácia fejlődését, az egyesülésnek vannak árnyoldalai is. Az egyesülésnek vannak nehéz problémái. Az egyesülésnek megvannak a maga veszélyei is Ezekre a veszélyekre szeretném felhívni az Elvtársak figyelmét. Milyen veszélyekről lehet és kell beszélni az egyesüléssel kapcsolatban? Az első, legkomolyabb veszély abban áll, hogy az egyesüléssel ide-

ológiailag, szervezetileg lazább párt jön létre, mint a Magyar Kommunista Párt. A veszély abban áll, hogy az egységes pártban mind ideológiailag mind szervezetileg befurakodhatik, beépülhet a jobboldali szociáldemokrácia, amely majd belülről igyekszik az egységes párt politikai és szervezeti szilárdságát gyengíteni.

Elvtársak! Ezek nagyon komoly veszélyek és fel kell készülnünk arra, hogy szembeszálljunk ezekkel és távoltartsuk ezeket a veszélyeket az egységes párttól. Illúzióink ne legyenek. Bizonyos lazulás átmenetileg elkerülhetetlen. A feladat abban áll, hogy ezt a lazaságot a minimumra csökkentsük. Nekünk biztosítani kell az egységes pártban az ideológiai, politikai egységet, az ideológiai homogenitást. Biztosítanunk kell az ideológiai homogenitás mellett az egységes párt politikai és szervezeti egységét, szilárdságát.

Az egységes párt létrehozása nem jelenthet és nem szabad, hogy jelentsen a Kommunista Párttal szemben egy lépést hátra. Ellenkezőleg, csak előre jelenthet lépést, csak előremenetelt jelenthet, ideológiailag, politikailag és szervezetileg. Az egységesítést nem úgy kell végrehajtani, hogy a Kommunista Párt az ideológia terén, vagy a pártépítés, a párt szerepének kérdésében engedményeket tesz a szociáldemokrata koncepciónak és a kommunista leszáll ideológiailag a szociáldemokratákhoz. Nem, Elvtársak! Ellenkezően, amit nekünk tenni kell, az, hogy a szociáldemokrata munkásokat, a Szociáldemokrata Párt tagjait a Kommunista Párt ideológiájának magaslatára emeljük és így biztosítsuk az egységes párt ideológiai homogenitását. A feladat az, hogy a szociáldemokrata munkásokkal megértessük és elfogadtassuk nemcsak a mi ideológiánkat és politikánkat, hanem a mi gya-

korlati módszerünket is, mint az egyedül helyes módszert.

Elvtársak! Az egységes pártot úgy kell felépítenünk, hogyha névleg nem is, de tartalmilag, szervezeti felépítésében megőrizze, sőt továbbfejlessze kommunista jellegét. Hogyan biztosíthatjuk ezeket a döntő politikai jelentőséggel bíró szempontokat? Hogyan tudjuk a veszélyeket a minimumra csökkenteni? A legfontosabb: határozottan és alaposan tovább kell folytatnunk felülről lefelé a Szociáldemokrata Pártban még ott működő jobboldal kizárását. Ennek a feladatnak a helyes és eredményes megoldásától függ elsősorban az egységes párt ideológiai homogenitása, szervezeti szilárdsága és belső fegyelme.

Az egységes párt megalakításával kapcsolatban fennáll az a veszély is, hogy a szociáldemokrata funkcionáriusok, szociáldemokrata tömegek formálisan fogadják el a marxista-leninista elméletet, a marxista-leninista gyakorlatot. Természetesen gyorsan nem is tudják, nincs is lehetőségük arra, hogy ezt a nagy tudományt elsajátítsák, magukévá tegyék. Fennáll az a veszély, hogy mi az egységes párt megalakításával kapcsolatban általánosságban fogunk beszélni a marxista-leninista teóriáról és a szociáldemokraták mindezt el fogják fogadni. Elvtársak, a marxizmus-leninizmus elfogadása ott kezdődik, hogy hajlandó-e kizárni valaki 20 éve legjobb politikai barátját a Szociáldemokrata Pártból azért, mert jobboldali. A marxizmus-leninizmus elismerése itt kezdődik és elsősorban nem ott, hogy valaki egyetért a történelmi materializmussal, Lenin államelméletével, vagy Sztálin történelmi jelentőségű teóriájával, hogy a szocializmust egy országban is fel lehet építeni. Aki a marxiz-

mus-leninizmus szellemében akarja építeni az egységes munkáspártot, annak elsősorban meg kell tisztítania a Szociáldemokrata Pártot a jobboldaliaktól és bármennyire is elfogad az illető döntő jelentőségű lenini tételeket, de ha itt meginog, akkor nem fogadta el az egységes munkáspárt marxista-leninista alapját. Így kell a kérdést felvetni. Marxi-lenini szellemben előkészíteni az egységes párt megszervezését, megteremteni előfeltételeit, elkezdeni az egységes párt építését: ezt elsősorban a jobboldal kizárása jelenti a Szociáldemokrata Pártból. Minél több jobboldalit zárunk ki a Szociáldemokrata Pártból, annál inkább tudjuk biztosítani az egységes párt kommunista jellegét, politikai, szervezeti szilárdságát. A jobboldal elleni harcban a túlzás nem káros, hanem hasznos. Vannak idők, amikor bizonyos túlzás: lenini követelmény és most — ismételten hangsúlyozom — a túlzás nem káros, hanem hasznos. Inkább több, mint kevesebb jobboldalit kizárni a Szociáldemokrata Pártból. Ha becsületes szociáldemokrata is a kerekek alá kerül, kiabáljon, mi meg fogjuk hallani és megnézzük, hogy átmenjen-e rajta a kerék, vagy felemeljük és bevegyük az egységes pártba. Ehhez kell tartani magunkat Elvtársak és itt tekintsünk el minden szentimentalizmustól. A szentimentalizmus, az érzékenység most az opportunizmus egyik legveszedelmesebb konkrét formája, ezért higgadtan, határozottan kell végrehajtani ezt az operációt, a Szociáldemokrata Párt megtisztítását.

Tegnap a közös szervező bizottsági ülésen megegyeztünk, hogy a SzDP központja megbízottakat küld ki a megyékbe, ezek megkeresik a mi megyei és járási titkárainkat és kérni fognak tőlük javaslatokat, neveket, névsorokat, hogy kiket tart a Kommu-

nista Párt szükségesnek kizárni a Szociáldemokrata Pártból. Az Elvtársak adjanak neveket, listákat a szociáldemokrata megbízottaknak, de egyben indokolják is meg komolyan, hogy miért van szükség ezek kizárására Nem emberirtásról van most szó és nem egyéni boszszút kell kitölteni, hanem politikailag meg kell indokolni, hogy az illetőt miért kell kizárni. Természetesen elsősorban a jobboldaliakról van szó, de ugyanakkor a korrupt elemeket is el kell távolítani a Szociáldemokrata Pártból.

A Szociáldemokrata Párt megyei, járási vezetőségei a helyszínen dönteni fognak a kizárásokról, polgármestertől és megyei funkcionáriustól felfelé pedig a Központi Vezetőség fogja kizárni a jobboldali és korrupt elemeket. Ügyelni kell arra, hogy ezeket az elemeket valóban mindenütt kizárják. De nem egyszerű, hangtalan, mechanikus kizárásra van szükség. Nem hangtalan, zajtalan harcról van szó és nem ez kell a jobboldallal szemben. Szükséges, hogy az ideológiai felvilágosító munka, az ideológiai harc össze legyen kapcsolva a jobboldali elemek kizárásával a Szociáldemokrata Pártból. Minden kizárást politikailag meg kell indokolni a Szociáldemokrata Párt szervezeteiben. Meg kell indokolni, hogy miért zárták ki az illetőt, meg kell mutatni az illető politikai, erkölcsi arculatát és ezzel kell összekapcsolni a nagy ideológiai és politikai kérdéseket is. Ez nagyon fontos kérdés. Felhívom az Elvtársak figyelmét, hogy a szociáldemokrata baloldalban úgy- ahogy megvan a készség a jobboldal kizárására, de félnek és írtóznak attól, hogy bátran megmondják szervezeteikben, hogy miért kell az illetőt kizárni. Nekünk úgy kell dolgozni, hogy minden kizárást politikailag megindokoljanak és ezzel kapcsolatban a szociáldemokrata szervezetekben

vita alakuljon ki, meginduljon a harc, meggyorsuljon a politikai erjedés. A szociáldemokrata pártgyűlések, ahol ezekről a kérdésekről beszélnek, nagyszerű iskolává fognak fejlődni. A szociáldemokrata munkásoknak alkalmuk lesz beleszólni a dolgokba és így politikailag is fejlődni fognak. Nem egy absztrakt, időtől és tértől független ideológiai harcról van szó, hanem arról, hogy konkrétan vigyük az ideológiai harcot, a jobboldali szociáldemokrata ideológia és politika hordozói ellen élezzük ki a harcot és mutassunk rá, hogy ezek azok, akik a SzDP-t helytelen útra vitték és elbuktatták. Ezek azok, akik arra használták fel és a jövőben még inkább arra akarták felhasználni a SzDP-t, hogy a reakcióval együtt visszaállítsák a régi kapitalista rendszert. A kizárások politikai megindokolására szükség van azért is, hogy a szociáldemokrata tagok érezzék, hogy beleszólnak és ők döntik el ennek a harcnak a kimenetelét. Ezt a harcot a szociáldemokrata tömegek kérdésévé kell tenni, ők folytassák le a harcot. Ez hozza meg a Szociáldemokrata Párton belül azt a tisztulást, amely éretté teszi az egyesülésre.

Elvtársak! Fel kell számolni azzal a hamis nézettel, hogy a jobboldal a Szociáldemokrata Párton belül már annyira szét van verve, hogy nem okozhat nekünk semmi komoly nehézséget az egyesülés kérdésében. A helyzet az, hogy a Szociáldemokrata Pártban működő jobboldaliak már elkezdték a harcot az egyesülés ellen. A harc, amit az egyesülés ellen folytatnak, nem nyílt, hanem burkolt formában történik. Suttogó propagandával azt terjesztik mindenütt, hogy a szociáldemokrata funkcionáriusoknak nem lesz helyük az egységes munkáspártban, hogy a szociáldemokrata

tagok másodrendű tagok, vagy csak tagjelöltek lesznek.

Mi a célja a jobboldal burkolt harcának az egyesülés ellen? Az, hogy passzívitásba lökje a szociáldemokrata tagok egy részét, hogy kiélezze a két munkáspárt tagjai és vezetői között a viszonyt, hogy újra a bizalmatlanság érzését hozza létre a szociáldemokraták és kommunisták között. Nekünk mindenütt le kell leplezni a jobboldali szociáldemokraták burkolt harcát. Nem kell félni a rémhírektől, hanem megmutatni, hogy mi rejlik mögöttük. Nekünk határozottan és bátran ki kell jelenteni, hogy mi a jobboldali szociáldemokraták kizárásához ragaszkodunk, azoknak a kizárásához, akik becsapták és félrevezették a munkásokat, akik ki akarták szolgáltatni a magyar munkásmozgalmat a magyar és a nemzetközi reakciónak. Ezek a jobboldali szociáldemokraták nemcsak a kommunisták, hanem a becsületes szociáldemokrata munkások ellenségei is. Meg kell magyarázni, hogy súlyos bűnt követnénk el, ha ezeket továbbra is a Szociáldemokrata Pártban hagynánk. Lenin 1919-ben a magyar kommunistákhoz intézett levelében felhívta figyelmünket, hogy meg kell szabadítani az egységes pártot a jobboldali elemektől és kíméletlenül, minden ingadozás nélkül el kell távolítani őket a munkásmozgalomból. Le kell szakítani róluk a munkástömegeket és aki ingadozik, aki javíthatatlan, azt falhoz kell állítani. Így vette fel Lenin 1919-ben a jobboldal elleni harcot. El kell érnünk, hogy a munkásmozgalom, a Szociáldemokrata Párt vesse ki magából a jobboldaliakat és így alakuljon át olyanná, hogy képes egyesülni a Magyar Kommunista Párttal. Meg kell mondani, hogy mi örömmel járulunk hozzá ahhoz, hogy becsületes bal-

oldali szociáldemokrata funkcionáriusok, elsősorban természetesen munkások, bekerüljenek az egységes párt vezető szerveibe és elfoglalják méltó helyüket. Meg kell mondani, hogy mi ezekkel egyenrangú félként akarunk és fogunk együtt dolgozni és minden becsületes párthű, baloldali szociáldemokrata funkcionárius részére megvan az előremenés lehetősége az egységes pártban, inkább megvan, mint a Szociáldemokrata Pártban. Mi mindenkivel szemben pártszerűen fogunk viselkedni. Mindenki olyan helyre kerül, mindenki olyan munkát fog végezni, mindenkinek olyan szerepe lesz, amit munkájával kiérdemel. A munka, a párthűség dönti majd el, hogy kinek milyen szerepe lesz az egységes pártban, ki hogyan fog előrehaladni. Ezekről nyiltan kell beszélni és akkor csírájában el tudjuk fojtani a most mutatkozó jobboldali mozgolódást.

Legfontosabb feladat, hogy azokat az áruló vezetőket, akik a jobboldalt aktívan támogatták, eltávolítsuk. Ezt a harcot kiméletlenül kell vinni, de amilyen kíméletlenek vagyunk a jobboldali vezetőkkel szemben, olyan megértőcknek kell lennünk a félrevezetett, jóindulatú munkásokkal szemben, és testvéri jobbot kell nekik nyujtani. Éreztetni kell, hogy felismerjék az igazságot, felismerjék, hogyan csapták be őket jobboldali vezetőik. Segíteni kell őket az igazság felismerésében, hogy az egységes munkáspártba lelkes hangulatban, felemelt fővel léphessenek be. Igenis kíméletlenek vagyunk az árulókkal szemben, de megértőek és türelmesek a megtévesztett munkásokkal szemben! A jobboldal kizárása fontos azért, hogy olyanná formáljuk az egységes munkáspártot, amely nemcsak békés időkben, de viharos,

nehéz harcok közepette is megállja helyét, teljesíti kötelességét.

Vannak becsületes baloldali szociáldemokraták, akik bizonyos felső nyomásra, de nem őszinte meggyőződéssel harcolják végig a jobboldaliak kizárását. Csinálják ezt azért, mert nincs más lehetőség és sokat közülük — ha erre mód lenne — meg is mentenének. Sokan azt mondják, hogy ez a kíméletlen magatartás a jobboldallal szemben gyengíteni fogja az egységes munkáspártot. Meg kell magyarázni türelmesen ezeknek, hogy ez az álláspont helytelen. A jobboldal kizárása nem gyengíti, hanem ellenkezőleg, erősíti a munkáspárt erejét, befolyását a tömegek felé. Meg vagyunk győződve arról, hogy az egységes párt erejét csak növeli, ha mindenütt az élen harcos, dolgos, a nép érdekeit szem előtt tartó vezetők állnak, akik nem félnek a nehézségektől, minden helyzetben megvédik a nép érdekeit. Ha ilyen vezetőket állítunk az egységes párt élére, ez növelni fogja az egységes párt tömegbefolyását. Azt akarjuk, hogy az egységes pártot népszerű, a nép által legjobban szeretett vezetők, olyan emberek vezessék, akik összeforrnak a néppel. Ha az egységes párt valóban teljesíteni akarja feladatát, akkor meg kell, hogy értsék a szociáldemokrata elvtársak, hogy új emberekre, új vezetőkre van szüksége a Szociáldemokrata Pártnak. Most, miután a jobboldaliakat eltávolítják, meg kell találni az új embereket, új vezetőket, azokat, akiket eddig a jobboldal háttérbe szorított. Ezeket kell most az élre állítani, ezeket kell nevelni, ezekkel kell nekünk együtt dogozni az egységes munkáspárt megteremtésén.

Úgy kell építeni az egységes pártot, hogy megnöveljük befolyását a magyar dolgozó népre. Az egy-

séges párt mögött ott áll a magyar munkásosztály, de a parasztság, haladó értelmiség és a dolgozó kisembereknek még csak egy része. A feladat abban áll, hogy miután az egységes munkáspárt bírja a munkásosztály teljes bizalmát, megnyerje a magyar dolgozó nép, elsősorban a dolgozó parasztság többségének bizalmát is. Az egységes pártnak, amely mögött ott áll a munkásoszály többsége, az a feladata, hogy megkezdje harcát a magyar dolgozó nép döntő többségének meghódításáért Ezt a feladatot nem lehet eredményesen elvégezni, ha a jobboldali szociáldemokratákat még az egyesülés előtt nem zárják ki a Szociáldemokrata Pártból.

Ahhoz, hogy biztosítsuk az egységes párt ideológiai homogenitását, kommunista jellegét, vasfegyelmét, a párt szervezeti egységét, szükség van egy ideológiailag megbízható, marxista-leninista szellemben nevelődő és működő, fegyelmezett gárda kialakítására, az egységes munkáspárton belül.

Erre akkor is szükség volna, ha nem egyesülnénk a Szociáldemokrata Párttal. De most százszorta inkább szükség van rá. Ne felejtsük el, hogy az egységes párt másfélmilliós párt lesz. Nemcsak a munkásosztály legjobbjai, legharcosabb tagjai lesznek a pártban, hanem csaknem az egész munkásosztály. Ez azzal a veszéllyel jár, hogy az egységes párt nem minden tekintetben tudja betölteni az élcsapat szerepét. Nekünk minden körülmények között biztosítani kell, hogy az egységes párt élenjáró párt, a magyar dolgozó nép élcsapata legyen. Ezt a feladatot meg kell oldani. Ennek a feladatnak a megoldásához sürgősen hozzá kell kezdeni. Létre kell hozni a párton belül, marxista-leninista neveléssel bíró, széles vezető gárdát, a pártmunkások vezető gárdáját. Ez

kell, hogy a Párt vezető gerince legyen, amire a Párt felépül. A pártmunkások gárdájának megszervezését már most meg kell kezdeni, ezzel várni nem szabad. A pártmunkások gárdájának létrehozásával biztosítani kell a párt politikai, szervezeti egységét, a központosított vezetést. Biztosítani kell azt, hogy a Párt betöltse szerepét, mint a munkásosztály, az egész dolgozó nép vezetője. Biztosítani kell a munkásosztály hegemóniáját, a demokratikus népfronton, a demokratikus államhatalmon belül. A pártmunkásgárda feladata, hogy küzdjön és harcoljon a Párt egységéért, biztosítsa tagságának összefogását, irányítását, politikai színvonalának állandó emelkedését és új pártmunkások állandó kinevelését. Felelős feladat ez, Elvtársak. Ez a pártmunkásgárda kell, hogy legyen a motor, ami az egész Pártot előre hajtja. Ez a pártmunkásgárda kell, hogy az a szervezett erő legyen, a Párton belül, amely központi vezetés által megszabott irány szerint előre viszi a Pártot, biztosítsa a feladat gyors, minden ingadozás nélküli végrehajtását. Ez lesz a párttagságunk vezető, irányító gárdája. Egy ilyen pártmunkásgárda nélkül nem tudná az egységes párt történelmi hivatását teljesíteni.

Kikből álljon a pártmunkásgárda? A választott vezetőség tagjaiból, a választott választmány tagjaiból, pártbizalmiakból, központi apparátusban dolgozókból, az egyes reszortvezetők mellé beosztott állandó segítőkből, azokból az elvtársakból, akiket a Párt felelős tömegszervezeti, szakszervezeti, állami vagy közigazgatási funkcióval bíz meg. Felelős gazdasági funkciókba helyezett elvtársakból. Az agitátorgárda tagjaiból, a rendezőgárda funkcionáriusaiból, a falujáró csoportok állandó tagjaiból.

Kerülni kell itt minden felhigítást. Minden felhigítás komoly opportunista hibát jelentene. Ennek a pártmunkásgárdának szilárdnak, egységesnek kell lennie. Alaposan meg kell nézni, hogy ki kerülhet be a pártmunkásgárda sorai közé. Az is a pártmunkásgárda feladata, hogy a tagság minél nagyobb részét soraiba emelje, de azokat kell bevenni sorai közé, akik azt munkájukkal kiérdemelték, bebizonyították, hogy kommunistává nevelik magukat, bebizonyítják, hogy a Pártot hűségesen szolgálják és áldozatteljes munkát végeznek, a Párt erősödéséért, hogy teljesíthesse feladatát.

Mik a kötelességei a pártmunkásgárdának? A pártmunkásgárda tagjai a Párt legtevékenyebb, legodaadóbb és a Párthoz feltétlenül hű tagjaiból kerülnek ki. A nagyobb kötelességvállalás és a marxista-leninista tanítás nagyobb méretű elsajátítása teszi méltóvá, hogy a pártmunkásgárda soraiba kerüljenek. A pártmunkás köteles a pártszervezet vezetőségének irányítása mellett rendszeres pártmunkát végezni.

A pártmunkásnak el kell sajátítania a marxista-leninista elméletet s emelnie politikai és elméleti színvonalát. Részt kell vennie szemináriumokon, vagy mint szemináriumi előadó kell tevékenykednie. Őrködnie kell a Párt szervezeti egységén, harcolnia az ellennézetek behatolása ellen. A pártfegyelem betartására kell nevelnie a párttagokat. Megkívánjuk, hogy magánéletében és közfunkciójában kifogástalan magatartást tanusítson, kiemelkedjék a pártmunkában, szakmai tudását növelje. Áldozatkész szellemben nevelje a párttagságot. Megmagyarázni a tömegeknek Pártunk politikáját döntéseit,

a nép vezetőjévé lenni, ez a pártmunkások kötelessége.

Pártunk továbbépítésében nagyon komoly fordulatot jelent a pártmunkásgárda megszervezése. Nekünk ezt létre kell hozni jóval az egyesülés előtt. Amikor az egyesülés megtörténik, már kiépített és jól működő pártmunkásgárdánk legyen. Hogyan vezessük a pártmunkások munkáját? Az egyes pártszervezethez tartozó pártmunkások gárdáját a pártszervezet vezetőségének kell irányítania. Kéthetenként pártmunkás értekezletet kell tartani, melyet a pártszervezet titkára vezet le. A pártmunkásokkal megtárgyalja a legfontosabb politikai kérdéseket, a Párt feladatait és megállapodnak abban, hogy ezeket a feladatokat hogyan hajtsák végre. Ezeken a pártmunkás értekezleteken kell ellenőrizni, hogyan állja meg a helyét a pártmunkás, hogyan dolgoznak különkülön. A pártmunkásgárdának nincs külön vezetősége. Nem párt a Párton belül, vezetője a pártszervezet titkára.

Elvtársak, mondottam azt is, hogyha létrehozzuk ezt a pártmunkásgárdát, amely kb. negyedmillió elvtárs lesz, a Párton belül, természetesen, hogy ennek a pártmunkás gárdának is fejlődnie kell. Egyesek ki fognak dőlni, mások pedig felemelkednek a pártmunkások soraiba. A pártmunkás értekezleteken kell dönteni arról, hogy kiket vesznek fel majd a pártmunkás gárdába. Természetesen erre vonatkozóan a vezetőség, a titkár teszi meg a javaslatot, de a pártmunkás-értekezlet dönt a felett, hogy megérdemli-e az illető, hogy a pártmunkásgárda tagja legyen, vagy sem. A pártmunkások külön fényképes igazolványt kapnak majd. A „Pártmunka", amelyet eddig a Szervező Bizottság a vezetőségi tagok

számára adott ki, megváltoztatja a címét „Pártmunkás"-ra és a pártmunkások számára fog majd politikai és szervezeti anyagot adni. A Pártmunkás havonta kétszer fog megjelenni. A pártmunkások számára külön kis marxista-leninista könyvtárat hozunk létre és gondoskodunk arról, hogy a könyvtár minden kiadványát minden pártmunkás elolvassa, tanulmányozza. A jövőben pártiskolára csak pártmunkás kerülhet. Általában mindent el kell követnünk, hogy növeljük a pártmunkások elméleti színvonalát és ezért az a véleményünk és határozatunk, hogy a jövőben megyei és kerületi titkár csak az lehet, aki elvégezte a 6 hónapos, később az egyéves pártiskolát. Megnőnek a követelmények, másképpen kell már felkészülve lenni a megyei titkárnak, mint eddig. A jövőben járási titkár is csak az lehet, aki eredményesen elvégezte a háromhónapos pártiskolát.

Láthatják az Elvtársak azt, hogy mi nagyon komolyan előtérbe toljuk a pártmunkásgárda kialakítását. Ez biztosítékot nyujt nekünk arra, hogy az egységes párt valóban marxista-leninista szellemben fog működni és a viharos nagy harcok idején is betölti szerepét. Ezért kell egységes, fegyelmezett marxista-leninista szellemben növekvő pártmunkásgárdát létrehozni a Párton belül.

Elvtársak, el kell kezdeni a pártmunkások listájának összeállítását. A helyi pártmunkások névsorát április 15-ig kell a megyei bizottságokhoz eljuttatni, amelyet az alapszerv felső szerve le kell, hogy ellenőrizzen. Április hó 8-ig lejuttatjuk a pártmunkás igazolványt. Május 1-ig, legkésőbb május 15-ig ünnepélyes pártmunkás értekezleten át kell nyujtani az igazolványokat. Növelni kell a pártmunkások önbizalmát, növelni kell a pártmunkásokban azt a tu-

datot, hogy ő ahhoz a gárdához tartozik, annak a gárdának egy tevékeny tagja, amely gárda az egységes pártban is az élen jár és az első sorokban dolgozik.

Kérem az elvtársakat arra, hogy e feladat rendkívül fontos politikai jelentőségét ismerjék fel és ennek a szellemében kezdjenek hozzá a pártmunkás gárda kialakításával kapcsolatos feladatok elvégzéséhez.

Elvtársak! A két párt egyesülésének politikai, szervezeti lebonyolítására, mint már tudják, egységbizottságokat kell létrehozni. Ezeket az egységbizottságokat kétharmad-egyharmad arányban kell összeállítani. Kétharmadrész kommunista, egyharmadrész szociáldemokra. A mi részünkről a munkában a legjobban kivált, a legértelmesebb kommunistákat kell beküldeni az egységbizottságokba és nekünk kell javasolni az egységbizottság szociáldemokrata tagjait is. Fontos, hogy akik a szociáldemokraták részéről bejönnek az egységbizottságba, baloldaliak legyenek, olyanok, akikkel mi már eddig is együtt dolgoztunk, akiket ismerünk és akik biztosítékot nyujtanak arra, hogy zökkenőmentesen megy az együttműködés.

Az egységbizottságok kidolgozzák az egységesítés közös tervét. Az egységbizottságok döntései kötelezőek mindkét párt számára. Ezeknek a segítségével rendszeresítenünk kell a közös aktíva értekezleteket, közös vezetőségi üléseket, pártnapokat és taggyüléseket. Az egységbizottságok megalakítása után átmenetileg még megmarad a két helyi pártszervezet vezetősége külön-külön. Ahogyan megtisztítják a szociáldemokrata pártszervezetek magukat a jobboldali elemektől, amikor már lényegében ez a munka befejeződött, amikor már politikailag jól elő van ké-

szítve az egyesülés, amikor erre a helyzet megéreti, akkor vagy taggyűlésen, vagy nagyobb szervezetekben küldöttközgyűlésen formálisan is egyesül a két pártszervezet és megválasztja az egységes pártvezetőséget. Ezek után, miután már formálisan is egyesül a két pártszervezet, a régi vezetőségek és az egységbizottságok is beszüntetik munkájukat.

A pártszervezetek egységesítését a kongresszusig le kell bonyolítani, a kongresszus már az egységesített pártszervezetek kongresszusa kell, hogy legyen. Fel szeretném hívni az Elvtársak figyelmét majd az egységes pártvezetőségek megválasztásánál, hogy a kongresszusi küldöttek megválasztásával kapcsolatosan és természetesen most is, az egységbizottságok létrehozásával kapcsolatban nincs paritás.

Természetesen, Elvtársak, mi itt is rugalmasak vagyunk és a kétharmad-egyharmados arányt a helyzetnek megfelelően megváltoztathatjuk. Ott, ahol lehetséges és szükséges, bevehetünk több szociáldemokratát, ha azok valóban párthűek, valóban baloldaliak és minden remény megvan arra, hogy egész rövid időn belül összeforrnak velünk és a mi szellemünkben fognak dolgozni. Ott, ahol erre nincs meg a lehetőség, az egyharmadon alul kell megcsinálni az egységbizottságokat. Szóval lehet felfelé is és lefelé is korrigálni ezt az arányt, mindig szem előtt tartva a kommunista mennyiségi és minőségi fölényt.

Elvtársak, az egyesülésnek megvan a maga fontossági sorrendje. Véleményünk az, hogy először az üzemekben kell végrehajtani az egyesülést, másodszor a városokban, kerületekben és utoljára hagyni a falut. Hiba lenne, ha falun úgy bonyolítanánk le az egyesülést, mint ahogy azt lebonyolítjuk az üzemek-

ben. Az egyesülés mechanikus lebonyolítása falun azt a veszélyt rejti magában, hogy csökkenti Pártunk népszerűségét és megállítja a paraszti tömegek hozzánk való áramlását. Fennáll az a veszély, hogyha mechanikusan átvisszük az egyesülés formáit az üzemekből a faluba, az egységes pártnak falun kisebb tekintélye lesz, mint volt a Kommunista Pártnak. Erre a komoly veszélyre felhívom az Elvtársak figyelmét. Feladatunk, hogy a falun az egyesülést úgy hajtsuk végre, hogy az ne csökkentse, hanem növelje az egységes pártszervezet befolyását a parasztságra.

Honnan ered ez a veszély? Elvtársak, a veszély abból fakad, hogy rossz a szociáldemokrata pártszervezetek falusi vezetőségeinek szociális összetétele. Ezekben a vezetőségekben döntő részben nem parasztok, hanem gyakran a kizsákmányoló elemek dominálnak. Feketéző, kereskedő, korcsmáros, parasztot nyúzó iparos, reakciós falusi értelmiség, ezek nagyrészben a hangadók falun a Szociáldemokrata Pártvezetőségekben. Ennek következtében elszigetelődött a Szociáldemokrata Párt falun a parasztságtól. Számos faluban a Szociáldemokrata Pártnak nincs is szervezete. Ezeket a kizsákmányoló elemeket, a parasztság által gyűlölt személyiségeket ki kell zárni a Szociáldemokrata Párt vezetőségeiből, ezeket semmi körülmények között nem vehetjük át az egységes pártba. Ellenkezőleg, ezeket könyörtelenül el kell távolítani és el kell mondani a faluban, hogy ezeket a parasztnyúzó elemeket azért távolították el a Szociáldemokrata Párt szervezetéből, mert nem lehetnek tagjai az egységes pártnak, a kommunisták ellenzik ezeknek a felvételét. Hadd lássa a parasztság, hogy a kommunisták ellenzik a kupecok, a korcsmárosok, a parasztnyúzó iparosok felvételét az egységes pártba.

Ezeket el kell távolítani és helyükre szociáldemokrata parasztokat, vagy olyan elemeket kell tenni, akik elfogadhatók a parasztság számára. Ezek a szempontok nagyon fontosak falun s nekünk úgy kell dolgoznunk, hogy befolyásunkat a parasztságra ne csak megtartsuk, hanem megnöveljük.

Elvtársak, egységbizottságot a falun csak ott kell felállítani, ahol a Szociáldemokrata Pártnak 100-nál több tagja van, ott, ahol nincs, ott nem kell; ott a járási, körzeti bizottság hajtja végre az egységesítést. Fontos, hogy az egységesítés után a falun megnöveljük az egységes párt paraszt-jellegét.

Az Elvtársak ne feledkezzenek meg a tagkönyvcseréről, erről a nagyon komoly kérdésről sem. Nekünk ezt a munkát meg kell gyorsítani és a tagkönyvcserét be kell fejezni az egyesülés előtt. A tizes csoportokat és a pártbizalmiakat mindenütt, ahol még erre nem került sor, meg kell szervezni és még jobban megválasztani azokat az elvtársakat, akiket a pártbizalmi tisztséggel bízunk meg, mert a pártbizalmiak nagy szerepet fognak játszani a pártmunkás gárdában.

Befejezésül fel szeretném az Elvtársak figyelmét hívni arra, hogy ezt a nagy, történelmi jelentőségű munkát ne idegesen, ne kapkodva, ne parancsoló hangon, hanem nyugodtan, átgondoltan, határozottan hajtsák végre. Elvtársak, feltétlenül szükséges az, hogy mi a baloldali szociáldemokraták bizalmát megnyerjük, hogy a baloldali szociáldemokraták mindenütt a mi legjobb segítőtársaink legyenek az egységesítés lebonyolításában. Adjanak bátran munkát a baloldali szociáldemokratáknak, mert így, a munkán keresztül lehet őket a legjobban leellenőrizni és megállapítani, hogy valóban párthűek-e. A feladat, amit Pártunk Politikai Bizottsága az Elvtársak elé állít, nem könnyű

Nehéz, újszerű feladat elvégzése előtt állunk mindannyian. De a mi Pártunk megbirkózott már sok nehéz feladattal és sok nehéz feladatot eredményesen oldott meg. Meg vagyok győződve arról, hogy ezt az új feladatot is eredményesen végzik majd el.

Lássunk tehát munkához és jó munkával teremtsük meg azt az egységes pártot, amely a nép szeretett, nagy pártja lesz. Hogy ez az egységes párt meg tudja oldani az előtte álló feladatokat, szükséges, hogy helyes politikája legyen, szükséges, hogy rendelkezzék komoly pártmunkás gárdával, amely biztosítja ennek a helyes politikának a végrehajtását. A legfőbb biztosíték, hogy ez az egységes párt történelmi feladatát végre fogja hajtani, hogy olyan ember, olyan leninista-sztálinista vezesse, mint Rákosi Mátyás.

Beszámoló a MKP megyei titkárainak értekezletén, 1948 március 18.

MILYEN LEGYEN AZ EGYESITETT PÁRT ?

Elvtársak ! Meleg szeretettel üdvözlöm a két munkáspárt megyei titkárai és központi osztályvezetői első közös értekezletét. A mai értekezlet célja, hogy tájékoztassuk az elvtársakat a két munkáspárt egyesítésével kapcsolatos politikai és szervezeti feladatokról. A közös szervező bizottság első ülése engem és Marosán elvtársat bizott meg a tájékoztatás feladatával.

Tájékoztatóm legelején szükséges felvetni egy pár elvi kérdést. Szükségesnek tartom, hogy kezdetben tisztázzuk az elvi szempontot. Ahhoz, hogy jó munkát végezzünk, tisztában kell lenni az elvi szempontokkal, hogy azután ezek szellemében kialakuljon a közös gyakorlatunk és az a munka, amelyet el kell végeznünk a két párt egyesítésével kapcsolatban. Szeretném az Elvtársakat felvilágosítani az egységes munkáspárt szervezetéről, felépítéséről. Fel szeretném vetni a kérdést, milyen is legyen az egységes párt, amelynek létrehozása főként miránk van bízva. Erre a kérdésre és általában az összes kérdésre én kommunista őszinteséggel, teljes nyiltsággal szeretnék válaszolni. Szükségesnek tartom azt, hogy amikor az első lépéseket tesszük az egységes párt megszervezése terén, őszintén, nyiltan megmondjuk egymás-

nak: mit is akarunk építeni, milyen célok elérése érdekében akarjuk építeni és hogyan akarjuk építeni az egységes pártot. Szükségesnek tartom azt, hogy miután közösen fogunk dolgozni, egy párt tagjai leszünk, teljes nyiltsággal, teljes őszinteséggel beszéljünk a feladatainkról, bátran, — ha erre szükség van — gyakoroljunk egymással szemben kritikát, amely lehetővé teszi, hogy jobbat, maradandóbbat építsünk. Ezek után engedjék meg, hogy rátérjek ezekre az elvi szempontokra.

Az egységes munkáspárt nem jelenthet a Magyar Kommunista Párt ideológiájával, politikájával, szervezeti felépítésével és gyakorlatával szemben egy lépést hátra. Az egységes párt ugyan formálisan nem lesz kommunista párt, de tartalmilag és szervezeti felépítésében kommunista párt kell, hogy legyen. Természetes az, Elvtársak, hogy az egységes párt örököse lesz a magyar munkásmozgalomnak, így a Szociáldemokrata Párt hagyományainak is. Mi ezeket a forradalmi hagyományokat kegyelettel fogjuk őrizni és ezek a forradalmi tradiciók generációról generációra fognak átszállni. A Szociáldemokrata Part forradalmi hagyományaira mi kommunisták is büszkék vagyunk, mert ezek a hagyományok a mi hagyományaink is, mert hiszen a Magyar Kommunista Párt is fontos része az egész munkásmozgalomnak.

Mondottam, Elvtársak, azt, hogy az egységes munkáspárt nem jelenthet egy lépést hátra a Kommunista Párttal szemben. Ellenkezőleg, kell, hogy az egységes párt megszervezése hatalmas lépést jelentsen előre. Eddig az volt a helyzet, hogy Magyarországon csak a munkásosztály egy része volt egyesítve marxista-leninista világnézet alapján. A változás,

amely bekövetkezik az egységes munkáspárt megalakításával, abban is kifejeződik, hogy most nemcsak a munkásosztály egyrésze lesz egyesítve a marxi-lenini világnézet alapján, hanem csaknem az egész munkásosztály. És ezért az egységes munkáspárt megalakítását Magyarországon a marxista-leninista világnézet ideológiájának győzelmeként kell elkönyvelnünk.

Mi örömmel állapítjuk meg, hogy a baloldali szociáldemokrata elvtársak, szocialista munkások nagy többsége ezen az ideológiai alapon akar velünk, kommunistákkal egyesülni, ezzel akarja felépíteni az egységes munkáspártot.

A nemzetközi munkásmozgalom története és a magyar munkásmozgalom története arra tanít bennünket, akik nyilt szemmel jártunk és járunk, hogy a szociáldemokrata ideológia és gyakorlat nem vezeti győzelemre a munkásosztályt. Más az az ideológia, amelyet Marx, Engels és Lenin, Sztálin tanít. Nem véletlen az, hogy egyetlen szociáldemokrata párt sem döntötte meg a kapitalizmus hatalmát és vitte győzelemre a szocializmus eszméit. Nem véletlen, hogy ott, ahol szociáldemokrata pártok kerültek uralomra, az nem a szocializmus kiépítéséhez, hanem a kapitalizmus restaurálásához vezetett. Végül, nem véletlen az, hogy Nyugaton, Léon Blumék, Bevinék, az amerikai, angol imperializmus szekértolói szerepét töltik be. Nem akarom felsorolni a nemzetközi munkásmozgalom nagy eseményeit, azokat a tényeket, amelyeknek segítségével vitathatatlanul be lehet bizonyítani és be van bizonyítva, hogy az az út, amelyet a szociáldemokrata pártok mutattak a munkásosztálynak, nem vezethet győzelemre. Különösen nem az utóbbi időben, amikor megerősödött a szociál-

demokrata pártokban, egynéhány párt kivételével, az a jobboldal, amely szoros szövetségben áll az amerikai-angol imperializmussal. A tények halmaza igazolja azt, hogy a meghamisított marxizmus forradalmi tartalmától megfosztott marxizmus, aminek az igazi marxizmushoz semmi köze, egyik válságból a másikba vezette a munkásosztályt. Ezzel szemben az igazi marxizmus, a forradalmi marxizmus, Marx, Engels, Lenin és Sztálin tanítása korszakalkotó győzelmet aratott a Szovjetunióban. Az emberiség új történelmi szakaszát nyitotta meg és ott, ahol a marxi-lenini világnézet meghódította a munkásosztály többségét, a dolgozó népet, ott győzelmet aratott a munkásosztály, a nép. A népi demokráciák létrejötte nem véletlen jelenség. A népi demokratikus rendszereket a marxista-leninista elmélet és gyakorlat szülte meg, mint átmeneti formát a kapitalizmusból a szocializmusba. A népi demokratikus rendszerek, a kommunisták, az erős, hatalmas tömegbefolyással bíró kommunista pártok nélkül nem jöttek volna létre. Hogy létrejöttek, az elsősorban a kommunisták érdeme és azoké, akik ebben a harcban a népi demokrácia szövetségesei voltak. Vagyis a kommunisták és a baloldali szociáldemokraták érdeme. Nem akarok kitérni annak fejtegetésére, hogy milyen körülmények között folyt a harc hazánkban és hogy mi volt ebben a harcban a szociáldemokrata párt szerepe. Ez világos Marosán elvtárs sportcsarnoki beszéde után.

Elvtársak! A munkásosztály és a munkásosztály pártja csak akkor töltheti be történelmi hivatását, ha ez a párt és a párt által vezetett munkásoszály marxista-leninista úton halad. Ezért az egységes párt ideológiai alapja csak a marxista-leninista ideológia lehet. Azonban figyelembe kell venni nemcsak Marx

és Lenin-Sztálin ideológiáját általában, hanem Lenin és Sztálin elméletét magáról a pártról. Ezt sokan nem értik meg nálunk sem, a kommunistáknál sem. Nem értik meg a párt szerepét, nem ismerik lényegében Lenin-Sztálin tanítását, amely egyik legfőbb, centrális kérdése a marxista-leninista elméletnek. Mi Lenin és Sztálin a pártról szóló tanításának lényege? Engedjék meg nekem, hogy ezzel kapcsolatban idézzek a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja történetének utolsó szakaszából egy pár részletet. Abból a fejezetből, ahol össze van foglalva a Bolsevik Párt történetéből fakadó tanulság.

Nemcsak a szociáldemokrata elvtársak számára szükséges, hogy megismerjük ezeket a tanulságokat. Szükséges mindnyájunk számára. Ahányszor visszanyúlunk a Sz. K. (b.) P.-nak történetéhez, ahányszor kézbevesszük ezt a könyvet, mindannyiszor újjászületünk, frissebbek, elevenebbek leszünk. Most, amikor közösen elindultunk azon az úton, amelynek végén az egységes munkáspárt áll, kell, hogy gyakran forduljunk Marx, Engels, Lenin és Sztálin tanításához, kell, hogy gyakran megnézzük és tanulmányozzuk azt, hogy mi a jelentősége annak a nagy pártnak, amely győzelemre vitte 1917-ben a Szovjetunióban a proletariátust.

Elvtársak! Milyen tanulságokról van szó? Mit kell figyelembe venni az egységes munkáspárt építésénél? Az első tanulság, hogy „a párt története mindenekelőtt arra tanít, hogy a proletárforradalom győzelme lehetetlen a proletariátus olyan forradalmi pártja nélkül, amely mentes az opportunizmustól, engesztelhetetlen a megalkuvókkal és kapitulálókkal szemben, forradalmi a burzsoáziával és annak államhatalmával szemben.

A párt története arra tanít, hogy a proletariátust ilyen párt nélkül hagyni annyit jelent, mint forradalmi vezetés nélkül hagyni, viszont a proletariátust forradalmi vezetés nélkül hagyni annyit jelent, mint a forradalom ügyét elbuktatni.

A párt története arra tanít, hogy ilyen párt nem lehet a közönséges nyugateurópai típusú szociáldemokrata párt, amely a polgári béke viszonyai között nevelkedett, az opportunisták uszályában halad, „szociális reformokról" ábrándozik és fél a szociális forradalomtól.

A párt története arra tanít, hogy ilyen párt csakis az újtípusú párt, a marxista-leninista párt, a szociális forradalom pártja lehet, mely képes arra, hogy a proletariátust előkészítse a döntő ütközetre a burzsoáziával és a proletárforradalom győzelmét megszervezze."

A második tanulság: „A párt története továbbá arra tanít, hogy a munkásosztály pártja nem töltheti be osztálya vezetőjének szerepét, nem töltheti be a proletárforradalom szervezőjének és vezetőjének szerepét, ha nem sajátította el a munkásmozgalom vezető elméletét, ha nem sajátította el a marxizmus-leninizmus elméletét...

Csak az a párt tud biztonsággal előre haladni és tudja a munkásosztályt vezetni, amely elsajátította a marxista-leninista elméletet.

És viszont: az a párt, mely a marxista-leninista elméletet nem sajátította el, tapogatózva kénytelen botorkálni, tevékenységében nincs meg a biztonság érzete és a munkásosztályt vezetni képtelen."

Elvtársak! Még egy tanulságra szeretném felhívni a figyelmüket: „A párt története továbbá arra tanít, hogy a munkásosztály pártja a saját soraiban

helyet foglaló opportunisták ellen vívott engesztelhetetlen harc nélkül, a soraiban helyet foglaló kapitulánsok megsemmisítése nélkül nem, őrizheti meg sorainak egységét és fegyelmezettségét, nem töltheti be a szerepét, mint a proletárforradalom szervezője irányítója, nem töltheti be szerepét, mint az új szocialista társadalom építője."

Elvtársak ! Őszinte leszek és megmondom, hogy mi az egységes pártot csak ezeknek a tanulságoknak birtokában tudjuk felépíteni. Más alap nincs. Olyan pártra van szükségünk, olyanná kell tennünk ezt a közös pártot, amely mindannyiunk pártja lesz, amely mindannyiunk közös anyja lesz, olyanná kell tenni, építeni, hogy ne csak a békés időkben, de a nagy történelmi harcok viharában is megállja a helyét. Az egységes párt 1919-ben nem teljesítette feladatát, mert az egyesülés hamisan, helytelenül jött létre és az a tény, hogy helytelenül jött létre, szintén hozzájárult a Magyar Tanácsköztársaság bukásához. Ezt az egységes pártot, amelyet most kezdünk építeni, minden körülmények között úgy kell építenünk, hogy biztosítsa a magyar munkásosztály, a dolgozó nép győzelmét és előre vigye a munkásosztályt, a dolgozó népet a szocializmushoz.

Ne legyenek illúzióink. Nagy történelmi jelentőségű társadalmi harcok indultak meg nemzetközi viszonylatban. Ezeknek a nagy társadalmi harcoknak meglesznek a kihatásai Magyarországra is és ezért az egységes pártot nem egy nap, egy hét, egy hónap, vagy egy év távlatából kell építenünk, hanem előre kell látnunk, évekkel előre. És ha évekkel előre látunk, már érezzük is azoknak a nagy, történelmi, társadalmi csatáknak a kialakulását, amelyek le fognak zajlani. Úgy építsük a pártot, hogy pártunk

ott álljon szilárdan és vezesse a magyar munkásosztályt, a magyar dolgozó népet a nemzetközi munkásosztállyal együtt a kapitalizmus ellen, a szocializmus győzelméért.

Elvtársak, nekünk biztosítani kell az egységes párton belül az egységes proletár fegyelmet, fegyelem mindenkire, kivétel nélkül érvényes. Nincsenek kiváltságos tagok, akikre a fegyelem érvényes, vagy nem érvényes. A fegyelem a mi értelmezésünk szerint azt jelenti, hogy a hozott határozatokat minden ingadozás nélkül akkor is, ha tetszik, akkor is, ha nem, végre kell hajtani. A párt határozata törvény, a feladatot kötelesség végrehajtani. Nem helyes az a nézet, hogy a kommunista pártban kaszárnyaszerű fegyelem van. Ez nem igaz. A Kommunista Párt részben vitatkozó párt, de elsősorban nem vitatkozó párt. Vitatkozó párt, végrehajtó és cselekvő párt. Már Marx régen megírta azt a híres tételét, hogy a feladatunk nem az, hogy csak magyarázzuk a világot, hanem, hogy megváltoztassuk. Ennek szellemében épül fel a MKP. Nálunk is megvitatjuk a kérdéseket, feladatokat és miután ez megtörtént, határozatokat hozunk és követeljük a határozatok pontos, fegyelmezett végrehajtását. Vitát a vita kedvéért rendezni és elkésve hozni határozatokat, amelyek esetleg nem lesznek végrehajtva — ez a pártot fecsegő klubbá alakítja át. Mi nem ezt akarjuk. Fecsegő klub a szocializmus előrevitelére alkalmatlan. Közösen megállapítjuk a politikát, megszabjuk a politikai tennivalókat, majd következik ennek a politikának a gyakorlatba való átültetése.

Ezek a szempontok, ezek a tanulságok azok, amelyeket nekünk figyelembe kell vennünk. Ebben a

marxista-leninista szellemben kell nekünk elkezdeni a munkát most és építeni az egységes pártot. A marxista-leninista elmélet nagyon komoly tudomány. Meg kell tanulni és mint ilyent, tudni kell a gyakorlatban alkalmazni. Vannak olyanok, akik meg tudják fejből mondani, hogy a Kapital 310. oldalán mi van, azonban mikor arról van szó, hogy azt, amit Marx, Engels, Lenin, Sztálin tanít, a gyakorlatba vigyük át, nem tudják, mit csináljanak azzal, amit olvastak. Nekünk alkotó, harcos marxistákra és leninistákra van szükségünk, akik ismerik, tudják, magukévá tették a marxista-leninista tanítás lényegét, szellemét és megvan a képességük, hogy ezt a gyakorlatba átvigyék. El kell sajátítani azt a művészetet, hogy hogyan kell alkalmazni nagy mestereink tanítását a gyakorlatban. Az elméletet nem szabad és nem lehet elválasztani a gyakorlattól. És meg kell mondani: lehet marxista-leninista szellemben cselekedni akkor is, ha még nem ismerkedtünk meg az elmélettel, az elmélet alapkérdéseivel, ha elfogadjuk, magunkévá tesszük a marxisták, leninisták tanácsait most az adott helyzetben. Mit jelent ma, Elvtársak, a szociáldemokrata elvtársak számára leninista szellemben cselekedni? Vannak olyan szociáldemokrata elvtársak, akik azt hiszik, hogy először nekik meg kell tanulni a marxizmus-leninizmus elméletét és csak azután tudnak ennek szellemében cselekedni. Ez a nézet nem helyes! Azért vetem ezt fel, mert már most, a nélkül, hogy a marxista-leninista tanításba belemélyedtünk volna, megvan a lehetőség arra, hogy marxista-leninista szellemben cselekedjünk.

Mit jelent ma a szociáldemokraták részére marxista-leninista szellemben cselekedni? Azt jelenti, hogy cselekedni kell azoknak a tanulságoknak

szellemében, amely tanulságokat a Bolsevik Párt történetéből idéztem. Ezeknek a szellemében kell cselekedni és így építjük a marxista-leninista pártot.

Engedjék meg, hogy itt rátérjek a gyakorlati problémákra, mi a legfontosabb az egységpárt építésében.

A mi véleményünk szerint a legfontosabb feladat a jobboldal kizárása a Szociáldemokrata Pártból. A Szociáldemokrata Párt XXXVI. kongresszusa elkezdte ezt a munkát; véleményünk az, hogy ezt csak kezdetnek lehet tekinteni, ezt tovább kell vinni és meg kell tisztítani a Szociáldemokrata Pártot a jobboldaliaktól. Ki kell őket zárni a pártból. Jobboldali szociáldemokratákkal nem lehet marxista-leninista forradalmi pártot építeni. Mi nem követjük el újra azokat a hibákat, amelyek következtében a nemzetközi munkásmozgalom számtalanszor nagyon nehéz és súlyos helyzetbe került. Az cselekszik ma helyesen a marxizmus-leninizmus szellemében, aki minden ingadozás és szentimentalizmus nélkül kizárja a jobboldaliakat a pártból akkor is, ha valaki hosszú éveken keresztül legjobb barátja volt, akkor is, ha bizonyos szívességeket tett neki a multban. Elvi kérdésekben nincs megalkuvás. A jobboldal kizárása az egységes munkáspárt megteremtésének a sarkköve és erre kell, hogy felépüljön az egységes párt.

Megmondom őszintén, vannak jóindulatú baloldali szociáldemokrata elvtársak, akik nem értették meg ennek a kérdésnek jelentőségét és ezért ingadozva, belső gátlásokkal járulnak hozzá ahhoz, hogy kizárják a jobboldaliakat. Számos indokot hoznak fel, hogy miért kell meghagyni őket a pártban és sokszor szentimentális vonatkozású momentumokat

vetnek fel. Kezdetben megmondtam, hogy teljes nyíltsággal fogok beszélni most is és a jövőben is. Inkább több jobboldalit kizárni, mint kevesebbet, akkor építjük jól az egységes pártot.

A jobboldali vezetőkkel szemben könyörtelenek és kíméletlenek kell lennünk, mert ők az imperializmus ügynökei, képviselői a munkásosztályon belül. De ugyanakkor, amikor azt mondjuk, hogy a jobboldallal szemben kíméletlenek kell lennünk, ugyanakkor azt mondjuk, hogy megértően és türelmesen kell cselekednünk a félrevezetett szociáldemokrata tömegekkel szemben. Ők vér a vérünkből, hús a húsunkból, megtévesztették őket. Feladatunk, hogy testvérjobbot nyújtsunk nekik és az a kötelességünk, hogy ezeket a félrevezetetteket a helyes útra vigyük. Segítsünk nekik és neveljük őket.

Vannak elvtársak, akik azt mondják, ha mi olyan keményen hozzálátunk a jobboldal felszámolásához, az összeroppantja a Szociáldemokrata Pártot. Nem így áll a dolog. Természetes, ha a kizárásokat úgy végeznők el a SzDP-ban, hogy ez lényegében a tömegek bevonása nélkül történnék, és nem értetnénk meg a tömegekkel a kizárások szükségességét, akkor fennállana ilyen veszély.

Elvtársak! Nem mechanikusan kell végrehajtani a kizárásokat. A jobbodaliak kizárásával nem zártuk ki a jobboldali szociáldemokrácia káros ideológiáját. Mindkettőt el kell távolítani. Az embereket is és az ideológiát is. A kettőt össze kell kapcsolni és minden kizárást politikailag meg kell indokolni. Rá kell mutatni arra, hogy mik a bűnei annak, akit kizárnak. Le kell leplezni, meg kell mutatni a szociáldemokrata tömegek előtt az igazi arcukat. Akkor a tömegek megértik és helyeselni fogják. S ami a legfonto-

sabb, nem egy pár központi ember, hanem a tömegek műve lesz a kizárás. A szociáldemokrata tömegek ügyévé kell tenni a jobboldaliak kizárását. Nem szabad félnünk, megriadnunk. Ezen az úton kell mennünk. Ez az út, ez a módszer a SzDP szervezeteit komoly politikai iskolává formálja át. Ezzel adunk lehetőséget a szociáldemokrata tömegeknek, hogy politikailag fejlődjenek és megértsék, támogassák azt a munkát, amely most megindult a Szociáldemokrata Pártban. Így teremtjük meg az egyesülés előfeltételeit.

Ezt a munkát a szociáldemokrata elvtársaknak kell elvégezniök. Az ő feladatuk. Előadódnak olyan esetek, mint pl. Debrecenben, ahol a szociáldemokrata pártszervezet vezetősége azt a magyarázatot adta a kizárt jobboldaliaknak, hogy a kommunisták követelésére voltak kénytelenek őket kizárni. Ehhez sok kommentár nem kell. Az ilyen helyzet megengedhetetlen. Ez komoly bajok forrásává nőhet. Ne szegyeljék magukat az elvtársak, legyen erejük és bátorságuk, elvi szilárdságuk, nézzenek szembe a helyzettel és mondják meg nyiltan, hogy: kizártunk ezért és ezért, ezt nemcsak neked mondjuk meg, hanem nyiltan, az egész pártnak. Aki ismeri Lenin és Sztálin harcait az ellenséggel szemben, az tudja, hogy mily kiméletlenek és könyörtelenek voltak különösen akkor, ha saját soraikban elhelyezkedett ellenséggel álltak szemben. Ilyen szellemben kell vínni a harcot a jobboldal ellen.

Megegyeztünk a közös szervező bizottság ülésén abban, hogy a SzDP központja központi megbízottakat küld le a megyékhez, azzal a feladattal, hogy készítsék elő a megyékben, járásokban a jobboldaliak kizárását. Ezek felkeresik a mi megyei és járási titká-

rainkat és kérni fogják véleményüket a kizárásokra vonatkozóan. Mi ezeknek az elvtársaknak a segítségére leszünk. De a munka dandárját a szociáldemokrata elvtársaknak kell elvégezniök. A megállapodás úgy szól, hogy polgármestertől, járási és megyei titkártól felfelé a járási és megyei bizottságok a párt vezetőségnek tesznek kizárási javaslatokat és a párt vezetőség zárja ki ezeket. De polgármestertől, stb. lefelé, helyben történik meg a kizárás, amennyiben az indokolt.

A jobboldal kizárása a SzDP-ból és az ideológiai, politikai harc a jobboldallal szemben biztosítja az egységes párt ideológiai, politikai és szervezeti homogenitását. Az egységes pártban nem lesz jobb- és baloldal, mint ahogy nincs a MKP-ban. Itt nem lesznek frakciók. Nekünk biztosítani kell, hogy aki frakciózik, az el legyen távolítva. Hogy az egységes párt ilyen legyen, annak feltétele, hogy már most eltávolítsuk a jobboldaliakat.

A jobboldali szociáldemokraták taktikája a következőkben áll. Épüljetek be az egységes pártba — mondják embereiknek — és ott tanusítsatok baloldali magatartást, dolgozzatok ott, mint baloldaliak, szervezkedjetek, erősödjetek, hogy kellő időben aktívabb munkát kezdhessetek el, hogy kellő időben megindíthassátok belülről az egységes párt bomlasztását. Ilyen utasításokat adnak a kizárt jobboldali szociáldemokraták embereiknek, akik még benn vannak a SzDP-ban. Vigyázzunk, ne hagyjuk magunkat ilyen álbaloldali, lényegében azonban jobboldali szociáldemokratáktól megtéveszteni. Ezek nemcsak a beépülésre készülnek fel, hanem zavarni akarják és már zavarják is az egyesülési folyamatot. Nem nyilt, hanem burkolt harci formákat alkalmaznak.

Suttogó propagandával azt terjesztik, hogy a szociáldemokrata tagoknak csak 25 százalékát veszik át az egységes pártba, hogy a szociáldemokrata tagok nagyrészben nem rendes tagok, hanem csak tagjelöltek lesznek és a szociáldemokrata funkcionáriusoknak nem lesz komoly szerepük az egységes pártban. Mi a céljuk ezzel a suttogó propagandával ? A céljuk az, hogy passzivitásba taszítsák a szociáldemokrata munkások és becsületes baloldali funkcionáriusok egy részét, hogy újra felélesszék a bizalmatlanságot a szociáldemokraták és kommunisták között, hogy zavart keltsenek.

Azt hiszem, nem kell mondani, hogy mindaz, amit a szociáldemokrata jobboldal híresztel, szemenszedett hazugság. Az egységes munkáspártnak tagja lesz a SzDP minden tagja, akit nem zártak ki jobboldaliság, vagy korrupt, erkölcstelen magatartás miatt. Hogy a jövőben tag maradhat-e, az tisztán tőle függ, tisztán attól függ, hogyan fog dolgozni az egységes pártban, milyen lesz a magatartása, kiérdemli-e, hogy tagja lehessen. Hangsúlyozom, akit nem zártak ki valamilyen ok miatt, az bejön az egységes pártba, de hogy tag marad-e, az már az ő magatartásától függ. Ha becsületesen szolgálja az egységes párt, a magyar demokrácia ügyét, akkor tagja marad a jövőben is, ha nem szolgálja becsületesen, akkor nem marad tagja. Igy áll a kérdés és nekünk erről így is kell mindenütt beszélnünk.

Ami a funkcionáriusokat illeti : mi örömmel fogunk együttdolgozni a baloldali becsületes szociáldemokrata funkcionáriusokkal, egyenrangú félként vesznek majd részt az egységes párt vezető szerveiben. Mi nem növelni, hanem megszüntetni akarjuk a köztünk és a SzDP baloldali funkcionáriusai között

lévő ideológiai és politikai nívókülönbséget. Mi segíteni akarunk és segíteni fogunk az elvtársaknak, hogy tanuljanak, fejlődjenek. Az egységes pártban mindenki számára, aki a pártnak hű harcosa, meglesz a felemelkedés lehetősége. Mi, kommunisták tiszteljük és értékeljük a tehetségeket. A párthűség, fegyelmezettség, az elméleti fejlettség, az elvégzett munka szabja majd meg, hogy kinek milyen lesz a perspektívája az egységes pártban, természetesen nem most mindjárt a kezdetben, hanem a jövőben. Senkit nem akarunk háttérbe szorítani, mindenkit képességeinek megfelelően kívánunk közösen hasznosítani az egységes párt számára. Nem rajtunk, hanem minden elvtárson külön-külön múlik majd az, hogy idővel mi lesz belőle az egységes pártban, mi lesz a szerepe a magyar politikában.

Elvtársak! A két munkáspárt egyesülését közös politikai és szervező bizottság fogja irányítani és végrehajtani, természetesen a létrehozandó, vagy már létrejött egységbizottságok segítségével. A két párt összekötő bizottsága megállapodott abban, hogy az egységbizottságok kétharmad-egyharmad arányban jönnek létre, ezt az arányt természetesen a szükséghez képest lehet felfelé, vagy lefelé kerekíteni. A jövő héten az elvtársak megkapják a közös szervező bizottság által kidolgozott irányelveket, amelyek megszabják az egységbizottságok politikai és szervezeti hatáskörét és szerepét. Az egységbizottságoknak ezen irányelvek értelmében kell dolgozniok. Kerüljünk el minden zűrzavart. Az egyesülésnek szervezetten, rendben kell lezajlania, nem kell a dolgot elsietni, nem kell kapkodni és nem kell az egyesülést rohammunkának tekinteni. Ott, ahol megalakulnak az egységbizottságok, a két pártszervezet vezetőségei

átmenetileg megmaradnak és betöltik funkciójukat. Ahol megteremtettük az előfeltételeit az egyesülésnek, ahol megtisztult a SzDP a jobboldaltól és ahol mi is megtisztítottuk sorainkat, — mert van nálunk is ilyen feladat, — ott a közös szervező bizottság irányelveinek szellemében összehívják a taggyűlést, vagy közgyűlést és megválasztják a közös vezetőséget. Ekkor a két párt külön vezetősége befejezi működését. Az egyesülésnek meg kell történni az egységes kongresszusig mindenütt, kivéve a központot. A kongresszus már az egységesített pártszervezetek kongresszusa kell, hogy legyen.

Az egyesítési munkának megvan a fontossági sorrendje is. Elsősorban az üzemekben, másodsorban a városokban, harmadsorban a falun kell végrehajtani. Nagyon vigyázni kell arra, hogy a falun hogyan bonyolítjuk le az egyesülést. Meg kell mondani, hogy a SzDP jobboldala, — Szederék — rettenetes nagy károkat okoztak a Szociáldemokrata Pártnak helytelen parasztpolitikájukkal. Komolyan lecsökkentették a SzDP befolyását a parasztságra azzal, hogy nem paraszti szervezeteket építettek és azzal, hogy a falusi szervezetek élére kupecokat, feketéző kereskedőket, parasztnyúzó iparosokat állítottak, amivel elszigetelték a SzDP szervezeteit a parasztság között. Falun úgy kell építeni az egységes pártot, hogy annak befolyását növeljük. Erre vonatkozólag is lesznek utasítások a közös szervező bizottság irányelveiben.

A két párt között a harminchatodik kongresszus történelmi jelentőségű határozata után új helyzet alakult ki és amikor a mi politikai bizottságunk felfüggesztette a tagfelvételi zárlatot, akkor ezt az új helyzetet figyelembe vette. Megmondottuk határozatunkban, hogy az új helyzetben nem az a cél, hogy

minél több szociáldemokratát hozzunk át Pártunkba, hanem elsősorban biztosítsuk az egyesülés helyes lebonyolításának előfeltételeit. A leghatározottabban elvetjük a kollektív átléptetéseket és elítéljük az erőszakos tagtoborzást. Erről tegnap, megyei titkári értekezletünkön részletesen beszéltem. Pártunkba csak egyéni jelentkezés alapján történhet meg a felvétel. Elvtársak, ez a határozatunk azt a célt szolgálja, hogy ne következzék be újabb gátszakadás a szociáldemokrata pártszervezetekben. Ugyanakkor azonban helytelen lenne az is, ha mi megtiltanánk olyan szociáldemokrata munkások átlépését a Kommunista Pártba, akik eldöntötték végérvényesen, hogy az ő helyük a Kommunista Pártban van, annak ellenére, hogy az egyesülés pár hónap mulva megtörténik. Mi ezeket az elvtársakat nem utasíthatjuk vissza, mert ez növelné a kedvetlenséget és a szociáldemokrata munkások komoly részét passzivitásba lökné. Felfüggesztettük azért is a tagzárlatot, mert a MKP felé komoly áramlás indult meg a parasztság, a városi polgárság és az értelmiség részéről is. A Magyar Kommunista Párt növekedése, Elvtársak, már közös érdek és nem áll ellentétben az egyesülés helyes lebonyolításával.

Elvtársak, az egységes munkáspárt maga mögött bírja ma az egész magyar munkásosztályt, de nem bírja maga mögött és nem is bírhatja még maga mögött a magyar dolgozó nép döntő többségét. Nekünk úgy kell felépíteni az egységes pártot, hogy ennek segítségével megindítsuk a nagy csatát, a magyar dolgozó nép döntő többségének meghódításáért. Az egységes párt legyen a magyar munkásosztály, az egész magyar dolgozó nép vezetője, nagy

pártja, az a párt, amely mögött felsorakozik a magyar dolgozó nép döntő többsége. Nem kis feladat ez, amelynek elvégzése előttünk áll és komolyan fel kell készülnünk ennek a feladatnak ideológiailag, gyakorlatilag helyes elvégzéséhez. De, Elvtársak, oldottunk mi már meg néhány nehéz és komplikált feladatot és én hiszem, hogy mi ezt is meg fogjuk tudni oldani! Lesznek nehézségek, merülnek fel akadályok, lesznek zökkenők menetközben, de nekünk nem szabad meghátrálnunk az akadályok, a nehézségek elől, el kell azokat hárítani utunkból és olyan helyzetet teremteni, hogy júniusban összeülhessen a Parlamentben az egységes kongresszus. Az a kongresszus, amely ráteszi a koronát az egyesülésre, és létrehozza azt a pártot, amely végre fogja hajtani történelmi feladatát, létrehozza azt az egységes magyar munkáspártot, amely a magyar dolgozó népet a szocializmushoz vezeti.

Beszámoló a MKP és SzDP megyei titkárainak értekezletén, 1948 március 19-én.

LEGYEN AZ ÚJ PÁRT A NÉP BÁTOR VEZETŐJE ÉS NEVELŐJE

Kedves Vendégeink ! Elvtársak !

Elérkezett az a történelmi jelentőségű pillanat, amikor a Magyar Kommunista Párt és a Szociáldemokrata Párt Egyesülési Kongresszusa megkezdheti nagy irányító munkáját. Emlékezzünk csak vissza, Elvtársak, hogy milyen szívből fakadó öröm uralta szerte az országban az egyesülési gyűléseket, megyei és kerületi küldött-közgyűléseket. Emlékezzünk csak vissza arra, hogy milyen leírhatatlan lelkesedés közepette mondták ki a kommunisták és szociáldemokraták, munkások és parasztok, mérnökök, orvosok, tanítók, tanárok, tisztviselők, asszonyok és leányok, öregek és fiatalok, a magyar munkásosztály, dolgozó népünk színe-java a Magyar Dolgozók Pártja szervezetének megalakulását. Három évtized óta építették és erősitették a magyar munkásság legjobb fiai a munkásosztály egységének, az egységes munkáspárt megteremtésének gondolatát. Kemény volt ez a harc, Elvtársak, de ma büszke érzéssel jelenthetjük ki, hogy a munkásosztály egységéért folytatott szívós küzdelem nem volt hiábavaló. A munkásosztály politikai, szervezeti egysége, az egységes munkáspárt gondolata

végérvényesen és visszavonhatatlanul diadalt aratott Magyarországon. *(Nagy taps.)*

Itt vagyunk a magyar munkásosztály, a dolgozó parasztság és haladó értelmiség megbízásából, hogy kimondjuk a Magyar Dolgozók Pártja megalakulását, hogy megszabjuk új pártunk ideológiai, szervezeti felépítését, hogy kijelöljük azt az utat, amelyen vezetni kell a Kongresszusnak a munkásosztályt, a megizmosodott népi demokrácián keresztül a szocializmus felé. *(Taps.)*

A hála és szeretet érzésével gondolunk e felemelő, új korszakot formáló pillanatban a magyar munkásosztály és a két munkáspárt hősi halottaira, mártírjaira, akik életüket és szabadságukat áldozták fel azért, hogy hatalomra jusson az elnyomott munkásosztály, a dolgozó nép. Hálával és a szeretet érzésével gondolunk ma a nagy szovjet nép dicső katonáira és tisztjeire, akik vérükkel öntözték a magyar földet és akik a háború gyilkos tüzében életüket vesztették a magyar nép szabadságáért. Soha egy pillanatra se felejtsük el, kedves Elvtársak, hogy az az út, amelyen mi könnyebben és kevesebb áldozattal haladunk a szebb, szabad magyar jövő felé — a Szovjetunió katonáinak és tisztjeinek a vérével van áztatva és az út két szélén ott vannak a Szovjetunió katonáinak sirjai, mutatva, hogy a mi számunkra ők törték az utat, amelyen haladva győzelemre visszük az emberi szabadság nagy ügyét.

(A zenekar Csajkovszkij „Gyászinduló"-ját játssza.)

Elvtársak, Elvtársnők, Tisztelt Hallgatóim!

Az egész magyar dolgozó nép azt kívánja tőlünk, hogy az új párt, amely ezen a történelmi jelentőségű Kongresszuson megszületik, valóban a nép bátor

vezetője, nevelője és szervezője legyen. Olyan párt, amely nem torpan meg a mélység előtt, amely minden akadályt legyűrve, a haladás útján előre viszi nemzetünket. De nemcsak népünk, hanem az egész világ munkásosztálya is Budapest felé tekint ma. A két nagy munkáspárt egyesülésével erősödik a magyar népi demokrácia, de egyben erősödik és izmosodik a világbéke és szabadság frontja is. Ezért hazánk most a világ szabadság- és békeszerető népei figyelmének központjába került. *(Taps.)*

Engedjék meg, hogy meleg baráti szeretettel üdvözöljem a Kongresszusunk díszülésén megjelent magyar demokratikus pártok és társadalmi szervezetek képviselőit. *(Taps.)*

Üdvözlöm meleg szeretettel a Magyar Köztársaság elnökét: Tildy Zoltánt. *(Hosszantartó taps.)*

Üdvözlöm a Magyar Köztársaság miniszterelnökét: Dinnyés Lajost. *(Taps.)*

Üdvözlöm a magyar Nemzeti Parasztpárt nevében megjelent Veres Péter honvédelmi minisztert urat. *(Taps.)*

Üdvözlöm a magyar Nemzeti Parasztpárt főtitkárát: Erdei Ferencet és főtitkárhelyettesét: Nánási Lászlót. *(Taps.)*

Üdvözlöm a Független Kisgazda, Földmunkás és Polgári Párt országos központja nevében megjelent Dobi István földművelésügyi miniszter urat, *(Taps.)*

Gyöngyösi Jánost, a Független Kisgazda, Földmunkás és Polgári Párt főtitkárát *(Taps.)* és Bognár József urat, Budapest polgármesterét. *(Taps.)*

Üdvözlöm a Szakszervezeti Tanács, a Magyar Nők Demokratikus Szövetsége és a Magyar Ifjúsági Népi Szövetség küldötteit. *(Taps.)*

Kongresszusunkon szép számmal vesznek részt

külföldi testvérpártjaink képviselői is, akiket ezuttal meleg baráti és elvtársi szeretettel köszöntök. *(Taps.)*

Üdvözlöm a nagy Francia Kommunista Párt egyik legkiválóbb vezetőjét, a francia ellenállás egyik leglegendásabb alakját: Jaques Duclos elvtársat, *(Hosszantartó taps.)*

Vladimir Poptomoff elvtársat, a Bolgár Munkáspárt Politikai Bizottságának tagját, *(Taps.)*

a Lengyel Munkáspárt képviselőit: Adam Baludaj elvtársat, a lengyel kormány egészségügyi államtitkárát, *(Taps.)* és a Párt Központi Vezetőségének tagját, a Lengyel Szocialista Párt képviselőjét, Jerzy Sztachelski elvtársat, *(Taps.)*

a Csehszlovák Kommunista Párt küldötteit. Gustav Bares, Stefan Bastovansky és Vilem Novy elvtársakat. *(Taps.)*

Üdvözlöm a Román Munkáspártnak, — amely tudvalevően az egész román munkásosztály pártja — kiküldötteit: Emil Bodnaras elvtársat, Románia hadügyminiszterét, a Párt Politikai Bizottságának tagját *(Taps.)* Mihail Moraru elvtársat, a Munkáspárt Politikai Bizottságának tagját. *(Taps.)*

Üdvözlöm a Görög Kommunista Párt kiküldötteit, annak a pártnak a képviselőit, amely párt vezeti ma a görög nép hősies harcát, a görög nép függetlenségéért és szabadságáért, *(Taps.)* a Markos kormány külügyminiszterét, a Párt Politikai Bizottságának tagját: Peros Russos elvtársat *(Taps)* és Leonidas Stringos elvtársat, a Párt Politikai Bizottságának tagját. *(Taps.)*

Meleg szeretettel üdvözlöm a német Egységes Szocialista Párt két elnökét, a német és nemzetközi munkásmozgalom nagy veteránjait: Wilhelm Pieck és Otto Grotewohl elvtársakat, *(Taps.)*

az Angol Kommunista Párt képviselőjét, a Párt Politikai Bizottságának tagját, Peter Kerrigan elvtársat. *(Taps.)*

a Finn Kommunista Párt küldöttjét: Mirjami Rydberg elvtársnőt, *(Taps.)*

a Svéd Kommunista Párt küldöttjét: Nils Holmberg elvtársat, a Központi Vezetőség tagját, *(Taps.)*

a Dán Kommunista Párt küldöttjét: Alfred Jensen elvtársat, a Központi Vezetőség tagját. *(Taps.)*

Meleg szeretettel üdvözlöm az Osztrák Kommunista Párt küldöttjét, az Osztrák Kommunista Párt főtitkárát — Ernst Fischer elvtársat és Fridl Fürnberg elvtársat. *(Taps.)*

A megjelent nagyszámú nemzetközi küldöttség igazolása annak, hogy a munkásosztály nemzetközi szolidaritása elevenen él és határokon keresztül egy nagy egységes nemzetközi frontba tömöríti azt a munkásosztályt, amely a világbéke és szabadság élén halad, hogy megsemmisítse az imperializmust, a háború erőit és végső diadalra vigye Lenin és Sztálin szellemében a dolgozó emberiség felszabadulásának, a békének és szabadságnak nagy ügyét. És most, Elvtársak, engedjék meg, hogy megnyissam a Magyar Kommunista Párt történelmi jelentőségű Egyesülési Kongresszusát. *(Taps.)*

Beszéd a MDP I. kongresszusának megnyitó ünnepségén, 1948 június 12-én.

ERŐS, EGYSÉGES MARXISTA-LENINISTA PÁRTÉRT

Tisztelt Kongresszus! Kedves Elvtársak! Történelmi jelentőségű Kongresszusunk felejthetetlen lelkesedés közepette mondotta ki a Magyar Kommunista Párt és a Szociáldemokrata Párt egyesülését és ennek eredményeként a Magyar Dolgozók Pártja megalakulását. Rákosi elvtárs programot adó beszéde és Szakasits elvtárs tartalmas, elvi jelentőségű előadása, valamint az elfogadott Programnyilatkozat meghatározta Pártunk ideológiáját, közeli és távoli célkitűzéseit.

Az elfogadott Programnyilatkozatból félreérthetetlenül kiderül, hogy a Magyar Dolgozók Pártja a nemzetközi munkásosztály nagy tanítómesterei és vezérei elméletének szellemében kíván tevékenykedni és harcolni; maga elé azt a célt tűzte, hogy Marx, Engels, Lenin, Sztálin nagy eszméit nálunk Magyarországon is diadalra juttassa.

Kongresszusunk azonban nem végezne egész munkát, feladatát teljes egészében nem oldaná meg, ha megelégedne a Párt programjának kidolgozásával és elfogadásával és nem foglalkozna behatóan egyben azzal a kérdéssel is, hogy milyennek kell lennie annak a pártnak, amely a két munkáspárt egyesüléséből jön létre, ha nem foglalkozna a Párt belső felépítésének,

belső rendjének, a párttagok kötelességeinek és jogainak a kérdéseivel.

Kongresszusunk döntött már a Párt Programnyilatkozatáról. Döntenie kell arról is, hogy milyen legyen az a Párt, amelynek feladata, „hogy küzdjön Magyarországon a szocialista társadalomért, melyben megszűnnek a kizsákmányoló osztályok, megszűnik embernek ember által való kizsákmányolása, elmosódnak a szövetséges dolgozó osztályok különbségei, az egyének boldogulása a közjó feltétele, melyben a közérdek szolgálata az egyéni boldogulás útja és a fejlődés a kommunizmus felé vezet."

Programnyilatkozatunk hatalmas fényszóró erejével világítja meg azt az utat, amelyen menetelnie kell Pártunknak, maga után felsorakoztatva a magyar dolgozó osztály milliós tömegeit, hogy teljesítse történelmi hivatását.

A cél világos, a célhoz vezető út ismert és a feladat most abban van, hogy Pártunk szervezeti felépítését, belső rendjét úgy szabjuk meg, hogy képes legyen minden akadályon keresztül, a leghevesebben tomboló viharok idején is a megszabott úton előre vinni munkásosztályunkat, népünket, a szabad, boldog szocialista magyar jövő felé. *(Taps.)* A Kongresszus elé terjesztett Szervezeti Szabályzat-tervezet világos feleletet ad arra a kérdésre, hogy milyen legyen a Magyar Dolgozók Pártja. Ez a felelet tömör és mindenki számára érthetően jelenti ki:

A Magyar Dolgozók Pártja marxista-leninista, — tehát forradalmi párt lesz! *(Taps.)* Ez a Párt mind politikájában, mind szervezeti felépítésében, belső rendjében megfelel Lenin, Sztálin tanításainak a munkásosztály pártjáról.

Lenin zseniális elméje ismerte fel a munkásosztály

forradalmi pártjának történelmi jelentőségét! Ő dolgozta ki azt az elméletet, amelynek alapján létrejött az orosz proletariátusnak az a pártja, amelynek vezetése alatt — először az emberiség történelmében, — felszabadult egy ország munkásosztálya és dolgozó népe a kapitalista kizsákmányolás alól. Lenin halála után leghűbb tanítványa, Sztálin továbbfejlesztette Lenin zseniális elméletét a munkásosztály pártjáról és olyan hatalmas erővé növelte a Szovjetunió munkásosztályának forradalmi pártját, amelynek sikerült nemcsak leszámolnia a belső ellenséggel és ezer akadályon keresztül felépíteni a szocialista társadalmat, de maga köré tömörítve a 200 milliós szovjet népet, a második világháborúban aratott nagy győzelme eredményeként megmentette az emberiséget a fasizmus halálos veszedelmétől. *(Taps.)*

Elvtársak, sokan még ma sem értik meg teljes egészében a Szovjetunió hatalmas győzelmének, politikai, szellemi, gazdasági fölényének igazi okát. Aki azonban ismeri Lenin, Sztálin elméletét a munkásosztály forradalmi pártjáról és harcukat, hogy a Párt mind korszerűbb fegyvere legyen a Szovjetunió munkásosztályának, a Szovjetunió népeinek, az tudja, hogy a Szovjetuniónak nemcsak azért sikerült történelmi jelentőségű győzelmet aratnia a második világháborúban, mert ott diadalra jutott a szocializmus ügye, mert kiváló Vörös Hadsereggel rendelkezett, hanem elsősorban azért, mert egy olyan lenini-sztálini párt vezeti a Szovjetunió népeit, amely közel félszázad szakadatlan harcának tüzében acélosodott meg és amely győzelemről győzelemre vezette az orosz munkásosztályt, a Szovjetunió népeit. *(Taps.)*

Ilyen lenini-sztálini párt nélkül nem tudott volna győzedelmeskedni a szocializmus ügye a Szovjet-

unióban ! Ilyen lenini-sztálini párt nélkül nem tudta volna a Szovjetunió munkásosztálya immár több, mint három évtizeden keresztül megtartani a hatalmat a kezében és ilyen párt nélkül nem tudott volna győzni a Szovjetunió népe a második világháborúban.

Ennek a pártnak köszönheti az emberiség, hogy megszabadult a fasizmus tébolyától.

Mi is, magyar munkások, parasztok, értelmiségiek, ennek a pártnak és e nagy, győztes párt önfeláldozó harcának s bölcs vezérének, Sztálinnak köszönhetjük, *(Taps.)* hogy népünk lerázhatta magáról a kapitalista elnyomás bilincseit és a népi demokrácián keresztül menetelünk a szocializmus felé!

Lehet, hogy akad valaki, aki nem érti meg az összefüggést mind a között, amit elmondottam és a Magyar Dolgozók Pártja szervezeti szabályzatának tárgyalása közt !

Az összefüggés azonban kézenfekvő !

Miről van itt szó? Arról, Elvtársak, hogy Pártunk csak akkor lesz valóban marxista-leninista, tehát forradalmi párt, ha nemcsak ideológiai téren, hanem a Párt szervezeti felépítésében és belső rendjét illetően is megfelel Lenin, Sztálin tanításainak. Ezért Pártunkat, a Magyar Dolgozók Pártját olyan párttá kell alakítani, amely ha kezdetben még nem is teljesen, de fejlődése folyamán mind jobban hasonlóvá lesz Lenin, Sztálin pártjához, azaz röviden: tanulva Lenintől és Sztálintól, tanulva az orosz Kommunista (bolsevik) Párt tapasztalataiból, olyanná kell szervezzünk Pártunkat, hogy elfogadott Programnyilatkozatunk ne maradjon papíron, hanem azt Pártunk minden körülmények között a belső és külső ellenség által okozott minden akadály és nehézség ellenére is valóra váltsa.

Ne felejtsük el, Elvtársak, hogy a munkásmozgalom történetében évtizedeken keresztül hatalmas harc tombolt ama kérdés körül, hogy milyen legyen a munkásosztály pártja. Azok az álmarxisták, akik a marxizmust megfosztották forradalmi tartalmától, akik csak a kapitalista társadalmi rend reformjaira zsugorították össze a munkásosztály feladatát, akik a kapitalista osztállyal való együttműködés politikáját hirdették, azok olyan munkáspártot szerveztek, amely békés parlamenti eszközökkel lényegében csak reformok elérésére törekedett! A kapitalizmus békés fejlődésének korszakában jöttek létre a II. Internacionálé által vezetett munkáspártok. Ez a békés fejlődés és az álmarxisták opportunista teóriája nyomta rá bélyegét az akkori idők munkáspártjaira. A kapitalizmus békés fejlődése azonban a XX. század kezdetével végetért. Az ellentétek a kapitalizmus imperialista fejlődésével a tőkések és munkások között kiéleződtek. Ennek következtében új időszak vette kezdetét. Az osztályok nyilt összeütközésének időszaka, a proletariátus forradalmi akciójának ama időszaka, melyben az erőket egyenesen a kapitalizmus megdöntésére, a hatalomnak a proletariátus által való meghódítására kellett felkészíteni. Ebben az időszakban kiderült, hogy az álmarxisták által létrehozott munkáspártok nem tudják megoldani az új idők által felvetett forradalmi feladatokat! A kapitalizmus békés fejlődésének időszakában a reformisták által alakított munkáspártok nem voltak a proletariátus harci pártjai, amelyek a munkásokat hatalomra vezetik, hanem a parlamenti választásokra és parlamenti harcra szabott választási apparátust alkottak. Ilyen értékelést adott Sztálin elvtárs a II. Internacionálé reformista vezetői által létrehozott és irányított munkáspártról.

Lenin a XX. század elején felismerte, hogy ha a munkásosztály győzni akar, akkor a munkásosztálynak újtípusú forradalmi pártra van szüksége. Olyan pártra, amely harcra neveli a munkásosztályt, amely a pártot a munkásosztály élcsapatává, szervezett erejévé teszi és ennek következtében alkalmassá arra, hogy győzelemre vigye a munkásosztály felszabadításának nagy ügyét. Lenin és Sztálin tanításának és harcának köszönhető, hogy a cári Oroszországban kialakult, összekovácsolódott a munkásosztály újtípusú forradalmi pártja, amely 1917-ben megdöntötte a kapitalizmust, győzelemre vitte a munkásosztály felszabadításának ügyét és új korszakot nyitott meg az emberiség történelmében!

Ezzel szemben a megváltozott helyzet ellenére az összes többi országokban a munkásosztály pártjai a régiek, azaz csak a reformok elérésének, a kapitalista osztályokkal való együttműködésnek a pártjai maradtak. Ezért, annak ellenére, hogy különösen az első világháború következtében Oroszországon kívül számos más európai országban is a proletariátus számára kedvező helyzet alakult ki, amely lehetővé tette volna a kapitalizmus megdöntését és a munkásosztály felszabadítását, ezt a lehetőséget a munkáspártok nem tudták kihasználni a munkásosztály javára! A II. Internacionálé pártjai nem voltak felkészülve a forradalmi harcokra, még kevésbbé a hatalom meghódítására! Sem ideológiájuk, sem szervezeti felépítésük nem volt alkalmas arra, hogy a mély politikai és gazdasági válságban vergődő kapitalizmus felett győzelmet arassanak. Ellenkezőleg, a II. Internacionálé pártjai a politikai és gazdasági válságba jutott kapitalizmus restaurációjának a politikáját vitték. A halálosan megsebzett kapitalizmusnak a gyógyításával foglal-

koztak. Ennek az áruló politikának volt az eredménye, hogy a Szovjetunión kívül Európa országaiban a munkásosztályt egyik vereség a másik után érte, a munkásosztály forradalmai, megmozdulásai rövid idő után elbuktak!

Mindezekből, tisztelt Kongresszus, világosan látható, hogy az álmarxisták által létrehozott munkáspártok csődöt mondtak, alkalmatlannak mutatkoztak arra, hogy a munkásosztály felszabadításának nagy ügyét diadalra vigyék. Világos, hogy újtípusú munkáspártoknak kellett kialakulniok Oroszországon kívül más országokban is, amelyek ki is alakultak, létre is jöttek, a II. Internacionálé csúfos politikai összeomlása és Lenin, Sztálin pártjának korszakalkotó győzelme után a Szovjetunióban. Ezeknek a nagyjelentőségű eseményeknek eredményeként jöttek létre szerte a világon a munkásosztály újtípusú forradalmi pártjai, a kommunista pártok! *(Taps.)* Ma már megvan a szükséges távlatunk annak a felismerésére, annak a kijelentésére, hogyha az európai munkásmozgalomban ugyanúgy megtört volna az opportunizmus uralma, mint az orosz munkásmozgalomban, úgy az emberiség nem sodródott volna a második világháború borzalmaiba és ma már Európa fölött is régen a szabadság és békesség világának, a szocializmusnak napja ragyogna.

A munkásmozgalom történetének gazdag tapasztalatai, sikerei és vereségei arra tanítanak bennünket, hogy a haldokló kapitalizmusnak életét csak azért sikerült meghosszabbítani, mert az álmarxisták, a jobboldali szociáldemokraták évtizedeken keresztül uralkodó szerepet vittek és részben még ma is visznek a munkásmozgalomban. A második világháború utáni események tapasztalatai azt mutatják, hogy ott, ahol

a jobboldali szociáldemokraták uralma összeomlott a munkásmozgalomban, ott diadalra jutott a munkásosztályon belül Marx-Engel-Lenin-Sztálin tanítása, ott a munkásosztály a marxista-leninista ideológia alapján egyesült és ennek eredményeként felszámolja a kapitalizmust és megteremti a szocializmus megvalósításának előfeltételeit!

A mi Pártunk is, a Magyar Dolgozók Pártja, ennek a nagy történelmi folyamatnak egyik reménytelj es hajtása. Érthető ezért, Elvtársak, hogy az Egyesülési Kongresszusunkon komoly figyelmet szentelünk annak a kérdésnek, milyen legyen az egyesülésből létrejövő párt.

Tisztelt Kongresszus! A munkásosztály pártja a haladásért folyó küzdelem nagy, korszerű erődje. Itt, ebben az erődben nevelődnek, acélosodnak azok a harcosok, az a hadsereg, amelynek feladata előbbre vinni az emberi haladás nagy eszméjének, Marx-Engels-Lenin-Sztálin elméletének győztes lobogóját. Vigyázni kell tehát arra, hogy ebbe az erődbe csakis arra alkalmas emberek kerüljenek be. Aki az erőd küszöbét átlépi, annak méltónak kell lennie azokhoz, akik évtizedeken keresztül hűen szolgálták a munkásság ügyét, azokhoz, akik a munkásosztály nehéz harcainak göröngyös útját járva, ha erre szükség volt, szabadságukat, vérüket, életüket is áldozták. Az, aki átlépi az erőd küszöbét, annak méltónak kell lennie azokhoz, akik az erődön belül tanulnak, harcolnak és dolgoznak hazánk politikai és gazdasági átalakításáért, a magyar újjászületésért. Ebből az erődből rajzanak ki azok a harcosok, azok a csapatok, amelyek mind politikai, mind gazdasági téren élenjárnak, akik népünk számára új utakat törnek, akik szervezik, nevelik munkásosztályunkat, dolgozó népünket, hogy minél

gyorsabban és minél eredményesebben megközelítse a szabadság, bőség korszakát! *(Taps.)* Az erődön belül tömörült harcosok, csoportok összetételétől, minőségi értékétől, tudásától, harckészségétől, a munkásosztályhoz, dolgozó népünkhöz fűzött hűségétől függ az, hogy Pártunk megállja-e majd a helyét, hogy Pártunk a történelmi fejlődés erős hullámcsapásai közepette is biztos kézzel vezesse országunk hajóját a szocializmus kikötőjébe. Ezeket a lenini-sztálini szempontokat veszi figyelembe a Kongresszus elé terjesztett szervezeti szabályzat. Ebben a szervezeti szabályzat-tervezetben tömörítve van Lenin, Sztálin többévtizedes harca és tanítása a munkásosztály forradalmi pártjáról.

Szervezeti szabályzatunk megállapítja, hogy a Magyar Dolgozók Pártja elsősorban az egyetlen következetes szocialista osztály, a munkásosztály pártja, élcsapata. Ennek a meghatározásnak döntő elvi jelentősége van! Ezzel kapcsolatban két fontos kérdésre szeretném felhívni az Elvtársak figyelmét

Az első, hogy Pártunk miért elsősorban a munkásosztály Pártja. Meg kell mondanom, hogy még Pártunkban is vannak olyanok, akik mind a mai napig nem értik meg, miért hangsúlyozzuk ki, hogy mi elsősorban a munkásosztály pártja vagyunk. Nem lenne-e helyesebb, — mondják ezek az elvtársak, — ha ezt a kérdést úgy fogalmaznók meg, hogy a Magyar Dolgozók Pártja a munkásosztály, a dolgozó parasztság és a haladó értelmiség pártja?

Ez a nézet nem helyes. Ellentétben áll a marxista-leninista elmélettel. Ennek a nézetnek az a hibája, hogy egy nevezőre emeli a munkásosztályt a parasztsággal, az értelmiséggel. Mind programnyilatkozatunkban, mind szervezeti szabályzatunk tervezetében nem véletlenül áll az a fogalmazás, hogy a Magyar Dolgo-

zók Pártja elsősorban — és ezt hangsúlyozom — az egyetlen következetesen szocialista osztály, a munkásosztály pártja. Igen, Elvtársak, a munkásosztály társadalmi, politikai és szociális helyzeténél fogva a történelmi fejlődés által kiszemelt ama forradalmi erő, amelynek hivatása előrevinni a haladás ügyét, megteremteni a lehetőségét egy új, magasabbrendű társadalmi élet felépítésének. Az az erő, amelynek nemcsak ez a szerepe, hanem amely képes is arra, hogy győzelemre vigye a szocializmus ügyét. Világos ezért, hogy a marxista-leninista pártnak elsősorban erre a forradalmi osztályra kell támaszkodnia és elsősorban ezen belül is ennek az erőnek a legjobb részeit kell soraiban megszerveznie!

Mi ezzel alá akarjuk húzni a munkásosztály vezető szerepét népi demokráciánk megszilárdításáért, a szocializmus megvalósításáért folyó harcban.

A munkásosztály azonban vezető szerepét csak úgy tudja sikeresen betölteni, ha élén egy egységes, fegyelmezett, a marxizmus-leninizmus szellemében működő és harcoló párt halad. Ez az elvi szempont a társadalmi harcok tüzében kiállta a próbát. Tévedés lenne feltételezni azt, hogy ez a nézet ellentétben áll a dolgozó parasztság, a haladó értelmiség érdekeivel. Éppen ellenkezőleg. A felszabadulás utáni magyar tapasztalatok is szemléltetően igazolják azt, hogy a dolgozó parasztság érdekeinek a legjobb védelmezője a magyar munkásosztály forradalmi pártja, a Magyar Kommunista Párt volt! *(Taps.)* Ez lesz a jövőben még inkább a Magyar Dolgozók Pártja! *(Taps.)*

Ugyanakkor, amikor mi kijelentjük, hogy a Magyar Dolgozók Pártja elsősorban a munkásosztály pártja, meg kell, hogy mondjuk azt is, hogy komoly hibát követnénk el, ha a Párt nem egyesítené soraiban

a dolgozó parasztság, valamint a dolgozó értelmiség legjobbjait is. Mi a Magyar Dolgozók Pártjában méltó helyet és szerepet adunk a dolgozó parasztságnak, a haladó értelmiségnek. És mivel a munkásosztály mellett Pártunkban helyet foglalnak a dolgozó parasztság és értelmiség legjobbjai is és miután Pártunk az egész dolgozó nép érdekeit védi — Pártunk a dolgozók pártja is.

A másik kérdés, amire ezzel kapcsolatban ki akarok térni, az élcsapat kérdése. Igen, a Párt élcsapat, a munkásosztály élcsapata.

„A pártnak mindenekelőtt — mondja Sztálin elvtárs — a munkásosztály élenjáró csapatának kell lennie. A pártnak magában kell foglalnia a munkásosztály legjobb elemeit, azok tapasztalatait, forradalmiságát, a proletariátus ügyével szemben tanusított határtalan odaadásukat."

Ahhoz azonban, hogy a Párt valóban a munkásosztály élcsapata legyen, nem elegendő, hogy a munkásosztály egy részét, azaz a legjobbjait egyesítse soraiban.

Ahhoz, hogy a Párt valóban élcsapat legyen, ahhoz még az szükséges, hogy felvértezze magát forradalmi elmélettel, hogy a pártot a munkásosztály egyetlen helyes elmélete, Marx-Engels-Lenin-Sztálin tanításai vezéreljék. Mint az elvtársak láthatják, mind Programnyilatkozatunkban, mind Szervezeti Szabályzat-tervezetünkben ez a döntő jelentőségű sztálini tétel méltó helyen szerepel és Pártunk egész tevékenységének alapját képezi!

A pártnak a munkásosztály, a dolgozó nép élén kell haladnia, tovább kell látnia, mint amennyire a munkásosztály lát és csak az a párt, amely ilyen sajátsággal rendelkezik, tudja betölteni az élcsapat sze-

repét, csak ilyen párt lehet a munkásosztály politikai vezére!

Szervezeti szabályzatunk tervezetének első szakasza utolsó mondatának is nagy elvi jelentősége van. Ez a mondat a következőképpen hangzik:

„A Magyar Dolgozók Pártja a munkásosztály és a dolgozó nép legfelsőbb szervezeti formája."

Miről van itt szó, Elvtársak?

A munkásosztálynak, a dolgozó népnek van egy sor tömegszervezete. Vannak szakszervezetek, női és ifjúsági szervezetek, kultúregyesületek, stb. Mindezek a szervezetek, a munkásosztály, a dolgozó nép különböző szervezetei, — a dolgozó nép érdekeit szolgálják. Ezeknek a szervezeteknek a működését össze kell hangolni és egységes vezetésüket, irányításukat biztosítani kell, mert csak ez teszi lehetővé, hogy helyesen képviseljék a munkásosztály, a dolgozó nép ügyét. Ezzel kapcsolatban felvetődik az a kérdés, hogy a munkásosztály szervezetei között melyik lehet az, amelynek feladata mindezeket a különböző szervezeteket központilag vezetni és irányítani. A válasz erre csakis egy lehet! A munkásosztály élenjáró pártja! Azaz nálunk csakis a Magyar Dolgozók Pártja! *(Taps.)* Ez a Párt van hivatva a munkásosztály, a dolgozó nép összes szervezeteinek a vezetésére és irányítására!

Kezdetben a felszabadulás után és részben még ma is vannak zökkenők ezen a téren. Különösen a szakszervezeteinkben dolgozó elvtársaink nem értették meg a Párt vezető szerepét és néha, mikor a Párt felelősségre vonta őket, vagy mondjuk ellenőrizte a szakszervezeti elvtársak munkáját, úgy bizony itt-ott ezzel egyesek elégedetlenek voltak és kifogásolták a Párt „beavatkozását". Ez, Elvtársak,

a szindikalizmus és a szociáldemokrata nevelés maradványa! A szociáldemokrata munkásmozgalomban elmosódtak a határok a Párt és a szakszervezetek között. Gyakran a szakszervezeti vezetők felülkerekedtek és nem hagyták magukat a Párt által vezetni. Ellenkezőleg, ők vezették a pártot is! Ilyen helyzet marxista-leninista pártban nem engedhető meg!

A Párt a munkásosztály vezérkara és minden tömegszervezetet kivétel nélkül kell, hogy a Párt vezessen és irányítson és kell, hogy azok a Párt ellenőrzése alatt dolgozzanak! Ez az előfeltétele a munkásosztály, a dolgozó nép egységes politikai irányításának. A szociáldemokrata munkásmozgalomban nem tekintették a pártot a munkásosztály, a dolgozó nép legfelsőbb szervezeti formájának. A parlamenti frakciók és városi képviselőtestületi frakciók gyakran a Párt felső vezetése fölé nőttek és kezükbe vették a Párt irányítását is! Nem egyszer fordult elő, hogy a szociáldemokrata parlamenti frakció, vagy képviselőtestületi frakciók nem hajtották végre a Párt Központi Vezetőségének utasításait. Nálunk például a Szociáldemokrata Párton belül a budapesti fővárosi frakció külön köztársaság volt és nem volt hajlandó követni a Párt politikáját különösen akkor, amikor a Párt vezetése végérvényesen a baloldali elvtársak kezébe ment át. Azt hiszem, mindenki egyetért velem abban, hogy mi ilyen fejetlenséget és zűrzavart a Magyar Dolgozók Pártjában nem tűrünk meg. *(Taps.)*

A Magyar Dolgozók Pártjában mindenkinek — tekintet nélkül arra, hogy milyen magas állami funkciót tölt be — alá kell vetnie magát a Párt politikájának, a Párt fegyelmének, határozatának, még akkor is, ha a Párt egyik vagy másik határozatával történetesen nem ért egyet. *(Taps.)* Mindenki, minden párttag a

Párt megbizatásából, a Párt bizalmából kerül egyik vagy másik vezető helyre az államapparátusban. Amig ott odaadóan, lelkesen és fegyelmezetten dolgozik a Párt, azaz a munkásosztály, a dolgozó nép érdekében, — élvezi a Párt bizalmát és támogatását. Abban a pillanatban azonban, amikor valaki szembe fordul a Párt politikájával, annak fegyelmével és nem hajlandó a Párt politikáját végrehajtani, abban a pillanatban elveszíti a Párt bizalmát és helyéről távoznia kell! *(Nagy taps.)*

A munkásosztály, a dolgozó nép harcát csak úgy lehet helyesen vezetni, ha azt egy központból irányítják és ha azt a tömegszervezetek nemcsak elfogadják, hanem végre is hajtják! Nem engedhető meg nálunk olyan állapot, hogy egy tömegszervezet, vagy parlamenti, községpolitikai pártcsoport átvegye a Párt szerepét és magát a Pártot háttérbe szorítsa! Ezt annál is inkább szükségesnek tartom kihangsúlyozni, mert vannak olyan elvtársak, akik most, miután napirendre került a Magyar Függetlenségi Frontnak egy hatalmas, többmilliós tömegszervezetté való újjáalakítása, zavarban vannak és nem tudják, mi lesz ezzel kapcsolatban Pártunk helyzete. Egyesek azt tartják helyesnek, hogy a Front megszervezésével Pártunknak háttérbe kell kerülnie, a Pártnak magának számos területét „ki kell ürítenie és át kell adnia" a Frontnak. Röviden, ezek az elvtársak a Frontot a Párt rovására előtérbe akarják tolni. Ezek a nézetek helytelenek és lényegében nem jelentenek egyebet, mint Lenin, Sztálin tanításának a revízióját a munkásosztály pártjáról.

A Front, mint a magyar dolgozó nép leendő leghatalmasabb demokratikus tömegszervezete, nem helyettesítheti a pártot, mint a munkásosztály forradalmi élcsapatát. *(Taps.)* A Front, mint tömegszervezet csak

akkor teljesítheti feladatát, ha abban a Magyar Dolgozók Pártja jó politikájával, a dolgozó nép érdekeinek helyes megvédésével vezető szerepre tesz szert és szövetségben a többi demokratikus pártokkal politikai irányítója, lankadatlan szervezője és nevelője annak a többmilliós tömegnek, amely a Frontba tömörült.

Az, aki a Pártot valahová el szeretné rejteni és a Párt vezető szerepét valamilyen titokzatos módon akarja érvényre juttatni, az lényegében falat emel a Párt és a tömegek között és ezzel megsérti Leninnek és Sztálinnak a munkásosztály pártjáról szóló tanításának legdöntőbb tételét, amely a következőképpen szól: „A tömegekkel való kapcsolat, e kapcsolat megszilárdítása, az a készség, hogy a tömegek szavát meghallgassuk — ebben van a bolsevik vezetés ereje és legyőzhetetlensége. *(Nagy taps.)* Az a forradalmi párt, amely megőrzi kapcsolatát a nép széles tömegével, amely forradalmi pártot milliós tömegek követnek, az a párt legyőzhetetlen. De ha egy forradalmi párt elszakad a tömegektől, elveszti kapcsolatait a tömegekkel, ha a munkásosztály pártja magába zárkózik, úgy falat épít maga és a tömegek közé s ennek következtében elveszíti erejét, végső fokon elpusztul." Ezt a lenini-sztálini tanítást jól agyunkba kell vésnünk, ha biztosítani akarjuk, hogy Pártunk minden körülmények között betöltse történelmi hivatását!

A mi Pártunk harcos párt és ezért minden egyes tagja kell, hogy a népi demokráciánk megszilárdításáért, a szocializmus felépítéséért folyó nagy küzdelemnek öntudatos és önfeláldozó katonája legyen. Ezért szervezeti szabályzatunk előírja azt, hogy „a Párt tagja csak az lehet, aki magáévá teszi a Párt célkitűzéseit, elfogadja programnyilatkozatát és politikai irányvonalát, résztvesz valamelyik alapszervezet mun-

kájában, aláveti magát a pártfegyelemnek és rendszeresen fizeti a tagdíjat."

Pártunk harcos lényének ez a tétel az egyik legdöntőbb része! A mi Pártunk nem elégedhet meg csak azzal, hogy tagjai elfogadják a programot és tagdíjat fizetnek, de ugyanakkor nem harcolnak a Párt programatikus célkitűzéseiért. Sajnos, az elmult gyakorlatban a Magyar Kommunista Pártban, de méginkább a Szociáldemokrata Pártban a tagság többsége nem volt a párt aktív harcosa. Ezt a tarthatatlan helyzetet a jövőben komolyan meg kell változtatni! Ennek érdekében szervezeti szabályzat-tervezetünk világosan körvonalazza a tagok kötelességét és itt első helyen áll, hogy a tagnak minden erejével harcolnia kell a Párt, a dolgozó nép, a haza ügyéért, a magyar köztársaság felvirágoztatásáért. Igen, Elvtársak, Pártunk alkotmányának ezt a paragrafusát eleven valósággá kell tennünk, ha azt akarjuk, hogy Pártunk megőrizze vezető szerepét és azt, hogy amit hirdet és mond, az tetté is váljék. De nemcsak arról van szó, hogy tagjaink nagy mozgalmunk harcos katonái legyenek, hanem arról is, hogy öntudatos, jó katonák legyenek. Mi kell azonban ahhoz, hogy ezt a célt elérjük?

Ehhez az kell, Elvtársak, hogy a Párt tagjai szakadatlanul emeljék saját politikai és műveltségi színvonalukat és igyekezzenek elsajátítani a marxizmus-leninizmus tanítását. Az a párttag, aki nem tanul, nem gyarapítja marxista-leninista tudását, aki nem fejleszti általános műveltségét, azt olyan katonához lehet hasonlítani, aki habár fegyvert adtak a kezébe, mégsem tanulta meg, hogy a harcmezőn hogyan kell azt kezelni és ezért a hadsereg számára nem értéket, ellenkezőleg, csak terhet jelent. Ahhoz,

hogy a párttag teljesítse kötelességét, ismernie kell a társadalmi fejlődés törvényeit, tudnia kell eligazodni a belpolitikai és a nemzetközi helyzetben. Ahhoz, hogy a párttag teljesíthesse kötelességeit, ahhoz az kell, hogy marxista-leninista tudással rendelkezzék, mert máskép nem tudja a pártonkívüli tömegeket felvilágosítani a különböző politikai, gazdasági, nemzetközi események lényegéről, nem képes arra, hogy Pártunk tömegbefolyását növelje. Az a párttag, aki nem rendelkezik kellő marxista-leninista tudással, az a fejlődés váratlan fordulatainál tanácstalanul áll majd az eseményekkel szemben és éppen akkor, amikor a Pártnak a legnagyobb szüksége lenne rá, meginog és esetleg az ellenség ideológiai befolyása alá kerül és ezért a Párt számára nem értéket, hanem csak terhet jelent!

A Párt csak akkor áll majd ki minden vihart és megpróbáltatást, a Párt csak akkor tudja eredményesen leküzdeni az útjába álló nehézségeket, ha vezetői és tagjai egyaránt ideológiailag alaposan fel vannak vértezve.

Számoljunk fel, Elvtársak, azzal az igen elterjedt, de helytelen nézettel, hogy „nincs idő a tanulásra". Ahogyan az emberi szervezetnek szüksége van a táplálékra, épp olyan elengedhetetlenül szüksége van a mi párttagjainknak is a tanulásra, elméleti tudásuk fejlesztésére! Ahogyan minden élő szervezet táplálék nélkül elpusztul, úgy az emberi elme tanulás nélkül berozsdásodik és bizony berozsdásodott aggyal nem lehet új társadalmat építeni! Minden körülmények között időt kell találnunk olvasásra és tanulásra. A mi Pártunk vezetői és tagjai kell, hogy a legtanultabbak, legműveltebb emberek legyenek ebben az országban. *(Taps.)* A tudás — mondják gyakran, igen helyesen — hatalom, és mindannyiunknak az a feladata, hogy a

tudás hatalmát meghódítsuk, hogy még jobban dolgozhassunk munkásosztályunk, dolgozó népünk érdekében, hogy valóban népünk élharcosai legyünk!

Pártszervezeti szabályzatunk tervezete minden párttagnak kötelességévé teszi, hogy éberen őrködjék a Párt ideológiai tisztasága és szervezeti egysége felett, megvédje a Pártot minden ellenséggel szemben, fegyelmezetten végrehajtsa a pártszervezetek határozatait!

Nagyon komoly kötelességről van itt szó, Elvtársak! A munkásmozgalom története, Lenin, Sztálin elmélete a munkásosztály forradalmi pártjáról arra tanít bennünket, hogy a Párt csak akkor tudja feladatát, mint élcsapat elvégezni, ha biztosítva van annak ideológiai és szervezeti egysége. Ez azt jelenti, hogy a mi Pártunkban nem lehetnek különböző csoportosulások és különböző szárnyak, röviden: nem lehet a mi Pártunkban sem bal-, sem jobboldali és nem lehet centrum sem! *(Nagy taps.)* Pártunkat kell, hogy a marxizmus-leninizmus ideológiája vezesse és egységbe forrassza. Aki letér a marxizmus-leninizmus útjáról, aki külön utakon akar járni és így a Párton belül csoportokat, frakciókat alakít, az a Párt ellensége és mint ilyen, egy percig sem maradhat Pártunkban.

Vannak még ma is olyanok, akik azt állítják, hogy ez a marxista-leninista álláspont lényegében kaszárnyát csinál a Pártból. Igy mellékesen engedjék meg nekem, hogy megjegyezzem, hogy a kaszárnya nem is olyan rossz intézmény, ha az a munkások, a dolgozó nép kezében van. A kaszárnyáktól nem kell félni, erre szüksége van a magyar népi demokráciának! De természetesen távol áll tőlünk még a gondolata is annak, hogy a Pártból kaszárnyát csináljunk,

De ugyanakkor azt sem engedhetjük meg, hogy opportunisták, megalkuvók, kapitulánsok és gyávák menedékhelye legyen az a Párt, amelynek a belső és külső ellenséggel szemben diadalra kell vinni a munkásosztály, a dolgozó nép ügyét. Sztálin elvtárs arra tanított bennünket, hogy „a Pártban opportunizmust éppúgy nem lehet megtűrni, mint ahogy nem lehet megtűrni az egészséges szervezetben a fekélyt. A Párt a munkásosztály vezető csapata és annak előretolt vára, annak harci vezérkara ! Nem lehet megtűrni azt, hogy a munkásosztály vezérkarában kishitűek, opportunisták, kapitulánsok, árulók legyenek."

A mi esetünkben, Elvtársak, a Párt ideológiai és szervezeti egységének megteremtése elsőrendű, aktuális feladat!

Sokan tévesen azt hiszik, hogy az egyesülés szervezeti lebonyolításával, a Kongresszus magatartásával, a Programnyilatkozat és Szervezeti Szabályzat elfogadásával megteremtettük már a Párt ideológiai és szervezeti egységét. Természetesen mindezek rendkívül fontos tényezők, amelyek Pártunk ideológiai és szervezeti egységének gránitalapjait képezik.

De hiba lenne, ha azt hinnénk, hogy ezzel már létrehoztuk a kommunisták és szociáldemokraták összeforrottságát a Párton belül! E feladat elvégzése még jórészt előttünk áll ! Mi tisztában vagyunk azzal, hogy az máról-holnapra nem is oldható meg, de tudatában kell lennünk annak, hogy a Kongresszus után ez lesz egyik legfontosabb feladatunk, amit minél előbb meg is kell oldanunk. A Párt addig hatalom, addig élcsapat, amíg ideológiai és szervezeti egysége megbonthatatlan ! Az a forradalmi párt, amelynek ideológiai és szervezeti egysége megbomlott és belső harcok darabokra szaggatják, az a párt ki van szol-

gáltatva az ellenség kénye-kedvének, az a párt nem fegyver többé a munkásosztály kezében! Én azt hiszem, nem ilyen párttá akarjuk mi építeni a Magyar Dolgozók Pártját, hanem olyan párttá, amely egységét az esetleges belső és külső ellenséggel szemben minden erővel és mindenáron megvédi és biztosítja. *(Taps.)* Ezért vigyázzunk, Elvtársak, Pártunk ideológiai és szervezeti egységére, mint a szemünk világára!

Tisztelt Kongresszus! Amikor mi a szervezeti szabályzat-tervezetünkben meghatároztuk a tagok kötelességeit, akkor mi nemcsak azokra a kötelességekre gondoltunk, amelyek a Párttal szemben a tagok részéről fennállnak, hanem azokra is, amelyek az országgal és a nemzettel szemben fennállnak. Pártunknak csak azok lehetnek jó tagjai, akik élen járnak az ország építésében, akik őrködnek a demokratikus rend felett. Ezért mondja ki Pártunk szervezeti szabályzat-tervezete, hogy a tagok kötelességei közé tartozik, hogy élen járjanak a termelésben, példát mutassanak a munkafegyelemben, szakmai képzettségük emelésében és őrködjenek a népi demokratikus állam törvényei és rendje felett!

Igen, Elvtársak, most, miután a népi demokrácia döntő győzelmet aratott a reakció felett és ennek következtében mind jobban kiszorul a kapitalizmus az iparból, a pénzügyből, és nemcsak politikailag, de gazdaságilag is a nép kezébe kerül a hatalom, most és a jövőben még inkább párttagjaink feladata és kötelessége, hogy élharcosai legyenek hazánk újjáépítésének, a termelés fokozásának. A mi Pártunk tagjai kell, hogy a legjobb, legfegyelmezettebb munkások, parasztok, mérnökök, orvosok, tanítók legyenek. Párttagjainknak nemcsak nagyobb tudásukkal, műveltségükkel, de a munkában mutatott szorgalmukkal és fegyel-

mezettségükkel is példát kell mutatniok a többieknek.

Beszéltem, Elvtársak, Pártunk egységének a jelentőségéről. Az egység biztosítása megköveteli a tagoktól azt is, hogy fegyelmezetten végrehajtsák a pártszervezetek és elsősorban a Központi Vezetőség határozatait. Ezzel kapcsolatban ki szeretnék térni a demokratikus centralizmus elvére, amelyen Pártunk felépül.

Mit jelent, Elvtársak, a demokratikus centralizmus elve? Azt, hogy a Párt összes vezető szerveit demokratikusan, taggyűléseken, pártértekezleteken, országos pártkongresszuson választják meg. Azt, hogy az összes vezető szervek kötelesek rendszeresen munkájukról beszámolni, hogy így lehetőséget adjunk a tagság számára az ellenőrzésre, hogy ismerje a tagság a vezetőség munkáját, hogy a vezetőségek munkája felett kritikát gyakorolhasson és hibáit kijavíthassa. Miután azonban ezek a vezetőségek, és elsősorban a Központi Vezetőség meg van választva, azt hiszem, azért hoz a Párt létre vezető szerveket és elsősorban azért választja meg Kongresszusunk a Központi Vezetőséget, hogy annak határozatait, utasításait a Párt minden ingadozás nélkül végre is hajtsa. *(Taps.)* Természetesen ennek egyik fontos előfeltétele, hogy a Központi Vezetőség a párttagságnak részletesen és alaposan megmagyarázza határozatainak helyességét és szükségességét! A mi Pártunk a munkásosztály szervezett csapata, a munkásosztály hadserege, és vezérkarának utasításait, határozatait köteles minden ingadozás nélkül minden párttag végre is hajtani.

A demokratikus centralizmus nemcsak, hogy nem zárja ki, de egyenesen feltételezi a Párt politikájának, feladatainak szabad, demokratikus megtárgyalását! Minden párttagunk joga, hogy részt vegyen a Párt poli-

tikájának a kidolgozásában, hogy nyiltan és bátran megmondja a Párton belül nemcsak azt, hogy mivel ért egyet, hanem azt is, hogy mit tart helytelennek a Párt munkájában. A mi Pártunkban törvényerőre emeljük a kritikát és az önkritikát. A kritika és önkritika az a fegyver Pártunk kezében, amely kell, hogy megóvja a Pártot, a vezetőket, a tagokat goromba hibák elkövetésétől, amely kell, hogy biztosítsa Pártunk számára az esetleges elkövetett hibák gyors és helyes korrigálását és amely végül lehetővé teszi, hogy Pártunk soha egy pillanatra se térjen le a marxizmus-leninizmus útjáról. Csak az a párt fejlődő- és életképes, amelyben elevenen él a kritika és önkritika és amely így biztosítja a maga számára azt, hogy a munkásosztály ügyéért folyó harcban nem követ el komoly hibákat!

Ellenfeleink gyakran azt vetik szemünkre, hogy mi diktatórikus módon vezetjük a Pártot. Ezek a kritikusok összetévesztik a fegyelmezettséget, a rendet a diktatúrával. Mi az igazi demokrácia szellemében, az igazi demokrácia eszközeivel akarjuk a jövőben is egységes Pártunkat vezetni. Más pártokban olyan kritika- és önkritika-lehetőség, mint a mi Pártunkban, nincsen. Nálunk nem maradhat meg a helyén az a pártvezető, aki szembefordul a munkásosztállyal, a népével. Nálunk a vezető addig vezető, amíg híven szolgálja a munkásosztály, népünk, országunk ügyét! *(Taps.)* Mihelyt ezzel szembefordul és hibáját nem hajlandó jóvátenni, megszűnik vezető lenni! Mi megadjuk tagságunknak a jogot arra, hogy akkor, amikor ez szükséges és elkerülhetetlen, leváltsa az alkalmatlan vagy a munkásosztálytól, a néptől elszakadt, vagy azzal szembefordult vezetőket.

Téves az a nézet, Elvtársak, hogy mi a vita ellen-

ségei vagyunk, ellenkezőleg, a mi Pártunkban kell, hogy minden kérdést alaposan megvitassanak, megtárgyaljanak, de miután a vita befejeződött és a pártszervezet határozatot hozott, akkor vége van a további vitának és a döntést azoknak is végre kell hajtaniok, akik történetesen a vita folyamán más véleményen voltak. *(Taps.)* A mi Pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja nem lehet vita-klub! A tüzetes, alapos vitára Pártunknak szüksége van azért, hogy megtalálja minden esetben a helyes megoldást s hogy így biztosítsa Pártunk élcsapat szerepét! A mi Pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja a cselekvés pártja kell, hogy legyen! *(Taps.)*

Elvtársak! Még a Magyar Kommunista Párt eddigi szervezeti szabályzatával szemben is komoly eltérést, pontosabban komoly újítást jelent a Kongresszusnak előterjesztett Szervezeti Szabályzat-tervezet. A döntő újítás abban áll, hogy a Magyar Dolgozók Pártja a jövőben komolyan szabályozni fogja a tagfelvételt. Nagy elvi jelentőségű javaslatról van itt szó, amelyre kell, hogy felfigyeljen a Kongresszus! A két munkáspárt közös Politikai Bizottsága a helyzet alapos mérlegelése után hozta meg az erre vonatkozó döntését. Véleményünk szerint ennek a javaslatnak a megtételére megérett már a helyzet. Ez azt is jelenti, hogy Pártunk már mély és kitéphetetlen gyökeret eresztett a magyar munkásosztályban, a dolgozó parasztságban és a két osztállyal együtthaladó értelmiségben. Azt a politikát, amit eddig vittünk a két párt szervezeti növelésével kapcsolatban, nem szabad tovább folytatnunk a Magyar Dolgozók Pártjában! Eddig, mint tudják, mindkét munkáspártban, de különösen a Szociáldemokrata Pártban lényegében válogatás nélkül felvettek minden jelentkezőt, sőt mi több, hatalmas tag-

toborzási kampányokat is rendeztek. Emlékezzünk vissza a Szociáldemokrata Párt nagy tagtoborzási kampányára, amelynek célja az volt, hogy egymillió tagot szerezzenek. Ma már vezető baloldali szociáldemokrata elvtársak is világosan látják, hogy ez a nagy tagtoborzási kampány hiba volt, mert azt eredményezte többek között, hogy lényegesen megváltozott ennek következtében a Szociáldemokrata Párt szociális összetétele. Betódultak a Szociáldemokrata Pártba elsősorban nagyszámú polgári rétegek és a faluban a kizsákmányoló elemek is. A Kommunista Pártban is voltak hasonló hibák. A Párt ilyen szervezeti erősítése helytelen, mert ezzel megnyitja a Párt kapuit karrieristák, helyezkedők, sőt, az ellenség számára is. S legyünk őszinték, az ellenség itt-ott ügyesen élt is a tagtoborzás által nyujtott lehetőséggel és a nyitott ajtókon behatolt a Pártba is.

Részben talán addig, amíg a népi demokráciánk nem aratott döntő győzelmet a reakció felett, amíg nem szünt meg a pártok között a versengés, ez a rendszer — mondom — talán helyes volt, jobban mondva: egy kényszerhelyzetből fakadó szükséges rossz volt. De most, miután ezen a Kongresszuson létrehoztuk a két munkáspárt egyesüléséből a Magyar Dolgozók Pártját, most, miután munkásosztályunknak nem két, hanem egy egységes Pártja van, miután a Kisgazda- és Parasztpárttal való viszonyunk is döntően megjavult és ennek következtében a Nemzeti Függetlenségi Frontnak hatalmas tömegszervezetté való átszervezése került napirendre, hibát követnénk el, ha tovább folytatnánk Pártunk nyakló nélküli számszerű fejlesztését, ha tekintet nélkül a minőségre, továbbra is mindenkit tagnak felvennénk a Pártba. Ha ezt tennénk, úgy az végső fokon azt eredményezné, hogy

Pártunk és a tömegek között elmosódnának a határok, Pártunk feloldódnék a tömegekben, megváltoznék szociális összetétele, behatolna sorainkba méginkább az ellenség és mindezek következtében megszűnnék a munkásosztály élcsapata lenni.

Természetesen nekünk szakadatlanul ápolnunk és erősítenünk kell a tömegekkel való kapcsolatunkat, de nem úgy, hogy mindenkit, akkor is, ha erre nem méltó, beveszünk tagnak a Pártunkba, hanem azáltal, hogy helyesen képviseljük népünk érdekeit és jó politikánkkal és tetteinkkel meghódítjuk a magyar dolgozó nép többségének támogatását és szeretetét. *(Taps.)*

Rákosi elvtárs joggal mutatott rá a Párt mértéken túli felduzzasztásával járó komoly veszélyekre, az ez. év április 18-án a Szabad Népben megjelent „A Párt : élcsapat" című cikkében. Ott Rákosi elvtárs a következőket mondja: „Sztálin a Kommunista Párt szervezetével kapcsolatban rámutatott arra, hogy milyen veszélyes, ha a Párt szétfolyó, formátlan alakulattá fajul, mely elvész az együttérzők tengerében, melyben elmosódik a határvonal a Párt és az osztály között és amely meghiúsítja a Pártnak azt a feladatát, hogy a szervezetlen tömeget az élcsapat színvonalára emelje."

Teljes nyíltsággal meg kell állapítani, hogy sokan vannak még olyanok sorainkban is, akik mind a mai napig nem értik meg annak a mély értelmét és jelentőségét, hogy a Párt élcsapat. Már beszéltem a tagtoborzó akciókról, de különösen azok sértették meg durván Lenin és Sztálin tanítását a munkásosztály forradalmi pártjáról, akik erőszakos módszerekkel, a megfélemlítés eszközével, tehát nyomással szerveztek be a Pártba tagokat.

Mit jelent, Elvtársak, az erőszakos tagtoborzás ? Azt, hogy az élcsapatba, tehát a legjobbak közé olyan

embereket hoznak be, akik megbontják az élcsapat harci rendjét, akik az erődön belül a kishitűség, az ingadozás, a megalkuvás, a nehézség előtti megtorpanás szellemét terjesztik. Az erőszakos tagszerzéssel komolyan lerontják, sőt veszélyeztetik az élcsapat harci erejét, forradalmi lendületét. Az erőszakos tagszerzéssel mennyiségileg ugyan növelhető a Párt, de minőségileg ez komolyan lerontja a munkásosztály forradalmi pártjának az értékét. Ideje, Elvtársak, hogy ezt az antileninni módszert egyszersmindenkorra száműzzük Pártunkból. *(Taps.)* A számok hajhászása a Magyar Kommunista Párt szervezeti növelésével kapcsolatban azt is eredményezte, hogy bizony számos pártszervezetben letértek arról a helyes útról, hogy párttagokat csak egyénenként lehet felvenni a Pártba. Nem egyszer fordult elő, hogy kollektív belépések történtek a Magyar Kommunista Pártba és ennek következtében bizony a nagy tolongásban befurakodtak olyanok is a Pártba, akiknek sorainkban semmi keresnivalójuk nincsen, akik még szimpatizánsnak sem valók. Ezzel az antileninista módszerrel is fel kell számolni, ha biztosítani akarjuk Pártunk élcsapat szerepét!

Hogy a jövőben megóvjuk Pártunkat ezektől a veszélyektől, hogy érvényt szerezzünk a lenini-sztálini szempontoknak a munkásosztály pártjának felépítésével kapcsolatban, javasoljuk a Kongresszusnak, hogy gyökeresen változtassák meg a Magyar Dolgozók Pártjában a tagfelvétel módozatait. *(Taps.)*

Milyen változtatásokról van itt szó? Először arról, hogy aki a Pártba való felvételre jelentkezik, úgy az nem tagnak, hanem csak tagjelöltnek vehető fel. A Szervezeti Szabályzat-tervezetünk erről a következőket mondja :

„A tagjelöltségre jelentkező köteles belépési nyilatkozatot kitölteni és ehhez két olyan párttag írásos ajánlását mellékelni, akik legalább egy év óta tagjai a Pártnak (MKP, SzDP, MDP) és akik a jelöltségre jelentkezőt legalább 6 hónap óta közös tevékenység alapján ismerik. Az ajánlók ajánlásukért a Párt előtt felelősek."

Ez az első alapvető változtatás a tagok felvételével kapcsolatban, amit a Kongresszusnak elfogadásra javasolunk! *(Nagy taps.)*

A másik változtatás, ami már az előbbiekből logikusan adódik, az, hogy

„új párttagot általában csakis a tagjelöltek soraiból lehet felvenni, mégpedig olyat, aki legalább 6 hónap óta tagjelölt és ezalatt munkájával méltónak bizonyult arra, hogy a Párt tagja legyen."

„A jelöltnek a Pártba tagként való felvételét alapszervezetének vezetőségénél (titkárságánál) írásban kell kérnie. Kérelméhez két olyan párttag írásos ajánlását kell mellékelni, akik legalább két éve tagjai a Pártnak (MKP, SzDP, MDP) és akik a jelöltet közös tevékenység alapján legalább 6 hónap óta ismerik. Az ajánlók az ajánlásukért a Párt előtt felelősek."

Ezt a javaslatot előterjesztjük a Kongresszusnak és kérjük elfogadását. *(Taps.)*

Miben áll, Elvtársak, a javasolt változtatásoknak az értelme? Abban, hogy eddig lényegében Pártunk kapui tárva-nyitva állottak és azon keresztül mindenki bejöhetett a Pártba, gyakran akkor is, ha arra nem is volt alkalmas. Most ezzel szemben az lesz a helyzet és a gyakorlat, hogy a Párt kapuit mi nyitjuk ki és azok számára, akiket mi arra méltónak tartunk, akik-

ről meggyőződtünk, hogy hű és bátor katonái lesznek a a magyar munkásosztálynak, a magyar dolgozó népnek. *(Taps.)* Az, aki a jövőben be akar jutni tagjelöltnek vagy tagnak a Magyar Dolgozók Pártjába, annak munkájával, tudásával, áldozatkészségével, népünkkel szembeni odaadó hűséggel,, tanuláskészségével ki kell érdemelnie azt a nagy megtiszteltetést, hogy Pártunk tagjelöltje, vagy később tagja legyen. *(Taps.)*

Igen, a jövőben nem mindenki, hanem csak az arra méltó munkás, paraszt, értelmiség, városi dolgozó ember kerülhet be csak nagy Pártunk soraiba. Csak így tudjuk biztosítani azt, hogy Pártunkba valóban a magyar munkásosztály, a dolgozó parasztság, a haladó értelmiség legjobbjai, legharcosabb, legértékesebb része kerüljön be. A mennyiség, a számok hajhászását fel kell cserélni Pártunk minőségi értékének komoly növelésével! *(Taps.)*

Amint láthatják, Szervezeti Szabályzat-tervezetünk azt is előírja, hogy azt a páttagot, aki kötelességeit a Párttal szemben hanyagul teljesíti, pártnapokon, taggyűléseken, értekezleteken nem vesz részt, magát nem képezi, pártmunkát nem végez, tagjelöltté lehet visszaminősíteni. Én azt hiszem, Elvtársak, hogy Szervezeti Szabályzat-tervezetünk e rendelkezése is jogos és helyes. *(Taps.)* Valóban, miért adjuk meg azoknak a tagoknak a párttagsággal járó jogokat, akik lényegében passzivitásuk, lemaradásuk eredményeként még nem ütik meg a tagsággal járó követelmények mértékét? Nem volna helyes, ha ezeket továbbra is tagoknak tekintenénk és ezért ezek visszakerülnek a tagjelöltek soraiba és ha újra tagok akarnak lenni, akkor meglesz a lehetőségük, hogy munkájukkal újra megszerezzék a Magyar Dolgozók Pártja tagságával járó nagy tiszteletet és megbecsülést!

Úgy érzem, Elvtársak, hogy a javasolt változásokkal kapcsolatban fel kell hívnom a figyelmüket az ezzel járó esetleges veszélyekre is.

Milyen veszélyekről lehet itt szó?

Először: akadhatnak olyan elvtársak, akik arra az álláspontra helyezkedhetnek, hogy most a Párt számszerű növelésével kapcsolatban nincsenek többé már feladatok. Kiülhetünk nyugodtan a Párt kapui elé és várhatunk azokra, akik majd jelentkeznek, hogy be akarnak jutni a Pártba és akkor majd megkérdezzük őket:

Van-e két ajánlód, ismernek-e ők téged 6 hónap óta és tagjai-e ezek a Pártnak már egy éve? Azt hiszem, nem kell hosszabban megmagyaráznom, hogy a javasolt változtatásoknak az ilyen értelmezése helytelen. Pártunk tagjainak éppen az immár idézett változtatások következtében még jobban el kell mélyíteniök a tömegek közötti munkát és még szorosabbra kell fűzni kapcsolataikat a munkásosztályhoz, népünkhöz.

Pártunk tagjainak fel kell figyelniök a tömegek soraiból szorgalmukkal, értelmükkel, harci készségükkel, Pártunk iránti szeretettel kiemelkedő munkásokra parasztokra, értelmiségiekre. Ezekkel külön kell foglalkozniok, nevelniök kell őket. Meg kell magyaráznunk ezeknek a pártunk politikáját, pártunk szervezeti felépítését. Különböző kisebb megbízatásokat kell adni nekik. Röviden: elő kell készíteni őket arra, hogy nyugodt lelkiismerettel javasolhassák tagjelöltnek a pártba.

Munkásosztályunk, népünk szakadatlan politikai fejlődésen megy keresztül és ez a fejlődés kitermeli azokat az értékeket, azokat az embereket, akik méltóak arra, hogy megnyissuk előttük Pártunk kapuit

Pártunk tagjainak a feladata az, hogy megtalálják ezeket a munkásosztály, népünk soraiból kiemelkedő egyéneket s őket nevelve előkészítsék arra, hogy bejussanak nagy Pártunk soraiba!

Vannak, akik a javasolt változtatások lényegét félremagyarázzák és azt hiszik, hogy a Pártot most mi valamilyen káder-párttá akarjuk átszervezni. Ez a nézet természetesen helytelen, mert ez nem jelentene egyebet, mint hogy mi Pártunk minden egyes tagját funkcionáriussá akarnánk tenni. Ezek az elvtársak összetévesztik a hadsereg tisztikarát magával a hadsereggel. Természetesen mi megköveteljük tagjainktól, hogy aktív pártmunkát végezzenek, de nem követelhetjük meg minden tagtól, hogy egyben Pártunk tisztikarához tartozzék. Azok, akik a Pártot káder-pártnak tekintik, azok lényegében nem hajlandók a Pártba felvenni azokat a munkásokat, parasztokat és értelmiségieket, akik egyébként már fejlődésükben elérték azt a fokot, hogy a Pártba felvehetők. Ez a felfogás egy ultrabaloldali álláspont, amely végső fokon elszigeteli a Pártot a munkásosztály tömegeitől és betömi azt a forrást, amelyből a Párt állandóan erőit meríti. A mi Pártunk a javasolt változtatások ellenére is tömegpárt kell, hogy legyen, olyan Párt, amelyben ugyan a munkásosztálynak, a dolgozó népnek legjobbjai lesznek, de amely Párt ezer és ezer szállal össze van nőve, össze van forrva a tömegekkel, a néppel. Csak egy ilyen Párt mondhatja magáról, hogy a munkásosztály élcsapata és egyben a nép Pártja is. *(Taps.)*

Egyes elvtársak joggal felvethetik a kérdést, hogyan biztosítja a Magyar Dolgozók Pártja élcsapat jellegét, hiszen a Pártban nemcsak a munkásosztály legöntudatosabb, legharcosabb része, hanem annak többsége van tömörítve. Ez a kérdés annál is inkább

jogos, mert tudvalevőleg a Párt élcsapat jellegét összetétele is meghatározza! Nem fenyegetik-e a Pártot — kérdezhetik tovább az elvtársak — éppen ennek következtében olyan veszélyek, amelyek élcsapat jellegének elhomályosításával járhatnak?

Bizonyos veszélyek itt kétségtelenül fennforognak. Mi itt tehát a feladat? Hogyan akarjuk ezeket a veszélyeket megszüntetni, illetőleg a minimumra lecsökkenteni? Figyelembevéve Pártunk jelenlegi összetételét, a fennforgó veszélyeket csak úgy tudjuk leküzdeni, ha a párttagság marxista-leninista nevelésére a jövőben nagyobb figyelmet szentelünk, ha ezt Pártunk egyik központi feladatává tesszük. Minden erővel emelni kell Pártunk ideológiai színvonalát. Ez azonban egymagában nem elég! Gondoskodnunk kell arról, hogy a Párton belül marxista-leninista neveléssel bíró vezető gárdát, a pártmunkások tízezreit neveljük ki. A pártmunkás feladata, hogy küzdjön és harcoljon a Párt ideológiai tisztaságáért és szervezeti egységéért, biztosítsa a tagság összefogását, irányítását, politikai színvonalának állandó emelkedését. A pártmunkások összessége kell, hogy képezze ezt a motorikus erőt, amely az egész Pártot előrehajtja. A pártmunkások összessége kell, hogy az az erő legyen a Párton belül, amely a Központi Vezetőség által megszabott irány szellemében előre viszi a Pártot, biztosítja a feladatok gyors, pontos, minden ingadozás nélküli végrehajtását. A pártmunkások összessége kell, hogy azt a marxista-leninista gerincet képezze, amelyre felépül a Párt. Ilyen módon kívánjuk, Elvtársak, leküzdeni azokat a veszélyeket, amelyeknek Pártunk élcsapat jellege kétségkívül ki van téve. Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy Pártunk ideológiai színvonalának állandó emelésével,

marxista-leninista szellemben nevelkedett fegyelmezett pártmunkások tízezreivel és nem utolsó sorban Központi Vezetőségünk helyes politikájával a jövőben még erőteljesebben biztosítani tudjuk, hogy a Magyar Dolgozók Pártja valóban a munkásosztály élcsapata legyen és dolgozó népünk élén haladva győzelemről-győzelemre vigye a népi demokrácia, a szocializmus ügyét.

Elvtársak, én nem tértem ki a Szervezeti Szabályzat minden kérdésére, nem is ez volt a feladatom. Referátumomban én a marxista-leninista elméletnek a munkásosztály pártjáról szóló tanításának csak a legfontosabb problémáit érintettem és azt hiszem, hogy ez helyes volt. Az, aki alaposan áttanulmányozta Szervezeti Szabályzat-tervezetünket, meggyőződhetett arról, hogy a Magyar Dolgozók Pártja a magyar viszonyoknak megfelelő marxista-leninista Párt lesz.

Olyan Párt, amely mentes lesz minden ingadozástól.

Olyan Párt, amely nem esik pánikba, ha komoly nehézségekbe ütközik.

Olyan Párt, amelynek ereje és bátorsága lesz a haladás útján mutatkozó nehézségek, akadályok elhárítására.

Olyan Párt, amely nemcsak derűs, napsütötte időkben, hanem a harcok tomboló viharában is megállja a helyét és biztos kézzel vezeti a munkásosztályt, népünket, előre a népi demokrácia útján a szocializmus felé. *(Nagy taps.)*

A Magyar Dolgozók Pártja kell, hogy népünk legnagyobb értéke és féltett kincse legyen. Ezzel a Párttal van összeforrva a béke, a felemelkedés, a

szabadság, a magyar függetlenség. Mindnyájunknak úgy kell dolgoznunk, harcolnunk, úgy kell a magyar munkásosztályt, dolgozó népünket szervezni, irányítani és nevelni, úgy kell nemzetünk ügyét szolgálni és védeni, hogy a felszabadított magyar nép szívébe zárja és megszeresse, magáénak vallja a Magyar Dolgozók Pártját. *(Nagy taps.)*

Ilyenné kell tennünk Pártunkat és akkor nem érhet bennünket semmi meglepetés, akkor nem lesz olyan nehézség, amit mi le ne tudnánk küzdeni és nem lesz olyan ellenség, akit mi ne tudnánk legyőzni.

Szervezzük, fejlesszük Pártunkat tehát Lenin, Sztálin tanításainak szellemében és akkor a Magyar Dolgozók Pártjával, Rákosi Mátyás vezetése alatt, hazánkat egy virágzó, szabad, magas kultúrájú, szocialista országgá építjük fel. *(Hosszantartó, nagy taps.)*

Beszéd az Egyesülési kongresszuson, 1948 június 14.

A PÁRT : ÉLCSAPAT

Tisztelt Elvtársak!

A Magyar Dolgozók Pártjának tekintélye és hatalmi súlya komolyan megerősödött az Egyesülési Kongresszus óta. A magyar városokban és falvakban egyaránt Pártunkat tekinti a dolgozó nép az ország pártjának. A nép bizalma megerősödött Pártunk iránt. Ez érthető is, mert Pártunk a magyar demokratikus élet irányítója és szervezője. A munkásosztály, a dolgozó parasztság látja, hogy amit a Párt kézbevesz, azt — dolgozó magyar népünk érdekében — meg is oldja.

Ma már szálló-igeként forog a nép száján az a mondás : amit Rákosi igér, az meglesz, — amit a Dolgozók Pártja elhatároz, az valóra is válik. Magyarország történetében eddig nem volt olyan párt, amely oly mértékben élvezte volna a munkásosztály, dolgozó népünk szeretetét, bizalmát és támogatását, mint a mi nagy Pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja.

Ez, Elvtársak, kétségtelenül örvendetes jelenség.

Azonban komoly és jóvátehetetlen hibát követnénk el, ha ennek láttára fejünkbe szállna a dicsőség, ha kommunista éleslátásunk és éberségünk eltompulna, ha erőt venne rajtunk a kispolgári megelégedettség.

Nekünk világosan látnunk kell a sikerek mellett Pártunk hiányosságait, azokat a veszélyeket, amelyeknek a Párt ki van téve. Mindezeket kellő időben, kommunista önkritikával fel kell fednünk, tagságunk elé kell tárnunk, mozgósítva az egész Pártot arra, hogy a hibákat korrigálja, a veszélyeket, melyek Pártunkat fenyegetik, a Párt felől elhárítsa.

Különösen fontos most mindezekre felhivni az egész Párt figyelmét, mert az osztályharc kiéleződése megköveteli Pártunk vezetőitől, minden egyes tagjától, hogy világosan lássa az előttünk álló harci szakasz nehézségeit, hogy ezeknek a nehézségeknek a leküzdésére felkészítse Pártunkat.

Pártunk, mint a munkásosztály forradalmi élcsapata, feladatát és történelmi hivatását csak akkor töltheti be, ha a Párton belül is biztosítva van minden téren a munkások döntő szerepe, továbbá akkor, ha megingathatatlan Pártunk marxista-leninista egysége, ha szervezeti szempontból szilárd és fegyelemben erős a Párt. A mi Pártunk, Elvtársak, hatalmon lévő párt és különösen a munkásosztály hatalmon lévő forradalmi pártjának kell sztálini éberséggel őrködni a felett, hogy a hatalom gyakorlásával kapcsolatos veszélyek ne üssék fel fejüket a Pártban. Már az Egyesülési Kongresszus behatóan foglalkozott Pártunk jellegével és Lenin—Sztálin tanításainak szellemében meghatározta azokat az elvi szempontokat, melyek alapján kötelességünk építeni és szervezni a Pártot. Már az Egyesülési Kongresszusunkon, — pontosan szólva, jóval az Egyesülési Kongresszus előtt — Rákosi elvtárs felhívta az egész párttagság figyelmét a Pártot fenyegető veszélyekre, melyek a Párt sorainak a mértéken túli felduzzadásából fakadnak.

A Kongresszus Rákosi elvtárs cikkében felvetett szempontokat tovább fejlesztette és — mint azt Elvtársak jól tudják — olyan változtatásokat határozott el, amelyek lényegében új alapokra fektetik a tagfelvételt a Pártban. Pártunk Szervezeti Szabályzatának 7. pontja a következőképpen szabályozza a kérdést:

„Pártagot csakis egyénileg lehet a Pártba felvenni. Új párttagot általában csakis a tagjelöltek sorából lehet felvenni, mégpedig olyat, aki legalább hat hónap óta tagjelölt s ezalatt munkájával méltónak bizonyult arra, hogy a Párt tagja legyen. A jelöltnek a Pártba tagként való felvételét alapszervezetének vezetőségénél (titkáránál) írásban kell kérnie. Kérelméhez két olyan párttag írásos ajánlását kell mellékelnie, akik legalább két éve tagjai a Pártnak (MKP, SzDP, MDP) és akik a jelöltet közös tevékenység alapján legalább hat hónap óta ismerik. Az ajánlók ajánlásukért a Párt előtt felelősek.

Új párttagok felvételéről az alapszervezet előterjesztésére az alapszervezet taggyűlése határoz és ezt a megyei, vagy kerületi Pártbizottság hagyja jóvá.

Kivételesen indokolt esetben a Központi Vezetőség, illetve a Politikai Bizottság, vagy a megyei, nagybudapesti, nagyszegedi, nagymiskolci, nagypécsi Pártbizottság jóváhagyásával, az alapszervezet jelöltség nélkül, vagy hat hónapnál rövidebb jelöltségi idővel is felvehet egyes jelentkezőket a Pártba."

A Szervezeti Szabályzat 8. pontja a következőképpen szól:

„Tagjelölteket csakis egyénileg lehet a Pártba jelöltként felvenni. A tagjelöltségre jelentkező köteles a belépési nyilatkozatot kitölteni, s ehhez két olyan

párttag írásos ajánlását mellékelni, akik legalább egy év óta tagjai a Pártnak (MKP, SzDP, MDP) s akik a jelöltségre jelentkezőt legalább hat hónap óta közös tevékenység alapján ismerik. Az ajánlók ajánlásukért a Párt előtt felelősek.

Tagjelöltek felvételéről az alapszervezet vezetőségének előterjesztésére az alapszervezet taggyűlése határoz és ezt a Megyei, vagy Kerületi Pártbizottság hagyja jóvá."

Engedjék meg, hogy még felhívjam az Elvtársak figyelmét a Szervezeti Szabályzatunk 9. pontjára is:

„Azt a párttagot, aki kötelességeit a Párttal szemben hanyagul teljesíti, pártnapokon, taggyűléseken, értekezleteken nem vesz részt, magát nem képezi, pártmunkát nem végez, tagjelöltié lehet visszaminősíteni. A visszaminősítésről az alapszervezet vezetőségének javaslata alapján a Megyei, illetve Kerületi Pártbizottság dönt."

Lehet-e azt állítani, Elvtársak, hogy Szervezeti Szabályzatunk e pontjai alapján történtek a tagfelvételek a Pártban? Sajnos, Elvtársak, ezt nem lehet mondani; pártszervezeteink vezetőinek és tagjainak tekintélyes része mindmáig nem tanulmányozta át kellően Szervezeti Szabályzatunkat, Pártunk alkotmányát és bizony ennek következtében nem értették meg annak mély jelentőségét és fontosságát.

Ez az egyik oka a tagfelvétel körül mutatkozó hibáknak. A másik, nem kevésbbé fontos ok abban keresendő, hogy maga a Szervező Bizottság és a Szervezési Osztály sem kezelte ezt a kérdést fontosságához mérten. Mindkét vezető szervnek a Kongresszus után az lett volna a feladata, hogy megmagyarázza pártszervezeteink vezetőinek és az egész

tagsának, hogy miben áll kongresszusunk pártépítésre vonatkozó határozatának a lényege és hogy hogyan kellett azokat a gyakorlatban végrehajtani. Ezt a feladatot sem a Szervező Bizottság, sem a Szervezési Osztály nem oldotta meg és csak késéssel figyelt fel a pártszervezeteinkben mutatkozó helytelen gyakorlatra a tagfelvétel terén.

Ez az önkritika, — amit én mindkét központi szerv nevében teszek — jó lenne, ha elősegítené azt, hogy Pártunk vezető szervei, megyei, járási, kerületi, üzemi és falusi pártszervezeteink vezetőségei is megvizsgálnák, hogy őket milyen mulasztás terheli ezen a téren.

Csak Pártunk hasznára válna ez és az önkritika megerősödését jelentené az egész Pártban, — ami szükséges is.

Miért hozott az Egyesülési Kongresszus ilyen mélyreható változásokat a tagfelvétel kérdésében? Véleményem szerint fel kell vetnünk ezt a kérdést és meg kell rá adni a szükséges választ, hogy ezzel is pártszervezeteink vezetőinek segítségére siessünk s hogy megértessük tagságunkkal, pártszervezeteink vezetőivel Kongresszusunk határozatait a Párt jellegéről és belső rendjéről. Kongresszusunk azért határozta el a tagjelöltség bevezetését és azért kötötte két elvtárs ajánlásához a Pártba való felvételt, mert szabályozni akarta és szabályozni akarja továbbra is Pártunk növekedését. Mert Kongresszusunk meg akarta nehezíteni, hogy Pártunk soraiba párttagságra nem méltó elemek befurakodjanak.

Pártunk növekedését, Pártunk összetételének alakulását nem bízhatjuk a véletlenre. Ezt marxista-leninista előírásokkal kell szabályozni, mert csak így érhető el az, hogy Pártunk a munkásosztály, a

dolgozó nép élcsapata maradjon. Kongresszusunknak ezzel kapcsolatos határozatai azt a célt szolgálják, hogy biztosítsuk Pártunk forradalmi jellegét, hogy Pártunkba valóban a munkásosztály legöntudatosabb, leghűbb fiai, dolgozó népünk legjobbjai kerüljenek be.

A mi Pártunknak, Elvtársak, nem lehet mindenki tagja!

Hogy ki vehető fel a Pártba, azt Szervezeti Szabályzatunk írja elő és minden tagnak és minden vezetőnek kommunista kötelessége, hogy a tagfelvételnél ehhez tartsa magát. Különösen nem juthatnak be Pártunkba olyanok, akiknek semmi közük a munkásosztályhoz, dolgozó népünkhöz, akik párttagságukat csak arra használják fel, hogy a Párt szolgáljon nekik és nem ők Pártunk, népünk, a szocializmus ügyének. Ezeket a szempontokat vette figyelembe Egyesülési Kongresszusunk, amikor elhatározta a tagfelvétel módozatainak alapvető megváltoztatását.

Elvtársak! Pártunk Politikai Bizottsága alapos vizsgálat tárgyává tette azt a kérdést, hogy pártszervezeteink hogyan hajtják végre kongresszusunk nagyjelentőségű határozatait a Párt építésére vonatkozólag. Politikai Bizottságunk azonban nem elégedett meg annak a kérdésnek felülvizsgálásával, hogy Kongresszusunk határozatai hogyan lesznek végrehajtva, hanem tüzetesen megnézte Pártunk szociális összetételét is. Ennek a vizsgálatnak eredményeként született meg Pártunk Politikai Bizottságának szeptember 2-án hozott nagyjelentőségű határozata.

Pártunk szervezeti növekedésének, szociális összetételének felülvizsgálása folyamán a Politikai Bizottság megállapította:

„Pártunk szociális összetételében a kispolgári elemek túlságosan megnövekedtek Pártunk proletár jellege rovására, sőt polgári elemek is behatoltak a Pártba. Pártunk szociális összetételében bekövetkezett ezen eltolódás következtében a forradalmi éberség, szilárdság és harci szellem eltompulásának tünetei mutatkoznak."

Igen, Elvtársak, Pártunk szociális összetételében beállott változások, az a tény, hogy Pártunkban túlságosan megnövekedtek a kispolgári elemek Pártunk proletár-jellege rovására és, hogy polgári elemek is behatoltak Pártunk soraiba, — pártszervezeteinkben mutatkozó jobboldali elhajlások alapját képezik.

Nem titok senki számára, hogy az iskolák államosításával kapcsolatban akadtak olyan pártszervezetek, akadtak olyan párttagok, akik nem értettek egyet Pártunk politikájával.

Nem titok senki számára — azt hiszem. — hogy a beszolgáltatás előtt kibontakozó kulák támadás következtében egyes falusi pártszervezeteink részben vagy egészben és egyes párttagjaink — ha ideiglenesen is — bizonyos mértékig a kulákság hangulatának befolyása alá kerültek. Mindez mutatja, hogy Pártunk szociális összetételében bajok vannak. Mert amikor megvizsgáltuk azokat a pártszervezeteket, ahol ingadozásokat tapasztaltunk, kiderült, hogy Központi Vezetőségünk politikájával szemben Pártunkba befurakodott ellenséges elemek szították a hangulatot.

A vizsgálat során kiderült, hogy az iskolák államosításánál olyan párttagok nem értettek egyet Központi Vezetőségünk politikájával, akik nyugatról jöttek vissza, vagy volt horthysta tisztviselők, vagy b-listázott hivatalnokok.

A vizsgálat során kiderült, hogy a kulákok néze-

teit a Pártba befurakodott korcsmárosok, vagy parasztnyúzó iparosok, a Horthy-rendszert kiszolgáló jegyzők, vagy hivatalnokok vallották.

Igen, Elvtársak, Pártunk szociális összetételének a megromlása azzal a következménnyel járt, hogy ittott sikerült az ellenségnek egyes pártszervezeteinket, — igaz, csak átmenetileg, de mégis — eltéríteni Központi Vezetőségünk helyes politikai irányvonalától. Akármennyire is elszigetelt jelenség ez Pártunkban, mégis megengedhetetlen az, hogy Pártunk marxista-leninista vonalától bárhol is, a legkisebb elhajlás mutatkozzék.

Városi pártszervezeteink szociális összetételét lerontotta a köztisztviselők tömeges betódulása Pártunkba. Egyes példák erről : Pécsett 1500 közalkalmazottból 724 Pártunk tagja. Kaposvárott 750 közalkalmazottból 539 párttag. Szekszárdon 250-ből 240, Balassagyarmaton 400-ból 284, Egerben 550-ből 391 és Gyulán 500-ból 459.

De minek folytassam a számok felsorolását, Elvtársak! Minden osztálytudatos tagunk számára világosan beszélnek. — Ezek a számok azt mutatják, hogy itt komoly hiba történt Pártunk szervezeti növekedésének kialakulása körül. Emlékezzenek csak vissza Elvtársak, hogy mennyire ostorozta Pártunk Központi Vezetősége és elsősorban Rákosi elvtárs az erőszakos tagtoborzást, a kollektív tagfelvételt a Pártba. Az elvtársak nem nagyon értették meg akkor Központi Vezetőségünk intő szavait. És most íme, azoknak a bajoknak az orvoslásával kell foglalkoznunk, amelyek ebből a marxista-leninista szempontból teljesen helytelen gyakorlatból nőttek ki. De nemcsak a tagság szociális összetételében következett be rosszabbodás. Ez

a rosszabbodás visszatükröződik pártszervezeteink vezetőségének az összetételében is.

Itt van egy példa: a Budafoki Villamossági Műveknél a pártszervezet titkára, Petőfi Andorné, 1948-ban lépett be a Pártba, 5 hónap óta titkára a szervezetnek. Ezt a Petőfi Andornét az igazoló bizottság 3 évre kizárta minden előléptetésből a c) pont alapján. A vállalat dolgozói között általánosan úgy beszélnek róla, mint aki a mult rendszerben minden vezetőállású embert kiszolgált az üzemben. Az illető — Petőfi Andorné — még életében nem látott egyetlen szovjet filmet sem. Pártunk által kiadott politikai brossurákat nem olvasta, de szoros kapcsolatban van azokkal, akik az üzemben az Uj Ember előfizetői és olvasói. Ugyanitt Sebestyén Kálmán a szervezet propagandistája, aki az igazoló bizottság döntése alapján 5 éven át nem léphet elő. Ez a Sebestyén Kálmán — ismétlem — a Pártunk Budafoki Villamossági Művek szervezetének propagandistája, nagyon rendes és pontos előfizetője az Új Embernek. A Budafoki Villamossági Műveknél a vezetőségnek 6 tagja van, ebből 5 tisztviselő, 1 munkás. Az egy munkást igyekeznek mindig elküldeni valami munkára, amikor a vezetőség ülését tartja.

Ez a tanulságos példa mutatja, hogy még az üzemekben is megtörténhetett az, hogy a Pártba nagyszámban betódult köztisztviselői rétegnek sikerült a pártszervezet vezetőségéből kiszorítani a munkásokat és lényegében az egész pártszervezet vezetőségét kézbevették. Természetes, hogy az ilyen pártszervezet munkájában egész bizonyos, hogy komoly elhajlások és komoly politikai hibák mutatkoznak. Ez a példa szemléltetően beszél arról, hogy a Párt szociális összetéte-

lében beállott romlás mennyire letompította sorainkban a kommunista éberséget is.

A nyírbogdányi járásban a járási bizottság tagja: volt csendőr. Minthogy „jól dolgozott" nem kutatták a multját, a Megyei Bizottság szemethúnyt működése felett.

Szabolcs megyében előfordult, hogy 1—2 hetes, vagy hónapos tagsággal rendelkező járási főjegyző vagy gazdasági felügyelő tagja a Járási Bizottságnak. Például: Pajzs Miklós, járási gazdasági felügyelő a nyírbaktai Járási Bizottságnak tagja, holott csak egész rövid ideje tagja a Pártnak, azonkívül apja földbirtokos volt, többezer hold földjét osztották ki a földreform során. Ugyanebben a Járási Bizottságban a járási főjegyző is ott van, akit nem régen vettek fel a Pártba.

Amint láthatják az Elvtársak, Pártunk szociális összetételének megromlása komoly következményekkel járt vezetőségeink összetételére is.

Engedjék meg az Elvtársak, hogy a tagfelvételi gyakorlatnak egy — remélem egyedülálló — esetét említsem meg, amely mindennél világosabban bizonyítja, hogy milyen hibákat követhetnek el egyes elvtársak, ha nem tartják magukat Pártszervezeti Szabályzatunk rendelkezéséhez.

Itt van, Elvtársak, a celldömölki pártszervezetben dr. Bánfalvi Tivadar névre kiállított tagsági könyv. Az illető, aki számára a tagsági könyvet kiállították, nem tartózkodik Magyarországon, hanem a Szovjetunióban van, mint hadifogoly, de felvették Celldömölkön a Pártba, a párttagsági könyvet valami útonmódon kijuttatták a hadifogolytáborba. Természetes, ott elvették tőle és visszajuttatták Pártunk Központi

Vezetőségének. Bánfalvi közben hazaérkezett. Jó lenne megnézni, milyen szerepe van a Pártban.

De azt mondhatják nekem az Elvtársak, hogy ez mind a Kongresszus előtt volt. Rendben van, nézzük meg azt, hogy a Kongresszus után hogyan alakult pártszervezeteink gyakorlata a tagfelvételnél.

Helytelen lenne azt mondani, hogy a tagfelvételi gyakorlat általában rossz, hogy nincsenek olyan pártszervezetek, amelyek helyesen alkalmazzák Kongresszusunk határozatait a tagfelvételnél. De én azt hiszem, hogy a mai budapesti pártaktívát nem azért hívtuk össze, hogy dicséretet mondjunk itten a pártszervezeteknek munkájukért, hanem abból a célból, hogy felfedjük Pártunk komoly hiányosságait a pártépítés terén, megmutassuk pártszervezeteink gyakorlatban jelentkező elhajlásait Kongresszusunk irányvonalától.

Az V. kerületben a KÜLBART vezérigazgatója közel 14 tagot javasolt a Pártba való felvételre, akik közül 6 nagykereskedő. A kerület sokalta jelöltjeit, mire a KÜLBART vezérigazgatója azt kérte, hogy legalább a felét vegyék fel. Nem tudom, végső fokon mégis hány nagykereskedőnek sikerült a KÜLBART vezérigazgatójának segítségével Pártunkba bekerülni, de ha közülük egy is bejutott, akkor is hibát követtünk el.

Nagykereskedőnek nincs helye a munkásosztály forradalmi pártjában, a Magyar Dolgozók Pártjában!

Nem ártana, ha a KÜLBART vezérigazgatóját jobban megnéznénk és felkérnénk őt arra, hogy pártszervezetének legközelebbi taggyűlésén mondja el, hogy minek köszönheti kitűnő kapcsolatait a nagykereskedők tömegével.

A IX. kerületben megtörtént az az eset, hogy a Hungária Malomban Bodnár László belép a Pártba

augusztus 26-án. Csertei elvtárs, a pártszervezet titkára azonban azt igazolja, hogy Bodnár Lászlót a pártszervezet taggyűlése augusztus 25-én vette fel.

A IX. kerület 5. körzetében Morvai Györgyné párttag Pártba való felvételre ajánlja férjét. Nyiri István Pártba való felvételre ajánlja a feleségét. A titkár elvtárs elfogadja az ajánlást, a kerület felterjeszti és felhozza mindezt a Nagybudapesti Pártbizottsághoz.

A tagjelöltté való visszaminősítésnél is történnek durva hibák. Például: a XIII. kerületben visszaminősítenek egy nagykereskedőt azon a címen, hogy osztályidegen elem. Az, hogy osztályidegen elemnek tekintik, ez rendben van! De ez a nagykereskedő többek között azonkívül, hogy osztályidegen elem, el volt maradva több hónapja a tagdíjjal és nem járt pártnapra. Én azt hiszem Elvtársak, hogy itt a visszaminősítés kevés, ennek a nagykereskedőnek ki kell tenni a szűrét a Pártból!

Számos pártszervezet a visszaminősítést büntetésként alkalmazza, azonban tudnunk kell, Elvtársak, hogy a visszaminősítés nem büntetés. Tagjelöltté minősítjük át azokat a becsületes, jószándékú munkás, dolgozó paraszt és értelmiségi párttagokat, akik még nem felelnek meg a párttagsággal járó követelményeknek, akiknek nincsen kellő politikai képzettségük, akik nem rendszeresen veszik ki részüket a pártéletből, tagdíjat rendszertelenül fizetnek, nem teljesítik kielégítően a termelésben reájuk rótt feladatokat, elmulasztják, vagy hanyagul teljesítik a népi demokráciával szembeni kötelességüket.

A visszaminősítésnek, Elvtársak, nevelő és nem büntető értelme van. Pártunk különleges fejlődésének következtében bekerültek soraink közé párttagként

— bizony nem kis számban — olyanok is, akiket ma már csak tagjelöltként vennénk fel. Részben itt a mi hibánkról, a mi hibánk korrigálásáról van szó. Akiket ezért most visszaminősítünk, azoknak meg kell magyarázni, hogy ezzel a Párt az ő érdekükben cselekszik. Meg kell velük értetni, hogy nem dobja el őket a Párt, — ellenkezőleg, segíteni akar nekik, hogy nevelésükkel és a Párt által nyujtott támogatással jó, fegyelmezett párttagokká fejlődjenek és amikor erre érettek lesznek, úgy tagként bekerülhetnek a Pártba.

Az Elvtársak mindabból, amit eddig elmondottam, láthatják, hogy Pártunk Politikai Bizottsága idejében hozta meg határozatát. A féléves tagfelvételi, tagjelölt felvételi zárlat lehetővé teszi Pártunk számára, hogy felülvizsgálja sorait és a Pártba nem való elemeket eltávolítsa, hogy ezáltal tökéletesebbé fejlessze élcsapat jellegét.

Örömmel állapíthatjuk meg, Elvtársak, hogy Politikai Bizottságunk szeptember 2-i határozatát nagy lelkesedéssel fogadta a párttagság. Rákosi elvtárs és a Központi Vezetőség a helyeslő levelek és táviratok ezreit kapja. A határozatnak ez a visszhangja is igazolja, hogy Pártunk — hiányosságai ellenére is — egészséges és szilárd! De képzeljék el, Elvtársak, mennyivel egészségesebb, mennyivel szilárdabb és mennyivel egységesebb lesz Pártunk, ha Politikai Bizottságunk határozatát helyesen végre is hajtjuk!

Már most megállapítható, hogy a Politikai Bizottság határozata nagymértékben fokozta a párttagok aktivitását. Komolyan megnőtt a pártnapokat látogatók száma és tömeges jelentkezések történnek a szemináriumokba. Ez azonban csak a kezdet! Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a Politikai Bizottság határozatának végrehajtása hatalmas mértékben meg-

növeli Pártunk tekintélyét, a Magyar Dolgozók Pártja tagságának értékét és komolyan megjavítja kapcsolatait a dolgozó tömegekkel.

Természetes, Pártunk Politikai Bizottságának határozata bizonyos párttagoknak nem tetszik. Ezek érzik, hogy napjaik meg vannak számlálva Pártunkban. Ez nemcsak, hogy nem baj, de egyenesen jó. Ezek nagyon jól tudják, hogy róluk szól a mese! Érzik, hogy a Politikai Bizottság határozata véget vet kisded játékaiknak és többé már Pártunkat nem használhatják ki önző, vagy ellenséges terveik érdekében.

Azonban vigyázzunk, Elvtársak, mert az ilyen elemek igyekezni fognak mindent elkövetni, hogy a Pártban maradhassanak. Óriási aktivitást fognak kifejteni, pártmunkát fognak kérni, mint ahogy a VIII. kerületben egy nagykereskedő, aki kijelentette, hogy a délutáni órákban üzemszervezéssel szeretne foglalkozni. Ugyhogy, Elvtársak, jó lesz fokozni a kommunista éberséget, hogy ilyen osztályidegen elemek ne húzódhassanak meg Pártunkban és ne foglalkozhassanak üzemszervezéssel.

Meg kell hogy mondjam, hogy nemcsak Pártunkon kívül, de a Párton belül is vannak olyanok, akik rosszindulatúan magyarázzák a Politikai Bizottság határozatát.

Egyesek az állítják, hogy a határozatot azért hoztuk, hogy kizárjuk a Pártból a volt szociáldemokratákat.

Mások azt mondják, hogy az értelmiséget akarjuk Pártunkból eltávolítani.

Olyanok is akadnak, akik azt terjesztik, hogy a kispolgári dolgozókat kitesszük a Pártból és végül azt is híresztelik, hogy akit kizárunk, az elveszti az állását, nem lesz megélhetési lehetősége.

SZÉKESFŐVÁROSI
SZABÓ ERVIN KÖNYVTÁR
9. sz. fiókja

Mindez, Elvtársak, szemen-szedett hazugság! Politikai Bizottságunk határozatában mindennek még a nyoma sem található fel. Aki még nem tudná, annak elárulhatjuk, hogy a volt szociáldemokrata munkások döntő nagy többsége, akik az egyesülés után Pártunk tagjai lettek, gyorsan és eredményesen összeforrtak a kommunista munkásokkal és az üzemekben vállvetve, egy család tagjaként működnek annak az érdekében, hogy növeljék a termelést, erősítsék a munkafegyelmet. Bármennyire is szeretnék egyesek, hogy megbontsuk ezt az egységet, ezt a szívességet mégsem tesszük meg nekik. Mi nem teszünk és nem fogunk különbséget tenni tagjaink között a szerint, hogy a Kommunista vagy a Szociáldemokrata Párthoz tartozott az illető párttag. Pártunk Politikai Bizottságának határozatát úgy kell végrehajtani, hogy az még szorosabb egységbe forrassza össze a Szociáldemokrata Párt volt tagjait a kommunistákkal.

Nem értelmiség-ellenes elgondolások vezették a Politikai Bizottságot határozata meghozatalánál. Pártunknak, az országnak, ma még inkább szüksége van minden becsületes, a népi demokráciát támogató, a szocializmust építeni akaró értelmiségre. Ennek az értelmiségnek mi megadunk minden támogatást ahhoz, hogy iparunk, technikánk, kultúránk, művészetünk fejlesztésében a népi demokrácia szellemében kivegye aktívan a részét.

Arról sincs szó, hogy a Párthoz hű, becsületes, dolgozó kispolgári elemeket most tömegesen kiszórjuk a Pártból. Az ellenség szeretné azt, hogy pártszervezeteink így értelmezzék a Politikai Bizottság határozatát. De ez a terve is füstbe megy.

Kiket akarunk tehát, kiket kell tehát eltávolítani a Pártból, a Politikai Bizottság határozata értelmében?

Az csak természetes, Elvtársak — és azt hiszem, hogy erről sokat nem is kell itt szólnom, — hogy ha éberségünket kijátszva itt-ott sorainkba befurakodtak volt földbirtokosok, gyárosok és bankárok, úgy azokat minden további nélkül el kell távolítani a Pártból.

Liberalizmusnak itt helye nincs. Ugyanez vonatkozik nagykereskedőkre és spekulánsokra, kulákokra és azokra az iparosokra, — malmosokra, kupecokra, korcsmárosokra, — akik nyúzzák a dolgozó parasztot, — amennyiben ilyenek is befurakodtak volna soraink közé. El kell távolítani Pártunkból az olyan elemeket, akik az egykori fasiszta és egyéb reakciós szervezetek vezetőségi tagjai, szervezői, propagandistái voltak, valamint volt reakciós újságírókat és írókat; politikai megbízhatatlanságuk miatt B-listázott tisztviselőket, volt csendőröket, reakciós katona- és rendőrtiszteket, nyugatról visszatért horthysta elemeket, — ha ilyenek vannak a Pártban.

Nagyon alaposan felül kell vizsgálni a régi rendszert mindenben kiszolgált köztisztviselőket, akik a felszabadulás utáni időben is nyiltan vagy burkoltan demokráciaellenes tevékenységet fejtettek ki és csak a legutóbbi időben, a fordulat után csatlakoztak hozzánk.

Nincs helye Pártunkban a politikai, gazdasági és egyéb bűnözőknek, korrupt elemeknek, erkölcstelen, részeges, botrányos életmódot folytatóknak.

El kell távolítani Pártunk soraiból azokat az egyéneket, akik az illegális időkben belügyi vagy katonai hatóságok előtt pártárulók voltak és a felszabadulás után újra bekerültek Pártunkba, valamint azokat is, akik a felszabadulás előtt pártellenes frakcióhoz tartoztak és akik azóta sem bizonyították be Pártunkhoz való hűségüket.

Ime, Elvtársak, ezek ellen irányul a Politikai Bizottság határozata.

Engedjék meg nekem, hogy — ha egy pár szóval is, de külön kitérjek a dolgozó kisemberek, a kisiparosok, kiskereskedők kérdésére a párttagság felülvizsgálásával kapcsolatban. Erről egyet-mást már mondottam, de még alá szeretném húzni azt a szempontot, hogy — a dolgozó kisembernél, az értelmiségi dolgozónál a felülvizsgálás kapcsán a döntő szempont, amiből ki kell indulnunk, az, hogy milyen volt és milyen ma a Párttal szembeni magatartása, milyen volt és milyen ma a Párttal szembeni hűsége. Tapasztalható volt-e nála ingadozás, elhajlás Pártunk Központi Vezetőségének politikájával szemben. E döntő szempont mellett figyelembe kell venni, hogy mennyi munkaerővel dolgozik az illető kisiparos, vagy kiskereskedő, mennyi forgalmat bonyolít le, erre azért is szükség van, nehogy megtörténhessék az, hogy kisiparos, vagy kiskereskedői elnevezésbe burkolózva, kapitalisták és nagykereskedők maradjanak a Pártban.

Az az egyes szervezetekben elterjedt nézet, hogy most dolgozó kisiparos, vagy kiskereskedő, aki maga is dolgozik, a Politikai Bizottság határozata után már nem lehet többé Pártunk tagja, — helytelen. Itt vigyáznunk kell, Elvtársak, nehogy olyan erővel ugorjunk nyeregbe, hogy a másik oldalon lezuhanjunk.

Meg vagyok győződve arról, hogy ha a Politikai Bizottság elgondolásairól ilyen pontosan tudomást szerez a Párt és a magyar dolgozó közvélemény, úgy azt nagy örömmel, nagy megelégedéssel fogja fogadni Látni fogja minden munkás, minden dolgozó paraszt, minden haladó szellemű értelmiségi és dolgozó kisember, hogy a felsorolt — nagy, harcos Pártunkba

nem való — elemek eltávolításával a Magyar Dolgozók Pártja minden tekintetben kristálytiszta párt lesz és még inkább élharcosa lesz a munkásosztálynak, a dolgozó magyar népnek. Olyan párt lesz, amelyre nyugodtan építhet, amellyel nyugodtan számíthat az egész dolgozó magyar nép.

Az ellenség a mi Pártunkban is igyekezett menedékhelyet találni. És itt-ott talált is. Nos, most vége van ennek az időnek. Kommunista határozottsággal és éberséggel a Párt kell, hogy megtalálja a módját annak, hogy aki nem való sorainkba és mégis köztünk van, az onnan kikerüljön.

Ezek — az ellenséges elemek — miután érzik, hogy napjaik Pártunkban meg vannak számlálva, mindent elkövetnek majd, hogy megőrizhessék párttagságukat. Ezek közül sokan nagyon hangosak lesznek, radikális frázisokkal dobálóznak majd a taggyűléseken. Erélyes párttisztogatást fognak követelni. Azt a látszatot igyekeznek majd kelteni, hogy ők képviselik a legjobban a Párt érdekeit. Ne hagyjuk magunkat azonban megtéveszteni, Elvtársak. Az ilyen hangoskodóknak, az ilyen álradikálisoknak jól a körmükre kell koppintani. Minden elvtársnak tudnia kell, hogy aki a Politikai Bizottság határozatán túl akar menni, aki többet követel, mint amit a Politikai Bizottság határozata és a Szervező Bizottság levele a pártszervezetekhez — ami a közeli napokban megjelenik — előír, azzal valami baj van, azt alaposan meg kell nézni!

Mint már mondottam, Elvtársak, egyesek azt híresztelik, hogy azok, akik el lesznek távolítva, ki lesznek zárva Pártunkból, azok elvesztik állásukat és nem lesz megélhetési lehetőségük. Azt hiszem, nem kell bővebben itt magyaráznom, hogy ez ellenséges hírverés. Mi csaknem 10 milliós nemzet vagyunk, Pár-

tunkba viszont csak a munkásosztály, a dolgozó nép legjobbjait, legharcosabb elemeit akarjuk felvenni. Ennek következtében a magyar dolgozó nép 80 vagy 90 százaléka nem lesz tagja Pártunknak. El lehet azonban azt a badarságot képzelni, hogy ezeknek mind nem lesz megélhetési lehetőségük? Ilyen buta ellenséges hírverés csak agyalágyultak fejéből pattanhatott ki.

A Párton kívül is van lehetőség arra, hogy aki akarja, az szolgálhassa a magyar népi demokráciát, a szocializmus fejlődését. Vannak tömegszervezetek, ahol minden dolgozó képességének megfelelően működhet a magyar dolgozók felemelkedhetése érdekében. Ott vannak a szakszervezetek, a női és ifjúsági szervezetek, az UFOSz és FÉKOSz egyesüléséből létrejövő nagy földműves-szövetkezetek. Ezek a népi demokráciának, a szocializmus építésének nagy iskolái. Azok, akik ezekben a tömegszervezetekben kiváló munkát végeznek és bebizonyítják, hogy a munkásosztály, dolgozó népünk hű fiai, kérhetik majd felvételüket a Pártba és amennyiben felvételre számbajöhetnek, megnyílnak előttük Pártunk kapui.

Elvtársak, Pártunk Politikai Bizottsága határozatának végrehajtása nagyon felelős és nem könnyű feladat. Tizezrek párttagsága felett kell dönteni. Ezért végezzük el ezt a munkát kellő alapossággal, lelkiismeretesen, de ugyanakkor kellő határozottsággal, kommunista éberséggel. Döntéseinket az összes körülmények alapos mérlegelésével kell meghoznunk. Figyelembe kell venni, hogy a felülvizsgált párttag melyik tásadalmi osztályhoz tartozik, milyen politikai és erkölcsi magatartást tanúsított a felszabadulás előtt és azóta hogyan teljesíti kötelességét az üzemben, irodában, más munkaterületen. Figyelembe kell venni

azt, hogy milyen párttevékenységet fejtett ki, mióta tagja a Pártnak (MKP-nak, SzDP-nak), milyen politikai iskolázottsága van, rendszeresen végzi-e a Párt által rárótt feladatokat, fizet-e tagdíjat, hogyan végzi társadalmi munkáját, hogyan dolgozik a tömegszervezetekben.

Egyénileg felül kell bírálni mindenkit és el kell követni mindent, hogy személyesen beszéljünk a taggal, még mielőtt ügyét letárgyalnánk és rá vonatkozólag javaslatot tennénk.

Fel kell hívnom itt az Elvtársak figyelmét Sztálin elvtárs 1937 februárjában, a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának Központi Vezetőségi ülésén tartott beszédének egy igen fontos kitételére, amely kell, hogy iránytűként szolgáljon a párttagság felülvizsgálásánál.

Halljuk, mit mond Sztálin elvtárs:

„Némely pártfunkcionáriusnak az a betegsége, hogy az emberekkel, a párttagokkal, a munkatársakkal szemben elmulasztják a figyelmességet. Mi több, nem tanulmányozzák a párttagokat, nem tudják, mi fajta emberek ezek és hogyan fejlődnek, a munkatársakat egyáltalában nem ismerik. Ezért hiányzik náluk a párttagokkal és pártfunkcionáriusokkal szemben való magatartás egyéni módja. És éppen ezért, mert hiányzik náluk a párttagok és pártfunkcionáriusok megítélésében magatartásuk egyéni módja, rendszerint találomra járnak el, vagy általánosságban ütik őket minden mérték nélkül, vagy épp olyan általánosságban ezer és tízezerszámra zárják ki őket a Pártból. Az ilyen vezető funkcionáriusok általában arra törekszenek, hogy tízezres méretekben gondolkozzanak és nem törődnek az »egyesekkel«, az egyes párttagokkal, egyeseknek a sorsával... Így

azonban csak olyan emberek járhatnak el a párttagokkal szemben, akik alapjában véve mélységes ellenségeskedéssel állnak a Párttal szemben.

Az emberekkel, párttagokkal és pártfunkcionáriusokkal szemben ilyen lélektelen magatartás a Párt egy részében mesterséges elégedetlenséget és elkeseredettséget hív elő."

Szívleljük meg, Elvtársak, nagy tanítómesterünk intő szavait. Ügyeljünk arra, hogy ne papirosok, névtelen feljelentések alapján döntsünk párttagjaink sorsáról. A tagság bürokratikus, formális felülvizsgálása óriási károkat okozhat Pártunknak. Ne feledjük el, hogy élő emberek ügyét intézzük és ezért különösképpen fontos, hogy minden párttagot egyénileg, a vele való személyes beszélgetés után és a körülmények alapos felülvizsgálása után bíráljunk el. Ennek a módszernek óriási nevelő hatása is van. Hiszen előfordulhat — és egészen bizonyos, elő fog fordulni — hogy miután a párttaggal beszélünk és ha az illető párttag figyelmét hibáira, mulasztásaira felhívjuk, sokan komoly és becsületes önkritikát gyakorolnak majd és igéretet tesznek, hogy a jövőben kommunistához illően fognak dolgozni. Ilyen esetben, Elvtársak, meg kell nézni, hogy ne hagyjuk-e meg az illetőt párttagnak, vagy ne elégedjünk meg a kizárás helyett a tagjelöltté való visszaminősítéssel, hogy így lehetőséget nyújtsunk neki — amennyiben hibái nem súlyosak, — hogy hibáit korrigálja.

A tagság felülvizsgálásánál elsődleges a vezető pártszervezetek és vezetőségek, pártbizalmiak felülvizsgálása, a vezetőségek szociális összetételének megjavítása. Elsősorban a Párt kádereinek politikai tisztaságát, ideológiai egységét és szilárdságát kell biztosítani, mert ettől függ döntő mértékben az egész Párt

ideológiai egysége és szervezeti szilárdsága is. Min dent el kell követnünk annak érdekében, hogy Pártunk káderei valóban lenini-sztálini szellemben működő, fáradságot és áldozatot nem ismerő harcosokká váljanak.

Ezért a felülvizsgálást itt kell elkezdeni. Annál is inkább, mert a már felülvizsgált vezetőségeknek, pártbizalmiaknak segítségével kell majd a tagság felülvizsgálását is elvégezni.

Elvtársak! Minden pártszervezet élére, a vezetőségekben, pártbizalmiaknak, valóban csak Pártunk legjobbjai jöhetnek számításba. A Magyar Dolgozók Pártja szervezeteinek vezetői kell, hogy élvezzék a párttagság, a dolgozó nép bizalmát és szeretetét. Olyan vezetőkre van szükségünk, akik össze vannak forrva a néppel, a tömegekkel, akik nap mint nap fejlesztik marxista-leninista tudásukat, akik fegyelmezettek és a nehézségektől nem riadnak vissza. Ezt a kádertípust kell nekünk Pártunkban felnevelni, kiformálni, hogy Pártunk élcsapat-jellege biztosítva legyen.

A Párt káderei, azaz Pártunk tisztikara, kell hogy valóban a leghűbb, legodaadóbb harcosai legyenek Lenin-Sztálin nagy eszméjének. Ezeket a szempontokat kell figyelembe venni akkor, amikor pártszervezeteink vezetőségének felülvizsgálását elindítjuk. Vezető szerveinkben biztosítani kell mindenütt a munkáselem döntő súlyát. Csak akkor lesz szilárd Pártunk, ha felülről lefelé, mindenütt a munkáselem játssza a vezető szerepet. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy minden nem-munkást ki kell zárni pártszervezeteink vezetőségeiből. Nem, — a munkás vezető mag körül kell csoportosítani irányító szerveinkben a párthű dolgozókat.

A falun a dolgozó parasztés a mezőgazdasági

munkás kezébe kell, hogy átmenjen falusi pártszervezeteink vezetése.

A párttagság felülvizsgálását az arra kiküldött bizottságok fogják végezni. A felsőbb szervek küldenek ki bizottságokat az irányításuk alatt működő pártszervezetek tagságának felülvizsgálására.

A tagság felülvizsgálásába be kell vonni a pártmunkások nagy tömegét. Vigyáznunk kell arra, hogy a felülvizsgálásnál ne érvényesüljön az egyéni boszszúból, vagy klikkérdekből fakadó akarat, hanem mindenütt, a legkisebb szervezetben is, biztosítsuk a tagság felülvizsgálásának pártszerű lebonyolítását. Aki ez ellen vét, az ellen a Párt szigorúan el fog járni!

A felülvizsgáló bizottságok kell, hogy javaslataikat az illető pártszervezet taggyűlése elé terjesszék. A taggyűlésen a bizottságnak meg kell indokolnia azt, hogy kit miért javasol kizárásra vagy visszaminősítésre. A taggyűlésen jelen kell lennie annak, akinek az ügyét tárgyalják, hogy módjában álljon, — amenynyiben tudja — megcáfolni az ellene felhozott vádakat és hogy megadhassa a taggyűlés által kívánt felvilágosításokat. A taggyűlés határozatát a taggyűlés felterjeszti a Kerületi, illetve Megyei Bizottsághoz, amely végérvényesen dönt a taggyűlés határozata felett.

Ügyeljünk arra, Elvtársak, hogy a kizárt tagtól a tagsági könyvet elvegyük és a tagjelöltté visszaminősített tagoknak tagkönyvet tagjelölt-igazolványra cseréljük.

Amint az Elvtársak látják, nagy és felelősségteljes feladat elvégzése előtt áll Pártunk.

A Politikai Bizottság határozatának helyes végrehajtása — jól értsük meg, — nem egyszerű technikai, szervezési, hanem döntő jelentőségű politikai feladat.

Az osztályharc nálunk is mindjobban kiéleződik és e harc tüzében menetel hazánk a szocializmus felé. Új feladatok elvégzése áll Pártunk, munkásosztályunk, dolgozó népünk előtt.

A szocializmus építésének új feladatait kell Pártunknak sikeresen megoldani. És Politikai Bizottságunk határozatával azt a célt akarja elérni, hogy Pártunkat előkészítse, alkalmassá tegye, erőssé növelje ezen új feladatok elvégzésére.

Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy, ha a Politikai Bizottság határozatait az említett szempontok értelmében végrehajtjuk, a magyar dolgozó tömegek látni fogják, hogy Pártunk a magyar dolgozó nép leghűbb, legharcosabb fiainak nagy közössége és ezért bizalmuk a Párttal szemben nőni fog.

Kell, hogy párttagságunk felülvizsgálása nyomán megerősödjék Pártunkban a kommunista éberség. Lényegesen meg kell, hogy javuljon a Párton belüli demokrácia és fejlődjék, elevenen éljen Pártunkban az egészséges kritika és önkritika.

El kell, hogy érjük Pártunkban azt, hogy minden tag és tagjelölt ne csak fizesse a tagdíjat, és látogassa rendszeresen a pártnapokat, taggyűléseket, hanem valóban aktív harcosa legyen nagy Pártunknak.

Erős, egységes, szilárd, a dolgozó néppel összeforrott lesz Pártunk, olyan mint soha, — ha jól hajtjuk végre a Politikai Bizottság határozatait.

Lebegjen előttünk, Elvtársak, állandóan Lenin és Sztálin nagy, győzedelmes pártjának mintaképe. Tegyük Pártunkat olyanná, hogy minden tekintetben megfeleljen Lenin-Sztálin tanításának a munkásosztály forradalmi pártjáról. Ha ebben a szellemben fo-

gunk dolgozni, úgy minden nehézségen és viharon keresztül, Pártunk bölcs vezére, Rákosi elvtárs irányítása alatt, megoldjuk a szocializmus építésének új feladatait is.

Beszéd a nagybudapesti pártfunkcionáriusok értekezletén, 1948 szeptember 17.

LENINI—SZTÁLINI PÁRT ÚTJÁN

Immár három hónapja folyik Pártunk tagságának felülvizsgálata a Politikai Bizottság szeptember 2-iki határozata értelmében. Minden túlzás nélkül meg lehet már állapítani, hogy Pártunk tagságának felülvizsgálata jelentőségében messze túlnőtt a Párt keretein.

Kezdetben sokan nem értették meg, hogy miről is van szó. Az ellenség ki is használta felülvizsgálati munkánk kezdeti nehézségeit és a rémhírek egész áradatát indította el, hogy kompromittálja Pártunk Politikai Bizottságának nagyjelentőségű döntését. Nem sok időre volt azonban szükség, hogy elhallgattassuk az ellenséget. Mind a párttagság, mind a széles népi tömegek egyre inkább felismerték, hogy mit jelent a Magyar Dolgozók Pártja tagságának felülvizsgálata. Felismerték: arról van szó, hogy még egységesebbé, harcosabbá tegyük a munkásosztály forradalmi élcsapatát, azt a Pártot, amely a nagy magyar átalakulás élén haladva, oly sokat tett már eddig is a magyar munkásosztály, a dolgozó parasztság és haladó értelmiség érdekében, azt a Pártot, amelynek küzdelmes harcai nyomán megindult nálunk is a szocializmus építése.

Üzemekben, irodákban, lakóhelyeken és fal-

vakban párttagok és pártonkívüli becsületes dolgozó magyar emberek, amikor kezdték megérteni Pártunk Politikai Bizottsága határozatát, egyöntetűen azt hangoztatták, hogy a Kommunisták Pártja, — amelyik így cselekszik, — valóban a nép pártja.

Az egyszerű dolgozó emberek helyesen látják, hogy amikor a Magyar Dolgozók Pártja a soraiba befurakodott osztályidegen, korrupt, karrierista elemeket eltávolítja, úgy ezt azért teszi, hogy még eredményesebben szolgálhassa munkásosztályunk, dolgozó népünk igaz ügyét.

Ez a mind nagyobb tömegeket átfogó helyes felismerés Pártunk Politikai Bizottságának szeptember 2-i határozatáról teljes egészében igazolja azt, amit Rákosi elvtárs a Központi Vezetőség november 27-i ülésén a tagság felülvizsgálásáról többek között mondott:

„Az eddigi tapasztalatok szinte egyhangúan azt mutatják, hogy Pártunknak ezen intézkedése következtében rendkívül megnőtt a tekintélye, nemcsak tagságunk, de az egész dolgozó nép előtt."

Pártunk Politikai Bizottságának szeptember 2-i határozata nyomán először értik meg Magyarországon százezrek azt a nagy elvi különbséget, ami a mi Pártunk és más pártok között fennáll: azt a sztálini igazságot, hogy nem mindenki számára adatott meg az a dicsőség és megtiszteltetés, hogy a munkásmozgalom forradalmi pártjának, a szocializmust építő pártnak lehessen tagja. Nem véletlen, hogy a nálunk meglévő többpárt rendszer mellett is, a dolgozó nép mind nagyobb része a kommunisták pártját, a mi Pártunkat tekinti a pártnak, saját pártjának. Pártunk tagságának felülvizsgálata a legszélesebb néptömegekben csak megerősítette ezt a tudatot. Ezért érthető az is,

hogy számtalan üzemben, falun, nem párttagok önként jelentkeznek felülvizsgáló bizottságoknál azzal a kéréssel, hogy őket is nézze meg a bizottság, mert magukat rendes, becsületes dolgozó embernek tartják és úgy vélik, hogy ők is a kommunisták családjához tartoznak.

Pártunk Politikai Bizottságának szeptember 2-i határozata nagy változást hozott tagjaink életébe. Tagjaink most számvetést végeznek eddigi munkájukkal, — sokan közülük először vizsgálják meg kritikusan tevékenységüket. Önmaguk előtt olyan kérdéseket vetnek fel, mint: becsülettel szolgálták-e eddig a munkásosztály ügyét, szorgalmasan, fegyelmezetten dolgoztak-e munkahelyükön; bátran harcoltak-e a nép ellenségeivel szemben; mit tettek eddig marxista-leninista műveltségük fejlesztése érdekében, kommunistához méltó magánéletet éltek-e vagy sem, — és más ehhez hasonlót.

Az a tény, hogy tagjaink kritikusan felmérik eddigi munkájukat, hatalmas mértékben megnövelte és megjavította párttagjaink munkáját és aktivitását, ami komoly mértékben megsokszorozta a Párt harci erejét, forradalmi lendületét.

A párttagság felülvizsgálatáról szóló politikai bizottsági határozat egyik nagy érdeme abban van, hogy tanulásra ösztönözte párttagjaink százezreit. Soha Pártunkban még nem volt olyan hatalmas tanulási aktivitás, mint ma. Lenin, Sztálin művei, Rákosi elvtárs könyvei hatalmas példányszámban fogynak el. Ma már a mindennapi élet képéhez tartozik, hogy a villamoson, autóbuszon utazók egy része Lenin, Sztálin, vagy Rákosi elvtárs könyveit olvassa! Vagy kora reggel munka előtt, vagy este munka után sze-

mináriumokban a párttagok százezrei folytatnak lázas tanulási tevékenységet.

A szeptember 2-i határozat komolyan kihatott a termelés menetére is. Párttagjaink jól tudják, hogy kötelességükhöz tartozik az is, hogy a termelésben élen járjanak. Megerősödött az üzemekben a munkafegyelem. A munkaversenyben a munkásság mind nagyobb része vesz részt és nem véletlen, hogy a brigádmozgalom egész rövid idő alatt hatalmas méreteket öltött.

Pártunk Politikai Bizottságának szeptember 2-i határozata döntő lépéssel visz bennünket előre a Pártról szóló lenini-sztálini elmélet gyakorlati megvalósítása felé. Hatalmas változást jelent ez a Párt és az egész ország életében. Hiszen a felülvizsgálatról szóló határozat egyik döntő jelentősége, hogy új típusú embereket, harcosokat, új típusú vezetőket formál, olyanokat, akik hűen szolgálják az épülő szocializmus ügyét, akik minden téren példát mutatnak, akikben van bátorság és erő a nehézségekkel való küzdelemre, akik soha meg nem torpannak, ha a munkásosztály, ha népünk szabadságának megvédéséről van szó.

A párttagság felülvizsgálatáról szóló határozatnak nagyfokú jellemformáló ereje is van. Taggyűléseink látogatói bizonyíthatják, hogy mennyire változtak párttagjaink. Az építőkritika és önkritika szelleme ma már elevenen él Pártunkban. Tagjaink mindjobban átérzik, hogy a Párt előtt semmit sem szabad eltitkolniok, mert ellenkező esetben súlyos vétket követnének el a Párt ellen, és ezért a Párt jogosan kitaszítaná őket soraiból. Ma már állandó jelenség, hogy taggyűlésen párttagok minden gátlás

nélkül beszélnek hibáikról és kérik a Pártot : adjon nekik lehetőséget arra, hogy hibáikat jóvátehessék, hogy még jobb, fegyelmezettebb katonái legyenek a Pártnak. Számtalan esetben fordult elő, hogy mikor egy párttag csak hibáinak egy részét tárta fel a taggyűlés előtt, legjobb barátai emelkedtek szólásra és figyelmeztették arra, hogy nem volt őszinte a Párttal szemben. A tagság felülvizsgálatáról szóló határozattal a Politikai Bizottság mozgósította Pártunk valóban kommunista harcos tömegeit, hogy segítségükkel megtisztítsuk sorainkat a Pártba nem való elemektől. A már eddig lezajlott taggyűlések mutatják, hogy ez a mozgósítás eredményesen folyik.

Nagy és eredményes munkát végeztek a Felülvizsgáló Bizottságok. Elmondhatjuk, hogy munkájuk nem volt könnyű, és mégis kisebb hibáktól eltekintve, eredményes munkát végeztek, nagy szolgálatot tettek Pártunknak. Most, a Felülvizsgáló Bizottságok százai kezdenek hozzá a legnehezebb feladatok elvégzéséhez. Nem túlzás, ha azt mondom, hogy a Felülvizsgáló Bizottságok tagjai kezébe van letéve a Politikai Bizottság szeptember 2-i határozatának végrehajtása. Felelős és megtisztelő feladattal bízta meg a Bizottságok tagjait Pártunk. Legyenek ezért mindannyian tudatában megbízatásuk jelentőségének és mindazoknak a kötelezettségeknek, amelyek megbízatásukból adódnak. Pártunk Politikai Bizottsága elvárja a Felülvizsgáló Bizottságok tagjaitól, hogy pártszerűen a nélkül, hogy az opportunista liberalizmus vagy a baloldali szektarianizmus hibáiba esnének, sikeresen megoldják feladataikat és így jó munkájukkal hozzájárulnak ahhoz, hogy Pártunk minden tekintetben megfeleljen Lenin és Sztálin tanításainak.

A felülvizsgálat most érkezik tehát döntő fázisába. Eddig a Felülvizsgáló Bizottságok 200.000 párttagot, a pártmunkásokat vizsgálták felül. Most 950.000 párttag felülvizsgálatára kerül a sor. Hatalmas és felelősségteljes feladat megoldása előtt áll Pártunk! De megvan minden feltétele annak, hogy a tagság felülvizsgálását eredményesen oldjuk meg.

Mire kell a felülvizsgálatnál vigyáznunk, mit kell tudnunk ahhoz, hogy biztosítsuk a tagság felülvizsgálatából adódó feladatok helyes megoldását? Az eddigi tapasztalatok alapján meg lehet állapítani, hogy a felülvizsgálatoknál, — különösen ennek új fázisában, — két veszéllyel kell állandóan küzdenünk. Az egyik veszély a liberalizmus veszélye. Ez a veszély a gyakorlatban úgy jelentkezik, hogy különböző enyhítő okokra hivatkozva bent hagynak a Pártban ellenséges osztályidegen elemeket. A másik veszély, hogy sablonszerűen, lélektelenül végzik el a tagok felülvizsgálatát és ennek következtében olyanokat is eltávolítanak a Pártból, akiknek egyébként a Pártban lenne a helyük. Egy falusi pártszervezetben például két paraszt párttagot, — akik a Horthy-rendszerben nincstelen földmunkások voltak, — azért zártak ki a Pártból, mert nem tudtak kielégítő választ adni arra a kérdésre, hogy mi a szövetkezet?

Most, mikor a tagság felülvizsgálatának döntő szakaszához érkeztünk, maradéktalanul érvényt kell szereznünk a szeptember 2-i határozat azon célkitűzésének, mely Pártunk szociális összetételét kívánja alapvetően megjavítani. A mi Pártunk elsősorban a munkásosztály pártja, annak élcsapata. A felülvizsgálattal tehát mindenekelőtt azt kell elérnünk, hogy a Párton belül az ipari munkásság súlya és szerepe komolyan megnőjön a kispolgári elem rovására.

Ezt egyesek még nem értették meg, mert nem egy helyen azt tapasztaljuk, hogy a bizottságok nem tesznek különbséget a felülvizsgálat folyamán munkás és kispolgári elem között. Ez komoly hiba, amin változtatni kell, mert egyébként az ipari munkások súlyát nem tudnánk komolyan megnövelni a Pártban.

Nagyon komoly és bonyolult feladat megtalálni, hogy kiket kell eltávolítani a Pártból. De akármilyen nehéz is ez a feladat, meg kell oldani és feltétlenül meg kell találnunk azokat, akiknek nincs helye Pártunkban. Ahhoz, hogy a felülvizsgálat a döntő szakaszában is jó munkát végezzen, az szükséges, hogy a Felülvizsgáló Bizottságok tagjai megismerkedjenek a Politikai Bizottság erre vonatkozó határozataival és a Szervező Bizottság utasításaival, valamint Rákosi elvtárs beszédének azon részeivel, amelyek ezt a kérdést tárgyalják. Tehát elsősorban politikailag kell felkészülni a Bizottság tagjainak, hogy a felülvizsgálattal kapcsolatos feladatokat helyesen és jól megoldják. Továbbá szükséges az, hogy a párttagokat — jobban, mint eddig — tájékoztassuk a tagság felülvizsgálatának politikai jelentőségéről. Ismertessük meg tagságunkat alaposabban Lenin, Sztálin tanításaival a munkásosztály forradalmi pártjának szerepéről, a párttagok kötelességéről. Meg kell értetni a párttagokkal, hogy a tagság felülvizsgálásában aktívan részt kell venniök és a legmesszebbmenően támogatniok kell a Bizottságok munkáját. Szigorúan ügyelni kell arra, hogy a felülvizsgálás az egyéni elbírálás alapján történjék. Minden párttaggal beszélnie kell a bizottságnak. A bizottságok tagjainak tudniok kell, hogy nemcsak a Pártból eltávolítandó elemeket kell feltétlenül megtalálniok, hanem azokat a párttagokat is, akik szerényen és hangtalanul az alapszervezetben kiváló

munkát végeztek és akik felhasználhatók mind Pártmind állami vonalon vezető munkára. Ezt a felfedező munkát hatványozott mértékben folytatniok kell a Bizottságoknak most, a felülvizsgálás e döntő szakaszában.

Döntő jelentőségűek a felülvizsgálati munkában a Bizottságok javaslatai, amelyek a taggyűlés elé kerülnek. Nagyon fontos, hogy minden javaslatot alaposan és részletesen megokolva terjesszen a bizottság a taggyűlés elé. A Felülvizsgáló Bizottság tagjainak egy része feltétlenül vegyen részt a taggyűlésen, hogy a tagság részéről felmerülő kédésekben megadhassa a szükséges felvilágosítást.

Pártunk nagy jogot adott a taggyűléseknek. Itt a taggyűléseken kell jóváhagyni vagy esetleg megváltoztatni a Bizottságok javaslatait. Ezért szükséges, hogy minden taggyűlésen elevenen éljen a felelősség tudata a Párttal szemben. Tudnunk kell azt, hogy a kizárásra javasoltak is mozgósítanak. Felvonultatják barátaikat, akik mindent elkövetnek annak érdekében, hogy pártfogoltjuk a Pártban maradjon. Nem egyszer fordult elő, hogy a kizártak barátai érzelmekre ható beszédeket tartanak a taggyűléseken, hogy így elaltassák a tagság kommunista éberségét. Fel kell ismerni: a leleplezett ellenség minden eszközt felhasznál, hogy elkerülje a Pártból való kizárást. Növelnünk kell a kommunista éberséget, hogy az ellenség szentimentális trükjei se téríthessék le a tagságot a helyes útról.

A tagság felülvizsgálata eredményeként erősödik, izmosodik Pártunk. Soraink megtisztulnak, Pártunk élcsapat jellege mind tökéletesebbé válik. Ha a Politikai Bizottság szeptember 2-i határozatát eredményesen mindvégig végrehajtjuk és semmi kétség, hogy ezt

meg is tesszük, — úgy ez nemcsak Pártunk, hanem az egész népi demokrácia újabb győzelmét jelenti majd és meggyorsítja fejlődésünket a szocializmus felé!

Szabad Nép, 1948 december 25.

SEGÍTSÉTEK GYŐZELEMRE AZ ÚJ VILÁGOT

KATONAILAG IS ERŐSITENÜNK KELL A MAGYAR DEMOKRÁCIÁT.*

A Magyar Dolgozók Pártjának bizalma és a demokratikus erők támogatása emelt engem a honvédelmi minisztérium élére. Ezen az új poszton is a magyar dolgozó nép nagy harcos Pártjának és bölcs vezetőjének, Rákosi Mátyásnak utasításai szerint akarok és fogok tudásom minden erejével, fegyelmezetten dolgozni munkásosztályunk, dolgozó népünk, az egész ország javára.

Nem véletlen az, hogy a honvédelmi minisztérium vezetése a Magyar Dolgozók Pártja irányítása alá került. Nem véletlen azért, mert ez a Párt a magyar dolgozó nép legharcosabb pártja, a magyar függetlenség legmegbízhatóbb őrzője. A honvédelmi minisztérium vezetésében beállott változás elismerése annak a nagy alkotó munkának, amelyet a Magyar Kommunista Párt és most a Magyar Dolgozók Pártja teljesített az új, demokratikus népi hadsereg megszervezése terén. A frontokon, a fogolytáborokban, a Szovjetunióban Rákosi elvtárs vezetése alatt megindult az a nevelő és szervező munka, amely ma fontos alapja az új honvédség megszervezésének.

---

* Rövidített szöveg

Alig némultak el az ágyúk a német fasizmus leverése után, már érezhető volt, hogy az imperialisták olyan békét akarnak, amely lehetővé teszi szabad népek és szabad országok elnyomását. És mert a szabadságszerető népek, élükön a Szovjetunióval, igazságos, emberséges békéért küzdenek, mert védik az imperialistákkal szemben szabadságukat — az imperialisták a kardcsörtetés, a háborúval való fenyegetés módszeréhez nyúltak.

Ebből a háború után kialakult helyzetből nekünk magyaroknak is le kell vonnunk a tanulságokat. Nemcsak gazdaságilag, politikailag, hanem katonailag is erősítenünk kell a magyar népi demokráciát. Röviden: ki kell építeni az új demokratikus népi magyar hadsereget. Ezen a téren elindult már a munka, de a feladat elvégzésének még csak az elején vagyunk. Munkánk eredményeként olyan hadsereget kell megszerveznünk, amely méltó fegyvertársként jelentkezhet szövetségeseink oldalán.

Elvárom a honvédelmi minisztérium minden munkásától, hogy becsülettel, szorgalommal, és fegyelmezetten végezze el a reá kirótt feladatot. A minisztériumunk katonai minisztérium, és kell, hogy a katonai fegyelem szelleme hassa át minisztériumunk minden alkalmazottjának működését. Ne feledjük el, hogy a magyar szabadság ellenségei mindent elkövetnek, hogy sorainkba befurakodjanak, hogy munkánkról, terveinkről tudomást szerezzenek. Ezért különös éberségre van szükségünk.

Kellő éberség még nem alakult ki sem a hadseregben, sem a minisztériumban. Sok még a fecsegés, a felesleges beszéd. Elvárom önöktől, hogy ezen a tarthatatlan állapoton gyorsan változtatnak, mert azt hiszem, egyetértenek velem abban, hogy a fecsegő nem

való sem a hadseregbe, sem a minisztériumba. Remélem, hogy megkapom önöktől a szükséges támogatást. hogy azt a feladatot, amellyel mindannyiunkat a magyar népi demokrácia megbízott, sikeresen elvégezhessük.

Beszéd a Honvédelmi Minisztérium átvételekor, 1948 szeptember 10.

MEGTEREMTJÜK A BÉKEFRONT ÁTTÖRHETETLEN MAGYAR ARCVONALÁT.*

Egy évszázad telt el azóta, hogy Kossuth Lajos hatalmas alkotóereje életrehívta szabadságharcunk honvédségét. Kossuth a hadrakelt néppel akarta győzelemre segíteni nemzeti függetlenségünk nagy ügyét, ugyánakkor azonban világosan látta azt is, hogy a magyar honvédek fegyvereinek győzelmétől függ jórészt Európa szabadsága. Kossuth, az izig-vérig magyar hazafi tudta, hogy népünk szabadsága elválaszthatatlanül össze van forrva a világszabadság ügyével.

Ebben a szellemben építette a fiatal magyar honvédséget és nevelte tisztjeit.

Szabadságharcunk száz esztendővel ezelőtt a haladó népek élére állította a magyar nemzetet. A reakció erői akkor világszerte erősebbek voltak a haladás erőinél, de Magyarország, a szabadság utolsó vára, hősiesen dacolt a túlerőben levő ellenséggel szemben. Szabadságharcunk nemcsak azért bukott el, mert honvédeink túlerővel állottak szemben. A nagyobb baj az volt, hogy a harc vezető ereje, a középnemesség, féluton megállott, nem fejezte be a parasztság felszabadítását, nem tette érdekeltté a nemzet

* Rövidített szöveg.

nagy ügyében az összes dolgozókat, azért nem is tudta a dolgozó nép minden erejét a haza szolgálatába állítani. Nem jött létre a honvédség és a nép teljes egysége.

De szabadságharcunk, bukása ellenére sem volt hiábavaló: hagyományai nemzedékről-nemzedékre szálltak. A magyar nép szívéből a reakció nem tudta kiszakítani Kossuthot, Petőfit, Táncsicsot, Bemet, Klapkát, Damjanichot, felejthetetlen mártírjainkat. A szabadságharc szelleme ma elevenebben él népünkben, mint valaha, mert újjászületett, szabaddá, függetlenné lett újra a magyar.

Szabad és független nemzetként ünnepeljük ma erősödésnek induló népi demokratikus hadseregünket.

Ezen az ünnepi napon honvédségünk minden tagjának és az egész dolgozó magyar népnek a hála és a szeretet érzésével kell nagy felszabadítónk, a szocialista Szovjetunió népe és bölcs vezére: Sztálin generalisszimusz felé fordulnia.

Sztálin hős katonái és tisztjei magyar földön folytatott nehéz harcaikkal tették lehetővé országunk újjászületését.

A nagy szovjet nép fiait, akik Magyarországon ontották vérüket a magyar szabadságért is, mint saját drága fiait zárja szívébe örök időkre a magyar nép. A magyar történelemben és a dolgozó magyar népben feledhetetlenül élni fog a Szovjetunió felszabaditó szerepe. És amikor a nagy Szovjetunió baráti jobbját nyujtotta nekünk, örömmel ragadtuk meg, mert ma már a magyar nép akarata, hogy nagy felszabadítónkkal megingathatatlan szövetséget kössünk.

Ma egészen más, számunkra sokkal kedvezőbb nemzetközi helyzetben szervezünk honvédséget, mint

száz esztendővel ezelőtt. A reakció erői világméretekben gyengébbek, mint a haladás erői. Csak gyenge idegzetű emberek veszíthetik el fejüket az imperialisták kardcsörtető magatartása láttán. Mi azonban nem tartozunk ehhez a fajtához, tudjuk, hogy az imperialisták törekvéseinek is határt szab a népek békevágya, a békéért és szabadságért küzdő népek erősödő frontja.

Ezt a frontot támogatja a világ minden dolgozója, aki szabadon és jólétben akar élni, minden hazafi, akinek drága hazája szabadsága és függetlensége, az elnyomott gyarmati népek fiai. Ha a világ összes demokratikus erői megbonthatatlan frontba tömörülnek, hatalmasabbak, mint az imperialisták. Legyünk tehát erőnk tudatában és a Függetlenségi Front újjászervezésével teremtsük meg a világ békefrontjának szilárd, áttörhetetlen magyar arcvonalát.

A béke és a szabadság felett nemcsak a szabadságszerető népek, hanem hadseregeik is őrködnek, köztük elsősorban a világ legjobb hadserege, a szovjet hadsereg. A béke és szabadság tábora csak komoly katonai erőkre támaszkodva tudja az emberiség számára eredményesen biztosítani a tartós békét. Mi is ennek érdekében indítottuk el honvédségünk fejlesztését.

Mi biztosítja ezt? Elsősorban az, hogy a hadsereget újtípusú állam: a népi demokratikus állam építi, amelyben a munkásosztály, a dolgozó parasztság és a haladó értelmiség ván hatalmon. A hazánkban végbemenő alapvető politikai és gazdasági változások eredményeként végérvényesen a munkásosztály, a dolgozó nép kezébe ment át a hadsereg irányítása és építése. Ez a változás hadseregünk népi demokratikus jellegének döntő biztosítéka.

De gondoskodni kell népi kormányzatunknak arról is, hogy a tisztikar is visszatükrözze a hazánkban végbemenő politikai és gazdasági változásokat. A tábornoki, törzstiszti és tisztikarba vasmunkások, építőmunkások, bányászok, dolgozó parasztok fiainak kell kerülniök. Csak az a hadsereg lesz valóban népi, amelyet a dolgozó nép hű fiai vezetnek és a szabadság szellemében nevelnek. De a hadsereg vezetőinek és szervezőinek azt is tudniok kell, hogy feladataik teljesítéséhez nap mint nap erősíteniök kell a hadsereg és a nép közötti szoros, széttéphetetlen kapcsolatokat. Csak az a hadsereg tudja eredményesen betölteni szerepét, amely eggyé válva a szabadságát építő néppel, megszerzi annak szeretetét és támogatását.

Örömmel állapítható meg, hogy a magyar munkásosztály és dolgozó népünk kész megadni minden támogatást fiatal hadseregünknek. Örömmel állapítható meg, hogy a Magyar Dolgozók Pártjának és Rákosi Mátyásnak felhívása, hogy a magyar munkásosztály és dolgozó parasztság legjobb fiait küldje be a Kossuth Akadémiára — visszhangra talált: csaknem tízezer munkás és paraszt ifjú jelentkezett felvételre. A magyar munkásanya, dolgozó paraszt anya ma már nem kisírt szemmel kíséri fiát a hadseregbe.

Ma már a magyar szervezett munkás bátorítja, küldi fiát az új honvédségbe.

A munkásosztálynak és a dolgozó népnek ez az új viszonya a hadsereghez a legfőbb záloga honvédségünk eredményes megszervezésének.

Nekünk, akik az ország és a nép előtt felelősek vagyunk a honvédség szelleméért, őrködnünk kell hadseregünk demokratikus egysége felett. Fokozott katonai éberséggel kell megtalálnunk, lelepleznünk a

sorainkba befurakodott ellenséges ügynököket. Ne feledjük egy pillanatra sem, hogy az ellenség már békeidőben azon dolgozik, hogy hazánk véderejét bomlassza. Az egész hadseregnek minisztertől a közlegényig kötelessége az ellenség ügynökeitől megtisztítani hadseregünket.

A hadseregben növelni kell minden tiszt és közlegény katonai színvonalát, hogy hadseregünk necsak felszerelésével, hanem tudásával is megfeleljen a korszerű követelményeknek. Erősíteni kell végül a hadseregben a szeretetet, az odaadást, a hűséget a nép és a népi demokrácia iránt. Ezeknek a feladatoknak elvégzését várja az új honvédségtől a magyar nép.

Beszéd a honvédhét diszszemléjén,
1948 szeptember 21.

ÚJ DEMOKRATIKUS TISZTIKART!

Bajtársak! Tisztelt vendégeink!

Meleg szeretettel üdvözlöm a Kossuth Akadémia újonnan megindult fő- és törzstisztképző tanfolyamának hallgatóit.

Merész és egyben nagyjelentőségű vállalkozásba kezdtünk ennek a tanfolyamnak megszervezésével.

Miről is van itt szó, Bajtársak?

Azt hiszem, minden vitán felül áll, hogy azok a mélyreható politikai és gazdasági változások, amelyek végbementek és végbemennek hazánkban, nem érnének célt, ha nem csapnának át szocializmust építő népi demokráciánk azon területére is, ahol a honvédelem, a hadseregépítés kérdései várnak megoldásra. Mi ugyan joggal mondhatjuk, hogy népi demokratikus hadseregünk kialakulóban van, de hibát követnénk el, ha nem mondanók meg a teljes igazságot, ha nem látnók azt a tényt, hogy minden eddig elért eredmény dacára hadseregünk fejlődése, népi demokratikus jellegének teljes, tökéletes kialakítása elmarad az ország politikai, gazdasági átalakulása mögött. Ez az elmaradás komoly veszélyeket rejt magában, és ezért népi demokráciánk kormány-

zatának feladata katonai téren többek között az, hogy meggyorsítsa hadseregünk fejlődését, a már végbemenő nagy politikai és gazdasági átalakulások szellemében. Sőt, mi több: ami hadseregünknek politikai, és tisztikarának szellemi magatartását illeti, nemcsak, hogy nem szabad az események, átalakulások után kullognia, hanem ellenkezőleg, feltétlenül lépést kell tartania a végbemenő politikai és gazdasági változásokkal, és nem árt, sőt hasznos, ha azokat itt-ott meg is előzi. Csak akkor, ha hadseregünk ilyen fejlődését biztosítjuk, bízhatjuk nyugodtan hadseregünkre hazánk védelmét.

Ezt a döntő jelentőségű feladatot csak akkor tudjuk megnyugtatóan megoldani, ha a munkásosztály, a dolgozó parasztság, a haladó értelmiség fiaiból gyorsított ütemben fő- és törzstiszteket képezünk ki. Ez a tisztképzés a Kossuth Akadémia falai között megindult, azonban a Kossuth Akadémia hadseregünk számára csak 2—3 év mulva ad hadnagyokat, szakaszparancsnokokat.

Ha mi a régi szokásokhoz ragaszkodnánk és addig várnánk, amíg a Kossuth Akadémia által kibocsájtott hadnagyokból század, — zászlóalj, — ezredparancsnokok lesznek és nem törődnénk közben azzal, hogy munkásokból és dolgozó parasztokból magasabbrangú tiszteket is neveljünk, jóvátehetetlen hibát követnénk el. Lényegében bürokratákká, régi szokások rabjaivá válnánk. Nekünk merészen túl kell tenni magunkat, legalábbis most, hadseregünk építésének elején, a régi szokásokon és új utakra kell térnünk, új módszerek alkalmazásához kell nyúlnunk, hogy hadseregünknek ne csak fiatal, megbízható szakaszparancsnokokat, de megbízható század-, zászlóalj-, ezredparancsnokokat is adjunk, be

nem várva azt az időt, amíg a Kossuth Akadémia által kibocsájtott hadnagyok fejlődésükben elérik azt a pontot, amikor magasabb egységek parancsnokaivá, törzstisztekké növik ki magukat.

Ezt a feladatot ennek a tanfolyamnak segítségével akarjuk megoldani és semmi kétség : meg is fogjuk oldani.

Tudom, vannak egyesek, akik gúnyos mosollyal kísérik azon fáradozásainkat, hogy hat hónap alatt munkásokból, parasztokból, haladó értelmiség fiaiból fő- és törzstiszteket akarunk kiképezni. Ezeknek a gúnyosan mosolygóknak hadd mondjam meg azt, hogy az út, amelyre ennek a tanfolyamnak a megszervezésével rátévedtünk, nem is olyan új. Kipróbált út ez és ott, ahol nagy társadalmi átalakulások idején harcedzett, tapasztalt, a munkásosztályhoz, a haladás, a szocializmus ügyéhez hű munkásokból, dolgozó parasztokból, haladó értelmiségiekből neveltek rövid idő alatt tiszteket, nagy eredményeket is értek el. Természetes itt is, mint minden téren, az eredmények nem esnek égi mannaként ölünkbe. Az eredményekért keményen meg kell dolgozni, a sikereket szívós harcokban kell elérni.

E tanfolyam hallgatói számára a komoly munka és a szívós harc nem új fogalom. A munkásmozgalom, a demokrácia győzelméért vívott küzdelemnek edzett és tapasztalt harcosai kerültek erre a tanfolyamra, és ezért nem tételezhető fel, hogy a nehézségektől vissza fognak riadni. Nehézségek lesznek csőstől, Bajtársak, itt ezen a tanfolyamon! Ezeket a nehézségeket fel kell ismerni, szembe kell velük nézni, és semmiesetre sem szabad visszariadni tőlük!!

A tanfolyam rövid és e rövid tanfolyam alatt

akar a Honvédelmi Minisztérium Önökből fő- és törzstiszteket nevelni. Tehát rövid pár hónap alatt akarunk megoldani olyan feladatot, amelyre egyébként évekre lenne szükség. Ebben van az első és lényegében a legnagyobb nehézség. Ezért az időt maximálisan és észszerűen kell kihasználni. A Bajtársak feladata, hogy lelkesedéssel, lankadatlan erővel, az ügy fontosságának tudatában lássanak hozzá a tanuláshoz.

A haditudomány, különösen a korszerű hadászat nagyon szép, de egyben nagyon nehéz, szétágazó tudomány. De az is igaz, hogy megfelelő akaraterővel, felkészültséggel ezeket a nehézségeket is le lehet gyűrni. A tanfolyam már a korszerű harcászatot ismerteti meg a Bajtársakkal. Azt a harcászatot fogják ezen a tanfolyamon tanítani, mely már feldolgozta a második világháború gazdag tapasztalatait. Ezen a tanfolyamon a sztálini katonai tudományt ismertetik meg a Bajtársakkal, azt a haditudományt, vagy legalábbis e haditudomány leglényegesebb pontjait, amely győzelmesnek, legkorszerűbbnek bizonyult a második világháborúban. Igaz, mi magunk is döcögünk még ezen a téren és ez érthető is, de mindazt, amit már nyujtani tudunk ezen a téren, azt maradéktalanul a Bajtársak rendelkezésére bocsájtjuk.

Nem magolni kell itt, Bajtársak! A magolás rossz oktatási módszer! Törekedjenek arra, hogy megértsék a korszerű harcászat lényegét, megértsék és elsajátítsák azokat az alapfogalmakat, alaptételeket, amelyekre a korszerű harcászat felépül. Mi nem olyan tiszteket akarunk nevelni, akik csak olyan helyzetben találják fel magukat és oldják meg eredményesen a kapott parancsokat, mely hely-

zeteket az iskolák falai között, vagy gyakorló tereken megismertek és le is játszottak. Nem sablonszerűen gondolkodó és nem formálisan cselekvő tiszt a példaképünk. A mi példaképünk kell, hogy az a tiszt legyen, aki elsajátította a korszerű hadászat és harcászat alapelveit, s aki azokat minden helyzetben úgy tudja alkalmazni, hogy csapatait győzelemre vigye.

A korszerű hadászat és harcászat olyan tisztt típus kialakítását követeli meg, aki a gyorsan változó harci helyzetekben mindenkor megtalálja a helyes megoldás kulcsát és biztosítja a kapott parancs eredményes végrehajtását. Nekünk gondolkodó, gazdag kezdeményező képességgel bíró, határozott, magabiztos új tisztekre van szükségünk. Olyan tisztekre, akik mentesek fellengős frázisoktól, akik parancsaikban, utasításaikban röviden és tömören, mindig a lényeget, a döntőt határozzák meg, akikből sugárzik a győzelem biztos tudata és akik meg tudják határozni világosan és egyszerűen minden helyzetben azt az utat, azokat a módszereket, amelyek biztosítják a sikert!

Amit ezen a tanfolyamon tanulnak majd a Baj társak, igyekezzenek a terepen is, a gyakorlatban kipróbálni és végrehajtani. Komoly hibát követnénk el, ha a tanultak gyakorlati végrehajtását elhanyagolnánk. De hiba lenne az is, hogyha gyakorlati munkájukra az iskolai stílus nyomná rá a bélyegét. A gyakorlati munkának, kint a terepeken a gyakorlatnak csak akkor van értelme, ha azokat úgy készítik elő és úgy bonyolítják le, hogy megközelítsék a harctéren adódó helyzeteket. Ez természetesen nehézségekkel, fizikai megerőltetéssel, fáradsággal jár. De

már Szuvorov, a híres orosz hadvezér megmondta: „Nehéz gyakorlat, könnyű háború." — Tartsuk mindenkor szem előtt Szuvorov e bölcs tanítását.

A Horthy-rendszer alatt, különösen a vezérkari tisztek kiképzése úgy történt, hogy nagy hadászati és harcászati problémákkal tömték tele a tisztek fejét, — igaz, meg is tanultak sok mindent, de bizony amikor a csapatokhoz, vagy ha a frontra kerültek, sokan közülök hasznavehetetlennek bizonyultak, mert nem rendelkeztek kellő gyakorlati tapasztalatokkal és azt, amit tanultak, nem tudták felhasználni, nem tudták az élet sokoldalú helyzetében alkalmazni. Erről a tanfolyamról kell, hogy olyan tisztek kerüljenek ki, akik végre tudják hajtani azt, amit megtanultak.

Bajtársak! Hat hónap — mint már mondottam — rövid idő, de ha megvan a készség és akarat, sokat lehet hat hónap alatt tanulni. Az Önök feladata most, hogy tanuljanak, tanuljanak jól, tanuljanak kiválóan.

Eddig a munkásosztály, a dolgozó parasztság fiai csak az öntő-, esztergályos, építőmunkás szakmákat, vagy azt tanulták meg, hogy hogyan kell vetni és aratni. Ezekre a szakmákra továbbra is nagy szükség van, de eljött most az ideje annak is, hogy a munkásosztály, a dolgozó parasztság fiai megtanulják a haditudományt, hogy jó katonatisztek legyenek belőlük.

Legyenek a Bajtársak büszkék arra, hogy azoknak a kiválasztottaknak a soraiba kerültek, akik iránt népi demokráciánk olyan határtalan bizalommal viseltetik, hogy rájuk bízza a szocializmust

építő népi demokráciánk védelmét külső ellenséggel szemben.

Az Önök kezébe a magyar munkásosztály, dolgozó népünk nemcsak fegyvert adott, de csapataink vezetését is Önökre bízza majd.

Dicső, megtisztelő feladat ez, Bajtársak! Legyenek tehát tudatában megbízásuk, feladatuk döntő jelentőségének! Itt, e katonai Akadémia falai között és később csapataiknál egy pillanatra se felejtsék el, hogy Önök a munkásosztály, a dolgozó népünk egyszerű fiai, hogy nekik köszönhetik azt, hogy Önöket a katonai akadémiára küldte, hogy tisztekké nevelje.

Soha, egy pillanatra se felejtsék el azt, hogy önök lesznek fegyveres őrei a felszabadult és szocializmus felé haladó országunknak.

Éljen az Önök szívében kiolthatatlanul a hűség és szeretet munkásosztályunk, dolgozó népünk iránt, mert csak ez a hűség és szeretet teszi Önöket alkalmassá arra, hogy megtisztelő feladatukat minden helyzetben sikeresen el tudják végezni.

Éljen az Önök szívében kiolthatatlanul a hűség és szeretet a nagy szocialista Szovjetunió és Sztálin generalisszimusz iránt, mert csak ez a hűség és szeretet teszi Önöket alkalmassá arra, hogy ha kell, sikeresen megvédjék a magyar szabadságot, felszabadult nemzetünk függetlenségét.

Mi hisszük és meg vagyunk győződve arról, hogy mindannyian teljesítik szent kötelességüket munkásosztályunk, dolgozó népünk, szabad magyar hazánk iránt.

Kezdjék kötelességük teljesítését szorgalmas tanulással és tegyenek meg mindent annak érdekében,

hogy népi demokratikus hadseregünk olyan tisztjeivé váljanak, akik — ha akaratunk ellenére erre sor kerül, szövetségeseink oldalán győzelemre viszik a magyar fegyvereket, győzelemre viszik a haladás, az emberi szabadság, a szocializmus nagy ügyét!

Beszéd a fő- és törzstisztképző tanfolyam megnyitásán, 1948 november 9

A PARANCSOT VÉGRE FOGJUK HAJTANI

Tisztelt Értekezlet! Kedves Elvtársak!

A IV. és V. Országos Katonai Pártkonferencia időszaka alatt népi demokráciánk fejlődésében döntő jelentőségű események zajlottak le. Ezek közül a legkiemelkedőbb a két munkáspárt egyesülése, a Magyar Dolgozók Pártjának megalakulása.

A munkásosztály egységes forradalmi, a marxizmus-leninizmus szellemében működő és harcoló pártjának megalakulása úgyszólván koronázási ünnepe volt a történelmi jelentőségű „fordulat évének".

A munkásosztály egységes marxista-leninista pártjának megalakulásával kialakult végérvényesen az a vezető erő, a magyar munkásosztály, dolgozó népünknek az a forradalmi vezérkara, amely hivatott és képes arra, hogy Magyarországot a szocialista fejlődés irányába fordítsa és végső fokon felépítse a szocialista Magyarországot.

Ebben van, Elvtársak, az egységes marxista-leninista munkáspárt, a Magyar Dolgozók Pártja megalakulásának nagy történelmi jelentősége!

Az egyesülési kongresszus után lezajlott események igazolják, hogy az elmúlt pár hónap alatt meggyorsult a szocializmus felé való haladásunk üteme.

A Magyar Dolgozók Pártja Lenin és Sztálin út-

jain halad és az ő halhatatlan tanításaikat hajtja végre, alkalmazva azt a magyar valóságra.

Sokan még ma is értetlenül állanak az úgynevezett „magyar csoda" előtt és nem tudják maguknak megmagyarázni, hogy ez a háborúdúlta és a fasiszták által kirabolt ország hogyan tudott olyan gyorsan talpraugrani és hogyan tudta elérni azt, hogy ma Európa politikai és gazdasági szempontból egyik legszilárdabb, egyik legjobban virágzásnak indult országa lett.

A „magyar csoda" magyarázata, Elvtársak, nem is olyan nehéz. Ez a „csoda" — ha marxisták egyáltalában beszélhetnek csodáról — először azért történhetett meg, mert olyan ország szabadított fel bennünket a fasizmus igája alól, amely az emberi haladásnak, a népek szabadságának élharcosa: a szocialista Szovjetunió. A szocialista Szovjetunió és annak Sztálin generalisszimusz által vezetett dicsőséges Szovjet Hadserege új korszakot, a szabadság, a szocialista fejlődés korszakát nyitotta meg a magyar munkásosztály, dolgozó népünk számára.

Ebben keresendő elsősorban a „magyar csoda", helyesebben a nagy magyar újjászületés eredete.

A Szovjetunió nagy felszabadító tettével megteremtette a lehetőségét annak, hogy Magyarország a haladás, a szocialista fejlődés útjára térjen.

Ahhoz azonban, hogy ezt a lehetőséget helyesen kihasználjuk, hogy élhessünk vele, szükség volt egy olyan erő kialakulására, amely a magyar újjáalakulás élére állva, szocialista irányba tudja állítani a magyar fejlődést. Ez az erő kialakult, Elvtársak, a felszabadulás után a Magyar Kommunista Pártban, Lenin, Sztálin legjobb, leghűbb magyar tanítványának: Rákosi Mátyás elvtársnak vezetése alatt.

Ez az erő hatalmasan megnőtt, az ország döntő, irányító tényezőjévé fejlődött a két munkáspárt egyesülésével, a Magyar Dolgozók Pártja létrejöttével. A Magyar Kommunista Párt harca és országépítő munkája nélkül nem lett volna magyar újjászületés, mint ahogyan ma már nem képzelhető el a magyar előrehaladás a szocializmus felé a Magyar Dolgozók Pártja nélkül.

A mi nagy Pártunkban van a magyar munkásosztály, dolgozó népünk, az ország ereje. Ez az erő alakítja át, teszi tartalmasabbá, gazdagabbá a magyar életet, növeli erőssé politikailag, gazdaságilag és katonailag az országot és kovácsolja egybe dolgozó népünket. A magyar történelem folyamán pártok jöttek-mentek, de egyik a másik után bukott meg, mert munkájuk folyamán csak nagyobb lett a magyar nép szenvedése, mert ezek a pártok katasztrófából katasztrófába taszították az országot, népünket. Egyetlen egy sem tudta megoldani a magyar munkásosztály, dolgozó népünk évszázados vágyálmait.

Csak a mi lenini-sztálini nagy Pártunk: a Magyar Dolgozók Pártja képes arra, hogy valóraváltsa a magyar munkásosztálynak, népünk nagy elődeinek: Dózsának, Kossuthnak, Táncsicsnak, Petőfinek elképzeléseit a magyar szabadságról, a magyar jólétről. Soha a magyar történelem folyamán nem állott a magyar munkásosztályhoz, a magyar dolgozó néphez olyan hű, harcedzett és harcban kipróbált párt az ország kormánykereke mellett, mint a Magyar Dolgozók Pártja.

Ebben keresendő, Elvtársak, a második, döntő oka a magyar csoda, a magyar újjászületés eredetének.

A két munkáspárt egyesülésével a magyar mun-

kásosztály valóban az ország vezető erejévé formálódott. Munkásosztályunk közel négy év alatt nagyot alkotott és semmi kétség, hogy Pártunk vezetése alatt betölti történelmi hivatását: az új, szocialista Magyarország felépítését.

A belpolitikai helyzetre a politikai és gazdasági megerősödés folyamata, a szocializmus erőinek növekedése nyomja rá a bélyegét.

A döntő részben államosított iparunk megerősödéséről a következő számok nyujtanak képet:

Acéltermelésünk 1938-hoz viszonyítva 1948 szeptemberében már elérte a 113.8%-ot.

Nyersvastermelésünk 1938-hoz viszonyítva 1948 szeptemberében már elérte a 104.3%-ot.

Széntermelésünk 1938-hoz viszonyítva 1948 szeptemberében már elérte a 115.4%-ot.

Textiliparunk termelése 1938-hoz viszonyítva 1948 szeptemberében már elérte a 95%-ot.

Lábbelitermelésünk 1938-hoz viszonyítva 1948 szeptemberében elérte már a 128.9%-ot.

A munkások életszínvonalának emelkedéséről a háború előtti viszonyokhoz képest a következőket mondhatjuk:

1946-ban a reálbérek a békebeli idők 69%-át érték el.

1947-ben 97.5%-át.

1948 első felében a fizikai dolgozók reálbére nemcsak, hogy elérte, de túlszárnyalta már a békeidők reálbérét és elérte a 114.6%-ot.

Az Elvtársak emlékeznek még arra, hogy a háború befejezése után milyen siralmas képet nyujtottak a fasiszták által kirabolt, szétlőtt kórházaink. Ezen a téren is hatalmas munkát végzett a népi demokrácia. Kórházi ágylétszámunk 1948 augusztusában már el-

érte a 47.525-öt, ami a háború előttinek 97.1%-át teszi ki.

A magyar népi demokrácia híres arról a hídépítési munkáról, amelyet nagy önfeláldozással Gerő elvtárs vezetésével teljesít. A közel négy év alatt ideiglenes jelleggel, vagy félállandó és végleges jellegű helyreállítással rendbehoztunk és felépítettünk 1315 hidat. Ezzel csaknem likvidáltuk a hídjainkban okozott háborús károkat!

Az általános belső élelmiszerfogyasztásunkra jellemző, hogy az 1947—48-as gazdasági évben a háború előttinek csaknem a 100%-át értük el. Az új gazdasági évben belső élelmiszerfogyasztásunk terén már túlhaladjuk a háború előttinek 100%-át.

Ezek a számok mutatják, Elvtársak, hogy mit tett a szocializmust építő népi demokrácia Pártunk vezetése alatt alig négy év időszakában, dolgozó népünk érdekében.

A dolgozó nép élete jobbá, tartalmasabbá alakult, mint bármikor volt. Ez a jobb, ez a szebb élet, Elvtársak, annak köszönhető, hogy mind erőteljesebben letérünk a kapitalizmus útjáról és mind határozottabban, mind szilárdabban, mindkét lábbal a szocializmus építésének az útjára térünk. Nálunk is igaznak bizonyult az a lenini-sztálini tétel, hogy a kapitalisták nélkül, kizsákmányolás nélkül nemcsak, hogy lehet, de jobban, szebben, tartalmasabban lehet élni!

Még nem számoltuk fel ugyan teljes egészében a kapitalizmust a városban és még kevésbbé a falun. De minél inkább gyengül majd a kapitalista gazdálkodásnak a szektora iparunkban, kereskedelmünkben és mezőgazdaságunkban, nemzeti jövedelmünk annál nagyobb hányadát tudjuk majd az ország gazdasági

és katonai hatalmának növelésére és dolgozó népünk jólétének felemelésére fordítani.

A magyar népi demokrácia fejlődésének egyik legjelentősebb új mozzanata, hogy napirendre került a szocializmus építése, előfeltételeinek megteremtése a falun is. Azt hiszem, nem kell bővebben fejtegetnem azt a marxista-leninista tételt, hogy a szocializmust építeni nem lehet csak a városban. Ha a város a szocializmus felé halad és a falu továbbra is a kapitalista gazdálkodás területén haladna, úgy ez elkerülhetetlenül belső megrázkódtatásokhoz, a város és a falu közötti ellentétek kiéleződéséhez vezetne, amely végső fokon veszélybe sodorná, kétségessé tenné a város szocialista fejlődését is. A falunak is a szocializmus útjára kell térnie, azért is, mert egyébként magát a falut, a falusi dolgozó népet nem lehet kiemelni évszázados elmaradottságából, nem lehet a biztos gazdasági és kulturális felemelkedés útjára vinni.

A falu szocialista átalakítása előfeltételeinek megteremtése elengedhetetlenül szükségessé teszi a kulákság elleni harc megindítását. Pártunk vezetése alatt ez a harc meg is indult és harcunknak meg is vannak már az első biztató eredményei. Lényegében a szocializmus felé haladó népi államunk egyelőre még csak előőrsi csatározásokat folytat a kuláksággal szemben.

Az általános támadás ideje még nem érkezett el! A mostani időszak feladata a kulákság korlátozása, tekintélyének, gazdasági, politikai hatalmának visszaszorítása. A falu szocialista átalakítása előfeltételeinek megteremtéséhez tartozik a középparasztság leválasztása a kulákság oldaláról, a középparasztság mind nagyobb rétegének a munkásosztály táborába való áthozatala. A kulákság elszigetelése a

falun, tekintélyének, gazdasági hatalmának korlátozása elengedhetetlenül szükséges, hogy a falut a szocialista fejlődés irányába fordíthassuk. Ez a politikai munka kell azonban, hogy párhuzamosan haladjon a szocializmus erődjeinek kiépítésével a falun. A szocializmus erődjeinek kiépítésével kapcsolatos munkálatok a falun már meg is indultak. Pártunk Politikai Bizottságának átgondolt, nagyszabású tervei alapján, állami mezőgazdasági gépüzemek egész sora alakult már meg a magyar falun. Már 86 ilyen mezőgazdasági állami gépállomás működik, 1000 traktorral. Ez év végére 120 ilyen állomás lesz: 1200 traktorral, 1949 végére 350 állomás lesz: 3500 traktorral, 1950-ben pedig 750 traktorállomás lesz: 7500 traktorral.

A falu szocialista irányba való fordítása az osztályharc kiéleződését hozza magával. Ez az osztályharc formáiban és módszereiben — hogy úgy mondjam — nagyon gazdag és nagyon változó. A kulákság első nagyobb támadása a beszolgáltatás idején bontakozott ki. Az állam a beszolgáltatással kapcsolatosan igen helyesen nagyobb terheket rótt ki a kulákságra. A kulák azért is elégedetlen volt. De támadásának fő oka abban keresendő, hogy felismerte a gabonabeszolgáltatás politikai jelentőségét. A kulákság jól tudja, hogy a beszolgáltatás a népi államot erősíti, azt az államot, amely a munkások, a dolgozó parasztok, a haladó értelmiségek állama. Ezt az államot azonban ő nem erősíteni, hanem gyengíteni akarja. Ereje azonban nincs ahhoz, hogy népi rendszerünket megdöntse, de mindent elkövet, hogy lassítsa a szocializmus felé való fejlődést, növelje népi államunk gazdasági nehézségeit. Ezért a beszolgáltatás idején az

volt a jelszava, hogy minél kevesebb gabonát adjon a parasztság az államnak!

Pártunk vezetése alatt a népi demokratikus erők ellentámadásba mentek át s visszaverték a kulákság támadását. A Pártunk által vezetett ellentámadás folyamán először fordult elő a magyar történelemben, hogy verseny indult meg a dolgozó parasztság között azzal a céllal, hogy minél több gabonát szolgáltassanak be a népi demokratikus államnak. A kulák csatát vesztett; a beszolgáltatás által a kitüzött célt mi elértük, sőt túl is teljesítettük!

Beszolgáltattak összesen 760.000 tonna gabonát. Ezzel, Elvtársak, biztosítva van az új termésig a dolgozók kenyere és ezen túl export-lehetőségeink is vannak, ami majd növeli a magyar népi demokrácia devizakészletét.

A beszolgáltatás körüli harcok nagy politikai eredménye egy nagyon fontos, új jelenségben jut kifejezésre.

Ez az új jelenség a dolgozó parasztságnak az államhoz való viszonyában mutatkozik meg. Hasonlóképpen, mint ahogy a munkásosztály viszonya alapjában megváltozott az államhoz, ugyanúgy elindult a dolgozó parasztság tömegeiben is egy folyamat ebben az irányban. Ma már ki lehet jelenteni azt, hogy a dolgozó parasztság is mindinkább sajátjának vallja az új népi államot és ezért mind nagyobb bizalommal fordul az állam felé és azt nagyobb erővel is támogatja, mint eddig.

A dolgozó parasztság tömegeinél mutatkozó ezen új jelenségek is azt igazolják, hogy az utóbbi időben nemcsak, hogy megszilárdult, de ki is szélesedett a népi demokratikus államunk tömegbázisa. Soha, Elvtársak, a magyar történelem folyamán

nem volt olyan rendszer, nem volt olyan államhatalom, amely olyan széles népi rétegekre tudott volna támaszkodni, mint a mai, a szocializmust építő népi demokratikus államunk!

Voltak egyesek, akik naivul azt hitték, hogy miután a beszolgáltatással kapcsolatosan visszavertük a kulákok támadását, azok lényegében letették a fegyvert és feladták a harcot. Természetesen ezt hinni gyerekes naivitás! Nekünk, marxistáknak, tudnunk kell, hogy amíg a kulák kulák marad, addig harcolni fog és keményen fog harcolni dolgozó népünk és népi demokratikus államunk ellen!

Jóformán még ki sem heverte a kulákság az első nagyobb vereséget és máris új támadásba kezdett, ezúttal a gépállomások ellen, az őszi szántás- és vetés elvégzése idején. Itt is voltak kezdeti sikereik. Az elején éppen a kulákság ellenséges agitációja következtében bizalmatlanul és részben ellenségesen álltak a parasztok a gépüzemekkel szemben. A gépüzemek vezetői azonban nem vesztették el a fejüket; közösen a falusi pártszervezeteinkkel, de különösen a jó munkával megváltoztatták a dolgozó parasztság magatartását az állami gépállomásokkal szemben. A parasztokat saját tapasztalataik alapján győzték meg arról, hogy a gépállomások a dolgozó parasztok legjobb támogatói. Ma már az a helyzet, hogy valóságos versengés van a parasztok között azért, hogy földjeik szántására minél több traktort vegyenek igénybe az állami gépállomásoktól. A bizalmatlanságot a bizalom váltotta fel. A szocialista építés erődjei, a gépállomások az első ütközetet megnyerték. A dolgozó parasztok mind nagyobb rétege bizalommal viseltetik velünk szemben.

Az őszi szántás és vetés kérdésében is sikerült

letörni a kulákság szabotázsát. A földművelésügyi minisztérium által kidolgozott szántási- és vetési tervet lényegében végrehajtottuk. Az őszi szántási és vetési helyzetről a következő számok adnak képet:

Felszántottunk november 6-ig ..	5,337.000 holdat
Múlt év november 10-ig	3,102.000 „
Bevetettünk november 6-ig gabonával	3,275.000 „
Múlt év november 10-ig	1,734.000 „

azaz 2,235.000 holddal többet szántottunk fel, mint 1947 őszén és 1,541.000 holddal többet vetettünk be, mint 1947 őszén!

Ezek a számok mutatják, Elvtársak, hogy a dolgozó parasztság nem a kulákságra, hanem a magyar népi államra, nagy Pártunkra: a Magyar Dolgozók Pártjára hallgat.

A falu szocialista irányba való fejlesztésének egyik legdöntőbb feltétele: a földműves termelőszövetkezetek alakítása. Ezen a téren is mutatkoznak már az első eredmények. A legörvendetesebb eredmény az, hogy 250 községben 301 táblásgazdálkodási csoport alakult már ki, 56.081 katasztrális holdon, 7112 taggal. A táblásgazdálkodás, Elvtársak, a föld kollektív megmunkálásának egyik formája, s mint ilyen, nagy jelentőséggel bír. Ez azt jelenti, hogy 250 községben csirázásnak indult falun a szocializmus! Pártunk nagy jelentőséget tulajdonít ennek az új jelenségnek és elhatározta, hogy ezeket a a szövetkezeteket, csoportokat a legmesszebbmenően támogatni fogja, mert ezekből fog kinőni az a szövetkezeti forma, amely közös, kollektív munkával műveli még majd a földet.

Az eddig elért eredményeket, Elvtársak, a kulákság elleni harcban hiba lenne túlbecsülni! Nekünk

tudnunk kell azt, hogy ez a harc az összes eddigi harcok között a legkeményebb, legnehezebb, a leghosszantartóbb lesz! Mi még csak a munka elején vagyunk ezen a téren.

A kulákság elleni harc azért is lesz kemény, mert a Mindszenty-féle klerikális reakció minden eszközzel támogatja, bátorítja a kulákságot a népi állam elleni harcában. Mindszenty és a katolikus főpapok által rendezett körmenetek és búcsújárások nem egyebek, Elvtársak, mint a reakció hadgyakorlatai. Soha ennyi körmenet, búcsújárás Magyarországon nem volt, mint ebben az évben. Hozzátehetem, ezeket a vallásos mezbe öltöztetett, reakciós hadgyakorlatokat már a nép is, de nemcsak a városokban, hanem örvendetesen már a falvakban is kezdi únni! Nem véletlen, hogy belügyi kormányzatunk, a Szabad Nép szerkesztősége naponta a határozatok tömegét kapja, amelyben munkás-, paraszt- és értelmiségi tömegek, szervezetek, városi és megyei képviselőtestületek azt követelik, hogy a kormány vessen véget a Mindszenty-féle reakciós uszításnak. Meg vagyok győződve arról, hogy a kormány nem is olyan sokáig várat itt magára, hogy népünk ezen jogos kívánságának eleget is tegyen! Mindszentyre is áll az a magyar közmondás, hogy: addig jár a korsó a kútra, amig eltörik!

Minden jel azt mutatja, hogy Mindszenty tábora, tömegbázisa szűkül. Ez vonatkozik nemcsak a népi tömegekre, de az alsópapság egy részére is. S ha még ma nem robbant ki a papság között nyilt ellenállás Mindszenty ellen, úgy csak azért nem, mert példátlan terror alatt tartja a papság egy részét is. A Mindszenty elleni jogos felháborodást növeli az a felismerés is, hogy a kereszténvi hit ápolásának ürügyével a reakciós, népellenes, háborús gyujtogatók tényked̄eseit

segíti elő. Az ilyen ténykedések — mint ismeretes — törvénybe ütköznek és aki a törvényt megsérti, az akkor is bűnhődik, ha bíbort visel.

Népi demokráciánk fejlődésében egy további jelentős esemény, az a tény, hogy nagy Pártunk bölcs politikájával olyan viszonyt tudott kialakítani a többi szövetséges pártokkal, a Nemzeti Parasztpárttal és a Kisgazdapárttal, hogy azok Pártunkat a kulákság elleni harcban is támogatják, valamint abban is, hogy a falut, a magyar mezőgazdaságot a szövetkezés útjára vigyük. A viszony Pártunk és a többi demokratikus párt között tehát nem lazult meg, hanem ellenkezőleg: megállapíthatjuk, hogy soha olyan szoros, őszinte, elvi alapon nyugvó viszony és szövetség nem volt még a demokratikus pártok között, mint ma! Ez adja meg, Elvtársak, a lehetőséget arra, hogy újjászervezzük a Magyar Függetlenségi Frontot!

Az elmondottakból láthatják az Elvtársak, hogy kiéleződött osztályharc közepette, állandóan csatázva az ellenséggel, haladunk előre, s népi demokráciánk politikailag mind erősebbé, mind szilárdabbá lesz.

Népi demokráciánk most rakja le a szocializmus alapjait. Ezt a célt szolgálja a hároméves tervünk. Az ötéves tervünkkel ezt az alapot még jobban megszilárdítjuk és kiszélesítjük.

De ezen túl az ötéves tervünk eredményes végrehajtása már a falak felhúzását, a szocializmus építésének bokrétaünnepét is fogja jelenteni! A hároméves — de különösen az ötéves — tervünk alaposan megváltoztatja Magyarország arculatát. Terveink végrehajtása során hazánk egy korszerű, fejlett, ipari és mezőgazdasági országgá válik, magasabb kultúrával, jobb, szebb, tartalmasabb emberi élettel.

E tervek, e magasztos eszmék és megvalósításuk

képezi nagy Pártunk politikájának lényegét. Ez a mi Pártunk munkaprogramja!

Ahhoz, Elvtársak, hogy helyesen oldjuk meg a szocializmus építését Magyarországon, szükséges, hogy szemünket állandóan a nemzetközi helyzeten tartsuk. Szükséges, hogy helyesen ítéljük meg a nemzetközi helyzetben kialakult erőviszonyokat s arra is szükség van, hogy helyesen állapítsuk meg a nemzetközi helyzet fejlődési irányát.

Mi jellemzi, Elvtársak, a nemzetközi helyzetet?

A nemzetközi helyzetre a szocialista békefront erőinek előretörése, az imperializmus erőinek gyengülése és vereségei nyomják rá a bélyeget.

A kínai néphadsereg történelmi jelentőségű győzelmei, a görög néphadsereg újabb sikerei, a fasiszta görög kormány lemondása, a francia bányászok hat héten át folyó hősies harca, az olasz munkásosztály harci erejének növekedése, az amerikai elnökválasztás eredményei mutatják, hogy a kapitalista világrend mély politikai valságban van. Recseg-ropog, Elvtársak, a kapitalista világrend épülete.

A Marshall-terv igazi lényege az a cél, melyet az amerikai imperialisták vele el akartak érni, az volt, hogy talpraállítsák Nyugat-Európában a válságba jutott kapitalizmust, persze az amerikai imperialisták fennhatósága alatt. De nemcsak európai, hanem ázsiai Marshall-terv is volt. Az ázsiai Marshall-terv lényege az volt, hogy győzelemre vigyék a hatalmas kínai birodalomban Csang Kai Sek reakciós uralmát, hogy Kínát az amerikai imperializmus gyarmatává, óriási tartalékává változtassák. Kínára támaszkodva akarta az amerikai imperializmus kifejleszteni Ázsiában, Távol-Keleten hatalmas támpontját, hogy így konszolidálja uralmát Japánban, hogy benyomulhas-

son Indiába s hatalma alá kényszerítse a gyarmati népek millióit.

Az amerikai imperializmus e nagyszabású terve minden jel szerint füstbemegy! Az amerikai dollár-imperialisták által kidolgozott hódító, népeket elnyomó terveket a lázadó kínai parasztok, a sanghái, pekingi, nankingi munkások milliói a dicsőséges Kínai Kommunista Párt vezetése alatt keresztülhúzzák. A kínai néphadsereg hatalmas győzelme az elnyomott gyarmati és félgyarmati népek szabadságharcának új, nagy fejezetét nyitja meg. Ma már megvan a lehetősége egy egységes kínai népi demokratikus állam kialakításának. Ez az új kínai népi demokratikus állam erőt, bátorságot, győzelmi hitet sugároz majd ki a gyarmati népek milliói felé és semmi kétség, hogy példájukra a gyarmatokon mindenütt hatalmas méretekben fellendül majd ezeknek az elnyomott népeknek a szabadságharca.

Mindez mutatja, hogy a Marshall-terv ázsiai kiadása csúfosan megbukott!

Mi a helyzet, mik az európai Marshall-terv eredményei?

Az eredmények — enyhén szólva — nem valami biztatóak az amerikai imperialisták számára. Franciaország ma a szociális harcok háborgó tengerének képét nyujtja. Az Amerikára támaszkodó francia kormány csak erőszak segítségével tudja magát uralmon tartani. A demokrácia erői, a Francia Kommunista Párt vezetése alatt Franciaországban keményen ellenállanak.

Habár a francia bányászok sztrájkja béremelésért indult meg, ma már ez a harc túlnőtte magát a bérharcok keretein és lényegében hatalmas politikai

harccá, az imperializmus elleni, a francia függetlenség, a világbéke nagy csatájává változott át. A bányavidékeken harcoló francia bányászok nemcsak hazájuk függetlenségét védik, de a demokráciát, a világbékét is és ezért érthető az az osztatlan szeretet és támogatás, amely hősies harcukat az egész világ dolgozói részéről éri. A harc még nem dőlt el, de az a szilárdság és egység, a hősiességnek az a magas foka, amelyet a francia bányászok a sztrájkok alatt tanusítanak és az a nagy népmozgalom, amely Franciaországban a sztrájkok támogatására kialakult, mutatja, hogy a francia bányászok és a francia dolgozók kiharcolják a győzelmet!

Franciaország az amerikai imperializmus számára döntő jelentőséggel bír. Franciaország nélkül nem lehet tartani Nyugat-Európát. Franciaországra az amerikai dollár-imperialistáknak szükségük van, mint döntő támpontra, felvonulási területre, hogy hódító és háborús céljaikat megvalósíthassák. Ez a döntő jelentőségű láncszem az amerikai imperialisták európai politikájában kezd most vékonyodni és azzal a veszéllyel fenyeget, hogy éppen ezen a döntő részen kettészakadhat az egész láncolat. Ezzel magyarázható, hogy miért követelik az amerikai imperialisták a francia bányász-sztrájk minden áron való letörését!

Az amerikai imperialisták azt hitték, hogy a Marshall-tervvel, dollárjaikkal megvásárolhatják Nyugat-Európát. Dollárokért ők ugyan megvásárolhattak egyes vezetőket, vezető csoportokat, de nem vásárolhatják meg soha a francia, olasz és más országok munkásosztályait, népeit. Különösképpen a francia helyzet mutatja, hogy a Marshall-terv európai kiadása is a csőd, a kudarc felé közeledik.

Az imperializmus, a háborús gyujtogatók táborá-

nak a belső helyzetére fényt vet az amerikai elnökválasztás eredménye is. Az amerikai választók nem Trumanra, hanem Dewey ellen, az amerikai imperializmus legagresszívebb, leginkább háborút akaró képviselője és csoportja ellen szavaztak. Truman a választási kampány utolsó fázisában beszédeiben a béke megvédését, a Szovjetunióval való megegyezést, Roosevelt gazdasági politikájához való visszatérést hangoztatta. Akkor is, ha Truman részéről ez csak manőver volt, jellemzi az amerikai választók hangulatát. Akkor is, ha ez csak manőver volt, ez azt jelenti, hogy az amerikai választók nagy többsége nem háborút, hanem békét, nem támadó, hanem megegyezési politikát akar a Szovjetunióval és vissza akar térni Roosevelt demokratikusabb gazdasági politikájához. Jellemző, hogy a választások során egész sor szenátor és képviselő, aki a háborús gyujtogatók táborához tartozott, megbukott és egy egész sor szenátor és képviselő, Roosevelt régi harcostársa, újra bekerült az amerikai törvényhozó testületbe.

Mindez azt bizonyítja, Elvtársak, hogy a háborús gyujtogatók részvényei rosszul állanak; hogy magában Amerikában is komoly, növekvő erővel rendelkezik a békefront! Dewey bukása pánikot és riadalmat keltett a háborús gyujtogatók táborában.

Hiba lenne, Elvtársak, ha Dewey bukását mi túlértékelnénk és abban az illúzióban ringatnánk magunkat, hogy ennek következtében már döntő vereséget szenvedett a háborús gyujtogatók tábora. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Truman ingadozó, legtöbbször szintén az amerikai imperialistákat követte és hogy számolni kell azzal, hogy a jövőben is az ő politikájukat fogja végrehajtani!

A háborús uszítók, a háborús gyujtogatók néhány

napi pánik után kezdenek magukhoz térni és továbbfolytatják a háborúra való felkészülés politikáját.

Csaknem nap mint nap nagy lármát csapnak a háborús gyújtogatók a nyugateurópai katonai unió megszervezése körül. Nézzük meg, Elvtársak, egy angol vezérkari tiszt tanulmánya nyomán, milyen katonai erővel rendelkezhetne ma az úgynevezett nyugateurópai katonai unió?

A francia hadsereg jelenlegi létszáma 550.000. A francia hadsereg hadműveleti ereje azonban erősen csökkent és felszerelése még az 1940-es évek színvonalát sem éri el — mondja az angol vezérkari tiszt. Az 550.000-es francia hadseregből két hadosztály Észak-Afrikában állomásozik, Németország francia övezetében 50.000 főnyi megszálló csapat van és Indókínában 100.000 főnyi francia haderő állomásozik. Ez azt jelenti, hogy magában Franciországban ma egy 300.000-es, korszerűen fel nem szerelt és ki nem képzett hadsereg áll!

Belgium hadserege 50—60.000 fő között mozog és még nem rendelkezik korszerű felszereléssel. Hadd említsem meg, Elvtársak, a Benelux-unió harmadik komoly nagy államát: Luxemburgot is. Luxemburg békehadserege 250 fő és katonai szakemberek véleménye szerint háború alatt 15.000 főt tud mozgósítani!

Anglia — az angol vezérkari tiszt véleménye szerint — 537.700 főnyi hadsereggel rendelkezik. Az angol haderő csapatai azonban szét vannak szórva szerte az angol gyarmati birodalomban, úgyhogy jelenleg magában Angliában minimális haderő van!

Dániáról és Hollandiáról bővebben nem akarok beszélni, mert katonai szempontból nem vehetők komolyan számításba. Miért foglalkoztam, Elvtársak,

olyan részletesen ezzel a kérdéssel? Azért, hogy megmutassam, hogy az imperialisták katonailag nincsenek felkészülve egy közeli háborúra. Ezt egyébként tudja az amerikai hadsereg vezérkari főnöke is, aki október 29-én a következő kijelentést tette: „Jobb akármilyen feszültség, mint a háború, mert csak a bolondok tudják elhitetni magukkal, hogy az új légi fegyverekkel a háborút napok alatt meg lehet nyerni!"

Az amerikai vezérkar főnökét azért idézem, hogy ezt ne felejtsék el azok, akik még mindig az amerikai villám-atomstratégia feltétlen győzelmére esküsznek.

Hiba lenne természetesen csak azt megállapítani, hogy katonailag nincsenek az imperialisták egy közeli háborúra felkészülve — és itt pontot tenni. Meg kell mondani feltétlenül azt is, hogy maguk az imperialisták is tudatában vannak katonai gyengeségüknek s most komoly tárgyalások folynak, hogy Amerika korszerű felszerelést adjon Nyugat-Európa kapitalista államainak. Minden jel azt mutatja, hogy a Marshall-terv a jövőben még inkább megkísérli, hogy a nyugati államokat és hadseregeiket a háborúra felkészítse. Ezért nekünk is résen kell lennünk és fel kell készülnünk a béke, függetlenségünk, szabadságunk védelmére.

Elvtársak! A nemzetközi helyzet elemzése, az erők józan felmérése azt igazolják, hogy a béke erői szemlátomást növekszenek, az imperialisták erői gyengülnek. Nekünk tudnunk kell azt azonban, hogy imperialistákkal, tehát kalandorokkal állunk szemben, tudnunk kell azt is, hogy az imperialisták növekvő belső nehézségeiket, a kapitalista világrend mélyreható válságát esetleg háborús úton, a háború segítségével akarják valahogyan elodázni. De, ha a háború tüzét mégis felgyujtanák, úgy az a sors vár rájuk,

amit Sztálin elvtárs a Pravdának adott nyilatkozatában előre megjósolt : a kudarc, a vereség !

Az imperialisták, akik fasiszta módszerekkel dolgozva készítik elő a harmadik világháborút, ugyanolyan betegségben szenvednek, mint a csodafegyvereiben bízó Hitler ! Azt hiszik, hogy mert nekik atombombájuk van, azért legyőzhetetlenek. Lebecsülik a Szovjetunió óriási gazdasági és katonai hatalmát s azt, hogy a Szovjetunió is rendelkezik a legmodernebb harci eszközökkel, benne az atombombával is, lebecsülik a népi demokráciák erejét, az emberiség békevágyát !

A Szocialista Szovjetunió 31 éves története azt igazolja, hogy aki erejét lebecsülte és az oroszokat megtámadta, — a nyakát törte! Ez történnék az imperialistákkal is egy újabb háború esetén !

A Szovjetunió, a világ legfejlettebb, legszilárdabb, legegységesebb és legjobban szervezett államai Ez pedig, Elvtársak, a győzelem egyik legfőbb előfeltétele!

A Szovjetunió korszerű szocialista ipara rohamosan fejlődik.

Hogy mennyire fejlett a szovjet szocialista ipar, erre jellemző, hogy a szovjet lökhajtásos repülőgépek jobbak és gyorsabbak, mint az angol, vagy amerikai gépek. Valószínű, hogy miután az atombomba titka többé már nem titok, ezen a téren is jobb és hatásosabb eredményei lesznek a szocialista technikának, a szocialista tudománynak !

Mindenesetre nem árt, ha az amerikai imperialisták megértik népünknek azt a bölcs mondását, hogy „nyugtával dicsérd a napot".

Katonailag a Szovjetunió a legerősebb állam, ezt a második világháború bebizonyította. A szovjet hadsereg ma a legtapasztaltabb hadsereg, mely a győztes

sztálini haditudomány szellemében fejlődik és erősödik tovább. — Mi, magyar dolgozók, a magyar népi demokratikus hadsereg tagjai is, a sztálini békefront katonái vagyunk. Mi jól tudjuk, hogy a békét, függetlenségünket, szabadságunkat megvédeni csak szavakkal, vagy csak nyilatkozatokkal nem lehet. A békefrontnak erősnek kell lenni nemcsak politikailag, gazdaságilag, de katonailag is. — Csak az a békefront tudja eredményesen megvédeni a békét s a béke megbontóit megsemmisíteni, amely komoly, korszerű katonai erőre tud támaszkodni.

Ezek után engedjék meg, nekem, Elvtársak, hogy rátérjek hadseregünk problémáira, eddig elvégzett munkánk értékelésére, hiányosságaink, hibáink feltárására és feladataink meghatározására.

Kétségtelen, Elvtársak, hogy a hadsereg építése terén már mutatkoznak az első eredmények. Megindult az új tisztek képzése a Kossuth-Akadémián. Ezen a héten nyitottuk meg a törzstisztképző tanfolyamot, ahol hat hónap alatt művelt, tapasztalt, öntudatos munkásokból, dolgozó parasztok fiaiból fő- és törzstiszteket fogunk kiképezni. Megindult hadseregünkben az új fegyverekkel való kiképzés is. De azt is szem, Elvtársak, hogy az igazság csak akkor teljes, ha őszintén megmondjuk, hogy hadseregünk építő munkájára még nem az eredmények, hanem a hiányosságok, a hibák jellemzők ! Igaz, mi ma már joggal mondhatjuk, hogy népi demokratikus hadseregünk van kialakulóban. De az is igaz, hogy minden eddig elért eredmény ellenére hadseregünk fejlődése, népi demokratikus jellegének teljes, tökéletes kialakítása elmarad az ország politikai, gazdasági fejlődése mögött. De nemcsak hadseregünk politikai jellegének kialakítása körül vannak még komoly hiányosságok.

Hasonló komoly hiányosságok vannak hadseregünk fejlesztésében katonai szakszempontból is.

Ez a kettős lemaradás komoly veszélyeket rejt magában ! ! !

Hadseregünk politikai lemaradását az ország általános fejlődése mögött csak növelte az a súlyos hiba, amit elkövettünk, mikor a pártszervezeteket a hadseregben feloszlattuk. A Politikai Bizottságunk útmutatásai alapján kidolgozott szervezőbizottsági körlevél helyesen tárja fel az elkövetett hibák okait. Azt hiszem, ismertetésük és ismétlésük nem szükséges, mert az Elvtársak a körlevelet ismerik és annak tartalmát fel is dolgozták. De mert még ma is vannak egyesek, aki nem értik meg az elkövetett hibák lényegét, igazi okait, hadd térjek ki azért ezzel kapcsolatosan a hiba döntő okára.

A hiba döntő oka a Párt szerepének a lebecsülésében, de különösképpen a Párt vezetőszerepének a meg nem értésében keresendő !

Egyes elvtársak nem értették meg, hogy mi népi demokratikus hadseregünket olyan körülmények között építjük, amikor az ország fejlődése a szocializmus irányába halad. A szocializmus irányába való haladásnak rá kell nyomnia a bélyegét hadseregünk építésére is. Ez azt jelenti, hogy hadseregünknek olyannak kell lennie, olyanná kell fejlődnie, hogy mindinkább megfeleljen egy szocialista állam követelményeinek.

Lehet-e, Elvtársak, ilyen hadsereget építeni úgy, hogy a hadseregen belül ne dolgozzék a munkásosztály forradalmi, marxista-leninista pártja ? Nem, Elvtársak, ez nem lehetséges !

Sokakat megtéveszt az, hogy mi hadseregünket népi demokratikus hadseregnek nevezzük. Ez az el-

nevezés helyes! De tudnunk kell azt is, hogy a hadseregre is vonatkozik az a törvény, amely általában az országra érvényes, azaz, hogy a hadseregnek is a szocializmus fejlődésének irányában kell haladnia! Egy ilyen hadsereg megszervezése csak akkor van biztosítva, ha abban, mint már mondottam, ott működnek a mi nagy Pártunk szervezetei.

A mi Pártunk működése nélkül a hadseregen belül — nincsen politikailag egységes és megbízható, korszerű, népi demokratikus hadsereg.

Ez a tétel, Elvtársak, hadseregünk építésének az alapja!

A pártszervezetek visszaállítása nem szabad, hogy formális, vagy csak szervezeti feladattá váljék. Meg kell értetni a hadseregen belül minden párttaggal Pártunk szerepének döntő jelentőségét. A pártszervezetek visszaállítását össze kell kapcsolni hatalmas politikai nevelőmunkával.

A pártszervezeteink visszaállítása jelentse a szükséges új élet bevezetését, a fordulatot hadseregünk fejlesztésének munkájában. Jó kommunista munkával kell pártszervezeteinknek komoly tekintélyre szert tenniök, mert csak ezzel nyerik meg a nem-párttagok bizalmát és támogatását is.

Milyen feladatokat kell megoldaniok pártszervezeteinknek a hadseregen belül?

Az utóbbi időben az a tendencia észlelhető egyes elvtársaknál, hogy pártszervezeteinket szemináriumokká akarják átváltoztatni. Természetes, hogy a Párt döntő feladata a nevelés, a marxista-leninista nevelés, a marxizmus-leninizmus igazságainak terjesztése, népszerűsítése, de helytelen lenne azt mondani, hogy ebben kimerül a pártszervezetek feladata. Ha már a nevelésről beszélünk, szeretnék ezzel kapcso-

latosan egy nagyon fontos kérdést felvetni. Hogy a pártszervezeteken belül, saját párttagjainkat mi a marxizmus-leninizmus szellemében neveljük — ez világos! De sokak számára még nem világos, hogy az egész hadsereg hivatalos nevelésének iránya milyen szellemben folyjék. A mi véleményünk az, hogy a hadsereg nevelési munkájának is a marxizmus-leninizmus szellemében kell folynia! Kétféle nevelés a mi hadseregünkben nem lehet. Ha mi biztosítani akarjuk hadseregünk megbonthatatlan politikai egységét, ha meg akarjuk teremteni a hadseregben annak előfeltételeit, hogy hadseregünk is az országgal egyetemben a szocializmus felé haladjon, akkor csak egyféle marxista-leninista nevelés lehet hadseregünkben. Természetesen különbséget kell tenni a pártoktatás és a hadsereg általános, hivatalos nevelésének a módszertanában, tematikájának a meghatározásában. De mind a Párt, mind a hadsereg hivatalos nevelése csak marxista-leninista szellemben történhetik!

Ha nevelésünk alapját Marx-Engels-Lenin-Sztálin tanai képezik, és ha ezen a téren jó munkát végzünk, úgy ez biztosíték arra, hogy feladatainkat helyesen oldjuk meg. Ha biztosítjuk a jó marxista nevelést és a korszerű katonai kiképzést, akkor politikai és katonai szempontból olyan hadseregünk lesz, amely minden esetben tudja a rábízott feladatokat teljesíteni.

Pártszervezeteinknek gondoskodni kell arról, hogy hadseregünkben kialakuljon egy eleven, harcos, marxista-leninista szellem.

Engedjék meg, hogy ezzel kapcsolatosan — ha csak röviden is — de kitérjek a hadsereg nevelési munkájának értékelésére. Kétségtelen, hogy nevelő munkánknak vannak pozitív eredményei. Az eredmények elismerése mellett meg kell állapítani, hogy

politikai nevelési munkánk terén nagyon komoly hiányosságok vannak.

Mi ezeknek a hiányosságoknak, sőt hibáknak a lényege?

Az, hogy nevelési munkánk professzoros objektivizmusban szenved, hiányzik belőle a harcos, támadó szellem! Nevelőtisztjeink inkább nyugodtan magyarázó tanárok, mint harcos politikai tisztek.

Ezen a helyzeten feltétlenül változtatni kell és változtatni is fogunk!

Nekünk olyan nevelőtisztekre van szükségünk, akik képesek arra, hogy csapatainknál kifejlesszék azt a harcos szellemet, amelynek nyomán kialakul hadseregünkben az a politikai morális erő, párosulva katonai szaktudással, amely hadseregünk biztos sikerének kell, hogy záloga legyen!

Hadseregünk harcos szelleme kell, hogy egyrészt a szeretetre, a hűségre, másrészt a gyűlöletre épüljön fel!

Munkásosztályunk, dolgozó népünk, szabad magyar hazánk iránti szeretetet és hűséget kell, hogy nap mint nap fejlesszük és erősítsük a hadseregben. Ez azonban még nem elég! Kell, hogy hadseregünkben elevenen és kiolthatatlanul éljen nagy, dicső Pártunk és vezére: Rákosi Mátyás iránti szeretet és hűség is! Kell, hogy hadseregünkben kiolthatatlanul éljen a szeretet és a hűség felszabadítónk, a nagy Szovjetunió és Sztálin generalisszimusz iránt. Ezt a szeretetet és ezt a hűséget fejleszteni, állandóan elevenen tartani és erősíteni, ez nevelőmunkánk egyik legdöntőbb része! De kell, hogy hadseregünket az imperializmus elleni izzó gyűlölet is hassa át. Meg kell gyűlöltetni a hadsereg minden tagjával az imperialistákat, akik annyi szenvedés árán visszanyert szabadsá-

gunkra, függetlenségünkre akarnak törni, akik újra a kapitalistákat, a földesurakat akarják a magyar dolgozó nép nyakára ültetni. Ahhoz, hogy visszaállítsuk hadseregünkben a szükséges harcos szellemet, ahhoz feltétlenül szükséges, hogy katonáinkban erősítsük a megrendíthetetlen bizonyosságot, hogyha akaratunkon kívül háborúra kerülne a sor, úgy a győzelem az imperialistaellenes táboré. Természetesen azt is tanítanunk kell, hogy a győzelem nem automatikusan jön, azért keményen meg kell dolgozni, azért keményen küzdeni kell. Erre azért is szükség van, mert a mi hadseregünk egy részénél, különösen a régi tisztek között, de az újak között is az az alaptalan nézet van elterjedve, hogyha háborúra kerülne sor, úgy mi, azaz az imperialista-ellenes tábor, gyengébbek vagyunk és ezért elbukunk. Egyes tisztek vakon hisznek az amerikai atómstratégia biztos villám-győzelmében Ezek elfelejtik, hogy Hitler már egyszer megbukott a villámháborús stratégiájával. Nekünk nap mint nap szembe kell szállni ezzel a nézettel, amellyel egyesek meg akarják fertőzni hadseregünket és a rideg tények alapján be kell bizonyítanunk, hogy nemcsak az igazság, hanem az erő is a mi oldalunkon van.

Harcos nevelésünk kialakításához elengedhetetlenül hozzátartozik a magasfokú forradalmi éberség Ezen a téren rosszul állunk a hadseregben. Az Elvtársak előtt ismeretes az a felháborító helyzet, ami a H. M.-ben volt, hogy hadseregünk építésének legbensőbb titkai nyílt asztalokon, csukatlan szekrényekben hevertek, hogy a H. M.-be boldog-boldogtalan minden ellenőrzés nélkül betehette a lábát, ott tölthette egész napját, sőt egész éjszakáját is a nélkül, hogy valaki megkérdezte volna tőle, hogy mit is keres ott. A forradalmi éberség alacsony színvonalára jellemző,

hogy a katonai főcsoport által kiadott szemelvényekben hónapszámra folytatódhatott az amerikai-angol stratégia és taktika dicsőítése a nélkül, hogy ezt már az elindulásnál megakadályoztuk volna. Az éberség alacsony színvonalára és a harcos szellem elégtelenségére jellemző, hogy egyébként jó kommunista tisztek orra előtt szabadon kompromittálhatták egyesek a kitűnő és korszerű szovjet fegyvereket a nélkül, hogy azon melegében, ott a helyszínen ezek az elvtársak felléptek volna ez ellen.

Az elhárítás vonalán munkánk helytelen szervezeti felépítése és az a tény, hogy a katonapolitikai osztály háttal állott hadseregünknek, csak megkönnyítette az imperialisták ügynökeinek a munkáját a hadseregben.

Ideje, Elvtársak, hogy mindezen változtassunk, ha jól akarjuk megoldani feladatainkat. Olyan harcos szellemre és oly magasfokú forradalmi éberségre van szükségünk a hadseregben, amely lehetetlenné teszi, vagy legnagyobb fokban megnehezíti az imperializmus ügynökeinek, kémeinek munkáját. A hadsereg titkait minden tisztnek, minden honvédnek védenie kell. Ilyen helyzetet, ilyen légkört, ilyen kötelességtudást és magatartást kell a hadseregünkben kialakítani.

Pártszervezeteinknek tudniok kell, hogy a hadsereg építése terén milyen döntő feladatok várnak megoldásra. Erre azért is szükség van, hogy pártszervezeteink erejük teljes bevetésével támogathassák a hadsereg vezetőit, a parancsnokokat ezeknek a feladatoknak sikeres megoldásában.

Hadseregünk fejlesztése terén öt feladat elvégzése előtt állunk :

Első feladat : a korszerű kiképzés biztosítása. A korszerű kiképzés helyes és sikeres megszervezésétől

függ, Elvtársak, hadseregünk ütőképessége és hadműveleti értéke.

Második feladat: Az új, politikailag megbízható és a korszerű katonai követelményeknek megfelelő tisztikar kialakítása.

Tisztikarunk jelenlegi összetétele sem politikai, sem katonai szempontból nem felel meg a szükséges követelményeknek.

Itt, ezen a téren vagyunk a leginkább elmaradva az országban végbemenő politikai és gazdasági változások mögött. A mi jelenlegi tisztikarunk nem rendelkezik a második világháború tapasztalataival, nagyrészük a megbukott német iskola vonalán mozog még mindig. Ezen a helyzeten radikálisan változtatni kell, mert egyébként hadseregünk nem teljesítheti kötelességét.

Harmadik feladat: A politikai nevelés gyökeres átalakítása, a harcos szellem biztosítása a hadseregben.

Negyedik feladat: A vezérkar munkájának jó megszervezése és fejlesztése, fontos szerepénél fogva tekintélyének növelése.

Ötödik feladat: A hírszerzés és támadólagos elhárítás átszervezése. A hadsereg eredményes megvédése az imperializmus ügynökeinek, kémeinek romboló munkája elől.

A kiképzés, Elvtársak, nálunk még nagyjában és egészében a régi, azaz elavult szellemben történik.

Engedjék meg, hogy itt egy pár szóval a tiszt-elvtársak felé forduljak. Tanuljanak az elvtársak egyelőre kevesebb hadtörténetet és ne világrengető hadászati elképzeléseken törjék a fejüket, mert ezzel csak a felületen maradnak és jó csapattisztekké nem tudnak kifejlődni. Képezzék ki magukat elsősorban

a korszerű követelményeknek megfelelően jó kiváló harcászokká.

Először legyenek jó harcászok, hogy később jó hadászokká válhassanak!

Pártszervezeteink feladataihoz tartozik, hogy a parancsnokokat, nevelőtiszteket a legmesszebbmenően támogassák a katonai fegyelem megerősítésében. A Pártnak ébernek kell lennie, de ugyanakkor gondoskodni kell arról, hogy a parancsokat pontosan, fegyelmezetten és jól, kivétel nélkül mindenki végrehajtsa. Ne felejtsük el, hogy a csapatok felelős irányítója: a parancsnok! Éberségünk fenntartásával növelni kell a parancsnok tekintélyét. Ügyelnünk kell arra, hogy az alá- és fölérendeltség elvét ne sértse meg senki, ellenkezőleg: azon kell dolgoznunk, hogy ez hiánytalanul érvényre is jusson. A Párton belül, pártnapokon, pártgyűléseken, pártvezetőségi üléseken rang nincs, ott párttagok vannak, de ha vége van a pártgyűléseknek, akkor minden párttag számára a katonai fegyelem az iránytadó. A párttag tisztnek, vagy honvédnek a legfegyelmezettebb a legjobb katonának kell lennie és minden téren példát kell mutatnia a többiek számára!

Ezek azok a feladatok, Elvtársak, amelyeknek megoldásában a pártszervezeteinknek a hadseregben részt kell venniök. A hadseregben működő pártszervezetek kell, hogy a legjobban, legfegyelmezettebben működő pártszervezetek legyenek. Úgy kell dolgozniok a hadseregben, hogy Pártunk Központi Vezetősége és maga Rákosi elvtárs azt mondhassa nekünk, hogy a hadseregben működő kommunisták, pártszervezeteink jól végzik el feladataikat.

Elvtársak! Pártunk vezetősége egyik legfontosabb feladatának tekinti egy korszerű, ütőképes had-

sereg megszervezését és erre megadja az anyagi lehetőségeket is!

Magasztos és dicső feladat elvégzését bízta ránk nagy Pártunk. Legyünk, Elvtársak, méltóak ehhez a bizalomhoz és a feladatainkat úgy végezzük, hogy eredményes munkánk következtében valóban politikailag egységes, megbízható, katonai szempontból korszerű, feladatát minden helyzetben kiválóan teljesítő magyar népi demokratikus hadsereg jöjjön létre.

Azt hiszem, nyugodtan megígérhetem a hadseregben dolgozó kommunisták nevében Pártunk Központi Vezetőségének, politikai bizottsági tagjainak — és elsősorban szeretett vezérünknek, Rákosi elvtársnak, hogy a Párt útmutatása számunkra parancs és azt mindenkor, Pártunk politikájának megfelelően eredményesen végre is fogjuk hajtani!

Éljen az épülőfélben lévő demokratikus népi hadseregünk!

Éljen nagy, dicső Pártunk: a Magyar Dolgozók Pártja és annak szeretett vezére: Rákosi Mátyás!

Éljen a legyőzhetetlen szocialista Szovjetunió és minden idők legnagyobb hadvezére: Sztálin generalisszimusz!

Politikai beszámoló
a MDP V. országos
katonai konferenciáján,
1948 november 13—14.

ÚJ FELADATAINK

Ennek a konferenciának nagy jelentősége van hadseregünk további fejlesztésére és szeretném, ha mindannyian megértenék a jelentőségét és résztvennének a konferencia munkájában és e konferencia után e konferencia szellemében végeznék a munkát.

Hadseregünk építésében új periódus kezdődik és nekünk ebben az új periódusban nemcsak katonai vonalon, de politikai vonalon is újat kell alkotnunk és politikai vonalon is, a korszerű követelményeknek megfelelően kell a politikai munkát végezni.

Hadseregünk két döntő alappilléren épül fel. Az első: a korszerű katonai kiképzés, a második, nem kevésbbé fontos: a harcos marxista-leninista szellem kialakítása a hadseregen belül. A kettőt nem lehet elválasztani egymástól. Csak ha mindkét területen sikeres munkát végzünk, akkor alakul ki a valóban népi, demokratikus hadsereg, akkor alakul ki az a hadsereg, amely a szocialista Magyarországnak is a megbízható fegyveres ereje lesz.

Meg kell mondanom, hogy lényegében mindkét területen, mind a korszerű katonai kiképzés, mind a harcos marxista-leninista szellem kialakítása terén lényegében döcögünk, bukdácsolunk és munkánkra mindkét területen még az jellemző, hogy az elavult,

a túlhaladott szempontok, elképzelések szerint dolgozunk. Azaz: még nem az új, nem a helyes, nem a fejlődőképes, nem a korszerű nyomja rá munkánkra bélyegét, hanem a régi, elavult álláspont. Én szeretném, hogyha mindenki megértené és mindenki a saját területén megtudná állapítani azt, hogy menynyiben dolgozik a réginek, az elavultnak a szempontjából és mennyiben nem tért még rá az újra, a korszerűre.

Bajtársak, arról van szó, hogy ne általánosságban beszéljünk, hanem konkretizáljuk feladatainkat, mindenki a saját területén. Aki általánosságban mozog és beszél, az nem tölti be feladatát. Az általános irányelvek ismeretesek. Azokat lehet tökéletesíteni, de azokat konkretizálni is kell. A régit eldobjuk és bátran, merészen, újszerűen kell dolgoznunk. Hogy ez mit jelent az egyes bajtársak munkaterületén, azt Önöknek kell megállapítani.

Komoly, alapvető változásokat kell elérnünk mindkét területe. Jánosi ezredes bajtárs ismertette az V. Katonai Konferencia határozatát és meg kell mondanom, hogy az V. Katonai Konferencia határozatai lényegében már be vannak dolgozva a minisztérium rendelkezésébe, a neveléssel kapcsolatosan. Amit az V. Katonai Konferencia a neveléssel kapcsolatosan elhatározott, az már utasítás, parancsként le van fektetve a minisztérium által kiadott nevelési rendelkezésben.

Nézzük meg Bajtársak, hogy azok az általános elvi szempontok, amelyeket az V. Katonai Konferencia lefektetett és amelyeket Jánosi ezredes bajtárs ismertetett, mit jelentenek számunkra. Hogyan tudjuk mi ezeket az általános elvi szempontokat helyesen végrehajtani. Én azt hiszem, nem fogunk tévedni, hogyha elsősorban azt a kérdést vetjük fel, hogy mi a nevelőtiszt

feladata abból a szempontból, hogy milyen újtípusú honvédet, harcos katonát kell nekünk a magyar népi demokratikus hadseregben kinevelni. Ezt a célt kell, hogy szolgálja a mi munkánk, a politikai nevelésünk.

Mi jellemezze ezt az újtípusú honvédet?

Jellemezze elsősorban az, hogy öntudatosan gondolkodó honvéd legyen. A régi hadseregben a gondolkodást megtiltották. A honvédnek nem volt szabad gondolkodnia. A mi honvédeinknek gondolkodniok kell, mert egyébként nem lehetnek öntudatosak. Az újtípusú honvédet kell, hogy jellemezze, hogy szeresse a munkásosztályt, azt a munkásosztályt, amely a nemzet gerincét képezi, amely a nemzet vezető ereje. Azt a társadalmi erőt, amely előre viszi az egész magyar fejlődést a szocializmus irányában. Ha munkás fia, legyen büszke arra, hogy ennek az osztálynak a tagja és legyen mindig hű fia a munkásosztálynak.

Az új honvédnek szeretnie kell népét. Ha a dolgozó parasztságból került ki, legyen büszke arra, hogy a dolgozó magyar parasztságnak a fia, annak a dolgozó magyar parasztságnak, amely szövetségben a magyar munkásosztállyal együtt építi, szervezi az új magyar szabad hazát.

Az újtípusú magyar honvédet az ízzó hazaszeretetnek kell jellemeznie. A mi politikai munkánknak kell megmagyaráznia, tudatosítania minden magyar honvédban azt, hogy végre van a magyarnak hazája. Először történik meg a magyar nép ezeréves történetében, hogy a magyar népnek hazája van. Ezt kell tudatosítani minden honvédban.

Hogy ezt tudatosítsuk, hogy minden honvédban elevenen éljen a hazaszeretet, a hazafiasság, meg kell magyaráznunk honvédeinknek, hogy hogyan élt a

munkás, a paraszt, a dolgozó értelmiség a régi kapitalista rendszer alatt. Példákkal kell megmutatnunk, hogy mennyire elnyomták, letaposták a magyar munkásosztályt, a dolgozó parasztságot, a régi letűnt kapitalista rendszerben. Erre azért is van szükség, Bajtársak, mert általában az emberek gyorsan elfelejtik a multat. Meg kell mutatni azt, hogy hogyan élt a dolgozó nép a régi világban és ezzel szemben meg kell mutatni, hogy hogyan él ma a munkásosztály, a dolgozó parasztság az új, felszabadult magyar hazában. A kettőt szembe kell állítani és ezzel kell fejleszteni a honvédségben a régivel szembeni gyűlöletet. A kapitalista rendszerrel szembeni gyűlölet erősíti az odaadást a népi demokráciával és a szocializmussal szemben.

A multról nekünk még hosszú éveken keresztül beszélnünk kell, mert csak így tudjuk világosan, minden egyszerű ember számára érzékeltetni azt, hogy milyen döntő jelentőségű változások mentek végbe Magyarországon, és hogy a fejlődésünk helyes irányba megy és a nép felemelkedését szolgálja. Tehát akkor, amikor azt mondjuk, hogy hazaszeretetet építünk, erősíteni kell a hűséget és a szeretetet a munkásság és a parasztság felé.

Gondolkodni kell azon, hogy ezeket a nagy elvi szempontokat hogyan tudjuk megvalósítani, hogyan tudjuk ezeket valóban végrehajtani. Feladatunk az, hogy a központban, a minisztériumban és minden csapatnál konkrét formába öntsük ezeket az elvi szempontokat, mert egyébként fecsegni fogunk és általánosságban fogunk beszélni, ami nem szükséges és nem is helyes. Nekünk tudatosítani kell a honvédban azt, hogy az ország gazdája maga a dolgozó nép és ennek következtében a honvéd is az ország gaz-

dája. Hogyha mi tudatosítjuk a honvédban azt, hogy végre van hazánk, egy új szabad haza és hogy mit ad ez az új, szabad haza a dolgozó népnek ma és mit ad a jövőben, akkor ezzel nagyon jól összeköthetjük azt a gondolatot, hogy végre van is mit védenünk. Van hazánk és van mit megvédenünk. A honvédnak legszentebb és legdicsőbb feladata ez és legyen büszke, hogy az új szabad haza fegyveres védelmét szabad népünk rábízta.

Ezt a tudatosítást természetesen tovább kell fejleszteni, ki kell dolgozni, hogy mindenki számára érthető nyelven beszéljünk.

Volt idő, Bajtársak, amikor szégyenkezni kellett azért, hogy magyarok vagyunk. Volt idő, mert a Horthy-rendszer, a reakció, a fasizmus szekeréhez kötötte a magyar népet. Ma azonban újra büszkék lehetünk arra, hogy magyarok vagyunk, büszkék lehetünk azért, mert a magyar dolgozó nép a haladás útjára tért, mert Magyarországon a magyar nép elfoglalta méltó helyét a szabadságszerető népek nagy családjában és a többi szabadságszerető néppel együtt, a nagy, szocialista Szovjetunió vezetése alatt újra szabadságharcosként küzd a saját szabadságáért, függetlenségéért és egyben küzd az elnyomott népek szabadságáért, a haladásért és a szocializmusért. Kell, hogy mi nap mint nap erősítsük honvédeinkben azt a tudatot, hogy mi egy hatalmas, nagy, világot átfogó, átformáló hatalmas frontnak vagyunk a katonái, a harcosai és hogyha ezt sikerül honvédeinkben felkelteni, ha kialakítjuk ezt a szellemet a hadseregen belül, akkor a győzelmi tudatot is erősíthetjük a honvédban, az egész hadseregben.

Itt van azután a másik kérdés is. Egyik oldalon áll a hazaszeretet, a néphez való hűség, a másik olda-

lon az imperialisták elleni gyűlölet. Kétségtelenül helyes az az általános elvi szempont, hogy a mi hadseregünkben kell, hogy éljen az imperialisták elleni gyülölet. Az a kérdés, hogy hogyan fejlesszük, hogyan hozzuk létre, hogyan erősítsük ezt. Ez is olyan kérdés, amivel a minisztériumban foglalkoznunk kell, de foglalkoznia kell minden nevelőtisztnek is a maga helyén. Én azt hiszem, Bajtársak, hogy nem csak elméleti előadásokkal kell ezt az imperialisták elleni gyűlöletet kiváltani.

Meg kell magyaráznunk a honvédségnek azt, hogy hogyan élnek a munkások, a parasztok, hogyan él a nép az imperialista államokban. Meg kell mutatni azt, hogy mennyire el vannak nyomva politikailag, gazdaságilag. Meg kell mutatni a nyomort, a szenvedést, melynek ki vannak téve az imperialista államokban. Meg kell mutatni, hogy mekkora a munkanélküliség. Meg kell mutatni, hogy hogyan zárják ki a munkás- és parasztifjúságot az iskolákból, egyetemekről. Meg kell mutatni azt, hogy fegyverrel, gázzal hogyan igyekszik letörni a rendőrség, a csendőrség a munkásság jogos harcát a kenyérért. Minden téren konkrétan, számokkal és tényekkel le kell leplezni az imperialisták igazi arculatát. Mindezeket megfelelő kommentárral ellátni. Ha ezeknek a konkrét tényeknek alapján megmutatom a honvédségnek az imperialisták igazi arcát, akkor tudok ízzó gyülöletet kelteni irántuk. Meg kell mutatni azt, hogy ezek nemcsak az amerikai, angol, francia munkásság, hanem a mi ellenségeink is, mert ezt a rendszert át akarják ültetni a magyar talajra, nálunk is vissza akarják hozni a régi kapitalista rendszert, s a mi hazánkat az imperialisták gyarmatává akarják tenni. Ugyanakkor, ha megmutatjuk azt, hogy hogyan él a munkásosztály,

hogyan él a dolgozó nép ezekben az államokban, meg kell mutatni azt is, hogyan él maga az imperialista, a tőkés! Milyen nagy hasznot vág zsebre! A két életet szembe kell állítani és így el tudom érni azt a helyes célt, hogy gyűlöletet ébresszek honvédeinkben az imperialistákkal szemben.

De nemcsak ez szükséges, hanem ezen túl meg kell magyarázni, hogy ezek háborút készítenek elő a Szovjetunió és a népi demokratikus államok ellen. És miért, mik az ő háborús céljaik, mit akarnak elérni? Mindezt meg kell magyaráznunk. Természetesen nem egy óra alatt, hanem az egész nevelési munkának ez kell, hogy legyen a tengelye. Mindezt nem frázisokkal, nem általános kijelentésekkel, hanem tényekkel, eseményekkel, példáikkal kell megmagyarázni.

Ugyanakkor nevelésünk egy további döntő része az, amiről Jánosi ezredes bajtárs már beszélt, hogy erősítsük a honvédségben a szeretetet, a hűséget, az odaadást a Szovjetunióhoz és Sztálinhoz, a dolgozók nagy vezéréhez. Vannak egyesek, akik nem értik ezt meg és azt mondják, hogy hogyan egyeztethető ez össze a mi nemzeti jellegünkkel? Nem követünk-e el ezen a téren túlzást, nem kellene-e még ezzel várni? Én azt hiszem, Bajtársak, akkor követünk el hibát, ha ezzel várunk. Ez nem áll ellentétben a hadsereg nemzeti jellegével. Ellenkezőleg, hadseregünk csak akkor tudja feladatát megoldani egy esetleges háborúban, ha eltéphetetlen kötelékek fűzik össze a Szovjetunióval, ha honvédeink szeretik a Szovjetuniót, becsülik, tisztelik Sztálint.

Bajtársak! A fejlődés eseményei és példái igazolják azt az elvitathatatlan tényt, hogy csak az a nép marad független, fejlődhetik és virágozhatik, amely nép szoros szövetségre lép a Szovjetunióval,

amely nép — úgy, ahogy a Szovjetunió népe harmincegy esztendővel ezelőtt — a szocializmus fejlődésének útjára lép. Mi, magyarok, szabadságunkat és függetlenségünket csak akkor tudjuk megvédeni, ha együtt a Szovjetunióval, a Szovjetunió vezetése és irányítása alatt, — és ha sor kerül rá, a Szovjet Hadsereg oldalán küzdünk az imperializmus ellen. Csak a Szovjetunió vezetése alatt tudjuk megvédeni a magyar függetlenséget és a magyar szabadságot és tudunk olyan helyzetet teremteni, amelyben végérvényesen biztosítva lesz a nemzetek békéje, függetlensége és szabadsága. Aki ezt nem érti meg, az nem ért meg semmit.

Ez a szeretet és hűség, amelyről beszéltem a Szovjetunióval és Sztálinnal kapcsolatosan, vonatkozik a mi Pártunkra és a magyar dolgozó nép vezérére, Rákosi Mátyásra is.

Tehát, Bajtársak, ilyen szellemben gondolkodó és cselekvő honvédekre van szükség. Művelt, politikailag fejlett, harcos szellemű honvédséget kell formálni, olyan honvédséget, akik megértik a magyar fejlődésnek a törvényeit, akik el tudnak igazodni a fejlődés bonyolult útjain, akik megértik a nemzetközi helyzetet, akik tájékozottak a nemzetközi helyzetben és ismerik az irányt és elveket, ami a nemzetközi fejlődést formálja. Nap mint nap látják azt, hogy az imperializmus lehanyatlóban és a szocializmus fejlődésben, erősödésben van.

Ezt, ilyen szellemű politikai nevelést kell adnunk honvédségünk számára. Egymaga a politikai nevelés azonban nem elegendő. Jó harcosokat, a szó igazi értelmében jó katonákat kell nevelnünk. Olyan honvédtípust kell kialakítanunk, aki, mialatt a hadseregben szolgál, mindent azért tesz, hogy felkészüljön a béke eredményes megvédésére, felkészüljön a háborúra,

Hogy mialatt a hadseregben szolgálatot teljesít, mindent azért tegyen és mindent azért tanuljon, hogy a háborúban megállja a helyét, hogy a háborúban feletteseinek parancsát teljes sikerrel végrehajtsa. Mindent azért tegyen és azért tanuljon, hogy ha akaratunkon kívül háborúra kerül a sor, teljesíthesse kötelességét és harcban leküzdje ellenségét. A nevelőtisztnek és a mi politikai munkánknak az a feladata, hogy minden honvédban kialakítsa a szükséges akaraterőt, azt az akaraterőt, amely lehetővé teszi minden honvéd számára, hogy a nehézségeket leküzdje. Hogy a honvéd ne riadjon vissza semmiféle nehézségtől, ellenkezőleg, büszke legyen arra, ha parancsnoka a legnehezebb feladattal bízza meg őt. Hogy azt a legnehezebb feladatot is jó szívvel, jó kedvvel, bátran hajtsa végre. Ilyen harcos-típust kell formálnunk. Olyan honvédet, aki minden időben, minden területen sikeresen végre tudja hajtani a parancsot. Ne felejtsék el, Bajtársak, hogyha akaratunkon kívül összecsapásra kerül a sor, a küzdelem nehéz lesz, a harc nem lesz könnyű. Hatalmas nehézségeket kell leküzdenünk. Ezekre a nehézségekre kell nekünk felkészíteni minden honvédet és nekünk is készülni kell erre. Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a győzelem a miénk, azonban a győzelemért keményen meg kell küzdeni. Ezt kell elültetnünk minden honvéd lelkében és erre kell felkészíteni őket, hogy akkor, amikor összecsapásra kerül a sor, senkit ne érjen meglepetés. Fel vannak készülve politikailag, morálisan és katonailag, — jöhetnek a nehézségek! Ezekkel a nehézségekkel szemben olyan magyar hadsereg áll, amely leküzdhetetlen és biztosítani tudja a szocialista front győzelmét.

Tehát láthatják, Bajtársak, nem kis feladat elvégzése előtt állunk és ahhoz, hogy ezeket mind sike-

resen megvalósíthassuk, az szükséges, hogy mindannyian kivétel nélkül ezekre a feladatokra állítsuk át magunkat. A hadseregen belül, Bajtársak, nem lehet megengedni olyan helyzetet, hogy mi ismertetjük a feladatokat, az általános szempontokat, megadjuk azt, hogy azokat hogyan kell végrehajtani, de azok papíron maradnak. Ilyen hadseregnek nincs értéke. Amiről beszélünk, az parancs, azt végre kell hajtani és ahhoz, hogy azt végrehajtsuk, tanulni kell, hogy a kapott parancsot végre is tudjuk hajtani.

Nekünk olyan honvédekre van szükségünk a hadseregben, akik ingadozás nélkül végrehajtják a parancsot s ezért szükség van arra is, hogy — a nehézségeket figyelembevéve — kialakítsuk az önfeláldozást is. Mi úgy akarunk harcolni, hogy kevés saját veszteséggel a maximális veszteséget okozzuk az ellenségnek. De a háború — az háború és az áldozattal is jár. És ezt is meg kell magyarázni a honvédségnek és minden honvédban magasra kell emelnünk az önfeláldozás szellemét.

Nevelésünk központjában tehát a honvéd áll. A honvédekből kell formálnunk újtípusú harcosokat, hogy azok megfeleljenek a követelményeknek politikailag is és katonailag is.

Ugyanakkor foglalkoznunk kell az újtípusú tisztek kitermelésével is. Milyen legyen az újtípusú tiszt politikai és katonai szempontból? Minden, amit elmondottam a honvédekre, az hatványozott mértékben érvényes a tisztekre is. Végre ki kell irtani a magját is annak a nézetnek, hogy a tiszt nem politizál. Aki nem politizál, az nem tiszt! Mi az, hogy politizál? Politizálni annyit jelent: törődni a nép ügyével, törődni a szabadság ügyével és az a tiszt, aki nem törődik a népe ügyével, és a szabadság ügyével, az

nem méltó arra, hogy a hadseregben tiszt legyen. Tehát igenis, a tisztnek politikailag is fel kell készülnie. A tisztnek is az a kötelessége, hogy politikailag felkészüljön, tanulmányozza a marxi-lenini eszméket és ezek szellemében gyarapítsa a tudását, mert egyébként nem érti majd meg az új katonai kiképzés követelményeit sem.

Én beszéltem a nehézségekről a honvédekkel kapcsolatban. Ezek a nehézségek fokozottabb mértékben érvényesek a tisztekkel kapcsolatban és kell, hogy a mi tisztjeink is lássák ezeket a nehézségeket és már ma úgy képezzék magukat, hogyha összecsapásra kerül a sor, megállják a helyüket és csapataikat győzelemre vezessék. Olyan tisztekre van szükség, akik elsajátítják a korszerű lenini-sztálini haditudományt, akik azt megértik és képesek arra, hogy azt alkalmazzák is.

Vannak nekünk tisztjeink, akik elolvassák az ideiglenes harcászati szabályzat első füzetét s azt mondják: helyesen és világosan van megírva; a szabályzat nem rossz. Nem olyan egyszerű a dolog! Azok tömör adatok és egy véres nagy világháborúnak véres tapasztalatait foglalják össze. Minden szónak, minden mondatnak mély értelme van. Nekünk minden mondatot ki kell értékelni: mit is akarnak mondani azokban a mondatokban? Gondolkozni kell rajta és meg kell érteni minden mondatnak mély értelmét. Ha ezt nem tesszük, akkor az a veszély fenyeget, hogy formálisan magyarázzuk a dolgokat. Nem formálisan kell átvennünk az új tapasztalatokat. Olyan tisztekre van szükség, akik össze vannak forrva a csapattal. Olyan parancsnokokra, akik katonásan, fegyelmezetten tartják össze a csapatot, akik tudnak parancsolni, akik biztosítani tudják a csapat

egységét, fegyelmezettségét, akik parancsnokok és egyben barátok. Nem könnyű feladat, de ki kell formálni olyan parancsnokokat, olyan tiszteket, akik szeretik a csapatot és akiket a csapat is szeret.

Bajtársak, milyen legyen a nevelőtiszt? Ez is olyan kérdés, amelyre választ kell adnunk. Nem hiszem, hogy már most meg tudjuk adni a pontos választ, de rövidesen megadjuk. Amit Jánosi ezredes bajtárs erről mondott, helyes: én azt szeretném mondani, — ha röviden meg akarom fogalmazni, — hogy a nevelőtiszt: a Párt bizalmi embere. És ez kell, hogy megszabja az egész viselkedését. Ez azt jelenti, Bajtársak, hogy a nevelőtiszt kell, hogy a csapatnál politikailag a legképzettebb ember legyen, aki példát mutat minden téren a csapatnak. A nevelőtiszt kell, hogy a legharcosabb, a legönfeláldozóbb legyen. Katonailag és politikailag magas tudással kell, hogy rendelkezzék. Kell, hogy általános műveltsége legyen és teljesértékű katonatiszt is legyen. Az a nevelőtiszt, aki nem rendelkezik kielégítő katonai szaktudással, az rossz, aminthogy rossz parancsnok az a parancsnok, aki politikailag nem képzett. Itt van egy jelmondat, egy helyes jelmondat: „Felelős vagy az egész csapatért." Ez nem új dolog és jó lesz rajta gondolkodni. Ha felelős vagy az egész csapatért, akkor felelős vagy a kiképzésért is. Hogyan lehetsz te felelős a kiképzésért, ha nem értesz hozzá? Igenis a nevelőtiszt is — most, miután áttértünk az új kiképzési rendszerre — kell hogy elsajátítsa mindazt, amit a hadseregben tanítani fogunk és el kell sajátítania kiválóan, jól. Mert a nevelőtisztnek is figyelnie kell arra, hogy hogyan folyik a kiképzés. Ügyelnie kell arra, hogy a kiképzésnél csak azt tanítsák, amire a honvédségnek szüksége van a háborúban. Ne fecsegjenek általában, ha-

nem a tantermekben és a terepen azt tanítsák, amit a honvédnek feltétlenül tudnia kell a háborúban. Mindazt, ami erre vonatkozik, el kell mondani, különben rossz lesz a kiképzés. A nevelőtisztnek is neki kell gyűrkőzni, hogy megállja a helyét.

Befejezésül, ahhoz, hogy mi a politikai nevelés terén a jövőben gyökeres változásokat hajtsunk végre, az szükséges, hogy maga ez a gondolat a minisztériumban meggyökerezzék. A minisztériumban jelenleg lebecsülik a nevelőmunkát. Csupán a kiképzési csoportnak egy alcsoportja. Pártunk Politikai Bizottságának határozata alapján a nevelési alcsoportból főcsoport alakul. A minisztériumban megkezdődik az ezzel kapcsolatos tervek kidolgozása és azt hiszem, hogy egész rövid időn belül konkrétabbat is tudunk ezzel kapcsolatban mondani. Egyet azonban már ma megmondhatunk, azt, hogy a demokratikus népi hadseregben bevezetjük a komiszár-rendszert. Hogy milyen nevet adunk ennek az intézménynek és a komiszároknak, azt még nem döntöttük el, mindenesetre nem nevelőtiszt lesz. Szóval láthatják, hogy milyen komoly fordulat van kialakulóban és ezzel a döntő jelentőségű feladattal politikai nevelési munkánk irányítását átszervezzük és megadjuk neki a méltó helyet hadseregünk struktúrájában.

Természetesen káder-átcsoportosításra is szükség lesz. Én bejelenthetem azt, hogy Nógrádi Sándor elvtárs nem véletlenül vesz részt ezen az értekezleten. Pártunk Politikai Bizottságának határozata alapján Nógrádi elvtárs veszi át a politikai főcsoport irányítását. Azt hiszem, nem szükséges, hogy bemutassam, mindenki tudja, hogy Nógrádi elvtárs a mi Pártunknak egyik legjobb, egyik legkiválóbb harcosa és egyben egyik legjobb katonája. Nógrádi bajtárs még a

magyar vörös hadseregben kezdte katonai működését. A második világháború idején résztvett a magyar partizáncsoportok szervezésében és ő maga is, Rákosi Mátyás elvtárs utasítása alapján, partizáncsoport élére állt. Nógrádi Sándor partizán ezredes volt, ma a demokratikus magyar honvédség tartalékos vezérőrnagya és a jövő héten aktív altábornagy lesz. Pártunk további kipróbált elvtársakat küld erre a vonalra, így Pártunk egyik országgyűlési képviselőjét, aki az oktatási osztály helyettes vezetője: Ilku Pál elvtársat. Biztosítjuk tehát a hadsereg számára a szükséges átállást politikai téren is.

Komoly, új feladatokat kell elvégeznünk és komolyan kell tanulnunk. Tanulnunk politikailag és katonailag azért, hogy Pártunk utasítására rövid idő alatt megszervezzük a korszerű, politikailag egységes, ütőképes hadsereget. Tanuljunk azért és dolgozzunk azért, hogy mindazt elsajátítsuk a békében, ami szükséges ahhoz, hogy sikeresen megvédjük a békét, hogy mindazt elsajátítsuk békében, amire szükségünk lesz a győzelem kivívásához.

Beszéd a nevelőtiszti konferencián, 1948 november 29.

KÖSZÖNET ÉS HÁLA A FELSZABADITÓ VÖRÖS HADSEREGNEK!

Miniszterelnök úr!

Tisztelt Hallgatóság!

Ma négy éve ezen a helyen még tombolt a német fasiszták által az emberiségre zúdult háború vihara.

A győzedelmesen előrenyomuló Vörös Hadsereg közvetlen Budapest körzetéig jutott már ezekben az időkben. A második és harmadik ukrán front hatalmas átkaroló hadműveletek sikeres végrehajtása eredményeként egyesült erővel elfoglalta Esztergom városát és ezzel a Budapest térségében harcoló német fasiszta és magyar nyilas csapatokat bekerítette. A fasiszta csapatok helyzete így reménytelenné és minden további ellenállásuk céltalanná vált.

A szovjet hadvezetés számára nem okozott különösebb nehézséget a körülzárt fasiszta katonai erők felszámolása, megsemmisítése.

Ami azonban gondot okozott számára, az maga a magyar főváros és lakosságának sorsa volt.

Budapest dolgozó népe ezekben az időkben a borzalmak napjait élte át. A nyilas terror tobzódása tetőpontjára hágott. Szálasi bandái a magyar hazafiak, demokraták százait gyilkolták le és fullasz-

tották a Duna jeges vizébe. A magyar főváros föld alá szorult, éhség és szenvedések által agyongyötört népe az esztelen ellenállás beszüntetését, a háború befejezését kívánta.

A szovjet hadvezetés jól ismerte Budapest lakosságának nehéz helyzetét. Tolbuchin és Malinovszkij tábornagyok nem akarták a magyar fővárost elpusztítani és meg akarták szabadítani Budapest dolgozó népét a további gyötrelmektől, az éhségtől, a tobzódó nyilas terrortól és sok száz és ezer magyar ember életét a biztos haláltól megmenteni. Ezek a nemes gondolatok vezérelték a szovjet haderők parancsnokait, amikor 1944 december 29-én parlamentereket küldtek a körülzárt fasiszta csapatokhoz azzal, hogy szüntessék be a céltalan és esztelen ellenállásukat. Az ultimátumban, amit a szovjet parlamenterek magukkal vittek, többek között a következő állott:

„... felesleges vérontás elkerülése végett és azért, hogy Budapest épen maradjon, hogy történelmi értékű kincsei, kulturális és művészeti emlékei, a lakosság megmeneküljön a pusztulástól, szüntessék be az ellenállást." Az ultimátum világos szavakkal leszögezte, hogy aki megadja magát, annak garantálják az életét, személyi biztonságát, élelemmel való azonnali ellátását, a betegeknek és sebesülteknek szükséges orvosi segítséget. A magyar katonák számára pedig külön kijelenti az ultimátum, hogy amennyiben megadják magukat, úgy személyi adataik felvétele után azonnal hazatérhetnek.

Steinmetz kapitány, Kuznecov gárdahadnagy, Filomenko őrmester gépkocsin közeledtek december 29-én, a délelőtti órákban a német fasiszta csapatok állásaihoz, hogy átadják az ultimátumot. Steinmetz kapitány vezetésével a parlamenterek csoportja a

nemzetközi szabályok betartásával indult útjára. Két nappal elindulásuk előtt hangszórón, rádión, röpiratok százezreivel tájékoztatták a körülzárt fasiszta csapatokat, hogy parlamenterek mennek hozzájuk. A parlamenterek gépkocsiján messziről látható volt a fehér zászló, mely igazolta, hogy nem ellenséges szándékkal, hanem tárgyalások céljából közelednek a velük szemben álló ellenséges csapatok felé.

Steinmetz kapitány és harcostársai útnak indultak, hogy résztvegyenek Budapest megmentésében, hogy megmentsék Budapest népét a további szenvedésektől. Útnak indultak, hogy megmentsék fővárosunk házait, kultúrális és művészi értékeinket és ami a legfontosabb, hogy sokezer emberi életet mentsenek meg.

A harapófogóba szorított német fasiszták és nyilas tábornokok jól tudták, hogy milyen céllal közelednek feléjük a szovjet parlamenterek és mindennek ellenére, jobban mondva éppen ezért, tudatosan, előre megfontolt szándékkal adták ki a tűzparancsot, hogy gyilkolják meg a szovjet parlamentereket. Ágyú- és aknatűz zúdult a szovjet parlamenterek gépkocsijára, amely ennek ellenére tovább folytatta útját és csak alig pár méterre a fasiszta állások előtt gyulladt ki és lobbant lángra. Steinmetz kapitány életét, — aki az égő gépkocsiból kiugorva, a parancsot teljesíteni akarván, tovább ment előre, — fasiszta géppuska tüze oltotta ki. Így fogadták a német fasiszta és nyilas tábornokok azokat a szovjet parlamentereket, akik a felszabadulást hozták Budapest és dolgozó népe számára.

A modern háború történetében egyedülálló galád és hitvány módon gyilkolták le a fasiszták a szovjet parlementereket. A német fasiszták és nyilas

bűntársaik barbár cselekedete világosan bizonyította, hogy amikor Budapest térségében tovább folytatták ellenállásukat, csak a német fasizmus, illetve Hitler megmentésére tettek utolsó, kétségbeesett kísérletet és ennek érdekében dobták áldozatul Budapestet és fővárosunk dolgozó népét. A német fasiszta és nyilas barbárokat nem érdekelte fővárosunk sorsa, ezer sebből vérző népünk szomorú helyzete. A fasiszták és nyilas csatlósaik jelszava az volt: inkább pusztuljon el Budapest, pusztuljon el Magyarország, de nyerjen időt Hitler.

Annak ellenére, hogy a szovjet parlamentereket a német és nyilas csapatok parancsnokai hitványul legyilkoltatták, a Vörös Hadsereg Budapest ostrománál — amennyire csak lehetett — megkímélte a fővárost és nem használt nehéztüzérséget. Budapest így nem pusztult el. Igaz, a háború feldúlta hazánkat, de a Vörös Hadsereg mindent elsöprő ereje gyors ütemben meghozta a várva-várt felszabadulást fővárosunk és országunk számára. A magyar dolgozó nép, a népi demokratikus Magyarország ma politikailag és gazdaságilag erősebb, mint valaha és mindez csak azért történhetett meg, mert a szocializmus birodalmának hadserege, a dicsőséges Vörös Hadsereg verte le kezünkről a fasizmus és a népellenes Horthy-rendszer bilincseit.

A dicső Vörös Hadsereg nemes magatartásának köszönhetjük, hogy Budapest nem jutott Berlin sorsára, hogy fővárosunk egész rövid idő alatt újra feléledt és ma Európa egyik legjobban virágzásnak indult városa lett.

Ez az emlékmű, amelyet a hősi halált halt szovjet parlamenter, Steinmetz kapitány emlékére emeltünk, hirdesse örök időkön át, hogy a magyar dol-

gozó nép szabadságát a dicső Vörös Hadsereg hős katonáinak és tisztjeinek, a Szovjetunió népei nagy és bölcs vezérének, Sztálin generalisszimusznak köszönheti.

Mi ezen a helyen, ahol négy évvel ezelőtt a Vörös Hadsereg parlamenterei hősi halált haltak, megfogadjuk, hogy olyan erővé és hatalommá tesszük barátságunkat és szövetségünket a nagy szovjet néppel, amely erő és hatalom mind békés, mind viharos időkben minden akadályon át megvédi népünk szabadságát és függetlenségét és biztosítja szabad népünk számára a boldog emberi jövőt.

Ebben a tudatban hajtom meg a demokratikus honvédség zászlaját Steinmetz kapitány hősi tettének emlékére emelt emlékmű előtt. Steinmetz kapitány nemcsak a Vörös Hadsereg, a szovjet nép, de a magyar demokratikus hadsereg, a magyar dolgozó nép hőse is. Az ő emléke, együtt a magyar szabadságért hősi halált halt sokezer vörös katonának és tisztnek emlékével, kiolthatatlanul élni fog a magyar történelemben, a magyar dolgozó nép szívében.

Beszéd a parlamenterek emlékünnepélyén, 1948 december 29.

FEJLESSZÜK A HADSEREGET!

Tisztelt Országgyűlés!

A Honvédelmi Minisztérium költségvetése kifejezésre juttatja köztársaságunk kormányának azt az elhatározását — és tegyük hozzá, jogos és helyes elhatározását — hogy állami létünk oly döntő jelentőségű területén is, mint a honvédelem, meg kell, hogy induljon az a komoly és tervszerű munka, amely a mai idők követelményeinek megfelelő erős és korszerű, demokratikus magyar néphadsereget létrehozza.

Őszintén meg kell mondanom és erre már helyesen mutatott rá az előadó képviselőtársam, hogy ezen a területen komolyan le vagyunk maradva és bizony megfeszített munkát kell végeznünk, hogy lemaradásunkat behozzuk.

Lemaradásunk okai a magyar népi demokrácia politikai és gazdasági fejlődésében, illetve előrehaladásának kezdeti nehézségeiben kereshetők.

Volt idő — és még nem is olyan régen — amikor az ország belpolitikai helyzetére a kettőshatalom nyomta rá a bélyegét, amikor még teljes erővel dúlt a harc a burzsoá- és a népi demokratikus irányzat között. Ebben az időszakban még nem dőlt el annak a történelmi jelentőségű harcnak a központi proble-

mája : hogy melyik erő, a burzsoá-demokrácia, avagy a népi demokrácia ereje kerekedik felül. Ha mi ezekben az időkben erőteljesebben megindítottuk volna a hadsereg fejlesztésének munkálatait, úgy ez azzal a veszéllyel járhatott volna, hogy a még elég erős magyar reakció, ha nem is az egész, de a hadsereg egyik vagy másik részét fel tudta volna használni a munkásosztály, a dolgozó parasztság ellen a reakció érdekében. Ez a veszély — tisztelt Országgyűlés — egészen reálisnak látszott. Ne felejtsük el, hogy ezekben az időkben a reakció még abban a kis hadseregben is, amely már akkor megvolt, elég komoly befolyással rendelkezett. Ez a befolyása arányosan nőtt volna a hadserg fejlesztésével.

Az összeesküvés leleplezésének idején, az akkori honvédelmi miniszter Nagy Ferenc segítségével mindent elkövetett, hogy megakadályozza az összeesküvésben résztvevő volt katonatisztek letartóztatását. A reakció törekvésének célja világos volt : el akarták kerülni az összeesküvésben résztvevő volt katonatisztek leleplezését, mert a köztársaság megdöntésére irányuló terveikben a hadsereg felhasználása elég komoly szerepet játszott Csak a Magyar Kommunista Párt és Rákosi elvtárs erélyes és határozott fellépése késztette visszavonulásra akkor mind a honvédelmi minisztert, mind Nagy Ferencet és így megindulhatott az összeesküvés teljes leleplezése, szervezeteinek felszámolása. Az elmondottakból a tisztelt Országgyűlés világosan láthatja, hogy a reakció komolyan harcolt a hadsereg megnyeréséért és hogy a hadseregben nem lebecsülendő befolyását népellenes tervei végrehajtására akarta harcba vetni.

Ebben az időben tehát, amikor még a hadsereg vezetésében komoly befolyással bírtak a nép ellen-

ségei, nem az volt a feladat, hogy mennyiségileg fejlesszük a hadsereget, hanem az, hogy távolítsuk el a hadsereg felső vezetéséből, a tisztikarból a volt horthysta, német-fasisztabarát tiszteket.

Világosabban megfogalmazva: a feladat ebben az időben abban állott, hogy teremtsük meg a hadseregen belül is a hadsereg későbbi szükséges fejlesztésének politikai előfeltételeit. Ezekben az időkben a hadsereg fejlesztésének azonban nemcsak politikai, de gazdasági előfeltételei is hiányoztak még. Az ország nehéz gazdasági és pénzügyi helyzete, az infláció nem adott lehetőséget arra, hogy komolyan hozzáfogjunk hadseregünk megszervezéséhez.

Alapvetően megváltozott azonban mind politikailag, mind gazdaságilag a helyzet, amikor egyrészt a népi demokrácia javára eldőlt a nagy belpolitikai küzdelem és amikor az értéktelen pengő helyét elfoglalta népi demokráciánk büszkesége: a szilárd forint!

Közben a hadseregben is megérlelődött a helyzet, mert sikerült soraiból a legveszedelmesebb reakciós tisztek nagyrészét eltávolítani. Ekkor érkezett el az ideje annak hogy megindúljon a hadsereg építése terén is a tervszerű, alapos fejlesztési munka.

Lényegében a Honvédelmi Minisztérium ezévi költségvetésével tér népi demokráciánk a hadsereg tervszerű fejlesztésének útjára. Azt hiszem, mindenki számára világos, hogy a beterjesztett honvédelmi költségvetés a hadsereg fejlesztését elég szerény keretek közé szorítja. Ennek ellenére azonban mégis megindítja, lehetővé teszi azt a szervezési munkát, amely szükséges új népi hadseregünk alapjainak lerakásához. A békeszerződés Magyarország számára

összesen 70 ezer főből álló hadsereget engedélyez. Mi a beterjesztett költségvetés alapján a békeszerződés által engedélyezett honvédségnek, polgári személyzettel együtt 1949-ben csak az 50%-át érjük el.

Érdekes, hogy ez a szerény keretek között mozgó hadseregfejlesztés is nagy idegességet váltott ki a nyugati imperialista államokban. Érdekes, hogy rossznéven veszik tőlünk, hogy megindítottuk függetlenségünk és szabadságunk megvédésének megszervezését. A rémhirek egész tömkelegét terjeszti a nyugati imperialista sajtó és rádió hadseregünk építésével kapcsolatosan. Úgy látszik, hogy az imperialista államok magyar ügynökei elég rosszul vannak dotálva és így kénytelenek gazdáiknak szenzációs, „érdeklődést keltő" hamis jelentéseket küldeni, hogy ezzel is javítsanak valamit anyagi helyzetükön. Az imperialista államok belügye — amibe mi nem akarunk beavatkozni, — hogy minisztereik minden hamis jelentést készpénznek vesznek és ezek alapján alakítják nemzetközi politikájukat, más államokhoz való viszonyukat. — Mindenesetre szerény véleményem szerint ez olyan messze van a komoly és felelős államvezetés stílusától, mint Makó Jeruzsálemtől. Ezeket a hamis jelentéseket tudatosan a háborús uszítók verik dobra, azok, akik már ma nehéz milliókat vágnak zsebre a hadianyaggyártásból és akik úgy látszik, dús jövedelmeikkel még mindig nincsenek megelégedve és ezért a milliós hasznokat még tovább akarják emelni. A háborús uszítók taktikája többek között arra irányul, hogy országaikban elhitessék a közvéleménnyel azt, hogy a Szovjetunió és a népi demokratikus államok készülődnek a háborúra. Ezért terjesztenek többek között Magyarországgal kapcsolatosan is olyan hamis híreket, hogy hadseregünk

már túllépte a békeszerződésben előírt keretet, hogy már 1950-ben 150 ezer főnyi hadseregünk lesz. Az imperialisták azért folyamodnak ehhez a taktikához — jobban mondva trükkhöz — mert ezzel akarják indokolni saját fegyverkezésük szükségességét, háborúra való felkészülődésük politikájának elkerülhetetlenségét.

Nézzük meg, tisztelt Országgyűlés, közelebbről ezt a problémát. Nézzük meg azt a kérdést, ami véleményem szerint ezzel kapcsolatosan a döntő és pedig: ki készül háborúra és ki védi a békét?

Az Egyesült Államok 1948—49. évi hadügyi költségvetésében csak a hadsereg céljaira előirányzott összeg 14 milliárd dollár, az állami kiadások 32.8%-a, ami 3.5 milliárd dollárral több, mint az előző évi hadügyi költségvetés összege. Mint ismeretes, az Egyesült Államoknak szintén van ötéves tervük. Ez az ötéves terv azonban nem a béke megszilárdításának, hanem a háború előkészítésének a terve. Mert hiszen maguk az amerikai államférfiak is ezt az ötéves tervet a felfegyverkezés tervének nevezik. Az imperialisták a háború előkészítésének az ötéves terveit dolgozzák ki. Ezzel szemben a szocialista Szovjetunió a béke, az emberi jólét és a kultúra, a művészet, az ipar és a mezőgazdaság, a technika és a tudomány fejlesztésére dolgozza ki ötéves terveit, és azt, mint tudjuk, kiváló eredménnyel végre is hajtja. A Szovjetunió és vele együtt a népi demokratikus államok a béke megerősítésének az ötéves terveit váltják valóra. Nálunk a béke megerősítésének tervgazdálkodása, náluk pedig a háborúra való felkészülés tervgazdálkodása folyik.

Nézzük meg, tisztelt Országgyűlés, mit mutat-

nak az Egyesült Államok ötéves fegyverkezési tervének számadatai:

1948-ban	11	milliárd dollár
1949-ben	14	„ „
1950-ben	17.05	„ „
1951-ben	20	„ „
1952-ben	27.5	„ „

tehát öt év alatt közel 90 milliárd dollárt akarnak beruházni az amerikai imperialisták hadseregük fejlesztésére. Ezt magyar nyelven háborúra való felkészülésnek nevezik. Ezek a számok világos választ adnak arra a kérdésre, hogy ki dolgozik a háború előkészítésén és ki védi a békét.

Ez azonban, tisztelt Országgyűlés még nem minden. Az amerikai imperialisták előszeretettel nevezik a Marshall tervet „Európa megsegítése" illetve „Európa gazdasági talpraállítási tervének". Ez az elnevezés arra jó, hogy naiv és tapasztalatlan embereket megtévesszen. Mi azonban nem tartozunk sem az egyik, sem a másik kategóriához. A Marshall-terv véleményem szerint nem egyéb, mint a kapitalista államok háborúra való felkészítésének a terve! A Marshall-terv azt a célt szolgálja, hogy Amerika vezetése alá gyűrje Nyugat-Európa és Közel-Kelet országait, hogy azok az amerikai imperialisták érdekeiért vérezzenek. A Törökországnak és Görögországnak adott Marshall-terv féle segélyek teljes összegében hadseregek felszerelésére mennek. Dollárt adnak ezeknek az államoknak, hogy azért az amerikai hadiipar által gyártott és raktáron lévő, nagyrészt elavult, kiselejtezett fegyvereket megvásárolják. A török hadseregnek például nagyszámban elavult, rosszminőségű repülőgépeket szállítottak az amerikai

fegyvergyárosok. Ezzel magyarázható, hogy a török pilóták egyike a másik után zuhant le és halt meg. Az amerikai katonai szakemberek válasza, — hogy „nem a repülőgép rossz, hanem a török pilóták el vannak maradva és nem értenek a modern technikához" — hasonlít arra a nyelvezetre, amit mi a német fasiszták szájából más nemzetek felé nem egyszer hallottunk.

Mindez világosan mutatja, tisztelt Országgyűlés, hogy az Egyesült Államok megszámlálhatatlan milliókat dob ki fegyverkezésre, a háború előkészítésére és hogy lényegében Amerika vezeti, pénzeli és szervezi az új háborúra való felkészülést.

Anglia hadügyi költségvetése 1948-ban 692 millió font volt, az egész költségvetés 23.2%-a. Ehhez járulnak még a katonai jelentőségű, úgynevezett kutatómunkákkal kapcsolatos kiadások, amelyek összege ismeretlen és egy különleges hadseregfejlesztési program, amely 50 millió fontot tett ki 1948-ban.

Franciaország hadügyi költségvetése 1948-ban 310 milliárd frank volt, az állami költségvetés 1/3 a. Az indokínai háború kiadásait is beleértve, 450 milliárd frankra rúg a francia katonai költségvetés, ami az 1949—1950-es állami költségvetés 40%-át teszi ki.

Görögországnak az Egyesült Államok 1948-ban közel félmilliárd dollárkölcsönt adtak és 210.000 tonna hadianyagot száilitottak. 1949-ben ezt a segélyt lényegesen fel akarják emelni, hogy ezzel egy több, mint kétszázezer főnyi görög fasiszta hadsereg felállítását biztosítsák.

Törökország 1947 ben a hadseregre az összköltségvetés 47%-át költötte. Az 1949-es hadügyi költségvetés egymilliárd 475 millió török fontot tesz ki.

Ez a legmagasabb hadügyi költségvetés az ország történetében!

Spanyolország az állami kidások 67.5%-át költi hadügyi kiadásokra.

Igy állunk, tisztelt Országgyűlés, hangsúlyozom, megközelítőleg — az imperialista államok hadügyi kiadásaival.

A felsorakoztatott számok világosan bizonyítják, hogy az imperialisták háborúra készülnek, mert csak ezzel és semmi mással nem lehet indokolni ezt az eszeveszett fegyverkezést. Ezek a számok mindennél világosabban igazolják Sztálin generalisszimusz megállapításának teljes helyességét arról, hogy az Egyesült Államok és Nagybritannia jelenlegi vezetőinek politikája az agresszió politikája, egy új háború kirobbantásának politikája!

De szerencsére nem minden függ az imperialisták akaratától, mert működnek már bőven olyan erők, amelyek elég hatalmasak ahhoz, hogy keresztülhúzzák a háborús gyujtogatók terveit.

A kínai események igazolják annak a magyar közmondásnak igazságát, hogy „ember tervez, Isten végez", vagy korszerűsítve: „Marshall tervez, a nép végez!" Kolosszális összegeket — közel 4 milliárd dollárt költöttek az amerikai imperialisták Csang-Kai-Sekre, hogy Kínát az amerikai imperialisták támaszpontjává építse ki. Az elgondolás csábító volt, azonban a Wall Street urai számításukból — úgy látszik — nekik jelentéktelen tényezőket hagytak ki. Igy például kihagyták számításaikból a kínai munkást, a kínai parasztot, magát a dolgozó kínai népet és Kína dolgozóinak dicsőséges Kommunista Pártját. A Wall Street urai azt hitték és részben még mindig hiszik, hogy a dollár mindenható és ott ahol ez meg-

jelenik, meghajol előtte mindenki. És mert az amerikai politika csak dollárra, illetve a dollár állítólagos mindenható erejére és egy áruló ügynökre épült fel, kellett, hogy összeroppanjon. Ez a politika, amint az események igazolják, Kína esetében össze is roppant. Az amerikai imperialisták kínai terve füstbe ment. A nemzetközi helyzet kialakulása azt látszik igazolni, hogy az, ami az amerikai imperialistákkal megtörtént Kínában, megtörténhetik velük Görögországban és más európai országban is.

Tisztelt Országgyűlés!

Mi nem akarjuk követni az imperialisták fegyverkezési politikáját, mert mi a béke megvédésére és nem háborúra készülünk fel. De másrészt nem is hanyagolhatjuk el azt a vitathatatlan tényt, hogy a háborús gyujtogatók erősen dolgoznak és komolyan fegyverkeznek.

Mi szerény keretek között indítjuk el hadseregünk fejlesztését, hiszen a Honvédelmi Minisztérium költségvetése össz-költségvetésünknek csak 12.4%-át teszi ki. Természetes azonban, hogy amennyiben az ország gazdasági és pénzügyi teherbíró képessége számunkra ezt lehetővé teszi, mindent el kell majd követnünk, hogy hadseregünket a jövőben a békeszerződés által megengedett nagyságban felállítsuk és korszerűen felszereljük. Látva a háborús gyujtogatók eszeveszett felfegyverkezését, irányt kell vennünk egy erős, ütőképes és a korszerű követelményeknek teljes egészében megfelelő néphadsereg kiépítésére!

Mi most — tisztelt Országgyűlés — egy valóban újtípusú hadsereg alapjait rakjuk le. Ennek a mi új néphadseregünknek ereje elsősorban abban van, hogy a felszabadult magyar dolgozó nép fegyveres ereje. Az új hadseregben elevenen él az a tudat, hogy

végre van hazánk és ezért van is mit védenünk! Ez a tudat nem élt és nem is élhetett a Horthy-féle hadseregben. A mi néphadseregünkben nemcsak felcsevenedik, de soha nem látott erővel bontakozik ki Kossuth és Petőfi lángoló hazafias szelleme. Téves az a nézet, tisztelt Országgyűlés, hogy a Horthy-féle hadseregben, vagy a Horthy-rendszer alatt Magyarországon hazafias szellemben nevelték volna a magyar katonát, a magyar népet. A kapitalista rendszer nem képes hazafiasságra nevelni, mert a hazafiasság első előfeltétele, hogy maga a nép szabad legyen. Az a rendszer, amely elnyomja saját népét, elnyomja a dolgozók szívében a hazafias érzést, hazafias tudatot is. A hazafiság mentes minden sovinizmustól, márpedig a Horthy-rendszer alatt a sovinizmus virágzó korát élte. A Horthy-rendszer alatt a hadseregben a katonát, az iskolákban a fiatalságot más népek elleni gyűlölet szellemében nevelték.

A népi demokrácia győzelmével ezen a téren is új helyzet alakult ki. Most kezdi igazán megszeretni a munkás, a dolgozó paraszt, a magyar dolgozó nép a magyar földet, a magyar hazát. A népé az ország és ezért születik újjá a magyar hazafiság is. A népi demokrácia talajából kinövő hazafiság nem ismer más népek iránti gyűlöletet, ellenkezőleg: felszabadult népünk mind szélesebb rétegében tudatosodik az a felismerés, hogy a magyar szabadság a világszabadság szerves része. A népi demokrácia szülte hazafiasság kovácsolja egybe honvédségünk harcosait. Ez ad nekik erőt, ez buzdítja őket arra, hogy minél tökéletesebben elsajátítsák a katonai tudományt. Ebben a szellemben a munkásosztályhoz, dolgozó népünkhöz való töretlen hűségre, odaadásra neveljük hadseregünkben a magyar nép fiait. Mi honvédeinket a

Szovjetunióval, a népi demokratikus államokkal való hű és megbonthatatlan szövetség szellemében is neveljük. Téves az a nézet, hogy ez ellentmond a magyar hazafiasságnak. Ellenkezőleg, a magyar hazafiasság egyenesen megköveteli, hogy hűséggel viseltessék minden magyar honvéd a Szovjetunió és Sztálin generalisszimusz iránt. Tudnia kell minden honvédnek, hogy a szocializmus nagy Birodalmának és Sztálin generalisszimusznak köszönheti a magyar nép szabadságát és függetlenségét. Tudnia kell minden honvédnek, hogy a Szovjetunióval való szövetségünk, a Szovjetunió barátsága és támogatása teszi lehetővé a magyar függetlenség, a magyar szabadság további megerősödését. Hibát követnénk el, ha minderről hallgatnánk a hadseregben folyó nevelőmunkánknál, mint ahogy hiba lenne az is, ha nem világosítanók fel honvédeinket arról, hogy népi demokráciánk győzelmének és a szocializmus építésének szervezője és irányítója a Magyar Dolgozók Pártja és annak bölcs vezére : Rákosi Mátyás !

Ebben a szellemben, gondolkodó, öntudatos jellemben erős, bátor harcosokat formálunk és nevelünk a magyar néphadseregben. A régi horthysta hadseregben a honvédnek meg volt tiltva a gondolkodás ! Ott csak az úriosztályból jövő tiszt gondolkozhatott, — ha nem esett nehezére. A honvéd számára pedig az az osztrák császári mondás volt a törvény : „Maul halten und weiter dienen" — magyarul és pestiesen ez azt jelenti, hogy „pofa be és szolgálj tovább"

A fegyelem a régi, reakciós hadseregben a kikötésre, a botozásra, a verésre, a börtönre volt felépítve. A néphadsereg fegyelme az öntudatra, az önkéntességre épül fel. A felszabadult magyar dolgozó

nép honvéd fia megtanulja a hadseregben, hogy a nép legdrágább, legféltettebb kincsét : szabadságának, függetlenségének védelmét bízta rá. Ez pedig megköveteli tőle, hogy fegyelmezett legyen és előljárója parancsait pontosan, lelkiismeretesen, gyorsan és eredményesen hajtsa végre.

A néphadseregben alapvetően megváltozott a honvéd és a tiszt közötti viszony is. A tiszt ma nem csak parancsnok, nemcsak előljáró, de egyben bajtárs is. Ez a bajtársias viszony a tiszt és honvéd között kialakul azért is a hadseregben, mert a tisztek, különösen az új tisztikar, mind nagyobb része a dolgozó nép fiaiból kerül ki. A Kossuth Akadémia jelenlegi hallgatóinak 51%-a munkás, 43%-a parasztszármazású. A munkásosztály súlyának megnövekedése a tisztikarban fokozódó tendenciájú, amit az mutat, hogy jelenleg a csapatoknál szolgáló Kossuth Akadémiai jelölteknek már 57%-a munkásszármazású. Fő- és törzstiszti karunk felfrissítése is megindult. Vezetésre alkalmas, tapasztalt, intelligens munkásokból és parasztokból álló rövidlejáratú tisztképző tanfolyamokon képezünk ki század és zászlóaljparancsnokokat. Ez év május 1-én avatjuk fel az első fő- és törzstiszti tanfolyam hallgatóit. Május 1-én olyan munkások és parasztok, akik még pár hónappal ezelőtt gyárakban, üzemekben, vagy falvakban végezték munkájukat, mint századosok, őrnagyok és alezredesek vonulnak be fiatal, de erősödő néphadseregünkbe! Ezeknek az intézkedéseknek eredményeképpen alakul ki az új néphadsereg.

Korszerű katonai kiképzés mellett, hatalmas kulturális politikai nevelőmunka folyik a hadseregben. Ennek a munkának vezetői a politikai tisztek ! A politikai tisztek feladata, hogy biztosítsák hadsere-

günk töretlen politikai egységét, hogy öntudatos, hazáját minden körülmények között megvédő honvédeket neveljenek. Ezen a téren a munka már megindult és semmi kétség, a politikai tisztek teljesíteni fogják kötelességüket. A hadseregben a magyar nép fiai, mint már mondottam, a katonai és politikai képzés mellett kulturális nevelésben is részesülnek. Hadseregünk ma már több, mint 350 könyvtárral rendelkezik. Csak ez évben könyvtáraink szaporulata elérte a 80.000 kötetet és ma a honvédségi könyvtárak állománya megközelíti a 150.000 könyvet. Ezeknek a könyvtáraknak segítségével ismerkednek meg honvédeink a haladó magyar irodalommal, legjobb íróink és költőink műveivel, a világirodalom és elsősorban a szovjet irodalom alkotásaival. Mi a mellett, hogy korszerűen felkészült kiváló harcost nevelünk, nagy gondot fordítunk arra, hogy gyarapítsuk honvédeink műveltségét is. Minden túlzás nélkül ki lehet jelenteni, hogy néphadseregünk népi demokráciánk egyik legnagyobb, egyik legjobb iskolája!

Örvendetesen megváltozott az utóbbi esztendőben a nép és a honvédség közötti viszony is. Ma már nem félti a munkás, vagy paraszt anya a fiát a hadseregtől. Ellenkezőleg, honvédeink szülei leveleikben mindinkább arra kérik fiaikat, hogy becsületes, kötelességtudó, fegyelmezett katonákká neveljék ki magukat!

Zsigmond Lajos Szőregről például fiának, akiből repülőtiszt lesz, a következőket írja:

„Kedves fiam! A szocializmus felépítése Rátok hárul. Ennek a feladatnak a megvalósítása az ifjúságé, amit mi nem végeztünk el, azt Nektek kell elvégeznetek s éppen ezért arra kérlek, hogy tanulj, hogy azután tanithassál!".

SZÉKESFŐVÁROSI
SZABÓ ERVIN KÖNYVTÁR
9 sz. fiókja

Pataki Imre honvéd bátyjától a következő levelet kapta :

„Sok szeretettel gondolok Rád. Örömmel értesültem arról, hogy terved sikerült. Nagyon kérlek Imrém, legyen belőled jó katona, legyen belőled olyan tiszt, amilyent a demokrácia, a magyar nép megkíván. Tanuljál szorgalmasan, mert az út és a lehetőség megvan rá. Ti vagytok, illetve lesztek a jövő katonái, a jövő tisztjei, akik nem a háborúra törekszenek, hanem a nép és a béke megvédésére. Legyél jó politikus is, mert ahogy fent is említettem, Ti vagytok azok, akik a sokat szenvedett magyar népet a boldogulás útjára viszitek."

Oláh Imre honvéd nővérének leveléből a következőket idézem :

„Maradj ezután is rendes, szófogadó fiú ott a messze távolban is, mint idehaza voltál és majd annakidején derék, kiképzett magyar katona, szüleidnek és szabad hazádnak örömére . . ."

Meleg István Kossuth Akadémikushoz édesanyja a következőket írja :

„Édes kis katona Fiam! Kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy bekerültél a Kossuth Akadémiára és így legalább régi vágyad teljesült, katona leszel. Hiszen mindig oda vágytál, ez volt minden óhajod és látod, édes Gyermekem, a népi demokrácia megadta a lehetőséget, hogy egyszerű, szegény munkásember gyermeke is bekerülhet azok közé a falak közé, ahol azelőtt csak a nagyurak, a kiváltságosak tanulhattak. Azok megtanulták, hogyan kell még jobban elvakítani a népet, hogy még szorosabbra tudják húzni a nyakunkon az igát. Becsüld meg hát, édes Gyermekem, azokat, akik megnyitották

előttetek, szegény fiúk előtt az Akadémia kapuit. Légy hűséges és megbízható katonája a magyar népi demokráciának!"...

Ilyen tartalmú levelek százait olvashatnám itt fel. Amint látjuk, tisztelt Országgyűlés, új hang csendül fel ezekből a levelekből. Amint látjuk, a dolgozó szülők honvéd fiaiktól azt kérik, hogy hű, megbízható, bátor katonái, tisztjei legyenek a szabad magyar hazának. Ezekben a levelekben van megfogalmazva a nép parancsa, honvéd fia felé.

Számunkra, tisztelt Országgyűlés, nincs szebb és magasztosabb kötelesség, mint népünk parancsát hiánytalanul teljesíteni. Mi szakadatlanul erősíteni fogjuk a hadsereg és dolgozó népünk közötti kapcsolatokat, mert csak az a hadsereg teljesítheti feladatát, amely a dolgozó népünkkel össze van forrva, amely hadsereg népével egy életet él, amely hadsereg a népből nő ki, a nép szabadságának védelmére. Ilyen hadsereget építünk mi most, tisztelt Országgyűlés és hiszem, hogy jól megértettük dolgozó népünk parancsát és hogy ezt a parancsot minden akadályon át teljesíteni is fogjuk.

Kérem a tisztelt Országgyűlést, hogy a Honvédelmi Minisztérium költségvetését minden változtatás nélkül fogadja el.

Beszéd a Honvédelmi Minisztérium költségvetése tárgyalásakor, 1949 január 26.

SEGITSÉTEK GYŐZELEMRE AZ ÚJ VILÁGOT!

Dicső szabadságharcunk százegyedik évfordulója napján, az 1849-es tavaszi hadjárat századik évfordulóján, meleg szeretettel üdvözöllek benneteket a Magyar Köztársaság kormánya és a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetősége nevében. 1848 márciusának forradalmi és hazafias ifjúsága Petőfi Sándor és Vasvári Pál vezetése alatt bátor tetteivel a magyar függetlenséghez való töretlen hűséggel örök időre bevéste nevét a magyar dolgozó nép történetébe. 1848 márciusának ifjúsága halhatatlan, mert tetteiben nagyot, maradandót alkotott, szabadságharcunk bukása ellenére is. A bátrak, a harcosok, az elnyomást gyűlölők, a szabadságot forrón szeretők ifjúsága volt ez. Ezért helyesen cselekedtek ti, magyar fiatalok, amikor az ő szellemüket eleven erővel fejlesztitek. De bármennyire magasztos, nemes s haladó volt 1848 szelleme, egymagában ma már nem elegendő ahhoz, hogy fiatalságunkkal megértesse azt: hogyan kell a mai idők feladatait sikeresen megoldani.

1848-ban az ifjúság egy elnyomott nemzet fiatalsága volt, ti pedig egy szabad nép ifjúsága vagytok. Százegy esztendővel ezelőtt a magyar feudális rendszer kapuit döngette az ifjúság. Ez a rendszer azóta

megbukott. Ezt a rendszert, — nagymértékben a felszabadulás utáni földosztással — azóta sikerült felszámolni. De népi demokráciánk, mint tudjátok, nem állt meg a feudális rendszer felszámolásánál, hanem kemény politikai harcok tüzében tovább ment és rátért a kapitalizmus felszámolásának, a szocializmus felépítésének útjára. Ennek eredményeként Magyarország a szocializmus építésének korszakába lépett. Ez nincs ellentétben 1848 szellemével. Ellenkezőleg. 1848 egyetlen helyes továbbfejlesztése: a szocializmus építése. Dicső szabadságharcunk szelleme, minden, amiért Kossuth, Petőfi, Táncsics harcoltak, végérvényesen csak akkor jut diadalra, ha visszavonhatatlanul győz nálunk a szocializmus. Ezért minden túlzás nélkül megállapíthatjuk, hogy igazában azok maradtak hűek 1848-hoz, akik a szocializmus útjára léptek, akik minden erejükkel és tudásukkal a szocializmus építésének szentelik magukat. Ebből az új helyzetből fakadó új feladatok szabják meg a magyar ifjúság új szerepét és tennivalóit is.

A magyar ifjúság csak akkor teljesítheti feladatát és csak akkor ismerheti fel helyesen szerepét, ha mind a városban, mind a falun a szocializmus építésének rohamcsapata lesz. Győzelemre segíteni az új világot, — ebben kell a magyar fiatalság életcélját és hivatását látnia. Soha a történelem során a dolgozó magyar ifjúság előtt nem állott ilyen felemelő egész népünk érdekét szolgáló feladat. A feladat szép, de nehéz is.

A munka, a szocializmus építésének frontján a magyar munkásifjúság haladjon az elsők között, legyen ott mindenütt, ahol kevesebb idő alatt olcsóbban és jobban termelnek, legyen ott mindenütt, ahol a munkafegyelem megjavításáért harcolnak, ahol

csökkentik a selejtet, ahol takarékossággal és észszerűsítéssel leszállítják az önköltségi árat. Legyen ott mindenütt, ahol a szocialista munkaverseny növeli, előrelendíti a termelést. Ahhoz, hogy a munkásifjúság ezt a feladatot el tudja végezni, tanulnia kell: politikailag is, szakmailag is. Legyen a munkásifjúság a szocializmust építő népi demokrácia öntudatos harcosa és kiváló szakmunkása a szocialista építés frontján.

A dolgozó parasztifjúság feladatát akkor teljesíti, ha ott lesz azok között, akik szövetkezeti útra viszik mezőgazdaságunkat, hogy biztosítsák a falu dolgozó népe számára is a jólétet és a kultúrát. Ha ott lesz azok között, akik nem görnyednek meg a kulák előtt, hanem gerincesen és öntudatosan szembeszállnak vele, amikor az szabotálja a föld megművelését, megsérti népi törvényeinket. Ahhoz, hogy a dolgozó parasztifjúság feladatait sikeresen teljesíthesse, tanulnia kell, növelnie kell műveltségét, gyarapítania kell politikai tudását, el kell sajátítania a korszerű mezőgazdaság megszervezéséhez szükséges ismereteket.

Tanuló ifjúságunknak alapvetően meg kell változtatnia magatartását a tanulás iránt. Jobban, szorgalmasabban kell tanulnia, mint eddig! Tudnotok kell, hogy az épülő szocializmusnak minden téren művelt ifjúságra van szüksége. Megnyiltak a dolgozó nép fiai és leányai előtt a közép- és felsőiskolák kapui. Itt az ideje, hogy a nép gyermekeinek ezrei és tízezrei töltsék meg a középiskolák és egyetemek tantermeit, hogy biztosítsuk a népből származó, a szocializmus ügyéhez hű, új értelmiség kialakítását!

Tanulnia és dolgoznia kell tehát a magyar ifjúságnak, hogy szebbé, tartalmasabbá alakuljon az emberi élet annyi sok szenvedés után a magyar földön is.

E feladataihoz csatlakozik még egy döntő kötelesség is, fel kell készülnie függetlenségünk, szabadságunk, az épülő szocializmus védelmére. Mi békét akarunk és a béke tartósságáért lankadatlan erővel küzdünk. A békéért harcolva azonban világosan látnunk kell, hogy az imperialisták fokozzák háborús, gyujtogató tevékenységüket. Jóvátehetetlen hibát követnénk el, ha homokba dugnók fejünket s megelégednénk azzal, hogy csak szavakban szállunk síkra a béke mellett. Fejleszteni kell a béke védelmének fegyveres erőit is, de ezt nemcsak azzal érjük el, hogy erősítjük fiatal néphadseregünket. Népünknek és elsősorban fiatalságunknak alaposan fel kell készülnie a szabad magyar haza védelmére. Végre van a magyar népnek hazája és ezért van is mit megvédenie.

A honvédelemre való felkészülés első feltétele, hogy minden magyar fiú és lány szívében elevenen éljen a szeretet és hűség szabad magyar hazánk iránt. Legyetek hívek és szeressétek a szabad magyar hazát, mert itt magatok is csak addig vagytok szabadok, amíg szabad és független az ország, amíg erősödik és a szocializmus felé fejlődik népi demokráciánk. Lebegjen előttetek élő példaként a szovjet ifjúság hősies, határtalan hazaszeretete. Ne ismerjetek akadályt, vagy nehézséget, amikor arról van szó, hogy felkészüljetek a haza védelmére! Soha ne feledjétek el, hogy csak öntudatos, erős és harcra jól felkészült nép tudja sikeresen megvédeni szabadságát. Hogy hogyan kell felkészülni az ellenséggel

szembeni harcra és milyen magatartást kell tanúsítani az ellenséggel szemben, erre ragyogó példa a magyar nép nagy és bölcs vezérének, Rákosi Mátyásnak élete és harca.

Tanuljatok Rákosi Mátyástól, merítsetek erőt és bátorságot az életéből és harcából. Haladjatok az általa mutatott úton Lenin és Sztálin zászlaja alatt, mert csak ezen az úton menetelve és harcolva jut el népünk a szabad és boldog magyarok hazájába. Előre, magyar ifjak, Rákosi Mátyás vezetésével, a magyar szabadság teljes győzelméért: a szocializmusért.

Beszéd a Hősök terén,
1949 március 15.

TARTALOM

A felemelkedés útján

A Magyar Kommunista Párt a nép szolgálatában .. 9
A szabotáló tőkések ellen 14
Népmozgalom a népi közigazgatásért 20
A megerősödés útján 24
A felemelkedés útján 29
A Függetlenségi Front szerepe 34
A Parasztpárt a demokrácia támasza 43

Közös frontot az új fasizmus ellen.

Román—magyar barátság 47
Nyilatkozat a romániai választásokról 55
Töretlen, harcos békefrontot 61
Kommunista pártok a békefront élén 84
A Szovjetunió felszabadító szerepe 112

A lenini-sztálini párt útján

Megbonthatatlan munkásegységet! 139
A Magyar Kommunista Párt szervezési feladatai .. 150
A Szociáldemokrata Párt válságáról, a MKP vezető-
szerepéről és a tagkönyvcseréről 193
Az egyesülés feladatai 202
Milyen legyen az egyesített Párt? 230

Legyen az új Párt a nép bátor vezetője és nevelője 248
Erős, egységes, marxista-leninista pártért 253
A Párt: élcsapat 286
A lenini-sztálini párt útján 311

Segítsétek győzelemre az új világot!

Katonailag is erősíteni kell a magyar demokráciát .. 323
Megteremtjük a békefront áttörhetelen magyar arcvonalát 326
Új demokratikus tisztikart! 331
A parancsot végre fogjuk hajtani 339
Új feladataink 368
Köszönet és hála a felszabadító Vörös Hadseregnek .. 382
Fejlesszük a hadsereget 387
Segítsétek győzelemre az új világot! 402

Felelős kiadó: Aczél Tamás.

Független-nyomda N. V. Budapest, VI., Eötvös-u. 12.
Felelős: Földi Vilmos ig.